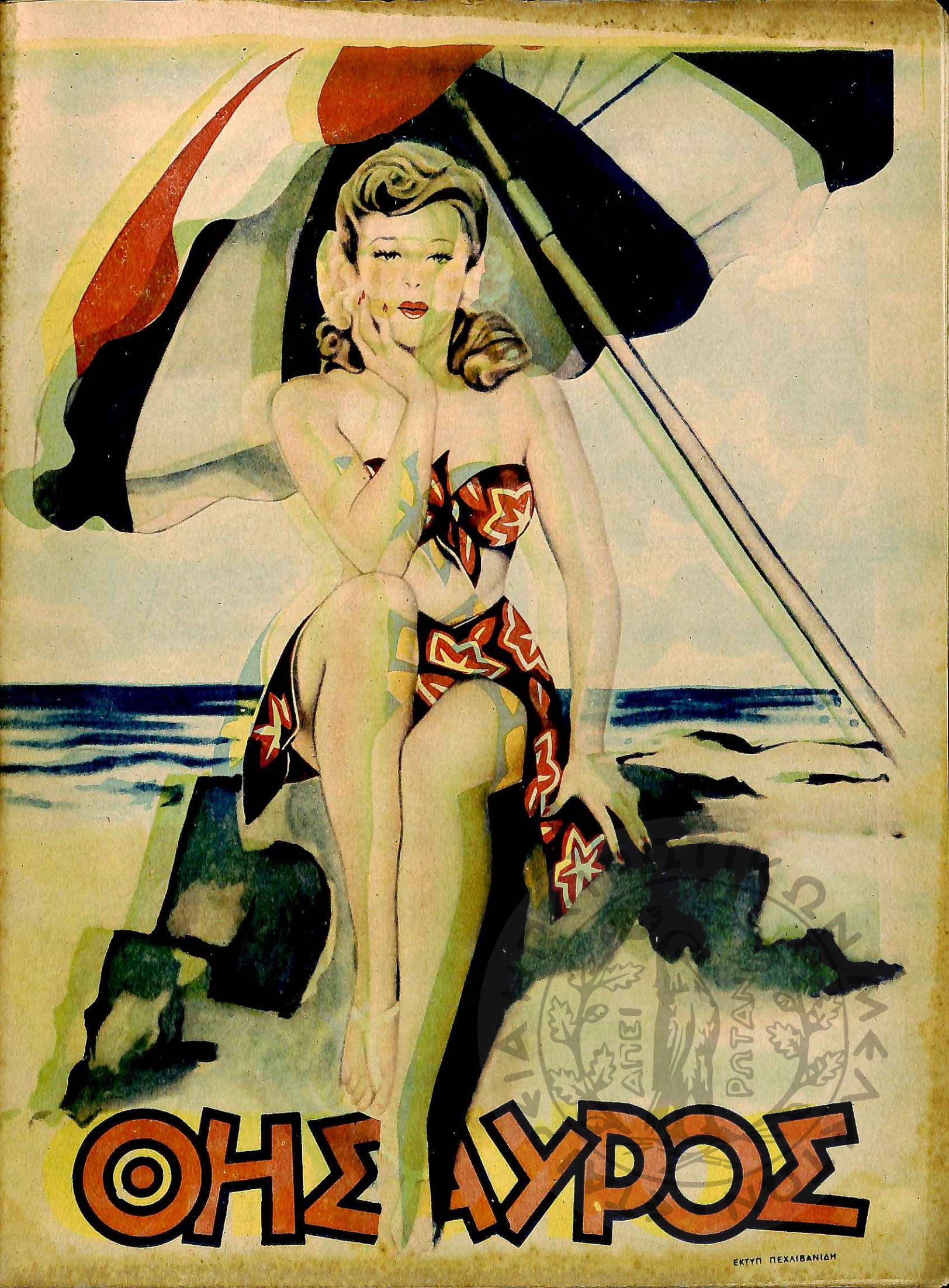

ΕΚΤΥΠ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ἀγγλικὲς λέσχες

Οἱ «ἄνθρωποι χωρὶς μύτη», οἱ μονόφθαλμοι καὶ οἱ νάνοι

Ἡ ἀγγλικὴ πρωτεύουσα ἦταν ἀνέκαθεν ἡ πόλις μὲ τὶς πιὸ περίεργες λέσχες. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ «Λέσχη τῆς ἀσκήμιας», γιὰ τὴν ὁποίαν γράψαμε σ' ἕνα προηγούμενο φύλλο τοῦ «Θησαυροῦ», μιὰ ἄλλη περίεργη λέσχη ἦταν ἡ «τῶν ἀνθρώπων χωρὶς μύτη», ποὺ ἱδρύθηκε τὸ 1803.

Ἱδρυτὴς τῆς ἦταν ἕνας πρώην ναυτικὸς καὶ πιθανώτατα λαθρέμπορος καὶ πειρατής, ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἰάκωβο Κράμπτον.

Σὲ ἡλικία πενήντα περίπου ἐτῶν, εἶχε γυρίσει στὸ Λονδῖνο μὲ μιὰ γερὴ περιουσία, ἀλλὰ χωρὶς μύτη. Ὁ ἴδιος ἀφηγεῖτο πὼς τὴν εἶχε χάσει γιατί εἶχε κάποτε τὴν ἀπρονοησία νὰ... τὴν χώσῃ στὶς ὑποθέσεις ἑνὸς ἄλλου. Ὁ ἄλλος αὐτὸς ἦταν ἕνας φίλος του, ποὺ εἶχε πολὺ ὁμορφη γυναίκα. Φαίνεται ὅμως πὼς αὐτὴ τὸν ἐπρόδιδε μὲ κάποιο νεαρὸ ὑπαξιωματικό. Ὁ Κράμπτον, γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὸ φίλο του, συναντήθηκε μιὰ μέρα μ' αὐτὸν τὸν τρίτο καὶ τοῦ σύστησε νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις του μὲ τὴν κυρία. Μὰ τὰ πράγματα πῆραν ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἄσχημο δρόμο. Ἡ γυναίκα τοῦ φίλου του θύμωσε γιὰ τὴν ἐπέμβασί του καὶ εἶπε στὸν ἄνδρα της ὅτι ὁ Κράμπτον τὴν ἐνοχλοῦσε μὲ τὶς ἐρωτοτροπίες του. Οἱ δύο φίλοι ἔγιναν τότε ἐχθροὶ καὶ, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ βίαιη λογομαχία, πῆραν στὰ χέρια. Ἀπὸ τὴ συμπλοκὴ αὐτὴ ὁ Κράμπτον βγῆκε χωρὶς μύτη.

Ἡ ἐλλειψις αὐτὴ τὸν πείραζε. Γιατὶ ὅπου πήγαινε οἱ ἄνθρωποι τὸν κύτταζαν μὲ περιέργεια. Ἀποφάσισε τότε νὰ ἱδρύσῃ μιὰ λέσχη, ὅπου θὰ σύναζαν μόνο ἄνθρωποι χωρὶς μύτη. Ἔτσι, θὰ εἶχαν ὅλοι τὸ ἴδιο ἐλάττωμα καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ διασκεδάσουν ὅπως ἤθελεν, χωρὶς νὰ προκαλοῦν τὴν περιέργεια καὶ τὰ εἰρωνικὰ σχόλια τῶν ἄλλων.

Γιὰ νὰ στρατολογήσῃ τὰ μέλη τῆς λέσχης του, ὁ Κράμπτον κατέφυγε σ' ἕνα στρατήγημα. Ἀρχισε νὰ περιφέρεται στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου κι' ὅταν συναντοῦσε κανέναν ἄνθρωπο χωρὶς μύτη φρόντιζε νὰ μάθῃ ἀμέσως τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσί του. Τοῦ ἔστελνε τότε ἕνα γράμμα γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν «Ταβέρνα τοῦ Σκύλου)» γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ποὺ τὸν ἐνδιέφερε.

Ἡ ταβέρνα αὐτὴ βρισκόταν στὸ Ντρούρυ Λάην, κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Τάμεσεως καὶ ὁ ἰδιοκτήτης της ἦταν κι' αὐτὸς χωρὶς μύτη.

Ἔτσι, σιγὰ - σιγά, ἡ ταβέρνα αὐτὴ ἄρχισε νὰ συχνάζεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἀνθρώπους χωρὶς μύτη. Ὁ Κράμπτον συνέταξε τότε τὸ καταστατικὸ τῆς λέσχης του καὶ ἐξελέγη πρῶτος πρόεδρός της.

Τὸ 1811 ἡ λέσχη αὐτὴ ἀριθμοῦσε 87 μέλη στὸ Λονδῖνο, 34 στὶς ἐπαρχίες καὶ 14 μέλη στὸ Παρίσι, τὶς Βρυξέλλες καὶ ἄλλες πόλεις τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ λέσχη αὐτὴ διατηρήθηκε ὡς τὸ 1853. Τὰ μέλη της ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦσαν μόνον 3. Καὶ θεώρησαν προτιμότερο νὰ τὴν διαλύσουν, ἀφοῦ μοιράσθηκαν μεταξύ τους μιὰ περιουσία ἀπὸ 1350 λίρες, ποὺ προερχόνταν ἀπὸ συνδρομὲς δωρεὲς κτλ.

Μιὰ ἄλλη περίεργη λέσχη ἦταν, τῶν μονοφθάλμων. Ἡ ἱδρυσίς της χρονολογεῖται ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ ἀποδίδεται στὸν σὲρ Οὐάλτερ Σίμσον, ἕνα γενναῖο ἀξιωματικό, ποὺ εἶχε χάσει τὸ ἕνα του μάτι στὶς Ἰνδίες.

Στὸ καταστατικὸ τῆς «Λέσχης τῶν μονοφθάλμων» ὑπῆρχε μιὰ διάταξις ποὺ ἀπηγόρευε στὰ μέλη της νὰ ἐξασκοῦν ταπεινωτικὰ ἐπαγγέλματα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Σίμσον ἤθελε ν' ἀποκλείσῃ τοὺς ζητιάνους.

Ἡ «Λέσχη τῶν μονοφθάλμων» ἀριθμοῦσε ὡς τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος πολλὲς χιλιάδες μελῶν. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ὑπῆρχαν κι' εὐγενεῖς.

Ἀλλὰ καὶ οἱ νάνοι εἶχαν ἱδρύσει λέσχη.

Ἡ λέσχη τῶν νάνων εἶχε τὴν ἕδρα της στὴ «Μικρὴ πλατεία» τοῦ Λονδίνου, μέσα σ' ἕνα ἡμιυπόγειο σπιτάκι καὶ ἡ ἐτησία γιορτή της γινόταν στὶς 21 Σεπτεμβρίου, ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ ἡμέρα ἦταν ἡ μικρότερη τοῦ ἔτους.

Σύμφωνα μὲ τὸ καταστατικό της, τὰ μέλη της ἔπρεπε νὰ φοροῦν παπούτσια μὲ φηλὲς σόλες καὶ τακούνια, νὰ περπατοῦν στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ἀνασηκώνοντας ὅσο μποροῦσαν περισσότερο τὴ φτέρνα, νὰ καλύπτουν τὸ κεφάλι τους μὲ μιὰ περροῦκα, ποὺ νὰ ἔχῃ ὕψος ἴσο μὲ τὸ πρόσωπό τους καὶ ν' ἀποφεύγουν νὰ ἔρχωνται σ' ἐπαφὴ μὲ ψηλοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ καταστατικὸ ἀνέφερε ἐπίσης ὅτι ἡ λέσχη τῶν νάνων εἶχε ὡς προστάτες τὸν Δαυῒδ, τὸ Μεγάλο Ἀλέξανδρο καὶ τὸν θασιλιὰ τῆς Γαλλίας Πιπῖνο, ποὺ, χωρὶς νὰ εἶνε νάνοι, εἶχαν καὶ οἱ τρεῖς πολὺ μικρὸ ἀνάστημα.

Μιὰ ἀκόμη περίεργη λέσχη ἦταν τῆς («Ἀράχνης» ποὺ περιελάμβανε μεταξὺ τῶν μελῶν της καὶ τὸν διάσημο "Ἀγγλο ποιητὴ Πὼπ.

Τὰ μέλη τῆς («Ἀράχνης» δὲν ἦταν ἀπαραίτητο νὰ εἶνε ἄσχημα. Ἔπρεπε ὅμως νὰ ἔχουν ἀκανόνιστα μέλη, κακοφτιαγμένο σῶμα καὶ κάποια ἐλλείψει ἰσορροπίας στὸ βάδισμα ἢ τὶς κινήσεις τους.

Ἡ «λέσχη τῆς ἀράχνης» διατηρήθηκε ὡς τὰ τέλη σχεδὸν τοῦ περασμένου αἰῶνος.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Ἡ Παμέλλα Οὐέστ φόρεσε βιαστικὰ τὸ πανωφόρι της καὶ κατέβηκε μὲ γρήγορα βήματα στὸν κῆπο. Οἱ κουκουβάγιες σκαφαλωμένες στὰ δέντρα, θρηνοῦσαν ἀκόμα.

Ἡ Παμέλλα πέρασε γρήγορα τοὺς φειδωτοὺς δρομίσκους καὶ μπῆκε στὸ πλαϊνὸ δάσος, ἐκεῖ ποὺ τ' ἀπομεσήμερο εἶχε συναντηθῆ μὲ τὸν ἀγαπημένο της. Σταμάτησε βουβή, γιὰ λίγο. Στὸ μέρος αὐτὸ ἀκριβῶς, λίγες ὧρες πρωτύτερα, ὁ φίλος της τῆς μίλησε γιὰ τὸν ἔρωτά του. Καὶ ὅμως...

«Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἄντρα μου τὸν Οὔγκ, ἂν δὲν τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἔλεγε μέσα της. Πρέπει νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα...»

Σὲ λίγο εἶνε περάσει τὸ δάσος. Ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπάῃ δυνατά. Ἔξαφνα μιὰ ἀχτίδα χαρᾶς ἔλαμψε στὸ πρόσωπό της. Τὰ βλέμματά της πέσανε στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς ποὺ φάνταζε στὴν κορυφὴ τ' ἀντικρυνοῦ λόφου. Ἦταν ἀνοιχτή.

Τὴν κυρίευε μιὰ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἐξομολογηθῆ τὸ μυστικό της καὶ δυὸ μεγάλα δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια της. Προχώρησε ἀποφασιστικὰ καὶ σὲ λίγο βρέθηκε μέσα στὴν ἐκκλησία. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ χαρακτηριστικά της δείξανε πὼς κάποια πάλη γινόταν μέσα της.

Ἄξαφνα στὰ ἀμυδρὰ φῶτα τῆς Ἁγίας Τράπεζας διέκρινε κάποιον, ποὺ τὴν πλησίαζε. Εἶχε ἄσπρα μαλλιὰ καὶ γένεια, ὥμους κυρτωμένους καὶ φοροῦσε ἄμφια. Ἦταν ὁ παπᾶς.

Ἡ Παμέλλα ἁπλωσε τὰ χέρια της:

— Θὰ μ' ἀκούσετε πάτερ μου; φώναξε. Ἔχω ἀνάγκη ἀπ' τὴ βοήθεια σας... Ἔχω ἕνα μεγάλο μυστικό...

— Τὸ μυστικό σου θὰ βρίσκεται σ' ἀσφάλεια μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐκκλησιά, τῆς ἀπάντησε γαλήνια ὁ παπᾶς.

Ἡ Παμέλλα ὕστερα ἀπὸ ἕνα διάστημα κατώρθωσε νὰ πῇ σιγὰ σιγά:

— Εἶνε τώρα πέντε χρόνια ποὺ σκότωσα κάποιον. Ναί. Εἶμαι μιὰ φόνισσα, μὰ τὸν σκότωσα γιὰ νὰ ὑπερασπιστῶ τὴν τιμή μου. Ἤμουνα κορίτσι εἴκοσι χρονῶν τότε, κι' αὐτὸς ἤθελε νάνε φίλος μου, ἂν κι' εἶχε διπλάσια χρόνια ἀπὸ μένα. Ὁ πατέρας μου πεθαίνοντας μοῦ εἶχε ἀφήσει ἀρκετὴ περιουσία. Αὐτὸς τὸ ξέρει καὶ δὲν μ' ἀγαποῦσε, παρὰ γιὰ τὰ λεπτά μου. Κι' ὅμως ἤξερε πὼς αὐτὸς ὁ γάμος μεταξύ μας δὲν θὰ γινότανε ποτέ...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ Παμέλλα στέναξε.

— Μιὰ μέρα, συνέχισε, μὲ κάλεσε στὸ δωμάτιό του, γιὰ νὰ μοῦ μιλήσῃ δήθεν καὶ ρίχτηκε ἐπάνω μου ἄγριος, φρενιασμένος. Ἐγὼ τρόμαξα. Στὶς παρακλήσεις μου αὐτὸς γελοῦσε. Ἦταν φρικτὰ νευρικὸς ἄγριος. Φοβήθηκα πὼς θὰ λιποθυμοῦσα, ὅταν τὸν εἶδα ξαφνικὰ νὰ σωριάζεται κάτω. Προσεβλήθη, φαίνεται, ἀπὸ καρδιακὴ κρίσι, γιατὶ ὑπόφερε καιρὸ ἀπ' τὴν καρδιά του. Θυμήθηκα τότε ἀμέσως τὶς στάλες ποὺπαίρνοντας γιὰ νὰ σταματήσῃ τοὺς παλμούς, τὶς βρῆκα, κι' ἄδειασα ὅλο τὸ μπουκαλάκι μέσα σ' ἕνα ποτήρι. Τοῦ τὶς ἔδωσα καὶ τὶς ἤπιε. Ἦταν λαύδανο. Ὕστερα πῆγα καὶ κοιμήθηκα στὸ δωμάτιό μου. Τὴν ἄλλη μέρα αὐτὸς πέθανε... ἀπὸ τὸ πολὺ λαύδανο.

— Κόρη μου! τῆς ψιθύρισε ὁ παπᾶς πρέπει νὰ προσευχηθῆς μαζί μου, καὶ νὰ μιλήσουμε μαζὶ μὲ τὸ Θεό!

Ἡ Παμέλλα τὸν ἄκουγε σὰν μικρὸ παιδί. Γονάτισαν κι' οἱ δυό, κι' ὁ παπᾶς ἄρχισε νὰ λέῃ διάφορες προσευχές.

Ὅταν ἡ Παμέλα ἡσύχασε κάπως, τὸν ρώτησε:

— Κι' ἂν θελήσω νὰ παντρευτῶ; Πρέπει νὰ πῶ τὸ μυστικό μου, στὸν ἄντρα ποὺ θὰ μὲ πάρῃ;

— Νὰ μὴν πῆς τίποτα σὲ κανένα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ πνευματικός σου σύμβουλος. Τὸ μυστικό σου βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀπάντησε ὁ παπᾶς.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἡ Παμέλλα Οὐέστ βρισκόταν στὸ δωμάτιό της κι' ἔγραφε στὸν ἀγαπημένο της, ὅτι δεχόταν νὰ παντρευτοῦν.

★

Ἕνας χρόνος πέρασε...

Ὁ αἰδεσιμώτατος Στέφεν Οὐάδτον καθισμένος στὸ γραφεῖο του διάβαζε ἕνα γράμμα ποὺνε λάβει ἀπ' τὸ γυιό του.

—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ γυιό μου; ψιθύρισε. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο πρᾶγμα ποὺ μποροῦσε νὰ κάμῃ. Ἂς παντρευτῇ. Μόλις φτάσῃ θὰ τοῦ μιλήσω θερμὰ γιὰ τὴν ἀπόφασί του.

Σὲ λίγο ἄκουσε τὸ μοτὲρ ἑνὸς αὐτοκινήτου κι' ἕνα παράξενο καὶ νευρικὸ αἴσθημα τὸν κυρίεψε... Χωρὶς ἄλλο θάταν ὁ γυιός του ποὺ μὲ τὴν ἀγαπημένη του.

Σὲ λίγο ὁ γυιός του ὁ Οὔγκ, κι' ἡ ἀρραβωνιαστικιά του βρισκόντουσαν μπροστὰ στὴν πόρτα. Ὁ αἰδεσιμώτατος μόλις ἀντίκρυσε αὐτὴ τὴ γυναῖκα πλάϊ στὸ γυιό του αἰσθάνθηκε τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του νὰ δυναμώνουν. Τὴ γνώρισε προτοῦ τοῦ μιλήσῃ. Θὰ τὴν γνώριζε ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες αὐτὴ τὴ γυναῖκα μὲ τὰ τραγικὰ μάτια. Ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ τοὔχε ἐξομολογηθῆ τὸ μυστικό της, τὸ ἐγκλημά της.

Στὴ σκέψι αὐτὴ φρικίασε. Μὲ μιὰ μηχανικὴ κίνησι τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του καὶ τὴ χαιρέτησε.

Τὸ μυστικὸ ἦτανε δικό της καὶ δικό του. Ὁ γυιός του ὁ Οὔγκ δὲν εἶχε παρατηρήσει τίποτε. Ἦταν τόσο εὐτυχής!... Κι' ὁ καλὸς παπᾶς σκεφτόταν τώρα πὼς τὸ μυστικὸ ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκε ἡ νέα αὐτὴ μέσα στὴν ἐκκλησία ἦταν ἱερό.

«Κι' ὅμως πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ παιδιοῦ μου;» σκέφθηκε ἔξαφνα.

Κύτταξε τὴν Παμέλλα. Ἦταν πολὺ ὡραία καὶ τὸ τραγικὸ βλέμμα της εἶχε χαθῆ ἀπ' τὰ μάτια της. Τοὺς ἄφησε μόνους καὶ πῆγε στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο. Μιὰ σκέψι τὸν βασάνιζε. Τί νὰ κάνῃ;

«Ὁ Οὔγκ ἀγαπάει πολὺ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, σκέφθηκε, ἂν ὅμως μάθαινε αὐτὸ ποὺ ξέρω ἐγώ, ποιός ξέρει τί θάκανε;...»

Γονάτισε κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται.

Ὅταν σηκώθηκε εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του. Πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ψηλὰ τὸν οὐρανοθάυρο καὶ τὰ ἀστέρια. Προσηύχετο ἀκόμα. Ἔπειτα ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε τὸ γυιό του.

—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ γυιό μου; ψιθύρισε. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο πρᾶγμα ποὺνε μοῦ ἔκανε. Ἂς παντρευτῇ. Μόλις φτάσῃ θὰ τοῦ μιλήσω θερμὰ γιὰ τὴν ἀπόφασί του.

Σὲ λίγο ἄκουσε τὸ μοτὲρ ἑνὸς αὐτοκινήτου κι' ἕνα παράξενο καὶ νευρικὸ αἴσθημα τὸν κυρίεψε... Χωρὶς ἄλλο θάταν ὁ γυιός του ποὺ μὲ τὴν ἀγαπημένη του.

Σὲ λίγο ὁ γυιός του ὁ Οὔγκ, κι' ἡ ἀρραβωνιαστικιά του βρισκόντουσαν μπροστὰ στὴν πόρτα. Ὁ αἰδεσιμώτατος μόλις ἀντίκρυσε αὐτὴ τὴ γυναῖκα πλάϊ στὸ γυιό του αἰσθάνθηκε τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του νὰ δυναμώνουν. Τὴ γνώρισε προτοῦ τοῦ μιλήσῃ. Θὰ τὴν γνώριζε ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες αὐτὴ τὴ γυναῖκα μὲ τὰ τραγικὰ μάτια. Ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ τοὔχε ἐξομολογηθῆ τὸ μυστικό της, τὸ ἐγκλημά της.

Στὴ σκέψι αὐτὴ φρικίασε. Μὲ μιὰ μηχανικὴ κίνησι τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του καὶ τὴ χαιρέτησε.

Τὸ μυστικὸ ἦτανε δικό της καὶ δικό του. Ὁ γυιός του ὁ Οὔγκ δὲν εἶχε παρατηρήσει τίποτε. Ἦταν τόσο εὐτυχής!... Κι' ὁ καλὸς παπᾶς σκεφτόταν τώρα πὼς τὸ μυστικὸ ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκε ἡ νέα αὐτὴ μέσα στὴν ἐκκλησία ἦταν ἱερό.

«Κι' ὅμως πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ παιδιοῦ μου;» σκέφθηκε ἔξαφνα.

Κύτταξε τὴν Παμέλλα. Ἦταν πολὺ ὡραία καὶ τὸ τραγικὸ βλέμμα της εἶχε χαθῆ ἀπ' τὰ μάτια της. Τοὺς ἄφησε μόνους καὶ πῆγε στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο. Μιὰ σκέψι τὸν βασάνιζε. Τί νὰ κάνῃ;

«Ὁ Οὔγκ ἀγαπάει πολὺ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, σκέφθηκε, ἂν ὅμως μάθαινε αὐτὸ ποὺ ξέρω ἐγώ, ποιός ξέρει τί θάκανε;...»

Γονάτισε κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται.

Ὅταν σηκώθηκε εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του. Πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ψηλὰ τὸν οὐρανοθάυρο καὶ τὰ ἀστέρια. Προσηύχετο ἀκόμα. Ἔπειτα ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε τὸ γυιό του.

ΕΤΟΣ Ι' ● ΑΘΗΝΑΙ 29 ΙΟΥΝΙΟΥ 1947 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 448

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ. 27-135 — 29-967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΜΥΝΑ τῆς ἁμαρτωλῆς

Ὁ φιλιππικὸς κατὰ τῆς ἀρετῆς. Ἐκβράζεται ἀπὸ τὰ χείλη τῆς Παραστρατημένης. Καὶ γιὰ νὰ συμπληρώσω τὴν ὑπογραφὴ μὲ τὴν ὁποία ἐπισφραγίζει τὴν ἐπιστολή της: «Κάποιο πρώην παραστρατημένη καὶ τώρα ἀρίστη σύζυγος». Πόσος θυμὸς στὸ γράμμα της! Τάχει μὲ τὴν ἐνάρετη ποὺ παρεπονιόταν — θυμᾶστε;— γιατὶ παραμερίζεται αὐτὴ γιὰ νὰ δοθῇ ἡ προτίμησις σ' ἐκείνην ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν κακὸ δρόμο. Τὴν ἐνάρετη τὴ βλέπουν σὰν ἀμελητέα ποιότητα. Σχεδὸν μὲ οἰκτο. Σὰν νὰ τῆς συμβαίνη κανένα ἀτύχημα. Στὴν ἁμαρτωλὴ πέφτουν ὅλοι οἱ προβολεῖς. Αὐτὴ ἠλεκτρίζει.

Ἀπὸ τὸ δικό της δόλωμα τσιμπᾶ καὶ στὸ δικό της ἀγκίστρι πιάνεται τὸ καλὸ τὸ ψάρι... Ἔλεγε περίπου ἡ ἐνάρετη στὸ παράπονο της. Καὶ ξεσπαθώνει τώρα ἡ ἄλλη. Δέν ξέρω τὸ θεσμὸ τῶν παραστρατημένων. Ἂν κρίνω ὅμως ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ φαίνεται ὅτι ἡ κατήγορος τῆς ἀρετῆς δὲν ἔχει κλεμμένο τὸν τίτλο τῆς παραστρατημένης. Ἴσως καὶ ν' ἀνήκῃ στὶς τάξεις τῶν ἐπαγγελματιῶν τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὰ ὅμως ὡς τὴ στιγμὴ τοῦ γάμου της. Ὡς τὴν ὥρα δηλαδὴ ποὺ βρέθηκε ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος τὴν ἀγάπησε, τὴν προτίμησε ἀπὸ τὴν ἐνάρετη καὶ τὴν κάλεσε στὸ πλευρό του. Ὑπόδειγμα ἐντιμότητος ἀπὸ τότε. Οὔτε ἡ κατὰ διάνοιαν ἁμαρτία.

Ἕνα τὸ ἰδανικό της: Νὰ κάνῃ εὐτυχισμένο τὸν ἄντρα της. Σφουγγάρι πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ παρελθόν της καὶ τὸ καθάρισε. Πεντακάθαρο νοιώθει τώρα τὸν ἑαυτό της. Κι' αὐτὸ γιατὶ κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἁμαρτωλῆς της δράσεως ὅλη τὴ μπόρει τὴν πῆρε τὸ σῶμα. Αὐτὸ λερώθηκε. Ἀνέπαφη ὅμως ἔμεινε ἡ ψυχή της. Γεμάτη ἀγνότητα καλωσύνη, ἁγαθότητα. Δὲν εἶνε ἡ στριμένη. Καμμιὰ κακία μέσα της. Καμμιὰ ἰδιοτροπία. Καμμιὰ ἀπαίτησις ἀπὸ τὸν ἄντρα της. "Εζησε ἐαυτὴ κι' ἔμαθε τί θὰ πῇ ζωή. "Εζησε καὶ ξέρει τί σημαίνει κατανόησις. "Επεσε στὸ βοῦρκο καὶ εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν χειρονομία ἐκείνου ποὺ τὴν ἀνέσυρε ἀπ' αὐτόν. Σκλάβα του τώρα, τὸν βλέπει σὰ Θεό της καὶ τὸν προσκυνᾶ.

Καὶ πέρνει ἡ παλιὰ ἁμαρτωλὴ τὴν ἀτομική της περίπτωσι γιὰ νὰ τὴ γενικεύσῃ καὶ νὰ βγάλῃ ἀπ' αὐτὴν κανόνες. Ἀκοῦστε την: «...Αὐτὸ συμβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σ' ὅλες τὶς παραστρατημένες. Μιὰ στὶς ἑκατὸ νάκη λερώσει καὶ τὴν ψυχή. Γι' αὐτὸ συχνὰ οἱ ἄντρες προτιμοῦν τὶς παραστρατημένες ἀπὸ τὶς ἐνάρετες. Μᾶς τὸ λένε μόνοι τους "Ὅσους ἐγνώρισα ποὺ πῆραν γυναῖκες ἀπὸ τὸν κόσμο τὸ δικό μου εἶν' εὐτυχισμένοι. Βρίσκουν ἀγάπη σεβασμό, ἐκτίμησι, εὐγνωμοσύνη...»

Καὶ συνεχίζει γιὰ νὰ μᾶς πῇ ὅτι ἡ διαφορὰ δυὸ γυναικῶν ποὺ προὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους ἀκολουθοῦν ἡ μὲν μιὰ τὴν ὁδὸ τῆς ἀρετῆς ἡ δὲ ἄλλη τὴν ὁδὸ τῆς κακίας, εἶνε ὅτι ἡ μὲν πρώτη περιμένει τὸ γάμο της γιὰ νὰ ζήσῃ τὴ ζωή της, ἐνῶ ἡ ἄλλη περιμένει νὰ παντρευτῇ γιὰ νὰ τερματίσῃ τὸ στάδιο τοῦ ἀνώμαλου βίου. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἡ ἐνάρετη διστρηση γιὰ νὰ βγάλῃ τὴν ἀρετὴ αὐτὴ ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ ἄντρα της. Ἀντὶ νὰ γίνῃ ἡ σύντροφος, θὰ γίνῃ ἡ τύραννος του. Θὰ τοῦ μπῇ στὴ μύτη, θὰ τοῦ θγάλῃ τὸ λαὸ ἔτσι λένε κοινῶς. Ἔτσι συμβαίνουν τὰ πράγματα στὸν κόσμο αὐτό. Τίποτε δὲν εἶνε τέλειο, ἀπόλυτα.

Δὲ σᾶς φαίνεται ὅμως ὅτι μᾶς τὰ παραλέει ἡ κ. Παραστρατημένη; Ὡς ἕνα — ἕνα μικρὸ — σημεῖο δὲν δυσκολεύομαι νὰ συμφωνήσω μαζί της. Πράγματι, ὑπάρχουν κοπέλλες μὲ βαρύτατο τὸ παρελθὸν ποὺ ἔγιναν ἰδεώδεις γυναῖκες, λαμπρὲς νοικοκυρὲς στοργικὲς μητέρες. Ὅπως ἐπίσης πολλὲς ἀπὸ τὶς λεγόμενες ἐνάρετες παραστράτησαν μετὰ τὸ γάμο τους ἢ ὑπῆρξαν πλάσματα διεστραμμένα, ποὺ ἀντὶ χαρᾶς προσέφεραν στοὺς συντρόφους των τὶς γκρίνιες καὶ τὶς παραξενιές τους. Συμφωνῶ σ' αὐτὸ ὅσο περιοριζόμαστε σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις καὶ ἀποφεύγουμε νὰ βγάλουμε γενικὰ συμπεράσματα καὶ κανόνες. Μὴ θελήσῃ ὅμως ἡ ἐπιστολογράφος νὰ παραδεχθοῦμε καὶ ὅτι κάθε ἐνάρετος πρόλογος ἔχει καλὰ καὶ σώνει ἁμαρτωλὸ ἐπίλογο, καὶ κάθε ἁμαρτωλὸς πρόλογος συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ἀπὸ ἀνεμάρτητο τέλος. Θὰ ἦταν μιὰ ὑπερβολὴ ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Εἴδαμε πολλὲς φορὲς τὴν ἀτακτη στὰ νιάτα της κοπέλλα νὰ γίνεται αὐστηρὴ καὶ συγκρατημένη σύζυγος. Πῶς ὅμως νὰ μὴν ποῦμε ὅτι εἴδαμε καὶ τὸ ἀντίθετο; Τὴ γυναῖκα δηλαδὴ ποὺ πῆρε τὸ στραβὸ δρόμο ἀπὸ τὰ πρῶτα της βήματα καὶ στραβὸ τὸν συνεχίζει καὶ ὅταν, τῆς δοθῇ ἡ εὐκαιρία ὕστερ' ἀπὸ ἕνα κοιλὸ γάμο ν' ἀποπλύνῃ τὸ ρυπαρὸ παρελθόν της. Μιὰ κεκτημένη ταχύτης, θάλεγε κανείς. Ἡ δύναμις τῆς συνηθείας. Ἡ ἁμαρτία ποὺ ἐξελίσσεται σὲ πάθος καὶ σφίγγει τόσο γερὰ τὸ θῦμα της ὥστε νὰ τοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ τὴν ξεφύγῃ. Εἶνε δὲ καὶ ἡ ἄλλη περίπτωσις. Ἡ ἠθικὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κοπέλλα ποὺ ἀκολουθεῖ τὴν ἴδια πορεία καὶ μετὰ τὸ γάμο της, δίχως οὔτε ἡ καλωσύνη νὰ τῆς λείψῃ, οὔτε χωρὶς ἀγάπη καὶ κατανόησι νὰ εἶνε.

Στὰ προβλήματα τοῦ γάμου καὶ τοῦ ἔρωτος εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνοι οἱ κανόνες καὶ οἱ γενικεύσεις. Δὲν ὑπάρχουν κανόνες στοὺς ὁποίους νὰ μπορῆτε νὰ στηρίζεσθε μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα. Κάθε ζεύγος καὶ μιὰ περιπτωσις. Εἶνε ἐξαιρετικὰ τολμηρὸ νὰ πῆτε: Παίρνω τὴ γυναίκα μὲ τὸ ἁμαρτωλὸ παρελθὸν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴ σύντροφο μὲ τὸ ἀγνὸν μέλλον ποὺ ἐλπίζω νὰ εἶνε ἀφοσιωμένη καὶ θὰ μὲ βλέπῃ σὰν σωτῆρα της. "Οχι ποὺ ἀποκλείεται νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ πρόβλεψίς σας. Ἀλλὰ οὔτε καὶ τὸ ἄλλο ἀποκλείεται. Νάκετε δηλαδὴ καὶ στὸ μέλλον ν' ἀντιμετωπίσετε τὴ διαφθορὰ καὶ μαζί μ' αὐτὴν καὶ τὴν, καημία της.

"Οπως ἐπίσης ἀνόητο εἶνε νὰ δῆτε τὴν ἐνάρετη καὶ νὰ πῆτε: Ἐνάρετη; Μακρυά! Θὰ μὲ κάψῃ. Θὰ μὲ προδώσῃ. Θὰ μὲ ταιγαρίσῃ. Θὰ μοῦ κάνῃ κάλαντα τὴ ζωή... Οἱ ἄνθρωποι μὲ κάποια πεῖρα τῆς ζωῆς χωρὶς κανόνες βασίζουν στὸ γάμο καὶ στὸν ἔρωτα. Ἡ προσωπικὴ ἐπαφὴ ἡ ἀτομικὴ παρατήρησις, ἡ διαίσθησις θὰ τοὺς κάνῃ νὰ πάρουν τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ἀπόφασι. Καὶ μὴ λησμονῆτε καὶ τὴν Τύχη, ποὺ δὲν παίζει κι' αὐτὴ δευτερεύοντα ρόλο στὴν ἐρωτικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Μόνο στοὺς κενόνους καὶ στὶς συνταγὲς μὴ στηριχθῆτε ποτέ σας. "Οποιος σᾶς πῇ ὅτι κατέχει τὴ σύνταγὴ γιὰ μιὰ ἑλκυστὴ ποὺ θὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ τὸ συζυγικὸ παράδεισο εἶν' ἕνας ἐπικίνδυνος κομπογιαννίτης. Καὶ κομπογιαννιτισμὸς σημαίνει ἀπάτη.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

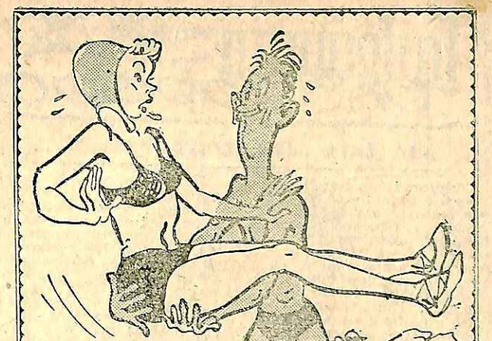

—Δὲν τ' ἀφίνετε αὐτ

Ταδράματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

..«Αγαπημένε μου,

»Θά βρῆς πολύ παράξενο τό ὅτι σοῦ γράφω καί τό ὅτι ἀρχίζω τήν ἐπιστολή μου μ' αὐτή τή λέξι. Θά ἤθελα νά τό εἶχα κάμει ἀπό τήν ἡμέρα πού σ' ἄφησα, γιά ν' ἀκολουθήσω ἕναν ἄλλον... Ναί, Ἄρθουρ... Μιά στιγμή ἔπειτα ἀπό τό παράπτωμά μου, εἶχα κιόλας μετανοιώσει... Ἀλλ' ἤξερα πῶς, ἄν ἐρχόμουν νά πέσω στά πόδια σου γιά νά ἐκλιπαρήσω τή συγνώμη σου, δέν θά μέ πίστευες ποτέ! Καθένας στή θέσι σου θἄκανε τό ἴδιο... Τί θά μποροῦσα, ἄλλωστε νά σοῦ πῶ; Πῶς εἶχα μιά στιγμή ἀδυναμίας; Τί ἀστεία δικαιολογία! Καί πῶς σ' ἀγαποῦσα πάντα;... Ποιός πιστεύει τά λόγια μιᾶς ἄπιστης;

»Ἔτσι, ἀποφάσισα νά φύγω μακρυά, κι' ἄφησα τά χρόνια νά κυλήσουν... Πῶς πέρασαν αὐτά τά πέντε χρόνια; Θά μέ πίστευες τάχα, Ἄρθουρ, ἄν σοῦ ἔλεγα πῶς δέν πέρασε οὔτε στιγμή πού νά μήν σέ σκεπτόμουν;... Ἐνοιωθα πῶς ἡ ζωή μου δέν θά εἶχε πιά καμμιά ἀξία χωρίς τή συγνώμη σου... Καί τώρα ξαναγύρισα ἐδῶ, γιά νά πέσω στά πόδια σου, γιά νά σοῦ ζητήσω νά μέ συγχωρέσῃς... Ἄρθουρ, γιά μένα, ἤσουν καί θά εἶσαι πάντα ἡ μοναδική μου ἀγάπη... Συχώρεσέ με, ἄν παίρνω τό θάρρος νά σοῦ τό γράψω. Θά ἤθελα νά τό ξέρῃς, ἀγαπημένε μου... Εἶνε ἡ τελευταία φορά πού θά τ' ἀκούσῃς. Δέν πρόκειται νά σοῦ τό ξαναπῶ... Θά πεθάνω μέ τή συγνώμη σου στό μικρό σπιτάκι, ὅπου ζήσαμε ἄλλοτε τόσο εὐτυχισμένοι...

Πόσες φορές εἶχε διαβάσει αὐτή τήν ἐπιστολή ὁ Ἄρθουρ! Κάθε φράσις της, κάθε λέξις της εἶχαν ἐντυπωθῆ πιά στή μνήμη του. Ἀλλά, μέσα στήν ψυχή του, τά αἰσθήματά του μπερδεύονταν μ' ἕναν παράξενο τρόπο. Πόσο εἶχε πονέσει ἄλλοτε, ὅταν ἡ Ἄννα εἶχε φύγει μαζί μέ τόν δούκα τοῦ Γκόλι! Κι' ἀπό τότε, κάθε φορά πού ἡ ἀνάμνησίς της γύριζε στό μυαλό του, ἐνοιωθε ἕνα αἴσθημα ἀπδίας γιά τή γυναῖκα αὐτή, πού εἶχε ποδοπατήσει τήν ἀγάπη του κι' εἶχε κάμει τήν καρδιά του νά ματώσῃ. Ὡστόσο, ἡ ἐπιστολή της εἶχε φέρει μιάν ἀληθινή ἀναστάτωσι μέσα στήν ψυχή του.

—Προτοῦ νά πάω νά τήν ἰδῶ, φιθύρισε σιγά, πρέπει νά κανονίσω ἕναν παλιό λογαριασμό.

Ἔτρεξε ἀμέσως νά βρῆ τόν φίλο του Χόφερ καί τό ἴδιο βράδυ πῆγαν μαζί στή λέσχη ὅπου σύχναζε ὁ δούκας τοῦ Γκόλι.

Ὁ δούκας εἶχε γυρίσει ἀπό ἕνα ταξεῖδι στήν Ἰσπανία καί ὁ Ἄρθουρ τόν ἄκουσε νά λέῃ σάν συμπέρασμα μιᾶς ἀφηγήσεως ποῦ εἶχε κάμει προτήτερα σ' ἐκείνους πού τόν περιστοίχιζαν:

—Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε τό ἴδιο. Ἄν μοῦ πῆτε πῶς ὑπάρχει κάποια πού νά εἶνε ἔντιμη, αὐτό δέν ὀφείλεται στήν ἀρετή της ἀλλά στό ὅτι τῆς ἔλειψαν οἱ περιστάσεις ἢ οἱ εὐκαιρίες ν' ἁμαρτήσῃ... Ὅλο τό μυστικό βρίσκεται ἐδῶ!

Ἀρκεῖ νά ξέρῃ κανείς ποιά εἶνε ἡ κατάλληλη στιγμή γιά νά ἐπωφεληθῆ ἀπό τήν ἀδυναμία μιᾶς γυναίκας.

Ὁ Ἄρθουρ εἶχε παρακολουθήσει σιωπηλά τή συζήτησι ἀπό μιά γωνία τῆς αἰθούσης. Ξαφνικά, στήλωσε τό βλέμμα του πάνω στό δούκα καί ρώτησε:

—Κατά τή γνώμη σας, δέν ὑπάρχει λοιπόν, καμμιά ἐξαίρεσις:

—Καμμιά κύριε

—Σᾶς συγχαίρω γιά τή γνώμη πού ἔχετε γιά τή μητέρα καί τήν ἀδελφή σας!

Ὁ δούκας ἔνινε ξαφνικά κατακίτρινος.

—Δέν σᾶς γνωρίζω, κύριε, εἶπε. Ἀλλά τά λόγια σας ἀποτελοῦν πρόκλησι...

Ὁ Ἄρθουρ ἀνασήκωσε τούς ὤμους.

—Ὅπως νομίζετε, ἀπάντησε μέ σταθερό ὕφος.

—Θά μοῦ δώσετε λόγο γι' αὐτό!

—Θά εἶμαι ὁπότε θελήσετε στή διάθεσί σας.

Ἡ συνάντησις ἔγινε ἔπειτα ἀπό δυό μέρες.

Ὁ δούκας ἦταν δεινός σκοπευτής. Ἀλλ' εἶχε χάσει τήν ψυχραιμία του ἐμπρός στό ἐπίμονο βλέμμα τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἀντίθετα, ὁ Ἄρθουρ ἦταν ὁλότελα ἥρεμος. Καί τό χέρι του δέν ἔτρεμε καθόλου. Στή δεύτερη βολή κτύπησε τόν ἀντίπαλό του στό μέτωπο. Ὁ δούκας ἔγειρε μονοκόμματος καί κυλίσθηκε στό χῶμα...

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ Ἄρθουρ ἔτρεξε στό μικρό σπιτάκι τοῦ δάσους τοῦ Μαρλύ, ὅπου τοῦ εἶχε γράψει ὅτι θά τόν περίμενε ἡ Ἄννα.

Ἡ ψυχή του ἦταν ἀνάλαφρη τώρα. Τοῦ φαινόταν ὅτι ἕνα πελώριο βάρος εἶχε φύγει ἀπό τό στῆθος του καί πήγαινε ξένοιαστος καί χαρούμενος σχεδόν.

Ὅταν ἔφτασε στό σπίτι, ἔβγαλε ἀπό τήν τσέπη του ἕνα μικρό κλειδάκι πού τό εἶχε φυλάξει ἀνάμεσα σ' ἄλλα ἐνθύμια τῆς Ἄννας καί ἄνοιξε τήν πόρτα.

Μέσα στό σπίτι ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη σιωπή.

—Ἄννα! φώναξε ὁ Ἄρθουρ, διστάζοντας νά προχωρήσῃ.

Ἀλλά δέν πῆρε καμμιά ἀπάντησι.

Ἄνοιξε τότε σιγά μιά πόρτα...

Πάνω σ' ἕνα κρεββάτι ἦταν ξαπλωμένη ἡ Ἄννα, ὡραία καί γοητευτική ὅπως πάντα. Μά τό πρόσωπό της ἦταν πολύ ὠχρό κι' ὅταν ὁ Ἄρθουρ πλησίασε κατάλαβε ἀμέσως πῶς δέν ζοῦσε πιά.

Πλάι στό κρεββάτι, πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι ὑπῆρχε ἕνα χαρτί μέ μερικές λέξεις. Ὁ Ἄρθουρ τό πῆρε στά χέρια του καί διάβασε:

«Ἀγαπημένε μου

»Δέν ἤρθες... Ἡ ζωή δέν ἔχει πιά γιά μένα καμμιά ἀξία... Πεθαίνω μέ τή σκέψι μου σέ σένα, τό μόνο ἄνθρωπο πού ἀγάπησα πραγματικά... Σέ λίγο τό δηλητήριο πού πῆρα θά ἔχῃ φέρει τό ἀποτέλεσμά του... Οἱ λίγες αὐτές λέξεις θά φτάσουν τάχα στά χέρια σου;... Καί θά μέ συχωρέσῃς τότε;...Ἀντίο, ἀγαπημένε μου... Γιά πάντα».

Ἀλλοίμονο! Εἶχε φτάσει ἀργά.

Καταλάβαινε τώρα πῶς κι' αὐτός ἀγαποῦσε τήν Ἄννα καί πῶς δέν εἶχε πάψει ποτέ νά τήν ἀγαπᾶ. Ἡ κακή ἀνάμνησις ἀπό τό παρελθόν εἶχε σβύσει πιά. Καί, μέσα στό σπαραγμό τῆς ψυχῆς του τά δάκρυα ἄρχισαν νά κυλοῦν ἀπό τά μάτια του καί νά πέφτουν χοντρές σταλαματιές πάνω στό πρόσωπο τῆς ἀγαπημένης νεκρῆς...

ΑΝΝΑ-ΜΑΡΙΑ ΒΙΟΛΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Παρὰ θίν' ἁλός!...

Ὦ Ζεῦ!... Ὦ θεῖε Ἄπολλον!... Οἰκονομήσας τάλ- (ληπον
(χιλιοδράχμων τάλληπον βεβαίως, ὡς εἰκός)
μετέθην ἐμπουσειδῶς, εἰς τό γε Πάλας φάληπον,
προσβλέψας δὲ εἰς τήν ἀκτήν
πῶς γάρ οὐ μή ἀγανακτεῖν;
ἐκθαμβώμενός ἐμεινον καί δή ἐκστατικός!...
Ὦ Ζεῦ! Ὦ θεῖε Ἄπολλον!... Ἀπώλεσα τάς φρένας καθότι ἐμεθύσθην νυνάς γεγυμνωμένας!...
Τί τοῦτο δή, ὦ βέλτιστοι. Τά θήλεα τοῦ ἀστεος γεγόνασιν ἡδύτεραι κόραι ζαχαροπλάστεως;
Ἡδύτης ποία φίλτατοι!... Ἑκάστη ἀπημέλητος ἐν (ἐχεσάρκῳ) ἡ μαγιό ἦτο πλακοῦς ἐκ μέλιτος (σησάμῳ πεπλασμένος
ἢ ἄλλως σησαμόπλουτος, θαλάσσῃ βεβρεγμένος!...
Ἦτο ἑκάστη Νηρηΐς!... Αἱ χεῖρες, οἱ (μηροί
—θοῦ φυλακήν τῷ στόματι ἐμοῦ ὦ Ἀ- (φροδίτη.
ἐμβασκλαβᾶ τεμάχια λαμβρού (πατισ- (σερί)
καί ταῦτα λέγων, φίλτατοι, τρίς φεῦ ὁ (νοῦς μου φρίττει!...
Ἄλλη ὀρθία ἴστατο... ἄλλη ἐξπλώ- (μένη,
ἄλλη κυρτή, ἀμφίκυρτος, ἄλλη τανυο- (μένη
ἐδείκνυον τοῦ σώματος τάς πολλαπλάς (καμπύλας
—θοῦ φυλακήν ὦ Ἄπολλον, τῷ στό- (ματί μου, θοῦ...
διότι ἐν μέσῳ καλλονῶν, μοιρίως ἐ- (ξωκείλας
ἀνάγκην ἔχω Μέντορος, προστάτου, (βοηθοῦ!...

Ο ΓΕΡΩΝ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τή Δευτέρα τό ἀπόγευμα, ἔφυγε μέ τήν «Ἀττική», γιά τή Ρόδο, ὁ θίασος τοῦ Ἐθνικοῦ θεάτρου.

Τό συγκρότημα ἀπετελέσθη ἀπό 66 ἐν ὅλῳ πρόσωπα, μέ ἐπί κεφαλῆς τόν γενικό διευθυντή του.

Οἱ ἠθοποιοί τοῦ θιάσου εἶνε ἐν ὅλῳ 38, ἄνδρες 28 καί γυναῖκες 10, οἱ ὑπόλοιποι δέ εἶνε τεχνικό προσωπικό.

Ὁ θίασος θά ἀρχίσῃ τίς παραστάσεις του στή Ρόδο αὐτή τήν Κυριακή μέ τό ἱστορικό ἔργο «Παπαφλέσσας» τοῦ κ. Σπ. Μελᾶ. Θά μείνῃ ἐκεῖ ἕνα εἰκοσαήμερο καί κατόπιν θά μεταβῆ στήν Κύπρο καί στήν Αἴγυπτο.

—Στό «Ἀκροπόλ» ἑτοιμάζεται ἕνα ἐντελῶς ἰδιόρρυθμο ἔργο ἐπικαιρότητος τῶν κ. Σακελλαρίου - Γιαννακοπούλου, πού φέρει τόν προσωρινό τίτλο «Ταξεῖδι στή Σελήνη».

Δυό ἄτυχοι Ἀθηναῖοι (Κυριακός - Δαμασιώτης), κυνηγημένοι ἀπό ἀντίθετες πολιτικές παρατάξεις φεύγουν γιά τή Σελήνη μέ μιά ρουκέττα!

Ἐκεῖ γνωρίζουν τό πρῶτο ἐρωτικό ζευγάρι τῆς Σελήνης, τήν Ἔλνα καί τόν Ἴνφα, (Ντιοιντάουα - Μανιατάκης), πού τραγουδάει ἐντελῶς ἰδιότυπα τό τραγούδι τῆς ἀγάπης, ὅπως τήν αἰσθάνονται οἱ κάτοικοι τοῦ δορυφόρου μας.

Τελικά, ὅμως οἱ δυό αὐτοί Ἀθηναῖοι κατορθώνουν νά φανατίσουν τούς κατοίκους τῆς Σελήνης πού ἦσαν ἕως τότε ἀνίδεοι, ἀπό τέτοια πράγματα καί νά τούς κάνουν πολιτικούς ἀντιπάλους!!!

Μέ τό ἔργο αὐτό τό «Ἀκροπόλ» θά παρουσιάσῃ τό ὡραιότερο ἕως τώρα σκηνικό «τρῦκ» τοῦ κ. Μαρ. Ἀγγελοπούλου, μιά τεράστια ρουκέττα μέσα στήν ὁποία οἱ δύο κάτοικοι τῆς Γῆς φθάνουν στήν ὀροφή τῆς σκηνῆς, ταξειδεύοντας, ὅπως ὑποτίθεται, γιά τή Σελήνη!

—Δυό καινούργια ἑλληνικά φίλμ πρόκειται νά γυρισθοῦν κατά τή διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ. Τό ἕνα ἀπό τήν ἑταιρεία «Νέβακ Φίλμ», σέ σενάριο τοῦ κ. Τζαβέλλα, μέ τήν Ἔλλη Λογοθέτη καί τό ἄλλο ἀπό τήν «Φῖνος Φίλμ» σέ σενάριο τῶν κ. Σακελλάριου - Γιαννακοπούλου, μέ τή Μαρίνα Σμυρνάκη πού ντεμπουτάρισε μέ ἐπιτυχία στό ἔργο «Μαρίνα».

Ἐπίσης, γίνεται σκέψις ἀπό τόν Ὀρέστη Λάσκο, νά ἐμφανισθῆ στήν ὀθόνη, ἡ περίφημη «Μαντᾶμ Σουσοῦ» τοῦ κ. Ψαθᾶ.

Τίς μεγαλείτερες πιθανότητες γιά τό ρόλο τῆς «Μαντᾶμ Σουσοῦ» συγκεντρώνει ἡ γνωστή ἠθοποιός τοῦ μουσικοῦ θεάτρου Τζένη Σταυροπούλου.

—Ἡ Σοφία Βέμπο, μετά τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἑτοιμάζεται νά ἐπισκεφθῆ τίς πόλεις Ὀττάβα καί Μοντρεάλ τοῦ Καναδᾶ.

Ὑπολογίζεται ὅτι θά ἔχῃ ἐπιστρέψῃ στήν Ἀθήνα ἐντός τοῦ Αὐγούστου, ὥστε νά προφθάσῃ νά ἐμφανισθῆ στό «Λυρικόν» πρίν λήξῃ ἡ θερινή σαιζόν.

—Ἕνας Ἀμερικανός ἱμπρεσσάριος πού παρακολούθησε στό «Φιντανάκι» τήν ὡραία χορευτική δημιουργία τῆς Ντέντας Φιλοσόφου καί τοῦ Ἀλέκου Ἀλμπαρέζ, ἐπάνω σέ ἑλληνικά μοτίβα, στό θέατρο «Σαμαρτζῆ», τούς ἐπροτείνε νά μεταβοῦν μέ συμβόλαιο στήν Ἀμερική.

—Ἡ Λίντα Ἄλμα καί ὁ Φλερύ, μετά τό θοιαμβευτικό τους τουρνέ στά Σκανδιναβικά κράτη, ἐπέστρεψαν στό Παρίσι καί ἑτοιμάζονται νά ἐπανεμφανισθοῦν στό «Ἐτουάλ» μαζί μέ τήν Ἐντίθ Πιάφ.

—Ἡ Καΐτη Παρίτση φεύγει τήν ἑρχομένη ἑβδομάδα γιά τό Παρίσι γιά ἀνώτερες σπουδές.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ Μόδες

Ἔχει βάσανα μεγάλα, φυσικά, τό καλοκαίρι,
Ζέστη, ἱδρῶτες, ἀϋπνίες ὁ καθένας ὑποφέρει.
Ἡ κουφόβρασι, ἡ δίψα τῶν ἐντόμων οἱ στρατοί
ποῦ τούς ἀντιμετωπίζει μέ μιά τρόμπα ντῆ - ντῆ - τῆ...
Ἔχει πλῆθος ἐνοχλήσεις ποῦ σοῦ στρίβουν τό μυαλό.
Ἀλλά ἔχει παραλλήλως μέ αὐτά κι' ἕνα καλό:
Πῶς σοῦ δίνει εὐκαιρία
στήν περιβολή σου νάχῃς σκανδαλώδη ἐλευθερία.
Ἀπαλλασσεσσαι δεόντως ἀπ' τῶν ρούχων σου τό βάρος.
Περιφέρεσαι ὅπως θέλεις μέ ἀφέλεια καί θάρρος.
Κι' εἴτε κύριος μοῦ εἶσαι, δεσποινίδα ἤ μαντάμ
ἀναλόγως παρασταίνεις ἤ τήν Εὔα ἤ τόν Ἀδάμ.

Καί οἱ ἄντρες πρῶτα - πρῶτα τά κολλάρα ἔχουν πετάξει
τά σακκάκια ἀπό τίς πλάτες
τά γελέκα τίς γραβάτες
ὅ,τι θέλουνε φοράνε κι' εἶνε μέ τή μόδα ἐν τάξει.
Ἀνοίχτά πουκαμισάκια
ποῦ, ξεκούμπωτα μέ θράσος
δείχνουν παντα κι' ἕνα βάσος.
Πρᾶγμα ποῦ ἀπό καιρό ἔχει πάψει νά μᾶς φαίνεται γελοῖο
καί τήν ἐποχή θυμίζουν ποῦ πηγαίναμε σχολεῖο.
Κι' εἶνε σύνηθες νά βλέπῃς γέρο μέ λευκό μουστάκι
νά βαδίζῃ μές στό ὁρόμο σαν νά εἶνε προσκοπάκι!
Τά κοντά τά παντελόνια
ποῦ οἱ ἄντρες τά φοράνε στά μοντέρνα μας τά χρόνια
εἶνε ἀναμφισβητήτως πρακτική ἐνδυμασία.
Μιά προσβλητικότης μόνο, νομίζω, κάπως τήν καλαισθησία.
Δείχνουν φοβερές πόδαρες
Κάτι κόκκαλα—Θεέ μου!—σάν τοῦ τηλεγράφου στύλοι.
ποῦ τίς βλέπεις θἔς δέν θέλεις καί σέ πιάνουνε τρομάρες.
ποῦ συχνά ὅταν τά βλέπουν ξερογλύφονται οἱ σκύλοι.
Κι' ἔτσι, μέ οἰκονομία, στό ὀλίγον μας ἀρζάν
παρασταίνουμε καθένας, ἐν Ἀθήναις τόν Ταρζάν.

Κι' οἱ γυναῖκες,—Ὢ! οἱ γυναῖκες—τί θεάματα εἶνε τοῦτα.
Τί χαριτωμένα φροῦτα
ποῦ τά βγάζουν στή βιτρίνα
καί τά χαίρεται συνήθως μέ τά μάτια ἡ Ἀθήνα.
Ἔξω δάχτυλα καί φτέρνες, ἔξω μπράτσα, ἔξω πλάτη.
Ἔξω γάμπες καί σβέρκακια κι' ἔξω τό δικό μας... μάτι
ποῦ καττάζει γουρλωμένο
τό ἐμφανές καί τό κρυμένο
μέ λεπτό φορεματάκι ἄρκετά διαφανές.

Εἶνε τό καλοκαιράκι ἐποχή οἰκονομική
καί ἑκτάκτως πρακτική.
Οὔτε γοῦνες, οὔτε γάντια, οὔτε φίνα ταγεράκια
οὔτε πέντε τουαλέττες, οὔτε τρία παλτουδάκια
οὔτε ἀκόμα σαραντάρια γιά τή νάϋλον τήν κάλτσα
—ποῦ γιά χάρι της συνήθως γίνονται τόσα στραπάτσα.
Μέ μιά πῆχυ ὑφασματάκι—ὦ! γι' αὐτό ποιός ἀμφιβάλλει;—
ἡ γυναίκα τά βολεύει καί τῆς περισσεύει πάλι.
Ντύνεται κομψά κι' ὡραία
ἐποκρύπτουσα μονάχα τ' ἀπολύτως ἀναγκαῖα...
Μιά χαρά τά καταφέρνει διά μεθόδου εἰδικῆς
Ὅπως κάποτε κι' ἡ Εὔα μέ τό φύλλον τῆς συκῆς.

Εὐτυ εὐχάριστα περνάει τοῦ καλοκαιριοῦ ἡ σαιζόν.
Ντύνεται ἕκαστος κι' ἕκαστη σ' ἕνα στύλ κομπιναιζόν.
Μέ φτηνά ὑφασματάκια
μέ τά σπόρ πουκαμισάκια
καί μέ παρβαλά ρετάλια,
κουκουλάρικα καί κάμποτ καί τής ζάχαρης τσουβάλια.
Καί κανείς δέν θά τρομάξῃ ἄν το βάλῃς στό μυαλό σου
κι' ἔξω βγῆς μέ τό μαγιό σου.
Ἡ ἁπλότης κι' ἡ γυμνότης δίνουν πάντοτε τόν τόνο...
—Ὢ! καλό μου καλοκαίρι νά κρατοῦσες ἕνα χρόνο!

Ε. Διπερρέτες Γ.

Σημειώσεις Μιχ. Γαλλία

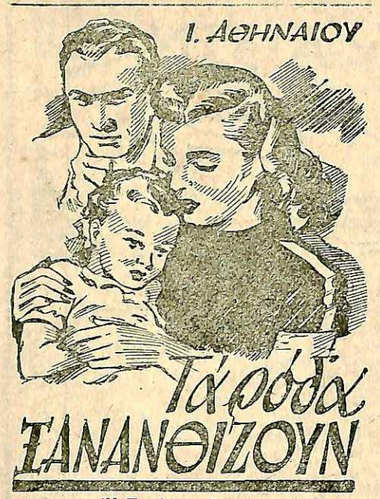

12ον

Ἡ Παυλίνα, ἔτρεμε καὶ δὲν μιλοῦσε.

—Τί τέρας! φώναξε ἡ Ξένη. Κατάλαβε πῶς ὁ ἀληθινὸς ἐχθρός της εἶνε ἡ Βάντα. Τὸ μόνο ποὺ τὸν συγκρατοῦσε. Καὶ τὸν χτύπησε ἀκριβῶς σ' αὐτό... Μά ὁ Στέλιος δὲν τὸ πίστεψε, ἔ; Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸ πίστεψε.

—Τὸ πίστεψε κι' ἔφυγε, ἀποκρίθηκε ἡ Παυλίνα.

Ἡ Ξένη κόντευε νὰ τρελλαθῆ.

—Θὰ τὸ πίστεψε γιὰ μιὰ στιγμή, εἶπε. Μὰ θὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθεια. Κι' ἐσύ, δὲν τοῦ ξηγήθηκες; Δὲν τὸ κατάλαβες πῶς εἶναι δικό της φέμμα, δικό της ἔγκλημα αὐτό; Ἐσύ, τί τοῦ εἶπες Παυλίνα;

Ἦταν ἡ τρομερὴ ἐρώτησι. Σκύβοντας τὸ κεφάλι, ἡ μεγάλη ἀποκρίθηκε:

—Ἐγώ... στὴν ἀρχή, ἀρνήθηκα. Ἔπειτα, ὡμολόγησα.

Ἡ ἀπελπισία τῆς Ξένης

Τὰ καστανὰ ἐκφραστικὰ μάτια τῆς Ξενούλας καρφώθηκαν ἐρωτηματικὰ στὴ μεγάλη της ἀδελφή.

—Ὡμολόγησες!.. Τί ὡμολόγησες;.. τραύλισε.

Δυσκολεύτηκε ἡ Παυλίνα νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ. Κι' ὅταν, ἐπὶ τέλους, μπῆκε στὸ νόημα ἡ μικρή, ὁ πόνος της ξέσπασε ἄγριος.

—Ὄχι! δὲν εἶναι δυνατόν! Δὲν ἔκανες τέτοιο κακό, ἐσύ, Παυλίνα! Καὶ ὁ Θεὸς νὰ μοῦ τὸ πῇ δὲν θὰ τὸ πιστέψω!

Ἡ Παυλίνα δὲν μιλοῦσε. Στεκόταν μαρμαρωμένη καὶ καταλάβαινε τὴ δυστυχία νὰ πληθύνῃ γύρω της ὅπως δὲν τὴν περίμενε, ὅπως δὲν τὴν φανταζόταν.

Ἡ Ξένη σὲ μιὰ στιγμὴ πῆγε καὶ στάθηκε μπροστά της. Τὴν ἔπισε ἀπὸ τὰ χέρια, θύθισε τὰ ἀγνά, κοριτσίστικα μάτια της στὰ μάτια τῆς μεγάλης της ἀδελφῆς.

—Πές μου, τὴν ἱκέτευσε. Πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια.

—Ξένη, ἀποκρίθηκε ἡ μεγάλη, μὴ μπορῶντας νὰ βαστάξῃ αὐτὴ τὴ ματιά. "Ἂν μ' ἀγαπᾶς, ἂν μ' ἀγάπησες ποτέ, ἂν θέλῃς νὰ μὴν πεθάνω νὰ μὴ ρωτήσῃς ποτὲ πιὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἴσως κάποτε, μιὰ μέρα, σοῦ πῶ τί εἶνε ἀλήθεια καὶ τί δὲν εἶναι. Τώρα ὅμως δὲν μπορῶ.

—Παυλίνα φώναξε σπαρακτικὰ ἡ μικρή. Τώρα πρέπει νὰ μοῦ πῇς. Δὲν εἶμαι πιὰ παιδί. Εἶμαι γυναίκα. Ἀγάπησα κι' ἐγὼ ἀγαπῶ. Τὰ καταλαβαίνω ὅλα. Θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια. Κι' ἂν εἶναι ὅπως τὸ φαντάζομαι. "Ἂν εἶναι φέμμα, ἐὰ πάω νὰ βρῶ τὸ Στέλιο. Κι' εἶμαι σίγουρη πῶς θὰ τὸν πείσω. Μονάχα πές μου ἐσὺ ποιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

—Ὄχι, νὰ μήν πᾶς, νὰ τὸν βρῇς προτιμῶ νὰ πεθάνω! Βόγγηξε ἡ Παυλίνα. Ἂχ Ξένη ἂς τὸ ξεκάσουμε! Ἐσὺ δὲν εἶπες πρὶν πῶς θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένες οἱ τρεῖς μας;

—Ναί... ἀλλά, ὄχι μ' αὐτὴ τὴν ἀτιμία. Πῶς μποροῦμε νὰ ζήσουμε ἂν φαντάζεται ὁ κόσμος πῶς ἡ Βάντα εἶναι νόθο παιδί; Πῶς ὁ ἄντρας σου σ' ἄφησε ἐπειδὴ ἔμαθε πῶς ἡ Βάντα δὲν εἶναι δικό του παιδί;

Κι' αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ ἡ Παυλίνα. Ἡ ἐκδίκησί της τὴν εἶχε θαμπώσει. Τὸ μυαλό της σταμποῦσε ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θάβλεπε τὸ Στέλιο νὰ σπαράζῃ ἀπὸ τὸν πόνο μπροστά της. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶχε ἔρθει. Μαζί της ὅμως καὶ χίλιοι δυὸ πόνοι.

Ἡ κοινωνία! Δὲν τὴν εἶχε συλλογιστῆ.

—Ἄσε με, Ξένη, φώνεξε μὲ ἀπελπισία! Εἶναι τόσος ὁ καημός μου καὶ χωρὶς αὐτὲς τὶς σκέψεις. Νὰ αὐτὸ σοῦ λέω πάλι μονάχα: Πῶς ἂν μ' ἀγαπᾶς, δὲν θὰ μοῦ ξαναμιλήσῃς γι' αὐτό. Θὰ μὲ βοηθήσῃς μονάχα νὰ μὴν πικράνω τὴ Βάντο νὰ μὴ τῆς ματώσω τὴν καρδιά. Γιατὶ ἡ δική μου ἡ καρδιὰ εἶναι μαύρη γιὰ πάντα, γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή.

Σέσπασε σὲ θρῆνο. Καὶ δὲν ἤξερε οὔτε ἡ ἴδια νὰ πῇ ἂν ὁ θρῆνος της ἦταν γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ Στέλιου ἢ ἐπειδὴ εἶχε κάνει τὸ κοριτσάκι της ὀρφανὸ ἀπὸ πατέρα.

Ἡ Ξένη τὴν κύτταζε ἀπολιθωμένη. Ὁ πόνος τὴ μαρμάρωνε.

Δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ μιλήσουν. Κι' ἔτσι νηστικές, θυθὲς ἔπεσαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ κοιμηθοῦν.

Ἡ κοινωνία βουΐζει

Πέρασαν κάμποσες μέρες φοβερές. Ζοῦσαν σὰν φαντάσματα οἱ τρεῖς γυναῖκες μέσα στὸ σπίτι. Ἡ Παυλίνα οὔτε ἔτρωγε σχεδὸν οὔτε κοιμόταν. Περνοῦσε τὶς νύχτες της μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα στὸ ταβὶ σκοτάδι. Ἅπλωνε τὸ χέρι της δίπλα στὸ κρεβδάτι στὴν ἄδεια θέσι τοῦ Στέλιου καὶ πάγωνε ὁλόκληρη κυθὼς ἄγγιζε τὸ κρύο σεντόνι. Ἔτρεμε καὶ μαζευόταν καὶ γινόταν μικρὴ μικρή... Ὅλα εἶχαν σβύσει ἀπὸ τὸ μυαλό της. Τὰ σκληρά του τὰ λόγια, τὰ θυμόταν θελημστικά, γιὰ νὰ παίρνῃ δύναμι. Κυθόταν καὶ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ κάθε του ἁπλοχνη λέξη, κάθε του κακία. Κι' ὅταν πιὰ τὰ μάζευε στὸ σπίτι ἡ θύμησί της τότε ἦταν πιὸ ἥσυχη.

Ἀλλά, αὐτὸ δὲν τὸ κατάφερνε πάντα. Πολλὲς φορὲς ἀγωνιζότων νὰ θυμηθῇ τὸ κακὸ κι' ὅμως ὁ νοῦς της νύριζε πάντα στὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς τῆς ἀγάπης τους. Τότε νόμιζε πῶς ὁ Στέλιος εἶχε πεθάνει. Πῶς μιὰ σκληρὴ μοῖρα τῆς τὸν εἶχε πάρει ἐξαφνικά. Καὶ πάγωνε πιὸ πολὺ καὶ πονοῦσε.

Ἡ Ξένη ἦταν ὁλότελα δυστυχισμένη. Μέσα της ἡ καρδιά της ποὺ εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνθίζῃ στῆς ἀγάπης τὴν ἀνοιξι, μαραινότων. Δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ σκεφθῇ τώρα τὸν ἑαυτό της Ζοῦσε νύχτα—μέρα, μὲ τὴ σκέψι τῆς Παυλίνας καὶ τοῦ φοβεροῦ της μυστικοῦ. Ἔσπαζε τὸ κεφάλι της νὰ θρῇ μιὰ δικαιολογία γιὰ ὅλα αὐτά. Τὴν ἐνοχὴ τῆς ἀδελφῆς της δὲν τὴν πίστευε, μὰ οὔτε καὶ μποροῦσε νὰ σκεφθῇ τὸ λόγο ποὺ τὴν εἶχε ἀναγκάσει νὰ παραδεχθῇ ἕνα τέτοιο τερατῶδες πρᾶγμα.

Μιὰ μέρα, ἄνοιξε ἡ Παυλίνα τὸ παράθυρό της τὸ πρωὶ καὶ χαιρέτησε εὐγενικά, ὅπως πάντα, τὴν κυρία Μέξη ποὺ κατοικοῦσε ἀπέναντι.

Ἡ κυρία Μέξη τὴν κύτταξε μ' ἕνα παράξενο βλέμμα, καὶ τῆς ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμό της, προφέροντας συγκατα-βατικὰ καὶ κάπως εἰρωνικὰ μιὰ «Καλημέρα».

Ἐνοχλεῖ

Ὁ... ἐχθρός

Ἔνας συνταγματάρχης προβιβάσθηκε τελευταίως σὲ ὑποστράτηγο. Γιὰ νὰ γλεντήσῃ λοιπὸν τὴν προαγωγή του παρέθεσε σὲ ὅλο τὸ σύνταγμά του τὸ πολυτελέστατο γεῦμα.

Πρὶν ἀρχίσουν νὰ τρῶνε ὁ συνταγματάρχης σηκώθηκε καὶ εἶπε στοὺς στρατιῶτες του:

—Ἔμπρὸς παιδιά, ἐπιτεθῆτε κατὰ τοῦ γεύματος αὐτοῦ, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐχθροῦ...

Στὰ ἐπιδόρπια τὰ μάτια τοῦ συνταγματάρχου πέφτουν ἐπάνω σ' ἕναν ἀξιωματικό, ποὺ βάζει κατὰ μέρος μερικὲς μπουκάλες κρασί.

— Τί κάνεις ἐκεῖ ἐσύ; τὸν ρωτάει γεμάτος θυμὸ ὁ συνταγματάρχης.

—Ὑπακούω στὶς διαταγές σας, στρατηγέ μου!

— Πῶς;

— Δὲν μᾶς εἴπατε νὰ ἐπιτεθοῦμε στὸ γεῦμα ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἐχθροῦ;

— Αἴ λοιπόν;

— Κατὰ τὴν ἐφοδο συνέλαβα καὶ αἰχμαλώτους!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Ἡ Παυλίνα παραξενεύτηκε. Δὲν ἔδωσε ὅμως καὶ μεγάλη σημασία ἀπορροφημένη καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸν πόνο της.

Τὴν ἄλλη μέρα, χτύπησε τὴν πόρτα τους ἡ κυρία Βαρίκα, γειτόνισσα κι' αὐτὴ καὶ φίλη τῆς Παυλίνας.

Μὲ βαρειὰ καρδιὰ τῆς ἄνοιξε ἡ Παυλίνα. Ἔτσι καθὼς ἦταν ἂν εἶχε ὑπηρεσία, θάλεγε πῶς δὲν εἶναι σπίτι. Δὲν εἶχε καμμιὰ ὀρεξι γιὰ κουβέντες. Ἡ κυρία Βαρίκα ἦταν μιὰ γυναίκα ὡς τριανταπέντε χρονῶν, καλόκαρδη κι' εὔθυμη. Εἶχαν κάνει πολλὲς φορὲς παρέα μαζὶ στὰ καλὰ τὰ χρόνια κι' ἤξερε τὴν Παυλίνα ἀπὸ παιδὶ σχεδόν.

—Παυλίνα! φώναξε, ἀπὸ τὴν πόρτα, μὲ τὸ καλοκάγαθο κι' ἀπότομο ὕφος της. Ἤρθα... γιατὶ ἄκουσα κάτι. κάτι φοβερό!

Ἡ Παυλίνα πάγωσε.

—Τί πρᾶγμα; ρώτησε μηχανικά.

—Στάσου ντέ, νὰ μποῦμε μέσα, νὰ κλείσουμε τὶς πόρτες.

Ἡ κυρία Βαρίκα μπῆκε στὸ σαλόνι, ἔκλεισε πίσω τους τὴν πόρτα καὶ κάθισε.

Ἡ Παυλίνα τὴν κύτταζε πετρωμένη.

—Ἀγαπητή μου, ξέρεις τί ἄκουσα; εἶπε σιγὰ ἡ ἐπισκέπτρια. Κάτι ποὺ δὲν τολμῶ οὔτε νὰ στὸ πῶ... Μά, μιὰ καὶ τάκουσα, δὲν βάσταξα. Πρέπει νὰ στὸ πῶ...

Ἡ Παυλίνα προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τὴ φυσιογνωμία της σκληρή, πέτρινη.

Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἐλπίδα της ν' ἀντιμετωπίσῃ οὔτε τὸ καινούργιο χτύπημα.

Νὰ φανῇ ἀλύγιστη ἀγέρωχη.

—Ἄκουσα, πρῶτα — πρῶτα πῶς χωρίζεις ἀπὸ τὸν ἄντρα σου. Πῶς ἔφυγε ὁ Στέλιος ἀπὸ τὸ σπίτι... Εἶναι ἀλήθεια αὐτό;

—Εἶναι ἀλήθεια ἀποκρίθηκε ἡ Παυλίνα ψυχρά.

—Χριστὸς καὶ Παναγία! Μὰ γιατί;

Ἡ Παυλίνα ἔσφιξε τὰ χειλη της. Κι' ἡ ἀπόκρισί της ἤλθε τσουχτερή:

—Ἀσφαλῶς θἄκουσες καὶ γιὰ ποιὸ λόγο χωρίζουμε.

—Αὐτὸ εἶναι ποὺ μ' ἀναστάτωσε Βούιξε ἡ γειτονιά. Κι' εἶναι τόσο ἐξωφρενικό, τόσο... πῶς νὰ σοῦ πῶ, τόσο ἀπίστευτο.

—Τί ἄκουσες; ρώτησε ἡ Παυλίνα.

—Θὰ στὸ πῶ. Ἄκουσα πῶς ἡ Βάντα, λέει δὲν εἶναι παιδὶ δικό του καὶ πὼς ὁ Στέλιος τὸ ἀνακάλυψε καὶ γι' αὐτὸ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Τάλεγε αὐτὰ τὰ φοβερὰ τὰ λόγια ἡ ἐπισκέπτρια κοκκινίζοντας ὡς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν της, μ' ἕνα ὕφος στενοχωρημένο καὶ περίεργο.

Κύτταζε τώρα τὴν Παυλίνα στὰ μάτια περιμένοντας σίγουρα τὶς διαμαρτυρίες της τὸ ξέσπασμά της. Ἡ Παυλίνα ὅμως στεκόταν σὰν ἄγαλμα.

—Παυλίνα! φώναξε ἡ κυρία Βαρίκα! Δὲν μιλᾶς; Ἄκουσες τί σοῦ εἶπα; Ἄκουσες τί ἔχει διαδοθῆ εἰς βάρος σου ἐξῶ;

—Τὸ ξέρω, εἶπε ξερὰ ἡ Παυλίνα.

— Τὸ ξέρεις; Καὶ πῶς τὴν παραδέχεσαι αὐτὴ τὴν ἀτιμία; Αὐτὸ εἶνε μιὰ κακοήθεια, ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ καὶ τὴν ἐπέμβασι τοῦ νόμου. Δὲν μπορεῖ κάθε σύζυγος ποὺ μαλλώνει μὲ τὴ γυναῖκα του νὰ τὴν κατηγορῇ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Ἡ Παυλίνα ἔσφιξε τὶς γροθιές της.

— Θὰ σοῦ πῶ κι' ἐγὼ κάτι! φώναξε βραχνά, ζυγώνοντας τὸ πρόσωπό της στὸ πρόσωπο τῆς φίλης της. Θέλεις νἄμαστε φίλες; Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μοῦ ξανανμιλήσῃς γι' αὐτά. Αὐτὸ εἶνε ζήτημα οἰκογενειακό μου. ἀτομικό μου, καὶ ἀπορῶ πῶς πῆρες τὸ θάρρος νἀρχίσῃς νὰ μοῦ κάνῃς τέτοια κουβέντα.

Ἡ κυρία Βαρίκα τὴν κύτταζε ἀποστομωμένη.

—Α, ἔτσι; εἶπε σὲ λίγο. Μὲ συγχωρεῖς πολύ. Ἐγὼ νόμιζα ὅτι μὲ θεωρεῖς ἀληθινή σου φίλη. Ἴσα - ἴσα περίμενα πὼς θὰ μοὔλεγες εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον μου καὶ θὰ μοῦ ἄνοιγες τὴν καρδιά σου. Ἐγὼ ὅταν τ' ἄκουσα ἔνοιωσα τὸ χέρι μου νὰ μὲ τρώῃ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ χαστουκίσω τὸ πρόσωπο ποὺ μοῦ τὸ εἶπε... Ἀλλά, ἀφοῦ θέλεις νὰ μὲ κρατήσῃς σὲ ἀπόστασι πολὺ καλά. δὲν ἐπιμένω.

Σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Ἡ Παυλίνα τὴν κύτταζε μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη.

— Σ' εὐχαριστῶ. τῆς εἶπε παλεύοντας νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της. Ναί, σ' εὐχαριστῶ. Δὲν ξέρω ἂν ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἄκουσες θέλεις νἄμαστε ἀκόμα φίλες. Ἀλλά. στὸ ξαναλέω, πὼς δὲν θέλω νὰ μοῦ ξαναμιλήσῃς γι' αὐτό.

Ἡ φωνή της ἔκρυβε τόσο σπαραγμὸ ποὺ ἡ κυρία Βαρίκα, ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ θυμωμένη νύρισε πίσω καὶ πέρασε τὸ χέρι της στοὺς ὤμους τῆς φίλης της.

—Ὅπως καὶ νἀσθοῦνε τὰ πράγματα θὰ εἶμαι φίλη σου, τῆς εἶπε.

Στάθηκε ἀκόμα μιὰ στιγμή. δίστασε κι' ἔφυγε χωρὶς ἄλλη λέξι.

Ἔκλαψε ἡ Παυλίνα ἐκείνη τὴν ὥρα πολύ. Ἔπειτα ἔσφιξε τὰ χειλη της, καὶ τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι.

Αὐτὴ ἡ σκληρὴ ἔκφρασι τῆς ἔγινε σὲ λίγες μέρες συνήθεια. Μιὰ πέτρινη, θαρρεῖς μάσκα ποὔκρυβε καὶ τὸν πόνο της καὶ τὴ ντροπή της. Μιὰ μάσκα μίσους ποὺ τὴν προστάτευε ἀπὸ τὶς ἀσκοπες ἐρωτήσεις τῶν γνωστῶν καὶ τὴ βοηθοῦσε ν' ἀντιμετωπίζῃ τὰ εἰρωνικὰ βλέμματα ποὺ πετοφταν τώρα πάνω της ἀπὸ φίλους καὶ γνωστούς.

Μιὰ μέρα, τῆς εἶπε ἡ Ξένη:

— Παυλίνα, δὲν ἤθελα νὰ στὸ πῶ, γιὰ νὰ μὴ σὲ πικράνω κι' ἄλλο, ἀλλά, ὁ κόσμος μιλάει πολὺ γιὰ σένα. Φαίνεται πὼς ὁ Στέλιος εἶπε ὅτι... πὼς...

·· Τὰ ξέρω ὅλα, τὴν ἔκοψε ἡ Παυλίνα.

— Εἶνε φοβερό! φώναξε ἡ μικρή. Δὲν ξέρω κι ἐγὼ τί νὰ πῶ. Κάποιος τόλμησε νὰ μὲ ρωτήσῃ.

— Νὰ μὴ δίνῃς καμμιὰ ἀπάντησι, τῆς εἶπε νρήγορα ἡ μεγάλη κι' ἄλλαξε συζήτησι.

Ἡ Ξένη ἀναστέναξε, καὶ δὲν εἶπε πιὰ λέξι.

Ἀλλὰ μέσα της ὑπόφερε ἀφάνταστα ἡ κοπελλίτσα. Ἀδυνάτιζε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. γινόταν ἀγνώριστη. Κι' ἡ Παυλίνα τὸ παρατηροῦσε αὐτὸ καὶ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ κάνῃ τίποτε, οὔτε νὰ τῆς πῇ μιὰ λέξι νιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Στὴ Μητρόπολι

Ἤρθε ἡ μέρα ποὺ τοὺς ἐκάλεσαν καὶ τοὺς δυὸ στὴ Μητρόπολι γιὰ νὰ τοὺς ποῦνε τὰ συνηθισμένα τυπικὰ λόγια γιὰ συμφιλίωσι.

Ἡ Παυλίνα πῆγε μὲ τὴν καρδιὰ ραγισμένη. Μόλις ἀντίκρυσε τὸ Στέλιο τρόμαξε τὴν πρώτη στιγμή. Ἦταν τόσο ἀδύνατος καὶ χλωμὸς ποὺ φαινόταν ἄλλος ἄνθρωπος.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ πῆγε κοντά της.

—Ἄνθρωπόμορφο τέρας! τῆς φιθύρισε μὲ συγκρατημένη λύσσα. Τόλμησες νἀρθῇς ἐδῶ νὰ παρουσιάσῃς μπροστά μου; Ἔτσι ἤοουν πάντα ἀδιάντροπη καὶ ἀφιλότιμη. Δὲν ξέρω τί μ' ἐμποδίζει καὶ τώρα, μέσα ἐδῶ, νὰ σὲ πνίξω μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια μου!...

Ἡ καρδιά της ἐπαναστάτησε. Τὰ σκληρὰ λόγια του τὴ χτύπησαν σὰν ἀδικο κατσούκι. Ἐνῶ μιὰ στιγμὴ πρὶν βλέποντάς τον ἔτσι ἀδύνατο ἑνοιωσε μιὰ παράξενη συμπόνοια μέσα της τώρα ἀκούγοντας τὰ σκληρὰ λόγια του κατάλαβε κι' αὐτὰ τὸ μῖσος νὰ θεριεύῃ μέσα της.

Τὶ ἀποτυχημένος Ὀθελλος! τοῦ εἶπε εἰρωνικά.

Ἔπειτα συνέχισε μὲ πάθος:

— Πογᾶς πολὺ ἐ; φαίνεσαι. Εἶσαι ἀγνώριστος Μὰ αὐτὴ ἦταν ἡ τιμωρία ποὺ σοῦ ἀξιζε. Ὁ Θεὸς σοῦ ἀποκάλυψε αὐτὸ τὸ μυστικό μου. ποὺ ἀσο δὲν τὸ ὑποψιάζόσουν, ἤσουν εὐτυχισμένος. Ὁ Θεὸς στὸ ἀποκάλυψε γιὰ νὰ γίνῃς κι' ἐσὺ δυστυχισμένος ὅπως σοῦ ἀξίζει νὰ εἶσαι.

—Ὄχεντρα! φιθύρισε αὐτὸς βραχνά. Τολμᾶς καὶ μετaχειρίζεσαι τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ;

—Ἐσὺ τολμᾶς καὶ μεταχειρίζεσαι λόγια σκληρὰ γιὰ μένα; Δὲν ἔχεις τύψεις ποὺ μὲ βασάνισες τόσα χρόνια; Δὲν αἰσθάνεσαι τὴ Θεία Δίκη; Μ' ἔκανες ἄλλον ἄνθρωπο. Τὴν ἀγάπη μου τὴ μετέτρεψες σὲ φαρμάκι. Μ' ἔκανες φόνισσα σχεδόν. Καὶ τώρα τολμᾶς νὰ μοῦ μιλᾶς ἔτσι;

Τὴν κύτταζε ἀποστομωμένος

—Ἡ τρελλάθηκες ἢ δὲν ἔχεις συναίσθησι. τῆς εἶπε.

Ἔτρεμαν τὰ χειλη του. φαινότα, γέρος τουλάχιστον δέκα χρόνια πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὴν ἡλικία του. Ἡς κι' ἡ πλάτη του εἶχε καμπουριάσει. Καὶ στὸ κεφάλι του ἦτων πλῆθος οἱ ἄσπρες τρίχες.

Τὸ στῆθος τῆς Παυλίνας ἀνεβοκατέβαινε λαχανιασμένο. Πόσο τὸν εἶχε ἀγαπήσει αὐτὸ τὸν ἄντρα! Καὶ τώρα τὸν κύτταζε στὸ μεγάλο πόνο του καὶ κι' ἡ καρδιά της ἦτων πετρωμένη.

Τοὺς εἶπε ὁ παπᾶς τὰ συνηθισμένα λόγια γιὰ συμφιλίωσι κι' ἔφυγαν ἔπειτα σὰν τὰ περισσότερα ἄλλα ἀντρόγυνα ἀποφασισμένοι νὰ χωρίσουν.

Στὴν πόρτα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς σταμάτησαν μηχανικά.

—Θὰ σὲ χτυπήσω ἀλύπητα τῆς εἶπε ὁ Στέλιος Μὴν περιμένῃς ἔλεος ἀπὸ μένα. Τὸ διαζύγιο ποὺ θὰ τὸ πάρω θὰ εἶνε συντριπτικὸ γιὰ σένα. Νὰ δοῦμε πῶς θὰ ζήσῃς στὴν κοινωνία ἐσὺ καὶ τὸ νόθο σου.

Ἡ Παυλίνα ἐνοιωσε ἕνα σύγκρυο στὴ ραχοκοκκαλιά της. Ἀποκρίθηκε ὅμως σκληρά:

— Θὰ ζήσω Τὴ Βάντα μου. τὴ Βάντα ποὺ εἶνε παιδὶ δικό μου θὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη ὅπως δὲν θὰ τὴν ἔκανες ἐσύ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Στέλιου παρεμορφώθηκε ἀπ' τὸν πόνο. Καὶ μ' αὐτὰ τὰ σκληρὰ λόγια χωρίστηκαν.

Ἕνα εἰδύλλιο σβύνει

Ἡ Ξένη ἔκλαιγε. Ἔκλαιγε τὴ νύχτα κρυφὰ προσέχοντας νὰ μὴ τὴν πάρῃ εἴδησι ἡ Βάντα. ποὺ κοιμόταν ἀνήσυχη κι' αὐτὴ τὸν τελευταῖον καιρό.

Ἡ Παυλίνα ἔβλεπε τοὺς μούρους κύκλους κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ἀδερφούλας της τὸ πρωὶ καὶ ἡ καρδιὰ της σφιγγόταν. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ τῆς μιλήσῃ. Ζοῦσαν στὸ σπίτι τώρα βουβές, σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα πένθιμη.

Ἕνα ἀπόγεμο ὅμως γύρισε ἡ Ξένη ἀπὸ τὸ Ὠδεῖον σὲ κακὴ κατάστασι.

Ἔτρεμε ὁλόκληρη κι' ἔπεσε στὸ κρεβδάτι της κλαίγοντας μ' ἀναφυλλητά.

— Τί ἔχεις; Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε ἡ Παυλίνα.

"Ἔσκυψε ἡ Παυλίνα κι' ἔκανε νὰ τὴ χαϊδέψῃ.

Ἡ Ξένη ὅμως μόλις ἔνοιωσε τὸ χέρι της ἀπάνω της τινάχτηκε.

— Φύγε! φώναξε ἀγρια. "Αφησέ με!...

Ἡ μεγάλη κέρωσε.

— Τί τρέχει; ρώτησε ἀχνά.

— Φύγε! "Αφησέ με μόνη! Δὲν ἔχω τίποτε!

Ποτὲ δὲν εἶχε φερθῆ ἔτσι ἡ Ξενούλα. Ἦταν πάντα ἕνα κορίτσι εὐγενικὸ καὶ ὑπομονητικό. Αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ ξέσπασμα ἦταν κάτι πρωτοφανές.

— Τί ἔπαθες; ρώτησε πάλι ἡ Παυλίνα. Τί σοῦ φταιω ἐγώ;

Ἡ Ξένη δὲν μιλοῦσε. Ἔκλαιγε. ἔκλαιγε φοινόταν ὁλότελα ἀπελπισμένη. Καὶ κάθε τόσο σήκωνε τὰ μάτια της πνιγμένα στὰ δάκρυα κι' ἔρριχνε μιὰ ματιὰ γεμάτη μομφὴ καὶ πικρὸ παράπονο στὴν ἀδελφή της.

Πέρασε ἔτσι πολλὴ ὥρα. Ὥσπου στὸ τέλος ἡ Παυλίνα, ἀσοτισμένη προτίμησε ν' ἀφήσῃ τὴν ἀδερφούλα της μόνη ὡς πού νὰ ξεθυμάνῃ ὁ πόνος της.

Ἔπειτα μετὰ πολλὴ ὥρα ξεναμπῆκε στὸ δωμάτιο της κοπέλλας.

Ἡ Ξένη τώρα καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὸ κεφαλὶ χωμένο στὶς χοῦφτες της μὲ τὰ μάτια στηλωμένα μακρυά. Μόλις ἄκουσε τὴν ἀδελφή της τῆς ἔρριξε μιὰ σκοτεινὴ ματιὰ κ' ἔπειτα στάθηκε ἀκίνητη.

Ἡ Παυλίνα πῆγε κοντά της μὲ κάτοια δειλία.

— Ξένη εἶπε σοβαρά θὰ μοῦ ἰῆς τώρα τί ἐκεις; Τὸ φέρσιμό σου εἶνε παράλογο. Φαίνεσαι δυστυχισμένη καὶ μοῦ φέρεσαι σὰ νὰ φταιω ἐγὼ γιὰ τὴ δυστυχία σου.

—Ἐσὺ φταις! εἶπε σκληρὰ ἡ μικρὴ χωρὶς νὰ σαλέψῃ

—Ἐγὼ φταίω; Σὲ τί; Ἐξήγησέ μου.

— Μοῦκανες τὸ μεγαλείτερο κακὸ ποὺ μποροῦσες νὰ μοῦ κάνῃς.

Καὶ τὰ καστανὰ ματάκια της ποὺ ἦταν πάντα τόσο τρυφερὰ ἀστραψαν μὲ μιὰ κακὴ λάμψι, καθὼς γύρισαν στὴν Παυλίνα.

— Ἂν δὲν μοῦ ἐξηγήσῃς δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω εἶπε ἡ Παυλίνα, προσπαθῶντας νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμιά της.

—Ὁ Θέμος ἔκοψε καθε σχέσι μ' ἐμένα, εἶπε ἡ Ξένη ἕτοιμη νὰ ξαναρχίσῃ τὸ κλάμματος.

—Ὁ Θέμος; ξεφώνισε ἡ Παυλίνα. Γιατί; Καὶ τί σχέσι ἔχω ἐγώ;

— Τἄμαθε κι' αὐτὸς ὅλα! ἀποκρίθηκε ἡ μικρὴ καὶ τ' ἀναφυλλητὰ ποὺ τὰ συγκρατοῦσε μὲ δυσκολία ξέσπασαν πάλι.

Ἡ Παυλίνα κέρωσε.

—"Ελα, ἱκέτευσε τὴν Ξένη. Προσπάθησε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς. Πές μου τα ὅλα. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω.

Ἡ Ξένη, σκούπισε μὲ πεῖσμα τὰ μάτια της.

— Δὲν τὸ θέλω ποὺ κλαίω εἶπε. Μὰ θὰ στὰ πῶ ὅλα... Νά... Μέρες τώρα, πολλὲς μέρες, ὁ Θέμος μοῦ φαίνοταν ἀλλοιώτικος Μ' ἀπόφευγε, μοῦ μιλοῦσε ἀόριστα. Θυμᾶσαι ποὺ σοὔλεγα πὼς θὰ μὲ γνώριζε καὶ στὴ μητέρα του; Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ποὺ ἔφυγε ὁ Στέλιος ἀπὸ τὸ σπίτι μοῦ εἶχε πῆ νὰ πάω καμμιὰ μέρα στὸ σπίτι τους. Ἀλλὰ καθὼς ἤμουν στενοχωρεμένη τὸ ἀνέβαλα, ἐλπίζοντας πὼς θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι μας ἡ μπόρα γιὰ νὰ μπορέσω κι' ἐγὼ νὰ καλέσω ἐπειτα ἐδῶ τὴν κυρία Πικίνου. Ἀλλὰ ὅταν ἀρχισα πιὰ ἐγὼ νὰ συνέρχωμαι λιγάκι ἀπὸ τὰ δικά σου τότε ἀρχισε αὐτὸς νὰ γίνεται ἀλλοιώτικος. Κι' ἡ ἀδελφή του ἡ Ντόλλυ, ἦταν κι' αὐτὴ κάπως παράξενη. Ὅσες φορὲς τῆς ἔλεγα νὰ φύγουμε μαζὶ ἀπὸ τὸ Ὠδεῖον μοῦ εὑρισκε κάποια πρόφασι καὶ μ' ἄφινε.

—Ὁ Θέμος;

— Αὐτὸς ἐρχόταν τὶς ὧρες ποὺ συμφωνούσαμε. ἀλλὰ κι' αὐτὸς ποτε βιαστικός. πότε κουρασμένος πότε τοῦτο, πότε κεῖνο καιρὸ τώρα... Ἐνῶ ἄλλοτε πηναίναμε ταιτκικὰ μετὰ τὸ μάθημα πότε μὲ τὴν ἀδελφή του καὶ πότε μόνοι στὸν κινηματογράφο. ἢ σὲ κανένα κέντρον τώρα μ' ἄφινε κι' αὐτός, ἀφοῦ κάναμε λίγα βήματα μαζί. »Λυὸ βδομάδες τώρα μοὔκανε τὸν ἀρρωστο Μοὔλεγε ὁ Ντόλλυ πάντα νὰ τὸν συγχωρήσω κι' ὅτι εἶνε ἀδιάθετος. Καὶ δὲν μοῦ μίλοὐσε πιὰ' καθόλου σχεδὸν αὐτή...

Σταμάτησε ἡ

δελφή σου ἀπό τόν ἄντρα της;» Δέν περίμενα αὐτή τήν ἐρώτησι καί τῆς ἀποκρίθηκα τραυλίζοντας: «Δηλαδή.... κάποια δυσαρέσκεια ὑπάρχει. Δέν χώρισαν ἀκόμα». «Μιά φορά ἔφυγε ὁ γαμπρός σου ἀπό τό σπίτι», ἐπέμεινε αὐτή. Κι' ἐπειδή δέν ἤξερα τί νά τῆς πῶ πρόσθεσε γρήγορα: «Εἶναι ἀλήθεια πώς τό παιδί τῆς ἀδελφῆς σου δέν εἶνε τοῦ Στέλιου;»

Σταμάτησε ἡ Ξένη τή διήγησί της. Τά μάτια της μεγάλα καί πονεμένα κύτταζαν μέ ἀνέκφραστο παράπονο τήν Παυλίνα. Κι' αὐτή στεκόταν γεμάτη φρίκη, ἀκίνητη, τρομαγμένη.

Ἡ Ξένη ἔσκυψε τό κεφάλι της.

— Τώρα, φαντάζομαι, τά κατάλαβες ὅλα· εἶπε μ' ἀπόγνωσι.

— Ξένη... τραύλισε ἡ Παυλίνα. Τί θέλεις νά πῆς;... Τί σχέσι ἔχει; Ἄν ὁ Θέμος ὁ Νικίνος σ' ἀγαπᾶσε ἀληθινά τί σχέσι ἔχει ἡ δική μου ἡ διαγωγή; Μπτέρα σου δέν εἶμαι, στό κάτω - κάτω. Ἐδῶ πανεπιστήμια, περίφημα κορίτσια ποῦχουν μητέρες ἁμαρτωλές. Δέν βλέπω τί σχέσι ἔχει ἡ ἀγάπη τοῦ Θέμου γιά σένα, μέ τή δική μου ἱστορία.

— Δέν θέλεις νά τό καταλάβῃς! φώναξε μ' ἔξαψι ἡ μικρή. Δέν σοῦκω πῆ τί εἶδους οἰκογένεια εἶνε αὐτή; Δέν εἶμαι ἐξ ἄλλου καλλονή ἡ κάμμιά βαθύπλουτη. Τοῦχουν κάνει τοῦ κόσμου τά συνοικέσια. Γιατί μέ διάλεξε ἐμένα; Στό εἶπα; Ἐπειδή νομίζει - νόμιζε πώς ἡ οἰκογένεια μας ἦταν κάτι τό ἐξαιρετικό. Εἶχε ἀκούσει γιά τή δική σου τήν αὐτοθυσία νά μ' ἀναθρέψῃς σάν ἀληθινή μάνα καί σέ θαύμαζε, ὄχι μόνακα αὐτός ὁ ἴδιος ἀλλά κι' ἡ μπτέρα του. Ἡ κυρία Νικίνου, ποῦ τόχω πῆ, εἶνε πολύ αὐστηρή. Δέν τή νοιάζει γιά τά λεφτά. Θά μέ δεχόταν γιά νύφη, ἔτσι φτωχιά μόνο καί μόνο, ἀπό τήν μεγάλη ἐκτίμησι ποῦ εἶχε σ' ὅλη τήν οἰκογένεια μας. Τώρα ἄλλαξε, ὅλα. Τί ἐμπιστοσύνη μπορεῖ νάχη σ' ἐμένα ἀφοῦ ἐσύ, ποῦ ὅλος ὁ κόσμος σέ θεωροῦσε ἀληθινή ἁγία, παρουσιάστηκες ἀλλοιώτικη;

Μίλοῦσε σάν μεγάλη γυναίκα ἡ κοπελίτσα. Ὁ πόνος τήν εἶχε μεστώσει ξαφνικά.

Ἡ Παυλίνα στεκόταν ἀπολιθωμένη.

— Μά... ψιθύρισε σέ λίγο... Εἶσαι τόσο βεβαία πώς γι' αὐτό δέν σέ θέλει πιά ὁ Θέμος; Γι' αὐτό σέ ἀποφεύγει; Ἔπρεπε νά στό πῆ ὁ ἴδιος.

— Ὢ, τί εὔκολα ποῦ κάνεις τήν κουτή! Ἔπρεπε νάρθῃ καί νά μοῦ πῆ κατάμουτρα. «Δέν μπορῶ νά πάρω γυναίκα μου τήν ἀδελφή μιᾶς γυναίκας ποῦ ἔχει τόσο κακή φήμη στήν κοινωνία»;

Ἡ Παυλίνα σκέπασε τό πρόσωπό της μέ τά χέρια της. Ἡ σκληρή γλῶσσα τῆς μικρῆς της ἀδελφῆς τήν πλήγωνε στήν καρδιά.

— Ὄχι! φώναξε. Δέν θέλω νά τό πιστέψω αὐτά, Ξένη. Θέλεις νά μέ κάνῃς ἀκόμα πιό δυστυχισμένη ἀπ' ὅ τι εἶμαι;

Ἡ κακία ἐσβυσε μέ μιᾶς ἀπό τά μάτια τῆς κοπελίτσας.

— Συχώρα με! φώναξε γρήγορα, κι' ἔτρεξε κι' ἀγκάλιασε τήν ἀδελφή της. Συχώρα με! Ἔχεις δίκηο! Εἶσαι τόσο δυστυχισμένη! Ἀλλά κι' ἐγώ πονῶ πολύ· δέν μπορεῖς νά φαντασθῇς πόσο τόν ἀγαπῶ!

Μέ μιά κίνησι αὐθορμητη ἔπεσαν ἡ μιά στήν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης.

Ἐκλαψαν ἔτσι πολλή ὥρα. Δέν ἦταν πιά ἡ μεγάλη ἀδελφή μέ τή μικρή. Ὁ πόνος εἶχε σκεπάσει τά χρόνια τους. Ἤσαν δυό πονεμένες γυναίκες ποῦ θρήνοῦσαν τή χαμένη τους εὐτυχία.

Ψυχική ἀγωνία

— Δέν μποροῦμε νά κάνουμε τίποτε; ρώτησε ἡ Παυλίνα σέ λίγο, ὅταν συνῆρθαν λιγάκι.

— Τί νά κάνουμε; ἀποκρίθηκε μ' ἀπόγνωσι ἡ μικρή. Ὁ Θέμος εἶνε πολύ λυπημένος. Μοῦ φέρθηκε ψυχρά, μόλις πρωτάκουσε τίς διαδόσεις εἰς βάρος σου. Καί τώρα ποῦ βεβαιώθηκε θ' ἀποφάσισαν στήν οἰκογένεια νά διακόψουν κάθε σχέσι μαζί μου.

Σώπασαν πάλι.

— Παυλίνα εἶπε ἡ Ξένη σέ λίγο, δέν εἶνε δυνατόν, ὁ ἴδιος ὁ Στέλιος νά τό διέδωσε ἔτσι σ' ὅλη τήν Ἀθήνα. Δέν εἶνε δυνατόν. Αὐτό εἶνε δουλειά τῆς Λοϋσης. Ἕνας ἄντρας θά κρατοῦσε λιγάκι τήν ἀξιοπρέπειά του. Αὐτό τόν θίγει καί τόν ἰδιον. Ἡ Λοϋση ἐπίτηδες θά τό διέδωσε ἀπό κακία.

— Πολύ πιθανόν, εἶπε ἡ Παυλίνα. Ἀλλά τί σημασία ἔχει αὐτό;

— Πές μου, Παυλίνα, φώναξε μέ πάθος ἡ Ξένη πές μου κι' ἄς εἶμαι δυστυχισμένη, κι' ἄς γίνω πιό δυστυχισμένη ἀκόμα· Δέν εἶνε ἀλήθεια ἐ; Δέν εἶνε δυνατόν νά μήν εἶνε παιδί τοῦ Στέλιου ἡ Βάντα.

Κούνησε ἡ Παυλίνα τό κεφάλι της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἡ ἀγαπημένη ΤΟΥ ΤΟΖΕΛΛΙ

Τό θλιβερό ρομάντζο μιᾶς πριγκηπίσσης

Πρίν ἀπό μερικές ἡμέρες πέθανε μέσα σ' ἕνα μικρό σπιτάκι τοῦ προαστείου Ἰζέλ, κοντά στίς Βρυξέλλες μιά γυναίκα ὀγδόντα περίπου χρόνων ποῦ ἦταν γνωστή μέ τό ὄνομα τῆς κομήσσης Ἴζετ. Τόν τελευταῖο καιρό, πουλοῦσε ἕνα - ἕνα τά κοσμήματα καί τά ἐπιπλά της γιά νά ζήσῃ. Κι' ἴσως ἦταν εὐτύχημα ποῦ ὁ θάνατος πῆγε νά χτυπήσῃ τήν πόρτα της. Γιατί δέν τῆς εἶχεν ἀπομείνει τίποτα πιά.

Ἡ γυναίκα αὐτή ποῦ πέθανε τόσο φτωχή καί δυστυχισμένη, εἶχε ἀναστενάξει ἀλλοτε ὁλόκληρη τήν Εὐρώπη μέ τίς ἐρωτικές της περιπέτειες κι' ἦταν ἐκείνη γιά τήν ὁποίαν γράφηκε μιά ἀπό τίς περισσότερες ρομάντζες, ποῦ οἱ ἐρωτευμένοι ὅλου τοῦ κόσμου φέρνουν πάντα μέ συγκίνησι στά χείλη τους.

Ἦταν μιά φορά κι' ἕναν καιρό – ἡ ἱστορία της μοιάζει σάν παραμύθι – μιά ὁμορφη πριγκήπισσα ποῦ ζοῦσε στή Φλωρεντία, φτιάνοντας ὄνειρα ἀγάπης... Τήν ἔλεγαν Λουίζα κι' ἦταν κόρη τοῦ μεγάλου δουκός τῆς Τοσκάνης Φερδινάνδου τοῦ 4ου, ποῦ μετά τήν προσάρτησι τοῦ δουκάτου του στό βασίλειο τῆς Ἰταλίας, εἶχε χάσει τό μεγαλείτερο μέρος τῆς περιουσίας του καί μαζί μ' αὐτή καί τήν αἴγλη καί τήν λαμπρότητα τῆς παλιᾶς ζωῆς του.

Κι' ἐνῶ ἡ Λουίζα ζοῦσε μέσα στά ὄνειρα καί τίς χίμαιρες τῶν εἴκοσι χρόνων της, ὁ πατέρας της δέν σκεφτόταν τίποτε ἄλλο παρά πῶς ν' ἀποκαταστήσῃ τήν κόρη του μ ἕναν καλό σύζυγο. Γι' αὐτό ὅταν ὁ Φερδινάνδος Αὐγουστος, διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Σαξωνίας, ζήτησε τή Λουίζα σέ γάμο ὁ μέγας δοὺξ Φερδινάνδος ἔδωκε πρόθυμα τή συγκατάθεσί του χωρίς κἄν νά ρωτήσῃ κι' ἐκείνην ποῦ ἀφοροῦσε αὐτή ἡ αἴτησις.

Γιά ποιό λόγο, ἄλλωστε; Ἡ Λουίζα θά γινόταν μιά μέρα βασίλισσα. Ὁ μέγας δοὺξ τῆς Τοσκάνης, ποῦ, ἐκτός ἀπό τόν τίτλο του δέν εἶχε τίποτε ἄλλο σχεδόν, μποροῦσε νά φαντάζεται πῶς ἡ κόρη του ἔκανε ἕναν πολύ καλό γάμο καί πῶς θά πρεπε νά εἶνε εὐχαριστημένη.

Ἀλλοίμονο! Ἡ Λουίζα δέν ἑνοιωσε ποτέ καμμιά συμπάθεια γιά τόν Φρειδερίκο - Αὔγουστο, ποῦ, ἀπό τ' ἄλλο μέρος δέν ζητοῦσε ἀπό τή σύζυγό του τίποτε ἄλλο παρά μόνον νά τοῦ ἐξασφαλίσῃ καλούς καί νεροὺς ἀπογόνους.

Ἀπό τήν ἀπαψι αὐτή δέν θά μποροῦσε νά ἐχη κανένα παράπονο. Γιατί ἡ Λουίζα τοῦ ἔδωκε πέντε γυιούς...

Ἀλλ' ἡ ζωή τῆς νεαρῆς πριγκηπίσσης μέσα στήν ψυχρή καί αὐστηρή αὐλή τῆς Δρέσδης ἦταν πολύ δυστυχισμένη. Ἐκεῖνο ποῦ τῆς ἔλειπε ἦταν ἡ ἀγάπη, ἡ τρυφερότητα, ἡ στοργή...

Τά χρόνια κυλοῦσαν μονότονα καί χωρίς χαρά γιά τή Λουίζα.

Ξαφνικά τό 1902 ἔκαμε τήν ἐμφάνισί του στήν αὐλή τῆς Δρέσδης ἕνας νεαρός Βέλγος καθηγητής, ὁ Ἀνδρέας Ζιρόν. Ὁ πρίγκηψ Αὔγουστος - Φρειδερίκος τόν εἶχε καλέσει γιά νά τοῦ ἀναθέσῃ τήν διαπαιδαγώγησι τῶν τέκνων του.

Ἡ Λουίζα ἦταν τότε τριάντα δύο χρόνων. Ὁ Ἀνδρέας Ζιρόν εἴκοσι τεσσάρων. Παρά τή διαφορά τῆς ἡλικίας ποῦ τούς χώριζε μιά φλογερή ἀγάπη ἀναπτύχθηκε μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων, ποῦ, τυφλωμένοι ἀπό τό πάθος τους, ἔπαψαν πολύ γρήγορα νά παίρνουν καί τίς πιό στοιχειώδεις προφυλάξεις.

Ἔτσι, ὁ Φρειδερίκος - Αὔγουστος ἔμαθε τά πάντα. Ἔδειξε τότε μέ σκαιο καί βάναυσο τρόπο τόν Ζιρόν ἐνῶ, ἀπό τ' ἄλλο μέρος, περιώρισε τή Λουίζα.

Ἀλλά μερικές ἑβδομάδες ἀργοτερα, τήν παραμονή τῶν Χριστουγέννων ἡ Λουίζα ἔφυγε κρυφά ἀπό τή Δρέσδη κι' ἔτρεξε στή Γενεύη ὅπου τήν περίμενε ὁ ἀγαπημένος της.

Στήν αὐλή τῆς Σαξωνίας προσπαθοῦσαν τώρα ὄχι χωρίς κόπο νά κρύψουν τό σκάνδαλο. Ὁ Φρειδερίκος - Αὔγουστος, γιά ν' ἀποφύγῃ τόν ἐξευτελισμό καί τήν ταπείνωσι ἦταν ἀποφασισμένος μάλιστα νά ξαναδώσῃ τή θέσι της στή Λουίζα, ἂν δεχόταν νά ἐπιστρέψῃ. Ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ Πάπα καί ὁ ἴδιος ὁ πατέρας της τῆς ἔκαμαν γνωστές τίς διαθέσεις αὐτές τοῦ συζύγου της καί τῆς συνέστησαν νά ξαναγυρίσῃ κοντά του.

Ἡ δυστυχισμένη Λουίζα πάλευε μεταξύ τοῦ καθήκοντος καί τῆς καρδιάς της, χωρίς νά μπορῇ νά πάρῃ μιά, ἀποφασι.

Ἀλλά ξαφνικά μιά παρισινή ἐφημερίδα δημοσίευσε μιά φωτογραφία, ὅπου ἡ πριγκήπισσα ἐμφανιζόταν ἐχοντας κολλημένο τό μάγουλο της πάνω στό μάγουλο τοῦ Ἀνδρέα Ζιρόν.

Τό σκάνδαλο εἶχε ξεσπάσει πιά. Δέν ὑπῆρχε ἄλλη λύσις ἐκτός ἀπό τό διαζύγιο.

Ἀλλά τό χειρότερο γιά τή Λουίζα ἦταν ὅτι ὁ Ζιρόν ἔπειτο ἀπό μιά βίαιη σκηνή, τήν ἐγκατέλειψε κι' ἔφυγε μόνος του γιά τίς Βρυξέλλες. Ἡ πριγκήπισσα, ἔπειτα ἀπό μερικούς μῆνες ἔφερε στόν κόσμο ἕνα κοριτσάκι, καρπό τῆς ἀγάπης της.

Κατά τά ἑπόμενα τέσσερα χρόνια ἡ Λουίζα δέν σταμάτησε πουθενά. Γύριζε ἀπό τή μιά χώρα στήν ἄλλη, χωρίς νά ἐλπίζῃ καί χωρίς νά περιμένῃ τίποτε. Κοὶ ἴσως σκεφτόταν πῶς θά ἦταν τώρα βασίλισσα, γιατί στό μεταξύ ὁ πρώην σύζυγός της εἶχε διαδεχθῆ τόν πατέρα του στό θρόνο τῆς Σαξωνίας...

Τό 1906, ἡ Λουίζα βρισκόταν στή Φλωρεντία. Ἐκεῖ γνώρισε τό μαέστρο Τοζέλλι Τά μάτια του ἦσαν πιό φλογερά ἀπό τοῦ Ζιρόν καί ἡ φωνή του πιό μελῳδική. Οἱ ρομάντζες ποῦ συνέθετε ἔκαναν τίς καρδιές τῶν ἐρωτευμένων νά χτυπᾶνε...

Ἡ Λουίζα ξέχασε ἀμέσως πῶς ἦταν τριάντα ἕξ χρόνων καί ὁ μαέστρος μόλις εἴκοσι τεσσάρων. Πέντε μέρες μετά τή γνωριμία τους, εἶχαν συνδεθῆ κιόλας μέ τά δεσμά τοῦ ἔρωτος Μιά μικρή ἐπαυλις στό διεζόλε στέγασε τό εἰδυλλιό τους.

Μέσα σ' αὐτό τό σπίτι, ὁ Τοζέλλι ἔγραφε γιά τή Λουίζα τήν περίφημη σερενάτα του, ποῦ ἀρχίζει μέ τά λόγια:

Ἡ νύχτα φεύγει ὁλόχαρη
νεραϊδα μοῦ κοιμᾶσαι κτλ.

Οἱ δυό ἐρωτευμένοι ἔφυγαν σέ λίγο γιά τήν Ἀγγλία, ὅπου στίς 25 Σεπτεμβρίου ἔκαναν τούς γάμους των.

Ἀλλ' ὑπῆρχε μιά μεγάλη διαφορά ἡλικίας μεταξύ τους Καί ἀπό τ' ἄλλο μέρος ὁ τόσο τρυφερός στίς ρομάντζες του Τοζέλλι ἦταν στήν πραγματικότητα ἕνας ἀνέφικτος νεμάτος ματαιοδοξία. πεισματάρης βάναυσος καί μέθυσος.

Ὡς τότε ἡ αὐλή τῆς Δρέσδης πλήρωνε κάθε χρόνο μιά ἐπιχορήγησι στή Λουίζα. Ἀλλ' ἡ καταβολή αὐτῆς τῆς ἐπιχορηγήσεως στσμάτησε ἔπειτα ἀπό τό γάμο τῆς πριγκηπίσσης μέ τον Τοζέλλι.

Οἱ οἰκονομικές στενοχωρίες προστέθηκαν τώρα στίς αἰώνιες γκρίνιες τους. Καί ἡ ζωή τους ἐγινε σέ λίνο μαρτυρική.

Ἡ Λουίζα εἶχε γίνει στό μεταξύ μητέρα ἑνός ἀγοριοῦ ποῦ τό ὠνόμασαν Μπούμπυ. Μιά μέρα, ἀπδιασμένη ἀπό τίς σκηνές πιοῦ τῆς δημιουργοῦσε ἀδιάκοπα ὁ μουσικός ἔφυγε μαζί μέ τό παιδί της. Σκλῆρός ὡς τό τέλος, ὁ Τοζέλλι ἔθεσε ὡς ὅρον τήν ἐπιστροφή σ αὐτόν τοῦ Μπούμπυ γιά νά συγκατατεθῆ στό διαζύγιο ποὺ ζητοῦσε ἡ πριγκήπισσα.

Τό διαζύγιο ἐξεδόθη τέλος ἔπειτα ἀπό πολλές περιπέτειες Ὁ Τοζέλλι ἦταν τήν ἐποχή ἐκείνη ἀπένταρος. Καί σκέφθηκε πῶς τό καλύτερο μέσον γιά νά κερδίσῃ χρήματα ἦταν νά διαπομπεύσῃ ἐκείνην τόσο τόν εἶχεν ἀγαπήσει. Τό βιβλίο ποὺ ἐδημοσίευσε μέ τόν τίτλο «Σύζυγος πριγκήπισσης» ἐγινε ἀμέσως ἀνάρπαστο καί τοῦ ἔδωκε σημαντικά κέρδη.

Ἡ Λουίζα ἔπεσε ἀπό τήν ἐποχή ἐκείνη στήν ἀφάνεια Εἶχε πάρει στήν ἀρχή τό ὄνομα τῆς κομήσσης ντελλά Ρόζα κι' ἀργότερα τῆς κομήσσης ντ' Ὑζετ. Κι' ἔζησε κάτω ἀπό τά δυό αὐτά ἐντυπωσιακά ὀνόματα φτωχή, δυστυχισμένη καί ξεχασμένη ἀπό ὅλους ὡς τήν ἡμέρα ποὺ ὁ θάνατος σφάλισε γιά πάντα τά μάτια της.

Στόν φωτογράφο

ΤΟΥ κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

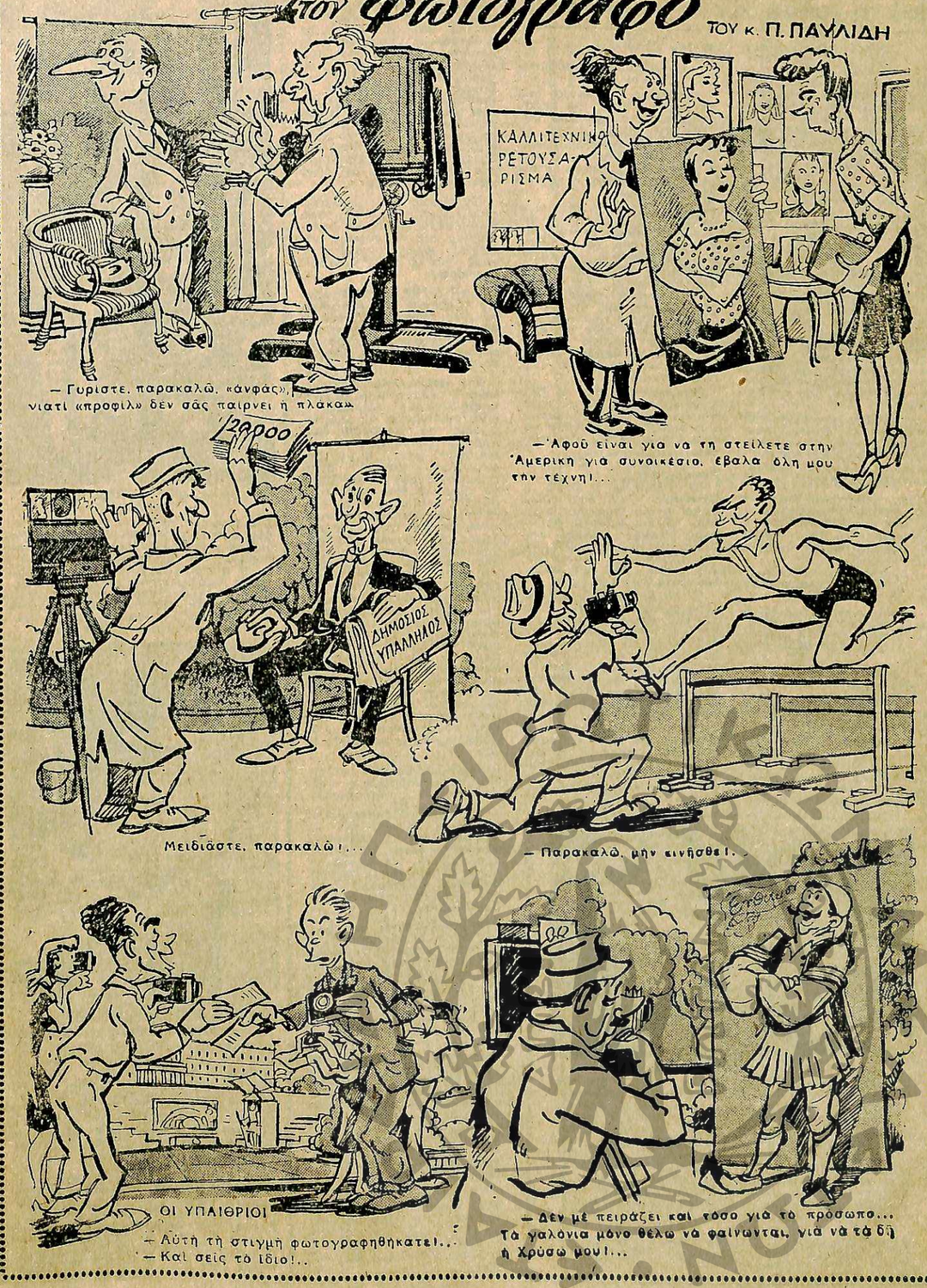

— Γυρίστε, παρακαλῶ, «ἀνφάς», νιατί «προφίλ» δέν σάς παίρνει ἡ πλάκα...

— Ἀφοῦ εἶναι γιά νά τή στείλετε στήν Ἀμερική γιά συνοικέσιο, ἔβαλα ὅλη μου τήν τέχνη!...

Μειδιάστε, παρακαλῶ!...

— Παρακαλῶ, μήν εἰνῆσθε!..

ΟΙ ΥΠΑΙΘΡΙΟΙ

— Αὐτή τή στιγμή φωτογραφηθήκατε!..
— Καί σεῖς τό ἰδιο!..

— Δέν μέ πειράζει καί τόσο γιά τό πρόσωπο... Τά γαλόνια μόνο θέλω νά φαίνωνται, γιά νά τά δῇ ἡ Χρύσω μου!...

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΧΩΡΑ
ποὺ τὸ χρῆμα δὲν λογαριάζεται...

Ἡ χαριτωμένη ζωὴ τοῦ Μεξικοῦ

Τὸ πρᾶγμα ποὺ ἔχει τὴ μικρότερη ἀξία στὸ Μεξικὸ εἶνε τὸ χρῆμα. Τελευταία, ἕνας βιομήχανος σκέφθηκε νὰ τριπλασιάσῃ τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐργατῶν του. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη πληρωμὴ ἄδικα περίμενε τοὺς ἐργάτες του νὰ γυρίσουν γιὰ νὰ ξαναπιάσουν δουλειά. Ἄλλοι πῆγαν ἔπειτα ἀπὸ δυὸ βδομάδες καὶ ἄλλοι ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς. Ὁ λόγος ἦταν ἁπλούστατος. Ἀφοῦ εἶχαν εἰσπράξει τριπλάσιο ποσὸν ἀπὸ ὅ,τι ἔπαιρναν συνήθως, μποροῦσαν νὰ ζήσουν τρεῖς βδομάδες χωρὶς νὰ δουλεύουν.

Ὁ Μεξικανὸς ἀπεχθάνεται τὴ δουλειὰ καὶ δὲν λογαριάζει τὸ χρῆμα. Πραγματικὰ σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου τὸ αἴσθημα τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ἀπολαύσεων δὲν εἶχε τόσο ἔντονο ὅσο στὸ Μεξικό.

Ἡ κ. Ντουάὶτ Μορρόου, σύζυγος τοῦ ἄλλοτε πρεσβευτοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὸ Μεξικὸ ἀφηγεῖται τὸ ἀκόλουθο χαριτωμένο ἐπεισόδιο:

Εἶχε βρῆ τοῦ γούστου της μερικὰ καδίσματα, ποὺ ἔφτιανε ἕνας Μεξικανὸς κarεκλᾶς καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς ἑτοιμάσῃ δώδεκα ἀκ.' αὐτά.

—Διαφορετικὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο ἢ ὅλα ὅμοια; ρώτησε ὁ καρεκλᾶς.

—Θεὸς φυλάξοι! εἶπε ἡ κυρία Μορρόου. Πῶς θὰ ἦσαν διαφορετικὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο; Τὰ θέλω ὅλα ὅμοια.

—Τότε θὰ πληρώσετε κάτι παραπάνω

—Μὰ νομίζω πὼς εἶνε εὐκολώτερο γιὰ σᾶς νὰ τὰ φτιάξετε ὅλα ὅμοια...

—Εὐκολώτερο; Δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν πόσο κουραστικὸ εἶνε νὰ φτιάξῃ κανεὶς δώδεκα ὁμοια καθίσματα;... Ἂν ἦταν τὸ ἕνα διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο, θὰ πέρνανα εὐχάριστα τὴν ὥρα μου...

Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τοῦ Μεξικανοῦ. Θέλει νὰ περάσῃ εὐχάριστα τὴν ὥρα του.

Ἡ ἀνθοπῶλις πουλάει ἕνα-ἕνα τὰ λουλούδια της καὶ τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ χωριάτης ποὺ πηγαίνει στὴν ἀγορὰ μὲ τὰ αὐγὰ ἢ τὰ κοτόπουλά του θὰ σᾶς ἀπαντήσουν:

—Κι' ἐγὼ τί θὰ ἔχω νὰ πουλήσω ἔπειτα;

Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει δὲν εἶνε νὰ εἰσπράξῃ τὸ ἀντίτιμό τους, δὲν εἶνε τὸ κέρδος ἀλλὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του πουλῶντας τα.

Χαριτωμένοι εἶνε οἱ Μεξικανοὶ σωφέρ. Ὅταν τοὺς πάρετε γιὰ νὰ σᾶς κάμουν μιὰ διαδρομή, ἀρχίζουν νὰ ξεφωνίζουν σὰν δαιμονισμένοι:

—Πάμπλο!... Ζοζέ!... Μανουέλο!...

Ὁ Πάμπλο, ὁ Ζοζέ, ὁ Μανουέλο καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλοι ἀκόμη τρέχουν ἀμέσως. Ἄλλος κάθεται δίπλα στὸ σωφέρ ἄλλος στὸ μάρς-πιέ ἄλλος στὸ καπὸ τῆς μηχανῆς... Καὶ ἀρχίζουν ὅλοι μαζὶ νὰ συζητοῦν ἀτελείωτα.

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον τοὺς φώναζε ὁ σωφὲρ εἶνε νὰ τοῦ κάμουν συντροφιὰ καὶ νὰ τοῦ κουβεντιάζουν ἐνῶ αὐτὸς θὰ ὁδηγῇ. Γιατί, διαφορετικά, ἡ διαδρομὴ θὰ τοῦ φαινότα., μαρτυρική.

Ἀλλὰ τί νὰ πῇ κανεὶς γιὰ τοὺς μεξικανικοὺς οἰκοδρόμους καὶ τὰ δρομολόγιά των;

Κανεὶς δὲν ξέρει πότε φεύγουν καὶ πότε φτάνουν στὸ κάθε μέρος. Γιατὶ αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ κέφι τοῦ μηχανοδηγοῦ τῶν ὑπαλλήλων καὶ κάποτε τῶν ἐπιβατῶν.

Τὸ πιὸ συνηθισμένο πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶνε νὰ ἰδῆτε ἕνα τραῖνο σταματημένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ στὸ πουθενὰ (καὶ οἱ σταθμοὶ στὸ Μεξικὸ ποὺ κατοικεῖται ἀραιότατα, ἀπέχουν ὧρες ὁλόκληρες ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον). Κι' ὁ λόγος τοῦ σταματήματος; Ὁ μηχανοδηγός, οἱ ὑπάλληλοι ἢ οἱ ἐπιβάτες εἶδαν πὼς ἔκανε ἔξω μιὰ ὡραία λιακάδα καὶ σκέφθηκαν πὼς δὲν θὰπρεπε νὰ χάσουν τὴν εὐκαιρία ἢ βρῆκαν πὼς θὰ ἦταν καλύτερο νὰ προνευματίσουν στὸ χορτάρι παρὰ στοιβαγμένοι στὰ βαγόνια.

Τελευταῖα ἡ ἑταιρεία τῶν μεξικανικῶν σιδηροδρόμων ἐπέτρεψε στοὺς ὑπαλλήλους της νὰ πάρουν μαζί τους καὶ τὶς οἰκογένειές τους γιὰ νὰ τοὺς κοατοῦν συντροφιά.

Γιατὶ ὁ Μεξικανὸς θεωρεῖ τὴ δουλειὰ σὰν καταδίκη κι' ἔχει ἀνάγκη ν' ἀκούῃ θόρυβο καὶ συζητήσεις γύρω του γιὰ νὰ ξεχνάῃ τὴ μοῖρα του ποὺ τὴν βρίσκει θλιβερή.

Στὰ μεξικανικὰ ξενοδοχεῖα — ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ ὑπερμοντέρνα «πάλας» — εἶνε ἐπικίνδυνο νὰ χτυπᾷ κανεὶς τὸ κουδοῦνι. Δυὸ πράγματα εἶνε δυνατὸν νὰ συμβοῦν τότε: Ἢ νὰ μὴν ἀπαντήσῃ κανεὶς στὴν πρόσκλησί σας ἢ νὰ ὀπτε τὸ δωμάτιό σας νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ κόσμο: ὁ ἴδιος κτήτης, οἱ ὑπηρέτες καὶ κάποτε μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πελάτες ποὺ ἔτυχε νὰ βρεθοῦν στὶς σκάλες μπαίνουν ὅλοι μέσα μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, κάθονται ὁ καθένας ὅπου βρεθῇ καὶ ἀρχίζουν νὰ συζητοῦν μαζί σας γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶνε π.χ. ὅτι θὰ ἐπιθυμούσατε νὰ ἔχετε ἕνα ποτῆρι δροσερὸ νερό. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει σημασία. Τὸ θέμα εἶνε καταλληλο γιὰ ν' ἀπασχολήσῃ τοὺς συνομιλητάς σας γι' ἀρκετὴ ὥρα. Ἡ μόνη σωτηρία γιὰ σᾶς εἶνε τότε νὰ χτυπήσῃ κάποιος ἄλλος πελάτης τὸ κουδοῦνι του.

Χαριτωμένες εἶνε ἐξ ἄλλου, οἱ συνεδριάσεις τῶν μεξικανικῶν δικαστηρίων.

Μπορεῖτε νὰ ἔχετε ὅσους μάρτυρες θέλετε καὶ νὰ βεβαιώσουν ὁποιοδήποτε γεγονὸς ἀρκεῖ νὰ διαθέτετε μερικὰ χρήματα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Οἱ ἀγορὰ πωλησίες μαρτύρων γίνονται ἐλεύθερα ἔξω ἀπὸ τὰ δικαστήρια.

Παρακολούθησα μιὰ δίκη γιὰ φόνο. Οἱ συγγενεῖς τοῦ θύματος παρέταξαν δεκαπέντε μάρτυρες ποὺ ἐβεβαίωσαν ὅλοι ὅτι εἶχαν ἰδῆ μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια τὸν κατηγορούμενο νὰ διαπράττῃ τὸ ἔγκλημα. Ἐκεῖνος παρέτηξε ἄλλους τόσους ποὺ ἐβεβαίωσαν ὅτι τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος βρισκόταν μακρυὰ. Οἱ συγγενεῖς τοῦ θύματος ἔφεραν ἕναν δέκατο ἕκτο μάρτυρα. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ὁ κατηγορούμενος. Ἔτσι, ὁ ἀριθμὸς τῶν μαρτύρων ἀπὸ τὰ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο μέρος ἔφτασε τοὺς τριάντα δύο. Στὸ τέλος, ὁ δικαστὴς ἀπεδιομένος, ἀνέβαλε τὴν ἔκδοσι τῆς ἀποφάσεως.

Στ' ἀλήθεια, τὸ Μεξικὸ παρ' ὅλες τὶς ἐπαναστάσεις του καὶ τὴν ἀστάθεια τῆς πολιτικῆς ζωῆς του, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε πάντα ἡ πιὸ εὐτυχισμένη χώρα τοῦ κόσμου.

ΑΝΤΡΙΕΝ ΝΤΕ ΜΕΡΟΥΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Αὐτὰ τὰ παραμορφωμένα παιδιὰ εἶνε δυὸ ἀπὸ τὶς χιλιάδες ὑγιατὰ τῆς γερμανικῆς βαρβαρότητος. Ἀριστερὰ εἶνε ὁ Ζὺλ Μπωΰ, ἕνας μικρὸς Βέλγος ἡλικίας 10 χρόνων ποὺ τραυματίσθηκε στὸ πρόσωπο μὲ τὸν πιὸ φρικῶδη τρόπο ἀπὸ θραύσματα ὀράπνελ. Μία γυναίκα ποὺ βρέθηκε κοντά του συγκράτησε τὸ σχισμένο δέρμα τοῦ προσώπου του μὲ μία παραμάνα. Δεξιὰ εἶνε ἡ Μαρία Μικαέλ, ἡλικίας 9 χρόνων, ποὺ τραυματίσθηκε κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς γερμανικοῦ βομβαρδισμοῦ. Τὸ πρόσωπό της εἶνε τόσο ἀναστριχιαστικὰ παραμορφωμένο, ὥστε ἡ μητέρα της δὲν μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα καὶ τὴν ἐγκατέλειψε! Ἕνας εἰδικὸς ὀργανισμὸς θὰ φροντίσῃ νὰ γίνουν πλαστικὲς ἐγχειρήσεις σὲ τέτοια παραμορφωμένα παιδιά, γιὰ νὰ μὴν προκαλοῦν τὴ φρίκη τοῦ κόσμου...

ΤΑ ΠΙΟ «ΚΑΛΛΙΓΡΑΜΜΑ» ΠΟΔΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Στὸ Παρίσι ἔγινε τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἕνας διαγωνισμὸς ὁμορφίας γιὰ τὰ πιὸ «καλλίγραμμα» πόδια τῆς Γαλλίας. Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ διαγωνισμοῦ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὶς περιφημότερες καλλιτέχνιδες τοῦ θεάτρου. Νικήτρια τοῦ διαγωνισμοῦ ἀνεκηρύχθη μιὰ χαριτωμένη μοδιστρούλα, ἡ Μαρὶ Σωσὸν ποὺ ἐπιδεικνύει τὰ πόδια της στὴν εἰκόνα μας.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΒΡΕΦΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ βρέφος ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μας εἶνε ἡ Στεφανία Λίλλιαν Ντόουλ, ἀπὸ τὸ Νιούορκ τοῦ Νιοῦ Τζέρσεϋ. Ὅταν γεννήθηκε τὸν περασμένο Ἰανουάριο ζυγίζε μόνο 250 δράμια! Ἦταν τὸ μικρότερο βρέφος τοῦ κόσμου. Σήμερα ὅμως χάρις στὶς φροντίδες τῶν γιατρῶν, ποὺ τὸ ἔσωσαν ἀπὸ διάφορες ἀρρώστειες, ἔχει ἀποκτήσει τὸ κανονικὸ βάρος τῶν 2½ ὀκ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεώς της ἡ μικρούλα Ντόουλ βρίσκεται σ' ἕνα μεγάλο νοσοκομεῖο. Ἡ μητέρα της εἶνε μιὰ ὑγιεστάτη Ἀμερικανίδα, σύζυγος ἑνὸς εὐπόρου γαισκτήμονος. Κανεὶς δὲ ἀπὸ τὸ περιβάλλον της δὲν ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἔφερνε στὸν κόσμο ἕνα τόσο μικροσκοπικὸ παιδί.

ΣΤΗΝ ΜΟΝΗ
Καισαριανῆς

Τοῦ συνεργάτου μας: κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀπ' τὸ συνοικισμὸ τῆς Καισαριανῆς πήραμε τὸν ἀνήφορο. Καὶ σιγὰ-σιγά, ἀνεβήκαμε πρὸς τὸ μοναστήρι περνῶντας κάτω ἀπ' τὸ ἱστορικὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δροσερὰ πεῦκα, ποὺ ἦταν ἄλλοτε καὶ Μετόχι τῆς Μονῆς.

Στὸ δρόμο, ὁ γραμματικὸς τοῦ προέδρου τῆς ἐκδρομικῆς παρέας (ὁ κυρ-Ἀναστάσης, ἀπόχτησε, τώρα, καὶ γραμματέα) μᾶς διηγήθηκε σὰν παλιὸς Ἀθηναῖος, ὅτι ὑπῆρχε παλαιότερα, ἐδῶ πάνω, τόση ἀφθονία λαγῶν ὥστε, στὸ μοναστήρι τῆς Καισαριανῆς, στὸ καζάνι τοῦ συσσιτίου τῶν καλογήρων μαγειρευόταν δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα λαγὸς στιφάδο καλογερικός! Κι' ἀπ' τὴ μυρουδιὰ τοῦ στιφάδου εἶχαν ἀναστατωθῇ οἱ ἀλεπούδες τοῦ δάσους καὶ ὁρμάξαν ἀ κοπτέτσια τῆς Μονῆς.

Ἡ λαϊκὴ παράδοσις μάλιστα ἀναφέρει σχετικὸς καὶ ἕνα εὔθυμο ἀνέκδοτο. Στὴν παληὰ ἐποχὴ τοῦ Γεωργίου Α', ὅπου οἱ κυνηγοὶ τῶν Ἀθηνῶν αὐξήθηκαν καὶ πληθύνθηκαν, τὰ ζῶα τοῦ δάσους τῆς Καισαριανῆς ἔκαναν σύλλογο αὐτοπροστασίας. Σὲ μιὰ συνεδρίασι ὅμως, παρέστη ἀνάγκη νεροῦ —ἄνναστον ἂν γιὰ τὸ ρήτορα ἢ κανέναν ἄλλο — καὶ ὁ Πρόεδρος διέταξε τὸ λαγὸ νὰ πεταχτῇ στὴν περιφημη πηγὴ τῆς Καισαριανῆς νὰ φέρη τὸ νερό.

— Κύριε πρόεδρε, εἶπεν ὁ λαγός, δὲν ἔχω σανδάλια. Εἶμαι ξυπόλυτος!

Ὁ πρόεδρος τότε, γύρισε πρὸς τὸ σκύλο καὶ τὸν διέταξε νὰ δώσῃ τὰ ὑποδήματά του στὸ λαγό. Πράγματι ὁ σκύλος τάβγαλε καὶ καλὴ τὴ πίστει τάδωσε. Ἀλλ' ὁ λαγὸς τὰ πῆσε κι' ἔφυγε καὶ δὲν ξαναγύρισε. Ἔγινε μάλιστα καὶ δικαστήριο. Ἔκτοτε ὁ σκύλος ἔγινε ἐχθρός, ἀπεχώρησε τοῦ συλλόγου καὶ κυνηγάει τὸ λαγὸ μὲ μανία γιὰ νὰ πάρῃ τὰ παπούτσια του πίσω! Ἡ δὲ γάτα, ὡς ἀρχεισφύλαξ τοῦ συλλόγου, κυνηγεῖ τὰ ποντίκια γιατὶ μπῆκαν στὸ ἀρχεῖο καὶ ἔφαναν τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου

★

Ἐξήμισυ χιλιόμετρα ὅλα-ὅλα, κάναμε γιὰ νὰ φθάσουμε ἀπ' τὴν Ἀθήνα στὸ μοναστήρι ποὺ βρίσκεται σὲ ὕψος 350 μ. σ' ἕνα κοίλωμα τοῦ Ὑμηττοῦ. Γι' αὐτό, ἀνοιχτὸν ὁρίζοντα δὲν ἔχει. Ἀλλὰ μόνο ἀπ' τὸ πεύκόσμυτο ὕψωμα ποὺ εἶνε ἐκεῖ κοντά, ὅπου καὶ τὰ ἐρείπια παλιῶν Βυζαντινῶν ναῶν τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ τῶν Ταξιαρχῶν καὶ τὸ κοιμητήρι τῶν μοναχῶν, ἀπροκαλύπτεται μποστά μας τὸ γοητευτικὸ θέαμα τῆς Ἀττικῆς ποὺ ἀκουμπάει τὴ ράχη της στὴ Βοιωτία καὶ ξαπλώνεται ἀναπαυμένη μακαρίως μὲ ἀνατολίτικη ὠχελέλεια ὡς τὸ Σαρωνικὸ καὶ τὸ Σούνιο

Γιὰ τ' ὄνομα τῆς Μονῆς Καισαριανῆς πολλὲς ἐκδόσεις ἀκούστηκαν καὶ διαβάστηκαν παλαιότερα. Ἡ πιθανώτερη ὅμως, ἦταν ὅτι προῆλθε ἀπ' τ' ὄνομα τοῦ ἱδρυτοῦ της μοναχοῦ Καισαρίου Πάντως τὸ μοναστήρι αὐτὸ εἶναι γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα Καισαριανὴ ἀπ' τὶς ἀρχὲς τοῦ 11ου αἰῶνος, ὅπως καὶ ἡ πολυδιήγητη πηγή της τῆς Καλοτούλας ποὺ ἐφέρετο ὅτι εἶχε θαυματουργὲς ἰδιότητες γιὰ τὶς γυναίκες ποὺ δὲν ἔκαναν παιδιά.

Ἀπὸ τὶς συνετικὲς λαϊκὲς παραδόσεις, ἡ περιεργότερη ἀναφέρεται στὰ «Ἀττικὰ» τοῦ Σουμελῆ καὶ Βεβαιώνει πὼς ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία ποὺ δὲν ἔκανε παιδιά, ἤρχετο ἐδῶ πάνω, καὶ ἔπινε ἄφθονο νερὸ ἀπὸ τὴν Καλοπούλα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀποχτήσῃ διάδοχο. Ἀλλὰ τίποτα δὲν ἔγινε καὶ μὲ τὴν θαυματουργὸ πηγή.

Οἱ κόποι τῆς ἄτυχης Ἀμαλίας πῆγαν χαμένοι. Μάτσια περίμενε ἀπὸ τὴν πηγὴ τὴ ναοὰ τῆς μητρότητος ποὺ δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ τῆ δώσῃ ὁ ἐπίσης ἄτυχης Ὄθων.

Ρωτήθηκε κάποτε, στὴν «Ἑστία» ὁ κυρ-Δημητράκης ὁ Καμπούρογλου, γιὰ παιδὶ λόγο τέλος πάντων ἡ Ἀμαλία δὲν ἔκανε παιδιὰ ἀφοῦ ἔπινε ἀπ' τὸ νεοὺ τῆς πηγῆς τῆς Καισαριανῆς. Καὶ ὁ ἀλησμόνητος φίλος μας καὶ δάσκαλος μὲ τὸ συνηθισμένο του ψιλὸ Ἀττικὸ ἁλατάκι ἀπάντησε:

— Φαίνεται πὼς θἄκαμε λάθος στὴ βρύση!

Ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ τὸ νεοὺ τῆς Καισαριανῆς δὲν ἔκαμε τίποτε τὸ ἀτύχημα τοῦ συζυγικοῦ βίου τοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας — κάποιος, βέβαια, ἀπ' τοὺς δύο ἔφταιγε — ἔγινε καὶ σατυρικὸ λαϊκὸ τραγούδι στὴν ἐποχὴ τῆς μεταπολιτεύσεως τοῦ 1821. Τὸ συνέδεσαν καὶ μὲ τὸν παλιὸ δήμαρχο Ἀθηναίων Σκούφο ποὺ ἦταν ἀφοσιωμένος στὸν Ὄθωνα καὶ στὴν Ἀμαλία:

«... Τοῦ Σκούφου τὸ καπέλλο
τὸ κάμανε σταμνὶ
νὰ κάτση ἡ Ἀμαλία
νὰ κάνη τὸ παιδί!...».

Ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ ἱστορικῆς πλευρᾶς, ἦταν καὶ ἡ ἐκδρομὴ τοῦ Βύρωνος στὴν Καισαριανή, κατὰ τὸ Γενάρη τοῦ 1810, στὴν πρώτη ἐπίσκεψί του στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ ποιητὴς ποὺ ἐπεσκέφθη, τότε, πολλὲς ἱστορικὲς τοποθεσίες, εἶχε μάθει ὅτι μιὰ φορὰ τὸ νερὸν κατὰ τὸ τέλος τοῦ δεκαπενταυγούστου πολλὲς Ἑλληνίδες καὶ ἴδιως Ἀθηναίες, πήγαιναν στὴ θαυματουργὸ πηγὴ τῆς Καισαριανῆς καὶ ἔπιναν ἄφθονο νερὸ γιατὶ ἄλλες πίστευαν ὅτι θεράπευε τὴ στειρότητα καὶ ἄλλες, ὅτι κατεπράϋνε τοὺς πόνους τῆς γέννας

Ἡ περίφημη αὐτὴ παράδοσις ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μεγάλου φιλέλληνος ὁ ὁποῖος ξεκίνησε καὶ ἦλθε, ἐδῶ πάνω, μὲ τὸν Χαμπνάουσ, τὸν Ταγὴ καὶ τὸν ὑπηρέτη του Βασίλη. Πρὶν νὰ φθάσουν ὅμως, ὁ Βασίλης κάτι εἶχε φάει καὶ τὸν ἔπιασε ἡ κοιλιά του. Καὶ τότε ὁ Βύρων νελώντας μὲ τὴν καρδιά του φώναξε:

— Νὰ καὶ τὸ πρῶτο θῦμα τῆς πηγῆς τοῦ μοναστηριοῦ! Φαντασθῆτε!

Ὅταν ἔφτασαν οἱ καλόγηροι βγῆκαν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ λόρδου καὶ προσφέρθηκαν στὴν πηγὴ τὴν ἐπληροφόρησαν ὅτι τὸ νερὸ κάθε χρόνο, ἐδέχετο «τὰς ἓξ ὥρας εὐλογίας» ἀπὸ δύο περιστέρια ποὺ διέγραφαν μεριοκοὺς κύκλους καὶ ὕστερα ἔφευγαν πρὸς τὰ ὕψη. Ὁ Βύρων τότε, ρώτησε:

— Τὰ εἶδε κανεὶς μὲ τὰ μάτια του;

Ὁ ἡγούμενος ἀπάντησε ὅτι μόνο τελείως ἀναμάρτητοι ἄνθρωποι μποροῦσαν νὰ τὰ ἰδοῦν. Καὶ ὅτι ὁ δεσπότης ποὺ ἦταν ὁ εὐσεβέστερος ἱερωμένος, κατάφερε νὰ διακρίνῃ, μιὰ φορά τὰ περιστέρια μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια.

Γυρίζοντας τότε πρὸς τὸν Χομπχάους, ὁ Βύρων τοῦ εἶπε σιγανά:

—Ἔ... τί λές; Πίνουμε λίγο νεράκι γιὰ νὰ πάνε κάτω αὐτὰ ποὺ ἀκούσαμε;

— Δάτ'ς ὁλ ράϊτ. Αὐτὸ εἶνε τὸ προτιμώτερο ἀπ' ὅλα! ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ τὸ ἔπαρθ ἀγγλικὸ χιοῦμορ.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

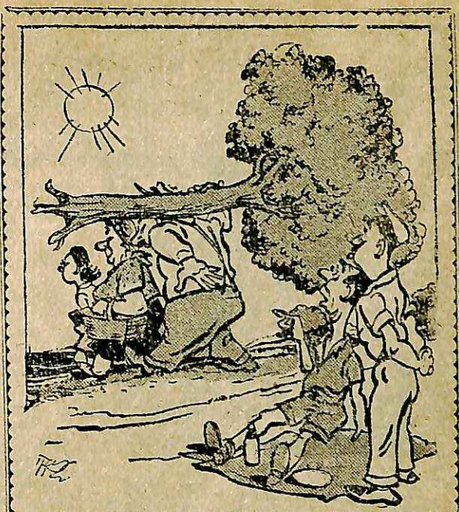

—Προνοητικὸς ὁ κυρ Θεοχάρης. Στὶς ἐκδρομὲς κουβαλάει πάντα δικό του δέντρο γιὰ σκιά!... (Σκίτσο Π. Παυλίδη)

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Ἕτοιμα σπίτια

Σπίτια λοιπὸν λυόμενα μᾶς στέλνει ἡ Ἀμερικὴ κι' ἴσως πουλιοῦνται εἰς τμήματα. Μὲ ἄλλους λόγους (νους ἤτοι θὰ μπαίνετε στὰ μαγαζιὰ φουριόζοι βιαστικοὶ καὶ θὰ ζητᾶτε: Δῶστε μου τοιακόσια δράμια σπίτι!...

★

Μεγάλη δὰ εὐχέρεια. Σκεφθῆτε τι θὰ γίνεται τὸ σπίτι θὰ τὸ στήνετε στὴν Πλάκα στὸ Θησεῖον, κι' ἂν βαρεῖσθε κάποτε, ἀμέσως τὸ ξεστήνετε καὶ τὸ τραβᾶτε στὸ Γουδὶ ἢ τέρμα Πατησίων!...

★

Ἂν τὰ φιλὰ δὲν φτάνουνε, χωρὶς νὰ μοῦ γκρινιάζετε στὸ μαγαζὶ πηγαίνετε ἀνέτως καὶ ἡσύχως κι' ἀφοῦ τὸ θέρος διαρκεῖ τρεῖς τοίχους ἀγοράζετε καὶ μένει πιὰ γι' ἀργότερα... ἡ στέγη κι ἕνας τοῖχος!...

Κρέατα

Ἀπ' τὴ Βεγγάζη κρέατα θὰ φέρουν στὴν Ἑλλάδα, γιατὶ νὰ βγῇ συνάλλαγμα, ἀφοῦ καλοῦ-κακοῦ ἂν κάνουν οἱ ἀρμάδιοι μιὰ βόλτα ὡς τὴ Γλυφάδα ἐδῶ ἰδοῦν τί βγάζουν οἱ ὀκτὲς ἑνὸς Σαρωνικοῦ;...

★

Τὸ κρέας εἶνε ἄφθονο μὲ ὅλα τὰ καλά του:
Ὁρίστε μιὰ στὴν ἀμμουδιά: μπουτάκια τοῦ γαλάτου
καὶ πάρα κάτω ἄλλη μιὰ
μὲ παχυτάτη νεφραμιά.
χωρὶς νὰ λείπουν βέβαια μέσα σὲ τόσες γλύκες
καὶ ἀγελάδες μερικὲς καὶ ἄφθονες κατσίκες!

Ἡ ἀκροβάτις

Ἡ δεσποινὶς «Εἰρήνη» ἔχει γίνει ἀκροβάτις
κι' ἐπὶ σχοινίου τεντωμένου περπατᾶ
ἀμαϊβόλα πολὺ τὰ βήματά της
καθὼς ἐπίσης κι' ἐπικίνδυνο ἔρκετά!...

Τὴν παρακολουθοῦμε μ' ἀγωνία τόση
κάνει νὰ πέσῃ... ἀλλὰ πάλι προχωρεῖ
κι' ἡ δεσποινὶς «Εἰρήνη» ἔχει κατορθώσει
νὰ εἶναι ἀκροβάτις τρομερή!...

★

Κρατᾶνε τὸ σχοινὶ της ὑπουργοὶ καὶ διπλωμάτες
κι' ἀναρωτιέται ὁ κοσμάκης: τί θὰ γίνῃ;
—Θεέ μου!... Ἂν βοηθᾶς τοὺς ἀκροβάτες
ἰδιαίτερως πρόσεχε τὴ δεσποινίδα «Εἰρήνη...»!

Τῆς ὥρας

Ἀλλοίμονον! Τσουρουφλιζόμαστε μὲ ἀπονιὰ
καὶ ἡ Ἀθήνα ἔγινε ὡς ἔρημος Σαχάρας
ἑκάστη συμπολίτις ἔχει γίνει φρυγανιὰ
κι' ἑκαστος φίλος, παγιδάκι τῆς ἐσχάρας!
Μία κυρία, σχετικῶς μαργιόλα
ἔχει ψηθῇ σὰν κοιρινὴ μπριζόλα.
Ἰδοὺ καὶ μία δεσποινὶς ποὺ ὡριαιένως
μοῦ φαίνεται, ὡσὰν κεφτὲς κακοψημένος!

Μὲ λίγα λόγια ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς **ὥρας** ψηνόμαστε... ψηνόμαστε... σὰν φαγητὸ τῆς ὥρας!..

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ἡ φυλασσομένη εἰς τὴν Μονὴ τοῦ ὄρους Σινᾶ βυζαντινὴ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης.

Στὴν κορυφὴ ὅπου ὁ Μωϋσῆς ΑΝΤΙΚΡΥΣΕ ΤΟΝ ΣΑΒΑΩΘ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Τὸ μοναστήρι τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, στὶς πλαγιὲς τοῦ Ὄρους Σινᾶ τῆς Πετραίας Ἀραβίας, εἶνε ἕ"α ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα φρούρια τοῦ Χριστιανισμοῦ. Στὰ μάτια τοῦ ἐπισκέπτη προβάλλει σὰν ἕνα ζωντανὸ κομμάτι τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας, ποὺ κατενίκησε τὶς περιπέτειες τῶν αἰώνων καὶ διετήρησε ὡς τὴν ἐποχή μας ἀμετάβλητη τὴν ὑπόστασί του. Ἡ στοργὴ τοῦ Βυζαντίου τὸ προστάτευσε στὰ χρόνια τῶν μεγάλων καὶ βαρβάρων ἐπιδρομῶν. Ἡ Ἁγία Ρωσσία τὸ περιέβαλε μὲ τὴν εὐλάβειά της, κυρίως κατὰ τὴν μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ Βυζαντίου περίοδο. Ἀνεκτιμήτου ἀξίας δῶρα Βυζαντινῶν καὶ Ρώσσων αὐτοκρατόρων φυλάσσονται στὸ Σκευοφυλάκιο τοῦ μοναστηρίου. Χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια καλύπτουν τὴν ἐσωτερικὴ διακόσμησι τοῦ κυρίως ναοῦ, ποὺ χτίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἰουστινιανὸ τὸ 531.

Ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Μοναστηριοῦ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες τοῦ κόσμου σὲ σπάνια βιβλία καὶ προπαντὸς σὲ χειρόγραφα. Τρεῖς χιλιάδες περίπου χειρόγραφα — ἑλληνικά, ἀραβικὰ συριακά, γεωργιανά, αἰθιοπικὰ — εἶνε συγκεντρωμένα σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ βορειοδυτικοῦ τμήματος τοῦ πολυδαιδάλου κτιριακοῦ συγκροτήματος τοῦ Μοναστηριοῦ. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ὑπάρχουν χειρόγραφα ἀπὸ βίβλους καὶ ψαλτήρια καὶ ἀπὸ κείμενα γεωγραφικὰ καὶ ἁγιογραφικά. Τὸ ἀρχαιότερο σωζόμενο ἑλληνικὸ Εὐαγγέλιο βρίσκεται στὴ Βιβλιοθήκη αὐτὴ καὶ εἶνε τοῦ 717 δῶρον τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Γ'. Ἄλλο σπουδαιότατο χειρόγραφο εἶνε ἕνα μικροσκοπικὸ βιβλιάριο ποὺ ἔχει ψιλογραφημένους σὲ 16 μικρὲς σελίδες τοὺς 150 ψαλμοὺς τοῦ Δαυίδ. Λέγεται ὅτι εἶνε τοῦ δευτέρου αἰῶνος, κατὰ μετάφρασι ἀπὸ τὸ ἑβραϊκὸ πρωτότυπο. Μεγάλης ἱστορικῆς ἀξίας θεωρεῖται καὶ τὸ συριακὸ παλίμψηστον τοῦ Ἁγίου Λουκρητίου.

Ἀλλὰ τὸ πολυτιμώτερο χειρόγραφο τοῦ κόσμου εἶνε ὁ λεγόμενος Σιναϊκὸς Κῶδιξ, ποὺ ἦταν ἄλλοτε κτῆμα τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ τώρα βρίσκεται στὸ Μουσεῖο τοῦ Λονδίνου. Τὸ 1850 ὁ Ρώσσος φιλόλογος Τίσενντορφ, ἐπισκέπτης τῆς Μονῆς ἀνακάλυψε τυχαῖα μέσα σ' ἕνα καλάθι νεμάτο ἀπὸ παληόχαρτα, ἀποσπάσματα χειρογράφου Εὐαγγελίου τοῦ 4ου αἰῶνος. Τὰ μαζεψε, τὰ συνεπλήρωσε, καὶ τὰ μετέφερε κρυφὰ στὴ Λειψία. Τὸ 1869 τὰ πούλησε στὸν Τσάρο Ἀλέξανδρο τὸν Β'. Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἀγόρασε ἀπὸ τοὺς Ρώσσους, ἀντὶ τεραστίου ποσοῦ, τὰ μοναδικὰ αὐτὰ χειρόγραφα τοῦ Σιναϊκοῦ Κώδικος.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ χειρόγραφα ποὺ Σινᾶ εἶνε δεμένα καὶ μερικὰ δεσίματα ἀποτελοῦνται ἀπὸ πλάκες ἀργύρου σουλισμένες μὲ πολύτιμα πετράδια. Πολλὰ ἀπὸ τὰ χειρόγραφα αὐτὰ εἶνε διακοσμημένα ἀπὸ ὡραιότατα χρωματιστὰ σχέδια, προσωπογραφίες καὶ μικρογραφίες καταπληκτικῆς τέχνης. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ὑπάρχουν δυὸ πορτραῖτα, ἐξαιρετικῆς ἱστορικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἀξίας: τῶν αὐτοκρατόρων Ἰωάννου Παλαιολόγου καὶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου. Ὁ μεγαλείτερος σύγχρονος καλλιτέχνης δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μείνῃ ἐκστατικὸς μπροστὰ στὴν ἀριστοτεχνικὴ ἐκτέλεσι αὐτῶν τῶν δυὸ ἔργων.

Ἄλλες θαυμάσιες χρωμογραφίες καθὼς καὶ καλλιτεχνικώτατες μικρογραφίες ἐπάνω στὰ χειρόγραφα εἶνε: μιὰ ὡραία ἀναπαράστασις τῆς λατρείας τῶν μάγων καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, καθὼς καὶ σκηνὲς ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ Κοσμᾶ, τοῦ ἐξερευνητοῦ τῶν Ἰνδιῶν μεγάλου θαλασσοπόρου.

Ὁ Γάλλος ἱστορικὸς Ι. Μπαρτοῦ, ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸ Μοναστήρι πρὶν τριάντα χρόνια, συνοψίζοντας τὶς ἐντυπώσεις του γιὰ τὸν πλοῦτο τῶν ἱστορικῶν χειρογράφων καὶ τὶς καλλιτεχνικὲς διακοσμήσεις τῶν παληῶν ἀντιγράφων τῆς Βίβλου ,γράφει ὅτι «εἶνε ἀδύνατον κι' ὁ πιὸ ἀνίδεος ἀκόμη παρατηρητὴς νὰ μὴ σταθῇ μὲ μεγάλη προσοχὴ ἐμπρὸς στὰ ὑπέροχα αὐτὰ γραπτὰ καὶ καλλιτεχνικὰ μνημεῖα, ποὺ ἡ ἀπόλυτη αὐτοσυγκέντρωσις ἀγνώστων ἐρημιτῶν τεχνιτῶν παρέδωσε στοὺς διαδόχους τῆς ἐρημικῆς ζωῆς τους, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα εὐρυτέρας διαδόσεως».

Κάθε γωνιὰ τῆς περιοχῆς τοῦ Σινᾶ εἶνε γεμάτη θρύλους καὶ παραδόσεις. Κάθε βουνοκορφή, κάθε πλαγιὰ καὶ κάθε κτίσμα ἔχουν τὴ σφραγίδα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τῶν πρώτων χρόνων τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Βυζαντίου. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ κυριαρχεῖ πάνω ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ θρῦλος τοῦ Μωϋσέως. Στὴν κορυφὴ τοῦ «θεοβδίστου Ὄρους» ὁ Μωϋσῆς ἔλαβε τὶς Δέκα Ἐντολές. Μὰ εἶνε τόσο ἀπότομη ἡ «Ἁγία Κορυφὴ» — ὅπως τὴν ὀνομάζουν οἱ καλόγηροι, — ὥστε θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε κανεὶς δεινὸς ὀρειβάτης γιὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Οἱ καλόγηροι ὅμως, βοηθούμενοι ἀπὸ τοὺς μπεντουΐνους κατασκεύασαν ἕνα εἶδος σκάλας, μὲ πελεκήματα τῶν βράχων, ποὺ διευκολύνει τὴν ἀνάβασι. Διευκολύνει, δηλαδή, ὅσους ἔχουν γερὰ πόδια γιατὶ τὰ σκαλιὰ ποὺ πρέπει ν' ἀνέβῃ κανεὶς εἶνε τρεῖς χιλιάδες ἑξακόσια! Ἕνας πρωτόγονος οὐρανοξύστης στὴν καρδιὰ τῆς Πετραίας Ἀραβίας. Στὴ διαδρομὴ αὐτὴ πρὸς τοὺς ὑποδλητικοὺς αὐχένες τοῦ βουνοῦ παρεμβάλλονται ἐκκλησάκια, πηγὲς καὶ περίεργα ἱστορικὰ σημεῖα. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ σημάδι ποὺ ἄφηκε ἡ... καμήλα τοῦ Μωάμεθ. Ἕνα κοίλωμα πάνω στὸν σκληρὸ βράχο, μὲ σχῆμα ποδιοῦ καμήλας ἔβαζε ἀφορμὴ στοὺς ἰθαγενεῖς νὰ δημιουργήσουν τὸ θρῦλο ὅτι πέρασε ἀπ' ἐκεῖ ὁ Μωάμεθ κι' ἄφηκε γιὰ ἀνάμνησι τὸ σημάδι τῆς καμήλας του! Πόντως οἱ Ἄραβες τῆς περιοχῆς τιμοῦν τὸ ἱστορικὸ καμηλοπάτημα μὲ θυσίες ζώων καὶ μὲ εἰδικὲς γιορτές. Ἕνα ἄλλο ἱστορικὸ σημεῖο εἶνε μιὰ βραχώδης προεξοχὴ ποὺ μοιάζει σὰν ἐξώστης. Ἐκεῖ ἀκριβῶς — λέγει ἡ παράδοσις — στεκόταν ὁ Μωϋσῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μάχης ποὺ ἔδωσαν οἱ Ἑβραῖοι ὑπὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ἐναντίον τῶν Ἀμαλεκιτῶν. Οἱ Ἑβραῖοι νικοῦσαν μόνο ὅσο ὁ Μωϋσῆς προσευχότανε μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα καὶ σὲ σταυροειδῆ θέσι. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ κουραζόταν καὶ ἤταν κίνδυνος νὰ κατεβάσῃ τὰ χέρια του, τοῦ τὰ κρατοῦσαν ὁ Ἀαρὼν καὶ ὁ Ὤρ. Αὐτὰ τουλάχιστον λέγει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη. Στὴν κορυφὴ σώζονται τὰ ἐρείπια ἑνὸς ναοῦ ποὺ ντίσθηκε τὴ τετάρτη ἐκατονταετηρίδα. Ἐκεῖ κοντὰ βρίσκεται κι' ἕνα σπήλαιο, ὅπου ἔμεινε ὁ Μωϋσῆς σαράντα μερονύχτα περιμένοντας τὴν ἐμφάνισι τοῦ Σαβαώθ.

Οἱ καλόγηροι καὶ οἱ μπεντουΐνοι — πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι φύλακες τοῦ Μοναστηριοῦ — ἀποτελοῦν τὸν κόσμο ποὺ ζῇ στὸ Θεοβάδιστο Ὄρος Σινᾶ. Οἱ μπεντουΐνοι συντηροῦνται ἀπὸ τοὺς καλογήρους, ἐκτελοῦν τὶς ὑπηρεσίες τοῦ Μοναστηριοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μπαίνουν στοὺς ἱεροὺς χώρους. Διατηροῦν κι' αὐτοὶ ἕνα φτωχικὸ τζαμὶ στὴν «Ἁγία Κορυφή», ὅπου ἐκτελοῦν τὰ θρησκευτικά τους καθήκοντα.

Στὴν καρδιὰ τῆς Πετραίας Ἀραβίας, μέσα σ' ἕνα περιβάλλον ὅπου κυριαρχεῖ ἡ μυστικοπάθεια, στὴν ἐρημιὰ τοῦ βιβλικοῦ βουνοῦ, μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ τὶς ἀνησυχίες του μιὰ μικρὴ βυζαντινὴ Πολιτεία συνεγίζει ἐπὶ δεκαπέντε αἰῶνες χωρὶς διακοπὴ τὴ ζωή της, τὴν ἱστορία της, τὶς παραδόσεις της...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Η ΜΑΧΑΡΑΝΗ ΣΙΤΑΝΤΕΒΙ

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες βρίσκεται στὴ Νέα Ὑόρκη ἡ ὡραιοτάτη μαχαρανὴ Σιταντέβι, μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες γυναῖκες τοῦ κόσμου. Τὰ διαμάντια της ποὺ στοιχίζουν ἑκατομμύρια δολλάρια ἔχουν ἀναστατώσει κυριολεκτικὰ τὶς Ἀμερικανίδες ἀριστοκράτισσες. Ἡ μαχαρανὴ Σιταντέβι μένει σ' ἕνα πριγκηπικὸ διαμέρισμα τοῦ περιφήμου ξενοδοχείου «Γούλντορφ Ἀστόρια».

Τί διαφέρουν τὰ δύο φύλα

Ἕνας ἐρασιτέχνης τῆς στατιστικῆς κατήρτισε τὸν παρακάτω πίνακα τῶν φυσιολογικῶν διαφορῶν ποὺ παρουσιάζει τὸ γυναικεῖο ἀπ' τὸ ἀνδρικὸ φύλον. Σύμφωνα μ' αὐτὸν οἱ γυναῖκες συγκρινόμενες μὲ τοὺς ἄντρες:

Εἶνε πιὸ κοντὲς κατὰ 11 ½ πόντους.
Εἶνε ἐλαφρότερες κατὰ 7 κιλά.
Ἔχουν ἐγκέφαλο ἐλαφρότερο κατὰ 140 γραμμάρια.
Ζοῦν περισσότερο κατὰ 4.2 χρόνια.
Τρώνε καθημερινῶς τροφὴ λιγώτερη κατὰ 500 θερμίδες.
Βγάζουν τὰ δεύτερα δόντια τους ἐνωρίτερα κατὰ 6 μῆνες.
Ἡ καρδιά τους χτυπάει ταχύτερα στὸ λεπτὸ κατὰ 8 παλμούς.
Ἔχουν λιγώτερα ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια κατὰ 25 διεκατομμύρια.
Ἔχουν χαμηλότερη ἀρτηριακὴ πίεσι κατὰ 10 μονάδες.
Ἔχουν λιγώτερη ἀναπνευστικὴ χωρητικότητα κατὰ 1050 κυβ. ἑκατοστόμετρα.
Ὑπερβαίνουν ἀριθμητικῶς τοὺς ἄντρες κατὰ 8 τοῖς χιλίοις.
Αὐτοκτονοῦν λιγώτερο συχνὰ κατὰ 1 φορὰ στὶς 4.
Τρελλαίνονται λιγώτερο συχνὰ κατὰ 8%
Παθαίνουν σκωληκοειδίτιδα λιγώτερο συχνὰ κατὰ 50%.
Ἔχουν κόκκινα μαλλιὰ περισσότερο συχνὰ κατὰ 200%.
Ἔχουν φυσικὰ ζανθὰ μαλλιὰ λιγώτερο συχνὰ κατὰ 28%.
Ἔχουν γαλανὰ μάτια λιγώτερο συχνὰ κατὰ 20%.
Εἶνε λιγώτερο ἐγκληματίες κατὰ 87%.
Εἶνε κωφάλαλοι λιγώτερο συχνὰ κατὰ 21%.
Εἶνε πιὸ ἀνήσυχες κι' εὐμετάβλητες κατὰ 500%.
Μεθοῦν λιγώτερο συχνὰ κατὰ 85%.
Οἱ χειραψίες τους εἶνε πιὸ ἀδύνατες κατὰ 33%.
Ἔχουν δοφρησι ὀξύτερη κατὰ 10%.
Συνέρχονται ἀπ' τὶς ἐγχειρήσεις γρηγορώτερα κατὰ 6%.
Γαργαλιοῦνται περισσότερο κατὰ 12%.

Διπρόσωπα σκίτσα

Ἕνας παράξενος Ἄγγλος ζωγράφος

ΣΑΣ παρουσιάζομε πέντε πρωτότυπα σκίτσα, πολὺ περίεργα, ποὺ παριστάνουν διάφορα πρόσωπα, παρμένα ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ ζωή. Καθένα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ἕνας χαρακτηριστικὸς τύπος. Τὸ περίεργο τώρα εἶνε ὅτι ἂν τὰ γυρίσετε ἀνάποδα θὰ δῆτε μ' ἔκπληξι ὅτι μὲ τὶς ἴδιες γραμμὲς τους παριστάνουν ἄλλα πέντε διαφορετικὰ πρόσωπα, ἐπίσης χαρακτηριστικά. Γιὰ κυττάξτε τα, γυρίζοντας ἀνάποδα τὴ σελίδα... Δὲν εἶνε στ' ἀλήθεια πολὺ ὁμορφα καὶ χωρὶς καμμιὰ ὑπερβολὴ ἐκπληκτικά; Γιὰ νὰ γίνουν θέλουν δεξιοτεχνία καὶ μεγάλη ὑπομονή.

Τὰ διπρόσωπα σκίτσα εἶνε φτιαγμένα ἀπὸ τὸν περίφημο Ἄγγλο ζωγράφο, διακοσμητὴ καὶ σκηνογράφο Ρὲξ Οὐϊστλερ καὶ ἐξεδόθησαν ἐσχάτως στὸ Λονδῖνο σὲ πολυτελὲς λεύκωμα, μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα παρόμοια. Ὁ Ρὲξ Οὐϊστλερ ὅμως δὲν ζῇ πιά. Σκοτώθηκε τὸ 1914, σὲ ἡλικία 39 χρόνων, κατὰ τὶς μάχες τῆς Νορμανδίας, ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ὁμάδος τάνκς ποὺ εἶχε ἀποσπάσει τὸν γενικὸ θαυμασμὸ μὲ τὴν ἡρωϊκὴ δράσι της.

Ὁ ζωγράφος αὐτὸς ἦταν ὁ ἀγαπημένος καλλιτέχνης τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας καὶ σύχναζε στὰ καλύτερα σαλόνια τοῦ Λονδίνου. Προσεκαλεῖτο τακτικὰ στὰ Ἀνάκτορα, ἡ δὲ βασίλισσα Ἐλισσάβετ λυπήθηκε εἰλικρινὰ γιὰ τὸ θάνατό του.

Τὰ πρωτότυπα αὐτὰ σκίτσα του, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, δὲν παριστάνουν γνωστὰ πρόσωπα. Εἶνε ὅλα πλάσματα τῆς φαντασίας του. Εἶνε ὅμως τόσο χαρακτηριστικὰ ποὺ θυμίζουν διαφόρους «τύπους» τῆς ἀγγλικῆς ζωῆς.

Ὁ Οὐϊστλερ ἀναζητοῦσε διαρκῶς πρωτότυπες ἐμπνεύσεις καὶ ὅλα τὰ ἔργα του ἔχουν ἕναν ἰδιόρρυθμο χαρακτῆρα. Αὐτὰ τὰ διπρόσωπα σκίτσα, ποὺ τὰ ὠνόμασε «παλινδρομικά», τὰ εἶχε ἐμπνευσθῆ ἀπὸ τὶς τόσο γνωστὲς ἐκεῖνες φράσεις τῆς «καρκινικῆς γραφῆς» ποὺ διαβάζονται καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάποδη ὅπως, παραδείγματος χάριν, ἡ ἑξῆς: Νίψον ἀνομήματα μὴ μόναν ὄψιν». Ἂν διαβάσετε αὐτὴ τὴ φράσι ἀπὸ τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχή, θὰ δῆτε ὅτι λέει τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Τὰ σκίτσα ὅμως τοῦ Ρὲξ Οὐϊστλερ παρουσιάζουν τὴ διαφορὰ ὅτι, ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, παριστάνουν ἄλλο πρόσωπο.

ΕΝΑΣ ΑΠΑΧΗΣ ΤΟΥ ΣΟΧΟ

ΚΑΙ Η ΤΡΥΦΕΡΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

ΚΙ' Ο ΑΥΣΤΗΡΟΣ ΠΟΙΝΙΚΑΝ

Ο ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΠΟΥ ΒΡΙΖΕΙ

ΚΙ' Ο ΙΔΙΟΣ ΠΟΥ ΧΑΜΟΓΕΛΑΕΙ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΚΑΙ Η ΔΗΜΑΡΧΙΝΑ

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θέατρο

Συμπυκνωμένος ερως

(Έκείνος μιλάει με μιά τρυφερότητα που φθάνει στο παραλήρημα. Έκείνη τον ἀκούει με κατάπληξη, που μεγαλώνει σέ κάθε λέξι του).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν, ἔχει ἀγκαλιασμένη, καί τή σφίγγει μέ πυρετό ἀπάνω στό μισοσκότεινο μπαλκόνι τους τήν ὥρα τοῦ δειλινοῦ): Εἶσαι ἡ συνισταμένη τῆς ζωῆς μου, ἡ ὡμορφιά χωρίς ταίρι καί χωρίς ἀντίστιλο! Σ' ἀγαπῶ, καί δέν θά πάψω ποτέ νά σ' ἀγαπῶ, γιατί δέν ὑπάρχει τρόπος νά πάψω!. Νομίζω πώς ἡ κεκτημένη ταχύτης τῆς ἀγάπης μου θά ὑπερβῆξη καί πέρα ἀπό τό θάνατο!

ΕΚΕΙΝΗ: Μπᾶ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βεβαίως... Γιατί; Δέν τό πιστεύεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Σάν πολλά μοῦ τά λές σήμερα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἴσα—ἴσα πού στά λέω πολύ λίγα... Συνήθισα νά σ' ἀγαπῶ ἀπό τότε πού θυμᾶμαι πώς ζῶ..

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Πρίν δέν ζοῦσες;.. Δέν φαντάζομαι νά μ' ἀγάπησες μόλις γεννήθηκες γιατί ἐγώ γεννήθηκα κάπως ἀργότερα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περίμενα τή γέννησί σου μέ ἀδημονία καί λαχτάρα... Ἤσουν ὁ Μεσσίας μου, πού τήν ἔλευσί σου εἶχανε προμαντέψει ὅλοι οἱ Προφῆτες τῆς καρδιᾶς μου!...

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά ἀνήσυχη): Τ' εἶν αὐτά πού λές;... Μήπως ἔπαθες ἡλίαση;.. Γύρισες ἀργά τό μεσημέρι καί χωρίς καπέλλο... (τοῦ πιάνει τό μέτωπο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν ἀγκαλιαζει πιό σφιχτά): Ἄν ἔπαθα ἡλίασι, δέν φταίει ὁ ἀδωτάτος ἥλιος τοῦ οὐρανοῦ, πού ἐπί τέλους, μ' ἔκαψε μόνο τό μεσημέρι φταῖς ἐσύ ὁ ἥλιος τῆς ἡμέρας καί τοῦ μεσονυκτίου, πού μέ τσουρουφλίζεις νυχθημερόν!..

ΕΚΕΙΝΗ (μέ γουρλωμένα μάτια, γιατί ἡ κατάπληξί της ἔχει φτάσει πιά τά ὅρια τῆς φρίκης): Μήπως θέλεις μιά φούσκα μέ πάγο στό κεφάλι;...

Ε ΙΝΟΣ: Θέλω τά χείλια σου!.. (τή φιλάει). Νομίζω τώρα πώς φίλησα τό Σύμπαν στό στόμα σου, μ' ὅλες τίς ὁμορφιές του!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' ἀλήθεια, πῶς σοῦρθαν ὅλ' αὐτά ἀπόψε;..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μόνο ἀπόψε;

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, εἶνε μερικές μέρες τώρα πού μοῦ φέρεσαι τρυφερά ὅσο ποτέ μέ φιλᾶς συνεχῶς, μ' ἀγκαλιάζεις μέσ' στό ντάλα μεσημέρι καί ἰδρώνω... Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι σ' ἀναπῶ!..

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀπό ποτέ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀνέκαθεν.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄστα αὐτά... Μ' ἀγαποῦσες ἕνα φεγγάρι, ἐδῶ καί πολλά χρόνια, ὕστερα ἐγώ ἔγινα ρουτίνα, τόν ἐρωτά μας τόν ἐβέψαμε νά γυρίζη νύχτα καί μέρα τό μαγκανοπήγαδο τοῦ γάμου μπῆκαν ἄλλες στή ζωή σου, ἀπ' τίς πόρτες, ἀπ' τά παράθυρα, καί στό τέλος—τῶρα, κάμποσον καιρό...—σέ ξαναπίασε ὁ ἐρωτας σου γιά μένα.. Τί συμβαίνει;..

ΕΚΕΙΝΟΣ (καθώς τήν ἔχει ἀγκαλιασμένη, τῆς γυρίζει τό κεφάλι πρός τόν οὐρανό): Κύτταξε πόσα ἄστρα ἀπόψε μᾶς καμαρώνουν... Οἱ ζευγαρωμένες μας καρδιές ἁρμενίζουν ἀνάμεσα στούς Κρόνους, στούς Ποσειδῶνες καί τούς Γαλαξίες, μεθυσμένες ἀπό εὐτυχία τοῦ ἀπείρου...

ΕΚΕΙΝΗ (κουνάει τό κεφάλι της μέ μελαγχολία): Κατάλαβα... τῶρα μόλις..

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀπό τό Γαλαξία, προσγειώνεται πάλι στό μπαλκόνι): Τί κατάλαβες;

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτά πού ἀκούω ἐγώ ἀπόψε, προσγειζονται γιά τριάντα γυναίκες!..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιές εἶν' αὐτές;

ΕΚΕΙΝΗ: Οἱ διαλεχτές σου πού δέν ἤρθανε, πού δέν μπήκανε στή ζωή σου... Μιά—μιά, εἶχαν ὅλες ν' ἀκούσουνε μέ τή σειρά τους, ὅσα ἔξαλλα κι' ἐνθουσιαστικά λές σέ μένα... Τ' ἀκούω ἐγώ, γιατί δέν ὑπάρχει ἄλλη νά τ' ἀκούσῃ... Ἡ τρυφερότητά σου κλεισμένη ἀναγκαστικά μέσα σου, βρῆκε τόν τρόπο νά ξεχυθῆ ἀπόψε καί βρέθηκα ἐγώ στήν τύχη μπροστά της...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς στήν τύχη;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί μήν τ' ἀρνιέσαι στήν τύχη... Ἄν ὑπῆρχε μιά ἄλλη ἤ μιά δεύτερη, ἤ μιά τρίτη, δέ θά περίσσευε γιά μένα τίποτα.. Βρέθηκα σ' ἕνα ἐρωτικό διάκενο τῆς ζωῆς σου, καί ζῶ—ἀπό ἰδιοτροπία τῆς τύχης—τόν ἐρωτά σου συμπυκνωμένο... τόν ἐρωτά σου γιά ἕνα ωρο γυναίκες πού μόνο σέ μένα δέν ἀνήκει.. (Δυό δάκρυα κυλᾶν ἀπό τά μάτια της).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν ἀγκαλιάζει πιό σφιχτά): Τρυγᾶς τόν ἐρωτα τριάντα γυναικῶν, συνδυάζεις τριάντα γυναίκες καί παροπονιέσαι;...

ΕΚΕΙΝΗ (πολύ σιγά): Θά θελα νάμουν μόνο μία, κι' νάκα μοναδικό τόν ἐρωτά σου...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

« Ἐκεῖνος - Ἐκείνη »

Τό ὡραῖο βιβλίο τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου («Ἐκείνος—Ἐκείνη»), πωλεῖται γιά τούς ἀναγνώστας τοῦ «Θησαυροῦ» μέ ἰδιόχειρη ἀφιέρωσι τοῦ συγγραφέως του εἰς ὄρους ἐμβάσουν δραχ. 6000 (πλέον τά ταχυδρομικά) εἰς τήν διεύθυνσιν: Χρ. Κ. Χαιρόπουλον, Κύμης 7 Ἀθῆναι.

●

Τό μυστικό πέντε μακροβίων

Κάθε τόσο ἀνακαλύπτεται καί ἀπό ἕνας καινούργιος μακρόβιος. Τέσσερες ἄνθρωποι ἡλικίας ἄνω τῶν ἑκατό ἐτῶν ἀνεκαλύφθησαν τελευταία. Οἱ λόγοι στούς ὁποίους ὁ καθένας ἀπ' αὐτούς ἀπέδωκε τή μακροβιοτητά του εἶνε ἀρκετά περίεργοι.

Ἕνας κάτοικος τῆς Νέας Ἀγγλίας, πού εἶνε σήμερα 106 ἐτῶν ἀπέδωκε π.χ. τήν μακροβιότητά του στό γεγονός ὅτι ἀπό πολλά χρόνια... κοιμᾶται πάντα μέ τό καπέλλο στό κεφάλι.

Ἕνας ἄλλος αἰωνόβιος, Γάλλος τήν καταγωγή ἀπαντῶντας σέ σχετική ἐρώτησι, ἀπέδωκε τήν μακροβιότητά του στό γεγονός ὅτι κοιμᾶται ἔχοντας τό κεφάλι του γυρισμένο πρός τήν διεύθυνσι τοῦ μαγνητικοῦ βορρᾶ. Σύμφωνα μέ τήν πρωτότυπη θεωρία του, ἡ διεύθυνσις αὐτή ἐπέτρεπε στά μαγνητικά κύματα νά εἰσχωροῦν καί νά κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα μέσα στό σῶμα του, πού μ' αὐτό τόν τρόπο, ἐρχόταν σ ἐπικοινωνία μέ τό ἄπειρο. Ἔτσι, συμπέρανε δέν ὑποφοῦσε παρά νά ζήση κι' αὐτός πολλά χρόνια ἀν ὄχι ἐπ' ἀπειρον...

Ἡ ἐξήγησις πού ἔδωκε ἕνας κάτοικος τοῦ Σικάγου, ἡλικίας 123 ἐτῶν, εἶνε πολύ ἁπλούστερη.

— Κάθε φορά πού ἀρρώσταινα καί ὁ γιατρός μοῦ ἔδινε μιά συνταγή, ἀπέτεινε τήν ἐστελνα σ' ἕνα ζυθοπωλεῖο πού βρισκόταν ἀπέναντι ἀπό τό σπίτι μου, γιά νά τήν ἐκτελέσουν. Γιά μένα τό μυστικό τῆς μακροβιότητος εἶνε ἡ μπύρα.

Τέλος, ἕνας κάτοικος τοῦ Γιορκσάιρ στήν Ἀγγλία ἡλικίας 169 ἐτῶν ἀπέδωκε τή μακροβιότητά του στίς βίαιες φυσικές ἀσκήσεις πού ἔκανε σ' ὅλη του τή ζωή.

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ των γυναικών

Πλήρης καί ἀπόλυτος θηλεοκρατία

Ὑπάρχει μιά χώρα ὅπου ἀπό αἰῶνες οἱ γυναίκες ἔχουν ὄχι μόνον ἴσα, ἀλλά καί μεγαλείτερα δικαιώματα ἀπ' τούς ἄντρες. Ὁ παράδεισος αὐτός τοῦ φεμινισμοῦ βρίσκεται στήν καρδιά τῆς Σαχάρας πάνω στά γυμνά βουνά τοῦ Χογκάρ, στό περιβάλλον πού διάλεξε ὁ Γάλλος συγγραφεύς Πιέρ Μπενούα γιά τό παρίγνωστο μυθιστόρημά του («Ἀτλαντίς»). Κατοικεῖται ἀπ' τίς μουσουλμανικές φυλές τῶν Τουαρέγκ, στίς ὁποίες οἱ γυναίκες εἶνε τελείως ἐλεύθερες νά διαθέσουν τόν ἑαυτό τους ὅπως τούς ἀρέσει. Ὁ σύζυγος ὁ πατέρας, ὁ ἀρραβωνιαστικός τους, σκύβουν τό κεφάλι ἐμπρός σ' αὐτή τήν ἐλευθερία καί δέν ἔχουν τό δικαίωμα νά τούς ζητήσουν τήν παραμικρή ἐξήγησι.

Οἱ γυναίκες τῶν Τουαρέγκ ἔχουν τό πρόσωπό τους τελείως ξεσκέπαστο ἀντίθετα μέ τό θρησκευτικό ἔθιμο τῶν ἄλλων μουσουλμάνων. Ἐκεῖνοι πού κρύβουν τό πρόσωπό τους, εἶνε... οἱ ἄντρες! Γι' αὐτό μάλιστα ἔχουν ἐπονομασθῆ («οἱ ἄνθρωποι μέ τό μπλέ πέπλο») ἀπ' τό χρωματιστό ὕφασμα πού σκεπάζει σάν φερετζέ τό κάτω μέρος τῆς φυσιογνωμίας τους.

Ἡ γυναίκα στό Χογκάρ εἶνε τιμημένη κι ἀδιαφιλονείκητη βασίλισσα. Διαλέγει τό σύντροφο τῆς ζωῆς της σ' ἕνα εἶδος... γεμπροπάζαρου, πού διοργανώνεται κάθε τόσο ὅπως γινόταν τό Μεσαίωνα στήν Εὐρώπη. Μαζεύονται τότε ἀπ' ὅλες τίς κατασκηνώσεις οἱ ὑποψήφιοι γαμπροί γιά νά μιλήσουν γιά ἔρωτα μέ τά ἀνύπαντρα κορίτσια καί τίς χῆρες, νά ἐπιδείξουν τό πνεῦμα τους σέ χαριτωμένους διαξιφισμούς, ν' αὐτοσχεδιάσουν σύντομα ποιήματα ἤ τραγούδια συνοδευόμενα ἀπ' τούς ἦχους τοῦ «κεμζάντ» (εἴδος μονόχορδου βιολιοῦ).

Ὅταν σ' αὐτές τίς συγκεντρώσεις ἕνας νέος διαλέξη τήν ὡραία του καί πιστέψη ὅτι συγκίνησε τήν καρδιά της, ζητάει ἐπισήμως τό χέρι της. Δίνουν τότε τή γνώμη τους οἱ γονεῖς της. Ἐάν ὅλοι οἱ συγγενεῖς της νύφης Τελικά ὅμως, ἐσωτάται ἡ ἴδια ἡ ἐνδιαφερομένη. Ἡ δική της γνώμη εἶνε ἡ σημαντικώτερη. Ἄν ὁ ὑποψήφιος δέν τῆς ἀρέση, τοῦ προσφέρει... τή χυλόπιτα χωρίς νά τολμήση κανείς νά σχολιάση τήν ἀρνησί της — οὔτε ὁ ἴδιος ὁ νέος...

Πρέπει νά σημειωθῆ ὅτι οἱ Τουαρέγκ εἶνε λευκή φυλή, μέ καταγωγή μαλλον μυστηριώδη. Ἄλλοι τούς θεωροῦν ἀπογόνους τῶν κατοίκων τῆς Ἀτλαντίδος κι' ἄλλοι τῶν Σταυροφόρων τοῦ Μεσαίωνος. Τό χαρακτηριστικό εἶνε πάντως ὅτι ἡ κοινωνία τους ἔχει τήν ἴδια ἱεραρχική ὀργάνωσι πού ὑπῆρχε στή μεσαιωνική Εὐρώπη. Ἐπί κεφαλῆς βρίσκονται οἱ εὐγενεῖς πού κυβερνοῦν. Ἔπειτα ἔρχεται ἡ τάξις τῶν ὑποτακτικῶν πού ἀσχολοῦνται κυρίως μέ τήν κτηνοτροφία. Στό τελευταῖο κοινωνικό σκαλοπάτι βρίσκονται οἱ μιγάδες, καρτοί ἐπιμιξίας λευκῶν μέ μαύρους, μάλλον δοῦλοι παρά ἐλεύθεροι. Αὐτοί φυλάνε τά κοπάδια καί γίνονται ὑπηρέτες τῶν εὐγενῶν.

Στήν παράξενη αὐτή χώρα κληρονομοῦν μόνον οἱ γυναῖκες. Τό παιδί ἀνήκει πάντα στήν κοινωνική τάξι τῆς μητέρας κι' ὄχι τοῦ πατέρα.

Ἄντρες καί γυναῖκες ἔχουν, ψηλή κι' εὐλύγιστη σιλουέττα καί ντύνονται μέ μεγάλη φιλαρέσκεια.

Τά ὡραία μάτια τό ἁρμονικό παράστημα, τό κανονικό πρόσωπο τῶν κοριτσιῶν τοῦ Χογκάρ θά συγκινοῦσαν ἀσφαλῶς πολλές ἀνδρικές καρδιές ἀκόμη κι' ἔξω ἀπ' τή χώρα τους. Ποιός ὅμως ἄντρας τῆς Δύσεως ὁσοδήποτε προοδευτικῶν ἀντιλήψεων θά τολμοῦσε νά ἑνώση τή ζωή του μέ μιά γυναῖκα τόσο... κακομοιρασμένη καί χειραφετημένη;

Καλύτερα λοιπόν τά θήλεα τῆς Δύσεως. Μ' ὅλες τίς ἰδιοτροπίες τους εἶνε πλέον ὑποφερτά ἀπ' αὐτούς τούς θηλυκούς διαβόλους.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Σάν τήν μαρμαροκολώνα στέκεις μέσ' στήν ἐκκλησιά,
καί μαραίνεις παλληκάρια νέους, γέρους καί παιδιά.

Σάν τό ἀηδόνι θά χυθῶ νά μπῶ στήν κάμαρά σου,
νά σοῦ φιλήσω τίς ἐλπές, πῶχεις στά μάγουλά σου.

Σάν τύραννος μέ τυραννεῖς καί σάν κριτής μέ κρίνεις,
τή λευθερία μου σοῦ ζητῶ καί σύ δέν μοῦ τή δίνεις.

Σαράντ' ἅγιοι βοηθᾶτε με κι' ἕνα θεριό μέ πνίγει,
ἕνα πουλάκι ἡμέρωσα κι' ἐκεῖνο θά μοῦ φύγη.

Σ' ἀφήνω τήν καληνυχτιά πέσε γλυκοκοιμήσου,
καί στ' ὄνειρο σου νά μέ δῆς σκλάβο καί δουλευτή (σου.

Σαστίζω ἐγώ καί ἀπορῶ νά θλέπω τή καρδιά σου,
τόσο σκληρή καί ἀπονη... Κρίμα στήν ὡμορφιά σου!

Σγουρέ βασιλικέ μου, γιατί μαράθηκες,
ἄλλην ἀγάπην ἔχεις κι' ἐμένα μ' ἀφῆκες.

Σγουρέ βασιλικέ μου, καί καρυοφυλλί μου
φέρε τό μάγουλό σου κοντά στά χείλη μου.

Σ' ἕνα τηγάνι καίγομαι σέ μιά φωτιά μεγάλη,
πάρτε νερό καί σβῦστε την νά μήκαοῦνε κι' ἄλλοι.

Σήμερα τά ματάκια μου ἐκλάψαν τά καῦμένα,
γιατί ἐθυμηθήκανε πράγματα περασμένα.

Σήμερα τό πουλάκι μου θά θγῆ νά σεργιανίση,
Θεέ μου κάνε συννεφιά, ἥλιος μήν τό μαυρίση.

Ἡ Τζίν Τίρνεϋ μέ τόν ἀδελφό τοῦ συζύγου της Ἴγκορ Κασσίνι.

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ τῆς Τζίν Τίρνεϋ

Ἡ γόησσα πού θέλει νά βρῆ τόν ἰδανικό ἔρωτα!

Ἡ Τζίν Τίρνεϋ, μιά ἀπό τίς πιό μεγάλες καί τίς πιό παράξενες «ἐντέττες» τοῦ Χόλλυγουντ, βασέθηκε τή συζυγική ζωή καί πῆρε τήν ἀπόφασι νά χωρίση. Ὁ ἄνδρας της ὁ κόμης Ὀλέγκ Κασσίνι, πού εἶνε ὡς γνωστόν ἕνας ἀπό τούς περιφημότερους ράφτες γυναικείων φορεμάτων τῆς Νέας Ὑόρκης, πρόθυμα συμφωνεῖ μαζί της νά τό διαζύγιο.

— Θά χάσω τήν πιό ὠμορφη καί τήν πιό καλή σύζυγο τοῦ κόσμου ἔλεγε ἐσγάτως στούς φίλους του.

Συγχρόνως θά χάσω καί τό πιό κομψό μαννεκέν πού ὀνειρεύθηκε ποτέ ν' ἀποκτήση ἕνας καλλιτέχνης ράφτης πού δημιουργεῖ πρωτότυπα μοντέλλα γιά τίς ὡμορφες γυναῖκες! Ἀλλά ἡ Τζίν θέλει νά λυτρωθῆ ἀπό τά δεσμά τοῦ γάμου καί νά συνεχίση μόνη τή ζωή της. Τῆς εὔχομαι νά εὐτυχήση καί νά βρῆ τό μεγάλο καί φλογερό ἔρωτα πού ἐπιθυμοῦσε πάντα νά συναντήση στό δρόμο της...

Ὁ κόμης Κασσίνι εἶνε ἕνας πολύ συμπαθητικός ἄνδρας, ἀγαπητός στό Χόλλυγουντ. Ἡ Τζίν Τίρνεϋ ὅμως εἶνε μιά ἐξαιρετικά ἀνήσυχη ψυχή, πού ζῆ διαρκῶς ἀνάμεσα στό ὄνειρο καί στήν πραγματικότητα. Εἶνε ἀπό τούς χαρακτῆρες ἐκείνους πού δέν μένουν ποτέ ἱκανοποιημένοι ἀπό τίποτε! Ἡ διάσπιση «ἐντέττα» ὑποφέρει ἀπό μιά ἀκόρεστη δίψα γιά ὅ,τι εἶνε καινούργιο καί πρωτότυπο.

— Εἶμαι πάρα πολύ ρομαντική ἔλεγε ἡ ἴδια ἐδῶ καί λίγες ἡμέρες στούς δημοσιογράφους. Ὁ γάμος ἔχει μιά ἀφόρητη πεζότητα καί πολλές πρακτικές πλευρές πού μέ ἀπογοήτευσαν χρόνια. Τόν φανταζόμουν σάν μιά διαρκῆ χαρούμενη γιορτή, χωρίς ὑποχωρήσεις, χωρίς συμβιβασμούς καί θυσίες. Εἶδα ὅμως ὅτι ἀρνᾶ ἡ γρήγορα ἡ συζυγική ζωή καταντάει μιά σκλαβιά, πού ἐνῶ τούλάχιστον, δέν τήν ἀνέχομαι!...

Ἡ Τζίν Τίρνεϋ δέν ἔχει βέβαια δίκηο γιατί ὑπάρχουν, ὅπως ἔξερουμε τυχεροί καί ἄτυχοι γάμοι. Ἄλλωστε, μιά γυναῖκα γεμάτη ἰδιοτροπίες κι' ἀπραγματοποίητα ὄνειρα. Δύσκολα βρίσκει τήν εὐτυχία στό γάμο. Γι' αὐτή δέ τήν ὠμορφη «στάρ» δίηγοῦνται στό Χόλλυγουντ τά πιό χαριτωμένα ἀνέκδοτα.

Μιά ἡμέρα, ἡ Τζίν Τίρνεϋ «γύριζε» στό στούντιο μιά ἐρωτική σκηνή ἀπό τίς πιό φλογερές. Ἔξαφνα ἔξφυγε ἀπό τήν ἀγκαλιά τοῦ «παρτεναίρ» της, ἀποτραβήχθηκε παράμερα. Βυθίστηκε σέ μιά ἀναπαυτική πολυθρόνα κι' ἄρχισε νά κλαίη!

— Ποτέ μου δέν ἔζησα μιά τέτοια ἐρωτική σκηνή! ἐξήγησε μέ παράπονο στό σκηνοθέτη πού ἔτρεξε ἀνήσυχος κοντά της. Ὑπάρχουν λοιπόν, ἄνθρωποι πού ἀγαποῦν μέ τόσο πάθος, μέ τόση ἐρωτική τρέλλα! Κρίμα πού δέν γνώρισα ἕνα τέτοιο ἐρωτικό αἴσθημα!...

Μιά ἄλλη φορά πῆγε σέ μιά κοσμική δεξίωσι τοῦ Χόλλυγουντ μ' ἕνα κουστούμι φόρεμα πού νόμιζε ὅτι θά ἦταν τό πιό ὡμορφο ἀπ' ὅλα. Τό εἶχε φτιάξει εἰδικῶς γι' αὐτήν ὁ ἄνδρας της. Γρήγορα ὅμως πρόσεξε ὅτι ἡ γυναῖκα ἑνός παραγωγοῦ φορούσε μιά τουαλέττα πιό κομψή καί πιό πρωτότυπη ἀπό τή δική της. Ἡ Τζίν Τίρνεϋ κατάλαβε ἀμέσως ὅτι κανεῖς ἴσως δέν θά πρόσεχε τό δικό της φόρεμα καί ἀπογοητευμένη γύρισε πίσω στό σπίτι της... Σέ λίγο, παρουσιάσθηκε πάλι στή δεξίωσι μ' ἕνα ἁπλό φορεματάκι τῶν πέντε δολλαρίων, ἀπό ἐκεῖνα πού ὑπῆρχαν στίς Βιτρίνες ὅλων τῶν καταστημάτων! Κι' ὅπως ἦταν φυσικό, πέτυχε αὐτό πού ἤθελε... Ὅλος ὁ κόσμος συγκέντρωσε τήν προσοχή του στό «ἐκκεντρικό» ἐκεῖνο φόρεμα τῆς Τζίν Τίρνεϋ! Ὅλοι μιλοῦσαν γιά τή γάφι του καί τήν ἁπλότητά του καί κανείς πιά δέν ἔδινε σημασία στήν ὑπέρκομψη καί βαρύτιμη τουαλέττα τῆς γυναίκας τοῦ κινηματογραφικοῦ ἐπιχειρηματίου..

Τέτοιες ἰδιοτροπίες κάνουν τήν Τζίν Τίρνεϋ μιά ἀπό τίς πιό μυστηριώδεις κι' ἀγεξήγητες «στάρ» τῆς φιλμουπόλεως. Κάποτε, στίς ἀρχές τῶν θριάμβων της ἔλαβε ἕνα ὡραῖο ἐρωτικό γράμμα, γεμάτο τρυφερότητα, ἀπό ἕναν ἄγνωστο θαυμαστή της. Ἡ Τζίν Τίρνεϋ νοητεύθηκε ἀπό αὐτό καί τήν ἴδια ἡμέρα πῆρε τό ἀεροπλάνο τῆς γραμμῆς καί πῆγε σέ μιά μικρή πόλι στίς Νότιες Πολιτεῖες γιά νά γνωρίση τόν ἄνδρα ἐκεῖνον πού ἤξερε νά γράφη τόσο ὡμορφα καί παθητικά ἐρωτικά λόγια! Φαντάζεται ὅμως κανείς τήν ἔκπληξί της, ὅταν βρέθηκε μπροστά σ' ἕνα νεαρό μαθητή Κολλεγίου ἡλικίας δέκα ὀχτώ χρόνων, κοκκινομάλλη καί μέ τό πρόσωπο γεμάτο φακίδες...

Ἡ Τζίν Τίρνεϋ ἔκρυψε γρήγορα τήν ἀπογοήτευσί της καί τόν εὐχαρίστησε ὄχι μόνο μέ λόγια, ἀλλά καί μέ πολλά ὡμορφα δῶρα. Τήν ἴδια ὅμως ἡμέρα ξεναγύρισε στό Χόλλυγουντ!

Τό μεγάλο μαρτύριο τῆς ζωῆς της, ὅπως δήλωσε τώρα τελευταία, εἶνε ἡ ἀγωνιώδης ἀναζήτησις ἑνός μεγάλου ἔρωτα.

— Τό διαζύγιό μου δέν ἔχει καμμιά σημασία οὔτε γιά μένα οὔτε γιά τόν Ὀλέγκ Κασσίνι, εἶπε μέ μιά χαρακτηριστική ἀδιαφορία. Κι' οἱ δυό μας θά ξαναφτιάξουμε γρήγορα τή ζωή μας. Ἐγώ μάλιστα εἶμαι ἀποφασισμένη νά ξαναγωρίσω, ἄν δέν βρῶ στό δεύτερο γάμο μου τήν ὠμορφη ἐρωτική ζωή πού θέλω. Ὁ γάμος γιά μένα εἶνε ἕνα «ἐπιστημονικό πείραμα». Κι' ὅπως ξέρετε, πρέπει κανείς νά κάνη πολλά τέτοια πειράματα μέχρις ὅτου ἀγακαλύψη αὐτό πού ζητάει. Κι' ἐγώ ἀκόμα νά βρῶ κάτι πολύ δύσκολο: Τόν ἰδεώδη ἔρωτα πού ἀντέχει στό γάμο.

Π. ΛΑΡΣΕΝ

●●

Ἡ Κάθριν Χέπμπουρν θά γίνη πιανίστρια;

Ἡ Κάθριν Χέπμπουρν βρίσκεται σ' ἕνα τρομερό δίλημμα: Θά ἐγκαταλείψη τόν κινηματογράφο γιά νά γίνη πιανίστρια;

Ἡ ἀποκάλυψις τῶν ἐκπληκτικῶν ταλέντων πού ἔχει γιά τή μουσική ἔγινε μ' ἕναν τρόπο ὁλότελα ἀπροσδόκητο. Ὅπως εἴπαμε γράψει καί ἀλλοτε, ἡ μεγάλη ἠθοποιός γυρίζει σήμερα μαζί μέ τόν Τζαίημς Στιούαρτ καί τόν Κάρυ Γκραντ ἕνα φίλμ μέ τόν τίτλο «Μιά ἐρωτική ἱστορία», πού εἶνε παρμένο ἀπό τή ζωή τῶν μεγάλων Γερουανῶν μουσουργῶν Ρόμπερτσον καί Κλάρας Σούμαν. Ἡ ταινία αὐτή περιλαμβάνει, ὅπως εἶνε φυσικό πολλά κομμάτια ἀπό τίς ὑπέροχες συνθέσεις τῶν δύο μουσουργῶν καί ἡ Κάθριν φιλοδοξοῦσε νά τά παίξη μόνη της χωρίς νά ἀντικατασταθῆ στά μέρη αὐτά ἀπό εἰδική πιανίστρια. παρακάλεσε τόν Λάουρα Ντουπιαν, τή γνωστή μαθήτρια τοῦ μεγάλου μουσικοῦ Ἀρθούρου Ρουμπινστάϊν νά τῆς δώση μαθήματα πιάνου. Ἡ Ντούπιαν ἐμεινε κατάπληκτη ἐμπρός στό ἀναμφισβήτητο μουσικό ταλέντο τῆς ἠθοποιοῦ καί ἐπωφελήθηκε ἀπό μιά ὁλιγοήμερον διαμονή τοῦ Ρουμπινστάϊν στό Χόλλυγουντ, γιά νά τόν παρακαλέση ν' ἀκούση τή μαθήτριά της. Ὁ μουσικός ἐνθουσιάστηκε τόσο ἀπό τό παίξιμο τῆς Κάθριν, πού ἀνέλαβε νά τῆς γρησιευθῆ ὁ ἴδιος ὡς καθηγητής. Ἡ Κάθριν ἐδήλωσε τελευταία ὅτι εἶνε πολύ πιθανόν νά ἐγκαταλείψη ὁριστικά τόν κινηματογράφο γιά ν' ἀφοσιωθῆ στή μουσική καί νά γίνη πιανίστρια.

Ἡ μενάλη «νάπουσα» μέ «μωνιό» στό Μαϊάμι.

Τὰ ἄλυτα μυστήρια ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΟΥ

Τί ἐξακριβώσαν ὡς τώρα οἱ διάφορες ἀποστολές

Παρ' ὅλες τὶς ἐπιτυχίες ποὺ σημείωσε ἡ πρόσφατη ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ Μπὺρντ στὸν Ἀνταρκτικό, ἄφησε πίσω της ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἄλυτα μυστήρια. Μένουν ἀκόμη ἀνεξερεύνητα τὰ δύο τρίτα περίπου τῆς ἠπείρου τοῦ Νοτίου Πόλου, δηλαδὴ μιὰ ἔκτασι μεγάλη σὰν τὴν Κίνα (ὁλόκληρη ἡ ἠπειρος ἔχει μέγεθος ὅσο ἡ Εὐρώπη κι' οἱ Ἡ.Π.Α. Πολιτεῖες μαζί). Ἡ ἀποστολὴ Μπὺρντ σκόπευε νὰ χαρτογραφήσῃ καὶ νὰ ἐξερευνήσῃ 5.000.000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα τῆς ἀγνώστης αὐτῆς γῆς, ἀλλὰ περιώρισαν πολὺ τὸ ἔργον της ἡ κακοκαιρία κι' ἄλλα διάφορα ἐμπόδια. Πάντως, τὰ 6 ἀεροπλάνα της ἐξερεύνησαν ἀπὸ ψηλὰ περὶ τὰ 2.000.000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, δηλαδὴ μιὰ ἔκτασι ποὺ δὲν εἶνε ἀνακαλυφθῆ ποτὲ ἀπὸ ἄλλη ἐξερευνητικὴ ἀποστολή. Χαρτογραφήθηκαν δὲ 780.000 τετρ. χιλιόμετρα καὶ ἀνακαλύφθηκαν 3 νέα βουνά, μὲ 2 κορυφὲς ὕψους μεγαλυτέρου ἀπὸ 7.000 μέτρα.

Ὁ κυριώτερος σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἐξερευνήσεως — ὅπως καὶ κάθε ἄλλης μελλοντικῆς — ἦταν ἡ ἀνακάλυψις πολυτίμων μεταλλευμάτων. Αὐτὴ μόνο θ' ἀποζημίωνε γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιχειρήσεως. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν βρέθηκαν μεταλλεύματα: μολονότι προηγούμενες ἀγγλικὲς ἀποστολὲς εἶχαν ἀνακαλύψει κάρβουνο κασσίτερο καὶ χαλκό.

Ἀλλὰ καὶ σὲ διάφορα ἐπιστημονικὰ ζητήματα ἔμεινε εὐρὺ πεδίον δράσεως γιὰ ἄλλες μελλοντικὲς ἀποστολές. Οἱ βιολόγοι, π. χ., δὲν ἔμαθαν μεγάλα πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ ὑπάρχει στὶς θάλασσες, νότιο ἀπὸ τὸν Ἀνταρκτικό. Οἱ θάλασσες αὐτὲς ἔχουν μεγάλο βάθος, σὲ πολλὰ μέρη περισσότερα ἀπὸ 3 χιλιόμετρα, κι' ἡ ἀποστολὴ δὲν εἶχε ἐφοδιασθῆ μὲ δίχτυα ποὺ νὰ φθάνουν τόσο βαθιά. Ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα καὶ φυτὰ τῆς ἠπείρου δὲν ἐμελετήθησαν πολύ.

Οἱ βιολόγοι ἐνδιαφέροντο ἐξαιρετικὰ γιὰ τοὺς μικροοργανισμοὺς τοῦ Ἀνταρκτικοῦ — φυτὰ καὶ ζῶα ἀόρατα μὲ γυμνὸ μάτι. Οἱ ἄνεμοι καὶ τὰ πουλιὰ φέρνουν τέτοιους μικροοργανισμοὺς ἀπὸ ἄλλες ἠπείρους; Καὶ τί γίνονται, ὅταν βρεθοῦν στοὺς πάγους; Εὐδοκιμοῦν ἢ πεθαίνουν; Ἡ μήπως ὁ Ἀνταρκτικός, ἀπομονωμένος ἀπὸ ἑκατομμύρια χρόνια ἀπ' τὸν ὑπόλοιπο κόσμο, ἀνέπτυξε μικρόβια ἰδιαίτερα καὶ ἄγνωστα στοὺς ἐπιστήμονες; Γιὰ νὰ ἀπαντήσουν σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα, οἱ ἐπιστήμονες τῆς ἀποστολῆς Μπὺρντ μάζεψαν δείγματα πάγου καὶ χιονιοῦ μέσα σὲ ἀποστειρωμένα μπουκάλια καὶ τὰ μετέφεραν στὴν Ἀμερικὴ γιὰ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι. Τὰ δείγματα ὅμως αὐτὰ δὲν ἀντιπροσωπεύουν τοὺς μικροοργανισμοὺς ὁλόκληρης τῆς ἠπείρου γιατὶ δὲν ἦσαν παρμένα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη της.

Ἀλλὰ κι' οἱ γεωλόγοι ἔχουν νὰ μάθουν ἀκόμη πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν Ἀνταρκτικὴ ἤνειρο: Πόσο εἶναι τὸ πάχος τοῦ πάγου ποὺ τὴν σκεπάζει; Γιατί στὸ Νότιο Πόλο ὑπάρχει ἤπειρος, ἐνῶ στὸ Βόρειο ὑπάρχει ὠκεανός; Καὶ γιατὶ ἡ ἤπειρος κι' ὁ ὠκεανὸς αὐτὸς ἔχουν περίπου τὸ ἴδιο σχῆμα καὶ μέγεθος; Ἡ ἀπάντησις στὰ δύο τελευταῖα ἐρωτήματα θὰ εἶξη καινούργιο φῶς στὸν τρόπο τῆς δημιουργίας τῆς Γῆς.

Οἱ γεωλόγοι ἀνακάλυψαν ἤδη ὅτι ὁ Ἀνταρκτικὸς εἶχε ἄλλοτε εὔκρατο — ἢ ἴσως καὶ τροπικὸ — κλῖμα, δίχως καθόλου πάγους. Ἡ ἀλλαγὴ του ὀφείλεται σὲ μετατόπισι τοῦ ἄξονος τῆς Γῆς καὶ τῶν πόλων; Ἡ μήπως ὁλόκληρη ἡ ἤπειρος ἐπέπλεε στὸ νερὸ καὶ μετατοπίστηκε σιγὰ-σιγὰ μόνη της ὣς τὴ σημερινή της θέσι;

Ὑπάρχουν ἑκατοντάδες ἄλυτα μυστήρια στὴν ἄγρια καὶ ἀφιλόξενη αὐτὴ χώρα. Καμμιὰ ἀποστολὴ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ διαφωτίσῃ ὅλα μαζί. Καθεμιὰ θὰ προσθέτῃ μερικὲς ἀκόμη πέτρες στὸ οἰκοδόμημα τῶν γνώσεων ποὺ ἔστησαν οἱ προηγούμενες.

Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν γιὰ τὸν Ἀνταρκτικὸ δὲν εἶνε καινούργιο. Ἀπ' τὸ 1839 ὡς σήμερα, ξεκίνησαν γιὰ τὸ Νότιο Πόλο 6 ἀμερικανικὲς ἀποστολές. Οἱ 3 ἀπ' αὐτὲς ἔγιναν μὲ ἔξοδα τῆς Κυβερνήσεως.

Τώρα ὅμως ἐνδιαφέρονται κι' ἄλλες χῶρες γιὰ τὴν παγωμένη αὐτὴν ἤπειρο. Ὅπως ἔχομε γράψει κι' ἀλλοτε, 8 κράτη προβάλλουν κυριαρχικὰ δικαιώματα σὲ διάφορα τμήματά της. Γιατὶ ἔχει ἀρχίσει ὅλος ὁ κόσμος νὰ ἐκτιμᾷ τὰ πλούτη τοῦ Ἀνταρκτικοῦ.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΝΙΚΟΛΣ

●●

Ἡ αἵρεσις τῶν «Ἱερῶν Πηδηχτῶν»

Στὴν Ἀμερική, πέθανε τελευταία ἡ μοναδικὴ γυναῖκα-ἐπίσκοπος ποὺ ὑπῆρχε στὸν κόσμο.

Γιὰ ν' ἀποχτήσῃ αὐτὸ τὸν τίτλο ἡ Ἄλμα Οὐάιτ εἶχεν ἱδρύσει μιὰ δική της θρησκεία ἢ καλύτερα μιὰ δική της αἵρεσι.

Στὴν ἀρχὴ ἡ Ἄλμα Οὐάιτ ἀνῆκε στὴν αἵρεσι τῶν μεθοδιστῶν, ποὺ παρουσιάζει ὅμως τὸ σοβαρὸ μειονέκτημα ὅτι δὲν ἐπέτρεπε στὶς γυναῖκες νὰ γίνουν ἐπίσκοποι. Ἀπεσκίρτησε τότε ἀπὸ τοὺς μεθοδιστὲς καὶ ἵδρυσε τὴν αἵρεσι τῶν «Ἱερῶν Πηδηχτῶν» ποὺ τὸ καταστατικό της ἐπέτρεπε στὶς γυναῖκες νὰ καταλαμβάνουν ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα.

Ἔτσι ἡ Ἄλμα Οὐάιτ ἱκανοποιοῦσε τὴ φιλοδοξία της. Τὰ μέλη της αἱρέσεώς χοροπηδοῦσαν καὶ χτυποῦσαν ρυθμικὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους, ἐνῶ ἐψάλλαν διάφορα ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα. Τὸ κάπνισμα, τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὰ χαρτιὰ ἀπηγορεύοντο αὐστηρότατα.

Ἡ Ἄλμα Οὐάιτ εἶχε διασχίσει 63 φορὲς τὸν Ἀτλαντικὸ γιὰ νὰ κηρύξῃ τὴ θρησκεία της στὴν Εὐρώπη καὶ μ' ὅλο ποὺ ἦταν 89 χρόνων, ἔπαιρνε κάθε μέρα ἕνα βαλσαμὶσια λουτρὸ καὶ ὁδηγοῦσε μόνη τὸ αὐτοκίνητό της.

Φυλακὲς χωρὶς σίδερα

Ὁ παράδεισος τῆς νήσου Ἰμραλὶ

Εἴκοσι πέντε μόλις μίλλια μακρυὰ ἀπ' τὶς μικρασιατικὲς ἀκτὲς στὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ, βρίσκεται ἕνα νησάκι ποὺ ὀνομάζεται Ἰμραλί. Σὲ πολὺ παλαιότερα χρόνια τὸ νησάκι αὐτὸ ἦταν ἑλληνικό. Τώρα ἀνήκει στὴν Τουρκία, ἡ ὁποία τὸ ἔχει μετατρέψει στὸ ἰδανικώτερο ἴσως δεσμωτήριο τοῦ κόσμου, ὅπου οἱ βαρυποινίτες κατάδικοι ζοῦν πανευτυχεῖς καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι μιὰ μέρα θὰ ἐπιστρέψουν στὰ σπίτια τους γιὰ ν' ἀρχίσουν μιὰ νέα καὶ τίμια ζωή.

Ἂς ἀφήσουμε ὅμως ἕναν Τοῦρκο δημοσιογράφο ὁ ὁποῖος ἐπισκέφθηκε τελευταῖως τὶς φυλακὲς τοῦ Ἰμραλὶ νὰ μᾶς ἐκθέσῃ τὶς ἐντυπώσεις του.

«Μέχρι τὸ 1923 οἱ φυλακὲς τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἦσαν μπουντρούμια μέσα στὰ ὁποῖα βασανιζόντουσαν οἱ κατάδικοι μὲ σατανικοὺς τρόπους μποστὰ στοὺς ὁποίους θὰ ἀσταῖζαν κι' οἱ ἐγκληματίες δεσμοφύλακες τῶν νερμανικῶν στρατοπέδων συνκεντρώσεως.

» Τὸ 1932 ὅμως, τὸ νέο τουρκικὸ καθεστὼς ὑπὸ τὸν Κεμὰλ Ἀτατοὺρκ κατάργησε τὶς μεσαιωνικὲς αὐτὲς φυλακὲς κι' ἐφρόντισε γιὰ τὸ κτίσιμο νέων οἱ ὁποῖες θεωρήθηκαν ὡς οἱ καλλίτερες φυλακὲς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Ἐμπνευστὴς τοῦ νέου πολιτισμένου κι' ἀνθρωπιστικοῦ συστήματος μετάχειρισεως τῶν καταδίκων ἦταν ὁ τότε ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης Σουκροῦ Σαράτογλου. Αὐτὸς μετέτρεψε καὶ τὴ νῆσο Ἰμραλὶ σὲ φυλακὴ - παράδεισο.

»Τὰ κτίρια τῶν φυλακῶν στὸ νησὶ αὐτὸ κτίσθηκαν ἀπ' τοὺς ἴδιους τοὺς κατάδικους. Ἀπ' τὸ 1934 ἡ ἐπέκτασις καὶ ἡ τελειοποίησις τῶν κτιρίων αὐτῶν συνεχίζεται ἀκατάπαυστα μέχρι σήμερα.

»Ὅταν ἀποβιβάσθηκα στὸ Ἰμραλὶ μὲ βενζινάκατο μὲ ὑποδέχθηκε στὴν ἀποβάθρα ἕνας καθαροντυμένος κύριος μὲ χαρακτηριστικὰ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου.

»— Εἶσθε ὁ πρῶτος δημοσιογράφος μοῦ εἶπε, ποὺ θλέπουμε στὸ νησί μας.

»Ὅταν κοντεύσαμε νὰ φτάσουμε στὰ κτίρια τῶν φυλακῶν, τὸν ρώτησα:

— Πόσοι εἶσθε ὅλοι ὅλοι οἱ φρουροὶ στὸ Ἰμραλί;

— Οἱ φρουροὶ εἶνε τέσσερες μοῦ ἀπάντησε καὶ μάλιστα ὁ ἕνας λείπει. Πῆγε στὴν Ἄγκυρα νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ γυναῖκα του. Ἐγὼ εἶμαι κατάδικος! Σκάτωσα κάποτε τρεῖς ἀνθρώπους! Σ' ὅλο τὸ νησὶ ὑπάρχουν 600 κατάδικοι κι' οἱ περισσότεροι εἶνε βαρυποινίτες.

»Παντοῦ ἔβλεπα καταδίκους νὰ ἐργάζωνται ἤσυχα στοὺς ἀγροὺς καὶ στὰ ἐργαστήρια χωρὶς νὰ τοὺς φυλάῃ κανείς. Πουθενὰ δὲν εἶδα ἕνα φρουρό.

»Ὁ Μουσταφᾶς — ἔτσι ἔλεγαν τὸν ξεναγό μου — καταλαβαίνοντας τὴν ἀπορία μου ἀνέλαβε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ γιατὶ δὲν χρειάζονται οἱ φρουροί.

»—Ὅλοι οἱ φυλακισμένοι ἐδῶ, μοῦ εἶπε, εἴμαστε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ ζωή μας. Τὸ κράτος μᾶς ἔχει ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν ἐλευθερία μας ἂν γίνουμε «ἄλλοι ἄνθρωποι». Ἀσχολούμεθα μὲ εὐχάριστες καὶ καθαρὲς δουλειὲς ποὺ δὲν θὰ τὶς βροῦμε ἴσως σὲ κανένα ἄλλο μέρος τῆς Τουρκίας. Οἱ περισσότεροι ἤρεμαμε ἐδῶ σχεδὸν ἀγραμματοὶ καὶ τώρα ἔχουμε ἀποχτήσει ὅλοι μιὰ καλὴ μόρφωσι. Ἂς εἶνε καλὰ τὸ κράτος ποὺ μᾶς φέρθηκε τόσο στοργικά. Λίγοι εἶνε οἱ κατάδικοι ποὺ θέλουν νὰ φύγουν ἀπ' τὸ νησὶ ἀλλὰ κι' αὐτοὶ κάνουν ὑπομονὴ γιὰ νὰ φύγουν κανονικὰ μὲ τὸ χαρτὶ τῆς ἀποφυλακίσεως.

»Αὐτὰ τὰ καταπληκτικὰ πράγματα μοῦ εἶπε ὁ Μουσταφᾶς. Καὶ δὲν μοῦλεγε ὑπερβολές. Διαπίστωσα ὅτι οἱ κατάδικοι εἶχαν ὅλα τὰ μέσα νὰ διαπετεύσουν κι' ὅμως δὲν τὸ ἔκαναν.

»Πραγματικὰ εἶδα μιὰ συντροφιὰ φυλακισμένων νὰ μπαίνῃ σὲ μιὰ μεγάλη βάρκα καὶ ν' ἀπομακρύνεται στὸ πέλαγος γιὰ νὰ ψαρέψῃ. Ὅπως μοῦ εἶπαν ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδας αὐτῆς τῶν φυλακισμένων ἦταν ὁ γνωστὸς ἀρχιληστὴς Μεχμὲτ Ἐφὲ ποὺ οὔτε κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ξέρει πόσους ἀνθρώπους εἶχε σκοτώσει κατὰ τὸ ληστρικό του στάδιο.

»Μοῦ εἶπαν μάλιστα γι' αὐτὸν τὸν πρώην ληστὴ ὅτι εἶνε ὁ ὑποσχεσιμαστικώτερος κατάδικος. Φιλοδοξεῖ νὰ γυρίσῃ μιὰ μέρα στὸ χωριό του καὶ νὰ ζήσῃ εἰρηνικὰ ὡς ψαρᾶς.

»Ὅταν μάλιστα μοῦ εἶπαν τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ τοῦ πρώην ληστὴ ἔμεινα κατάπληκτος. Βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπ' τὸ Ἰμραλί! Θὰ ἔπρεπε πραγματικὰ νὰ εἶχε γίνει ἄλλος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ἀρχιληστὴς - κατάδικος γιὰ νὰ μὴ βάζῃ πλῶρη μιὰ μέρα γιὰ τὸ χωριό του! Ποιὸς τὸν ἐμποδίζει;

»Αὐτὲς εἶνε οἱ φυλακὲς τοῦ Ἰμραλί. Ἡ τουρκικὴ Δημοκρατία προσπαθεῖ νὰ ἐξαλείψῃ τὶς ἀνατριχιαστικὲς ἀναμνήσεις τῶν φρικαλέων φυλακῶν τῆς παλαι ποτὲ ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας».

ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΤΟΥΓΚΡΟΥΛ

Τὸ μυθιστόρημα ΤΗΣ ΙΖΑ ΜΙΡΑΝΤΑ

Πῶς ξαναβρῆκε τὸν ἔρωτα

Τὸ μυθιστόρημα τῆς "Ιζα Μιράντα, τῆς γνωστῆς Ἰταλίδος ἠθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου, ἀπασχολεῖ τελευταία τὸν παρισινὸ τύπο.

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἄρχισε ἀπὸ τὸ Μπάλ.

Ἡ "Ιζα Μιράντα λεγόταν τότε "Ισσβέλα Γκάντα καὶ ἦταν μονιὲλ τοῦ γλύπτου Κλὼντ Βάλλυ.

Μιὰ φλογερὴ ἀγάπη ἀναπτύχθηκε μεταξύ τους σὲ λίγο. Πλημμυρισμένοι ἀπ' αὐτὴ ἀποφάσισαν τότε νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο ὄνομα κι' ἔγιναν ὁ ἕνας "Ιζα Βάλλυ καὶ ἡ ἄλλη "Ιζα Γκάντα.

Ἀλλά, στὸ μεταξὺ κάποιος σκηνοθέτης ἀνακάλυψε ὅτι ἡ "Ιζα Γκάντα εἶχε θαυμάσιο ταλέντο γιὰ τὸν κινηματογράφο καὶ τὴν ἔπεισε ν' ἀφοσιωθῇ στὴν ἐβδόμη τέχνη. Τὸ παληὸ μοντέλο, ποὺ εἶνε γίνει τώρα ἡ θεοποιός πῆρε τὸ ὄνομα "Ιζα Μιράντα καὶ λίγον καιρὸ ἀργότερα ἀναδείχθηκε πρώτης τάξεως βεντέττα.

Ὁ "Ιζα Βάλλυ, μὲ βαρειὰ τὴν καρδιὰ ἀπὸ ἀπογοήτευσι, ἐγκατέλειψε τότε τὴν τέχνη του καὶ ἰδρυσε ἕνα ἰνστιτοῦτο καλλονῆς στὸ Τουρίνο κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ στὸ Παρίσι.

Στὸ ἀναμεταξύ ἡ "Ιζα Μιράντα εἶχε παντρευθῆ.

Τελευταῖα, πῆνε στὸ Παρίσι, ὅπου ἐπροκείτο νὰ λάβῃ μέρος ὡς πρωταγωνίστρια σ' ἕνα καινούργιο γαλλικὸ φίλμ. Θυμήθηκε τότε τὸν παληό της φίλο καὶ πῆνε στὸ ἰνστιτοῦτο του γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴ συμβουλή του γιὰ τὸ μακιγιάζ της.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ κεῖ, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δικηγόρο της.

— Φροντίστε νὰ ἐκδοθῇ τὸ συντομώτερο τὸ διαζύγιό μου, τοῦ εἶπε. Ἐπικαλεσθῆτε ὁποιους λόγους θέλετε. Δὲν πόσκειται νὰ ξαναγυρίσω πιὰ κοντὰ στὸν ἄνδρα μου...

Ἡ "Ιζα Μιράντα πρόκειται τώρα νὰ παντρευθῇ τὸν "Ιζα Βάλλυ. Οἱ δυὸ "Ιζα ἐσμίξαν καὶ πάλι. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ φαίνεται πὼς θὰ μείνουν ἑνωμένοι γιὰ πάντα.

— Στὴ ζωή εἶπε ἡ "Ιζα Μιράντα, δὲν ἀξίζει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Λυπᾶμαι γιατὶ δὲν τὸ εἶχα καταλάβει προτήτερα...

●●

Μικρὰ κινηματογραφικὰ

Κατὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς κριτικούς, τρεῖς μόνο ἀπὸ τὶς Βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε ὡραῖες καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν ὀθόνη. Ἡ Χέντυ Λαμάρ, ἡ Μώρεην Ὁ Χάρα, καὶ ἡ Λίντα Ντάρνελ. Ὅλες οἱ ἄλλες κατὰ τὴ γνώμη ἐνὸς ἀπ' αὐτοὺς, εἶνε γυλαικοῦλες ποὺ εἶνε ζήτημα ἂν θὰ τὶς πρόσεχε κανεὶς στὸ δρόμο ἢ σ' ἕνα κέντρο. Στὴν ὀθόνη ὅμως, ὅλες εἶνε ὅμοφες γάιδες στὸ ἔξυπνο μακιγιάρισμα καὶ τὰ διάφορα «τρὺκ» τῆς σκηνοθεσίας. Οἱ ἴδιοι κριτικοὶ σημειώνουν ὅτι δύο ἀστέρες πρώτου μεγέθους, ἡ Μπέττυ Γκραίημπλ καὶ ἡ Λάνα Τάρνερ ἔχουν ἀρχίσει νὰ χάνουν τὴν ὁμοφιά τους. Γιὰ τὴ Λάνα Τάρνερ, φαίνεται ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὰ ξενύχτια καὶ στὴ θεότρελλη ζωὴ ποὺ κάνει.

—Ἡ Μάργκορετ Λόκβουντ, ποὺ πρωταγωνίστεῖ σ' ἕνα καινούργιο φίλμ μὲ τὸν τίτλο «Ἡ λευκὴ ἔλαφος» ἐμφανίζεται σὲ ὡραιότατες σκηνὲς φορῶντας κοσμήματα ἀξίας 200.000 δολλ.

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μιὰ ἠθοποιὸς φορεῖ ἀληθινὰ κοσμήματα κατὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ σκηνοθέτου Τζὼν Κόρφηλντ τὰ ψεύτικα κοσμήματα δὲν ἐμφανίζονται καλὰ στὴν ταινία καὶ δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένη λάμψι.

—Ἐπιδημία αὐτοβιογρασιῶν ἔχει ἐνσκήψει στὸ Χόλλυγουντ. Μεταξὺ ἄλλων ἀνηγγέλθη ἡ προσεχὴς ἔκδοσις τῶν αὐτοβιογραφιῶν τῆς Γκρὴτ Γκαρσὸν, τῆς Τζούντυ Γκάρλαντ, τῆς Κὴναν Βύν, τῆς Ἐλισάβετ Ταὶηλορντ καὶ τῆς μικρῆς Μάργκορετ Ὀ' Μπριέν.

— Χρησιμοποιεῖτε ὅσο μπορεῖτε συχνότερα τὸ ἀσανσέρ, συμβουλεύει μιὰ ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησις τὶς ἀναγνώστριές της. Καὶ ὑπενθυμίζει ὅτι ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς σημερινὲς βεντέττες... ἀνυψώθηκαν στὸν οὐρανὸ τῆς ἑβδόμης τέχνης ἀπὸ τὸ ἀσανσέρ. Πραγματικὰ ἡ Ντόροθυ Λάμουρ ἦταν «γκρούμ» σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα τοῦ Σικάγου. Ἡ Ζὰν Ρέσελ ἐργαζόταν σ' ἕνα ὀδοντιατρεῖο καὶ μιὰ μέρα ποὺ ἔπαιρνε τὸ ἀσανσὲρ γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἐργασία της κίνησε τὴν προσοχὴ ἑνὸς σκηνοθέτου ποὺ βοισκόταν ἐπίσης μέσα σ' αὐτό. «Γκρούμ» σὲ ἀσανσὲρ ἦταν ἀκόμη, ποστοῦ ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὸν κινηματογράφο ἡ Σοῦζαν Πέτερς καὶ ἡ Τζούλυ Λόντον.

—Ἡ Τζίντζερ Ρότζερς θὰ ἐμφανισθῇ προσεχῶς σ' ἕνα καινούργιο φίλμ στὸ ρόλο μιᾶς μαθητριούλας δέκα πέντε χρόνων.

—Ὁ περίφημος διευθυντὴς ἐρχήστρας, κινηματογραφιστὴς καὶ ἠδοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ Λεοπόλδος Στοκόφσκι ἔφτασε τελευταῖα στὸ Παρίσι μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του Γκλόρια Λάουρα Μόργκαν Βάντερμπιλτ.

Ἡ Γκλόρια εἶνε μόλις εἰκοσι δύο χρόνων καὶ ὁ Στοκόφσκι ἑξήντα τεσσάρων. Μιὰ διαφορὰ 42 χρόνων δηλαδή!... Ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς εἶδαν στὴν πανσιὸν ὅπου μένουν βεβαιώνουν πὼς ὁ μουσικὸς παίρνει πολλὲς φορὲς τὴ γυναῖκα του στὰ γόνατά του καὶ τὴν κοιμίζει σὰν παιδάκι...

Ὁ Στοκόφσκι κατὰ τὴν παραμονή του στὸ Παρίσι, θὰ παρουσιάσῃ σὲ ἕνα περιωρισμένο κοινὸ διανσομένων καὶ καλλιτεχνῶν τὴ νέα του ταινία «Καρνεγκὶ Χώλ» ὅπου πρωταγωνιστοῦν ὁ ἴδιος μαζὶ μὲ τὴ Λιλὺ Πόνς. Στὸ φίλμ αὐτὸ ποὺ ἐστοίγισε δύο ἑκατομμύρια δολλάρια ἐμφανίζονται ἐπίσης οἱ καλλίτεροι μουσικοὶ καὶ ἀοιδοὶ τοῦ κόσμου.

—Ἡ Λάνα Τάρνερ εἶνε πάντοτε τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Τάυρον Πάουερ. Κατὰ τὸν ἑορτασμὸ τῶν γενεθλίων του ποὺν ἀπὸ μεοικὲς ἡμέρες τοῦ χάρισε μιὰ σιγαροθήκη ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι καὶ ἕνα ζευγάρι ὑπέροχα κουμπιὰ μανικετῶν στολισμένα μὲ διαμάντια σμαράγδια, ἀμεθύστους καὶ ρουμπίνια ἐκτὸς ἀπὸ πολλὰ ἄλλα πράγματα μικροτέρας ἀξίας. Ὡστόσο, ὁ γόης τῆς ὀθόνης παρασυνέβη ἀσυγκίνητος.

—Ὁ Τίνο Ράσσι πόσκειται νὰ γυρίσῃ ἕνα φίλμ μὲ ἀστυνομικὴ ὑπόθεσι. Θὰ ὑποδυθῇ σ' αὐτὸ ἕνα ρόλο ἀ λὰ Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Προσέχε τὴ γυναῖκα σου

Οἱ συζυγοι εἶνε ὅπως καὶ οἱ ὑπάλληλοι. Στὴν ἀρχή, μόλις ἀναλαμβάνουν, ὑπηρεσία δεικνουν ἕνα ζῆλο κι' ἕνα ἐνθουσιασμὸ πολὺ συγκινητικό. Παίρνουν τὴ δουλειὰ τους μὲ κέφι καὶ ὄρεξι καὶ πολλὲς φορές, κάνουν καὶ κάτι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι λέει τὸ καθῆκον τους. Ὕστερα ἀρχίζουν νὰ βαρυοῦνται καὶ νὰ πλήττουν. Καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τους τὶς αἰσθάνονται σὰν ἕνα βάρος ποὺ προσπαθοῦν,ὅσο μποροῦν, νὰ τὸ βγάλουν ἀπὸ πάνω τους.

Ἔτσι εἶνε ἕνας σύζυγος.Καὶ μιὰ σύζυγος εἶνε κι' αὐτὴ ἀπάνω - κάτω, σὰν μιὰ δημόσια θέσι. Ἡ ὑπηρεσία πάει καλά, στὴν ἀρχή. Καμμιὰ ἐκκρεμότης. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως παραμελεῖται ἡ καϋμένη. Καὶ τότε τρία πράγματα μποροῦν νὰ συμβοῦν. Ἢ νὰ τε πάρῃ ἀπόφασι καὶ νὰ ὑποτακθῇ στὴ συνήθεια καὶ τὴ ρουτίνα. Ἢ ν' ἀπολύσῃ τὸν ἄχρηστο ὑπάλληλο - σύζυγο, ποὺ τάρριξε ἔξω. Ἢ νὰ τὸν κρατήσῃ κι' αὐτόν, ἀλλὰ νὰ πάρῃ κι' ἕνα ἐβελοντὴ βοηθὸ γιὰ νὰ συμπληρώνῃ τὶς ἐλλείψεις τῆς ὑπηρεσίας. Μὲ τὴ Ντίνα ἔγινε κάτι ἄλλο.

★

Ἀλλά, πρὶν νὰ ποῦμε τί ἔγινε μὲ τὴ Ντίνα ἂς δοῦμε, μὲ τὴν ἀξία σας τί εἶνε αὐτὴ ἡ Ντίνα. Ἡ Ντίνα, λοιπόν, εἶνε μιὰ χαριτωμένη κι' ἔξυπνη γυναῖκα ποὺ παντρεύτηκε ἐδῶ καὶ τρία χρόνια μὲ τὸ Χρῆστο Κι' ὁ Χρῆστος εἶνε ἕνας νέος κύριος, ἔξυπνος κι' αὐτὸς καὶ καλὸς ἄνθρωπος ποὺ παντρεύτηκε ἐδῶ καὶ τρία χρόνια τὴ Ντίνα. Τὸν πρῶτον καιρὸ τοῦ γάμου, ὅλα πήγαιναν ὄμορφα κι' εὐχάριστα. Ὁ Χρῆστος ἦταν ὁ τύπος καὶ ὁ ὑπογραμμὸς τοῦ καλοῦ καὶ ἀφοσιωμένου συζύγου. Δέν, ἐφευγε ποτὲ τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ σπίτι χωρὶς νὰ φιλήσῃ τὴ γυναῖκα του Κι ὅταν βρισκόταν στὴ δουλειὰ του δὲν ἔβλεπε πάτε νὰ περάσῃ ἡ ὥρα γιὰ νὰ γυρίσῃ σπίτι. Τὸ βράδυ ἡ τὰ περνοῦσε στὸ σπίτι μὲ τὴ γλυκειὰ συντροφιὰ τῆς γυναικούλας του ἢ ἔβγαιναν μαζὶ ἔξω παρέα.Καὶ ἐκεῖ ποὺ ἔβλεπε ἀπὸ μακρυὰ τὸ χέρι του ἀσκλὰ ἐρωτευμένο ζευγαράκι. Τὴ συνώδευε στὶς οἰκογενειακὲς ἐπισκέψεις στὰ ἐξοπορικά, στὴ μοδίστρα γιὰ πρόβα στὸν ἀδοντογιατρὸ γιὰ νὰ τῆς παραστέκεται Παντοῦ καὶ πάντα μαζί. Τῆς ἔδινε τὴ γνώμη του γιὰ τὸ φόρεμα ποὺ θἄραβε,γιὰ τὰ παπούτσια ποὺ θὰ φορούσε, γιὰ τὸ καινοὺριο κτένισμα ποὺ θὰ στόλιζε τὸ κεφάλι της, γιὰ κάθε λεπτομέρεια τῆς ἐμφανίσεώς της. Ἐνδιαφέρον τρυφερότητα. περιποίησι ὡς ἐκεῖ ποὺ δὲν λέγεται. Ἀχ! ... Πόσο ὄμορφο ἦταν ὁλ' αὐτά...

★

Μὰ ὅταν πέρασε ὁ πρῶτος χρόνος τὰ πράγματα ἄρχισαν ν' ἀλλάζουν σιγὰ σιγά. Ὁ ἐνθουσιασμὸς πέρασε, ἦρθε ἡ ρουτίνα τῆς συζυγικῆς ζωῆς. Τὸ πρωϊνὸ ἀποχαιρετιστήριο φιλὶ ξεχάστηκε, σὰν μιὰ παλιὰ βαρετὴ ὑποχρέωσι Συχνὰ τηλεφωνοῦσε πὼς τοῦ ἔτυχε τάχα κάποια δουλειὰ καὶ ... «Ντίνα φάε μόνη σου τὸ μεσημέρι» 'Αργότερα τηλεφωνοῦσε: «Φάε μόνη σου τὸ βράδυ». Ἡ Ντίνα τώρα ἔβγαινε ἔξω μόνη της. Στὸ θέατρο στὸ σινεμά, στὶς ἐπισκέψεις μόνη της ἢ μὲ καμμιὰ φιλενάδα της. Κανένα ἐνδιαφέρον, πιὰ Καὶ ὅταν φορτώσε ἕνα κοινοὺργιο φόρεμα ἢ ἄλλαξε κτένισμα, ὁ Χρῆστος οὔτε τὸ πρόσεχε κἂν γιὰ νὰ τῆς πῇ τὸ ἀνέξοδο κομπλιμέντο: «Πόσο ὄμορφη εἶσαι σήμερα, ἀγάπη μου!» Κάποτε ἡ Ντίνα τοῦ παραπονιόταν:

— Δὲν μὲ προσέχεις πιά.

— Καϋμένη Ντίνα, τῆς ἀπαντοῦσε. Δὲν εἴμ

κές ἐξάρσεις νὰ χαρῆς. "Ἐχω κι' ἐγὼ τὶς δουλειές μου. Ἂν σὲ κρατοῦσα φυλακισμένη στὸ σπίτι, θὰ εἶχες ἕνα λόγο νὰ παραπονιέσαι. Ἀλλὰ ἐγὼ σ' ἀφήνω νὰ πηναίνης ὅπου θέλεις.

— Καὶ δὲν σ' ἐνοχλεῖ αὐτό;

— Σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη.

Ἔτσι τῆς φερνόταν. Ἔτσι τῆς ἔλεγε. Κι' ἂς ἀφήσουμε καὶ τὸ ἄλλο... Πῶς; Ποιὸ ἄλλο; Τὸ ἄλλο ντέ... Ὅτι, δηλαδή, τὸ βράδυ ποὺ ἔπεφτε νὰ κοιμηθῆ τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος ἀπὸ τὸ πρῶτο λεφτὸ τῆς ὥρας.

Αὐτὸ γινόταν τὸ δεύτερο χρόνο. Καὶ τὸν τρίτο πιά, φανταζόσαστε... Αἴ, ὅτι καὶ νὰ κάνη μιὰ γυναῖκα ὅταν βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴ θέσι, ἔχει. καὶ κάποιο ἐλαφρυντικό.

★

Κι' ἔτσι, λοιπόν, ἕνα πρωῒ, καθὼς ὁ Χρηστάκης ἄνοιγε τὴν ἀλληλογραφία του στὸ γραφεῖο, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα γράμματα βλέπει κι' ἕνα ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξη χρῶμα. Τὸ κύτταζε πολλὴ ὥρα, τὸ διάβαζε, τὸ ξαναδιάβαζε καὶ ἦταν νὰ τὸν λιποθῆ κανείς. Μισὴ ὥρα διάβαζε αὐτὴν τὴν περίεργη ἐπιστολή, ποὺ δὲν εἶχε παρὰ μόνο δέκα λέξεις: «Τὸ νοῦ σας στὴ γυναῖκα σας "Ἕνας ἀληθινὸς φίλος».

Ὁ Χρῆστος σηκώνόταν ἀπὸ τὴν καρέκλα του, ἔκανε βόλτες στὸ γραφεῖο, ξαναδιάβαζε τὶς φοβερὲς αὐτὲς λέξεις, ξαναεσηκωνόταν, ἔπιανε τὸ κεφάλι του, ἀνακάτευε τὰ μαλλιά του, ἀναβοτιγάρο, τόσβυνε, ἄναβε ἄλλο, ἔπαιζε ταμπούρλο μὲ τὰ δάχτυλά του στὸ γραφεῖο καὶ ἦταν νὰ τὸν λιποθῆ κανείς. Τὸ νοῦ σας στὴ γυναῖκα σας! Τί ἤ.ελε νὰ πῆ αὐτὸ τὸ πραγμα; Μὰ ἦταν φανερὸ τί ἤ'ελε νὰ πῆ...

Κι' ὁ Χρῆστος κάθησε, ὁριστικὰ αὐτὴ τὴ φορά, σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔπεσε σὲ σοβαρὲς σκέψεις. Ναί. "Ητανε ἐπόμενο νὰ τοῦ ἔρθη κατακέφαλα αὐτὴ ἡ κεραμίδα. Ἀφήνει τὴ γυναῖκα του δυὸ χρόνια μόνη καὶ δὲν τῆς δίνει περισσότερη σημασία ἀπ' ὅση σ' ἕνα ἔπιπλο τοῦ σπιτιοῦ. Τὴν παραμελεῖ. Καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴν παραμελοῦν, θὰ ζητήση βέβαια κάπου ἀλλοῦ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δὲν βρίσκει στὸ σπίτι της. "Α!... Ὥστε γι' αὐτό, ἐξη μῆνες τώρα, δὲν τοῦ κάνει πιὰ κανένα παράπονο. Κι' αὐτὸς ὁ βλάκας νόμιζε πὼς τόχε πάρει ἀπόφαση πιὰ καὶ συνήθισε στὸν ἤρεμο οἰκογενειακὸ βίο, ὅπως τοῦ ἄρεσε νὰ λέη αὐτὴ τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε κοντά του ἡ Ντίνα. Γιατί νὰ τοῦ κάνη παράπονο; Ἡ κυρία θὰ εἶχε βρῆ τὸν τρόπο νὰ σπάη τὴ μονοτονία τῶν ἡμερῶν της... Καὶ ξαφνικὰ εἶπε:

— Εἶμαι ἐγκληματίας!

Ἡ συνείδησί του ξύπνησε. Ἀναγνώρισε ὅτι ὅλη ἡ εὐθύνη ἦταν δική του. «Τὸ νοῦ σας στὴ γυναῖκα σας» τοῦ ἔλεγε ὁ μυστηριώδης ἀληθινὸς του φίλος. Λοιπόν, ἀπὸ ἐδῶ καὶ μπρός θὰ εἶχε τὸ νοῦ του.

Καὶ ὁ Χρῆστος ζαναβρῆκε τὸν ἑαυτό του, ὅπως ἦταν τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου. Ἐνδιαφέρον καὶ κάτι παραπάνω. Χωρὶς νὰ θελῆ πὼς εἶχε ὑποπτευθῆ τὸ παραμικρὸ ἀλλαξε μονομιᾶς ἀπὸ τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα. Μετὰ τὸ μεσημεριανὸ φαΐ, εἶδε τὴ γυναῖκα του νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ ἔξω.

— Ποῦ θὰ πᾶς, Ντίνα;

— Στὸ σινεμά!

— Θὰ πάμε μαζί.

— Μὰ δὲν θέλω ν' ἀφίσης τὴ δουλειά σου γιὰ μένα. Χρηστάκη. Πᾶω καὶ μόνη μου.

— Ἔχεις κανέναν ἰδιαίτερο λόγο νὰ πᾶς μόνη σου;

— Ὄχι. καϋμένε. Ἀλλὰ ἔχω συνηθίσει.

— Θὰ ξεσυνηθίσης.

Ἐπῆγαν. λοιπόν, μαζί. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Χρηστάκης ἔγινε ἡ σκιὰ τῆς Ντίνας. Ὅπως καὶ τότε, παντοῦ μαζὶ καὶ πάντα μαζί. Τὰ τηλεφωνήματα («φαε μόνη σου, σημερα») κοπήκαν. Καὶ τρεῖς-τεσσερὶς φορὲς τὴν ἡμέρα τὴν ἔπαιρνε στὸ τηλέφωνο, πότε γιὰ νὰ ρωτήση τάχα μήπως ἔχασε τὸν ἀναπτήρα του στὸ σπίτι, πότε ἂν πρέπει νὰ θὰν τὰ ψώνια ποὺ ἔστειλε στὸ σπίτι, πότε ἂν εἶνε κελὰ γιατὶ τὴν εἶδε λίγο ὠχρὴ τὸ πρωῒ καὶ πότε μ' ἕνα σωρὸ ἄλλες προφάσεις. Καὶ φυσικὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν ἡ γυναῖκα του ἦταν στὸ σπίτι, ἢ μήπως τὸ εἶχε δώσει γιὰ ἔξω. Τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴ Ντίνα ἦταν τὸ ἴδιο θερμό, ὅπως καὶ τότε ποὺ πρωτοπαντρεύτηκαν. Καὶ ὁ Χρηστάκης δὲν ξεχνοῦσε τώρα καμμιὰ ἀπὸ τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ καθὼς πρέπει σύζυγοι πρὸς τὴ γυναῖκα τους. Ἄφηνε τὶς δουλειές του — καὶ ζημίωνε μάλιστα — γιὰ νὰχη τὸ κεφάλι του ἥσυχο. Καὶ τὸ κεφάλι γιὰ ἕνα σύζυγο — ὅπως ἔχουν νὰ ποῦνε — εἶνε τὸ πρῶτο ποὺ πρέπει νὰ εἶνε ἐν τάξει. Ἡ Ντίνα φαινόταν εὐτυχισμένη.

★

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ κράτησε 4 μῆνες. Ἕνα βράδυ, καθὼς ὁ Χρῆστος γύριζε στὸ σπίτι του νωρὶς-νωρὶς ἀκουσε κουβέντες ἀπὸ τὸ σαλόνι, ποὺ εἶχε παράθυρο στὸ δρόμο. Κι' ὅπως ἦταν καλοκαίρι, τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοικτό. Φιλύποπτος καὶ ἀνήσυχος, στάθηκε ἀπὸ κάτω γιὰ ν' ἀκούση. Καὶ οἱ δυὸ φωνὲς ἦταν γυναικεῖες. Ἡ μία τῆς γυναίκας του. Ἡ ἄλλη τῆς Κικίτσης τῆς φιλενάδας της. Κι' ἔλεγε λοιπόν, ἡ Ντίνα:

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη τώρα Κικίτσα μου. Τὸ Χρηστάκη τὸ ἔχω ράψει στὰ φουστάνια μου.

— Καὶ πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα, Ντίνα;

— Κόλπο Κικίτσα μου. Ἕνα ἔξυπνο κόλπο καὶ τὸ πουλὶ πιάστηκε ἀπὸ τὴ μύτη. Θὰ σοῦ τὸ πῶ γιὰ νὰ τὸ κάνης κι' ἐσὺ τοῦ Γιαννάκη. Καὶ θὰ τὸν δῆς νὰ μὴ ξεκολλάη στιγμὴ ἀπὸ κοντά σου.

— Ἄχ! ναί, Ντίνα μου. Θὰ μὲ ὑποχρεώσης

— Τὸ κόλπο εἶνε πολὺ ἁπλό. Κάθε ἄντρας φοβᾶται νὰ μὴν πάθη αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ φοβᾶται. Κάθησα λοιπὸν κι' ἔγραψα ἕνα ἀνώνυμο γράμμα μὲ λίγες λέξεις: «Τὸ νοῦ σου στὴ γυναῖκα σου. Ἕνας ἀληθινὸς φίλος». Αἴ, αὐτὸ ἦτανε!

— Χά, χά, χά! ξέσπασε σὲ γέλοιο ἡ Κικί. Τί κουτοὶ ποὺ εἶνε οἱ ἄντρες! Θὰ τὸ κάνω κι' ἐγώ...

— Νὰ τὸ κάνης Κικί. Ὅλη ἡ δουλειὰ γιὰ νὰ ἐνδιαφέρεται ὁ ἄνδρας σου γιὰ σένα, εἶνε ν' ἀρχίση νὰ σὲ ὑποπτεύεται. Ἀπὸ κεῖ καὶ ὕστερα ἂς τονε νὰ θράξη στὸ ζουμί του...

Ὁ Χρηστάκης δὲν θύμωσε. Οὔτε ἔδειξε πὼς εἶχε ἀκούσει τίποτα. Μπῆκε στὸ σπίτι γελαστὸς καὶ χαρούμενος φίλησε ὅπως πάντα τὴ γυναῖκα του, χαιρέτησε τὴν Κικὶ καὶ εἶπαν πολλὲς εὐχαριστες κουβέντες.

★

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Χρηστάκης, καθισμένος στὴ γραφομηχανὴ ἔγραφε ἕνα πολὺ σύντομο γράμμα: «Κυρία. Σὰν ἕνας εἰλικρινὴς σας φίλος ποὺ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴ συζυγική σας εὐτυχία, ἔχω καθῆκον νὰ σᾶς κάνω μιὰ προειδοποίησι: Προσέχετε τὸν ἄντρα σας. Ἕνας πολὺ γνωστός σας».

Ἔκλεισε τὸ γράμμα στὸ φάκελλο, ἔγραψε τὴ διεύθυνσι τῆς γυναίκας του καὶ πῆγε ὁ ἴδιος στὸ ταχυδρομεῖο. Ὅταν τὸ ρρίξε στὸ γραμματοκιβώτιο χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Τώρα ἂς ἀρχίση ν' ἀνησυχῆ ἐκείνη.

Καὶ ὅταν γύρισε στὸ γραφειο πῆρε τὸ τηλέφωνο:

— Ἄγαπη μου. μὲ συγχωρεῖς. ἀλλὰ μοῦ ἔτυχε μιὰ ξαφνικὴ δουλειά. Τὸ μεσημέρι ἐὰ φᾶς μόνη σου...

ΠΑΝ.ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 126

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Χώρα τῆς Ν. Ἀμερικῆς. 2) Βρεττανικὴ ἀρχιαρμοστία μεταξὺ Ἰμαλαΐων καὶ Ἰνδοκίνας. — Σῆμα κινδύνου. — Θὰ βρῆτε ἐκεῖ ἄφθονα τρόφιμα. 3) Κορδόνι.—....Μποῦ. 4) Δυὸ ὅμοια σύμφωνα. — Στρατιωτικὴ μονάς.—Εἶνε συνεχόμενα στὴν «δορτή». 5) Καταφατικὴ ἀπάντησις.—Ἡ Ἀντιγόνη ἦταν ἀδελφὴ τῆς... 6) Ἀριθμητικὸ (ὄνομ.). — Περίβολη ποὺ ἐμπνέει σεβασμό. — Δὲν θὰ τοὺς βρῆτε καμμιὰ ἀγωμαλία (οὐδ.) 7) Εἶμαι ἀρρωστος. — Τοπικὸ ἐπίρρημα (ὄνομ.). 8) Τὸ ὁποῖον — Ἡ σύζυγος τοῦ Ἰσαάκ. — Δυὸ ὅμοια σύμφωνα. 9) Ἔτσι ἦταν οἱ πρωτόπλαστοι πρὶν νευθοῦν τὸν ἀπηγορευμένο καρπό. — Εὐρωπαϊκὴ χώρα. 10) Ἀριθμητικόν. — Ἔτσι λέγονται στὴ δημοτικὴ τὰ ἐκλεκτὰ καὶ νέα ἁρνιά — Νότα μουσικῆς (ἀντεστραμ. νη). 11) Ἤπειρος. — ...θονοῦν στὸ Χόλλυγουντ. 12) Ἀρνητικὴ ἀπάντησις — Θεραπεία: — Ἀκούγεται συχνὰ ἀπ' τὰ γαλαρία τῶν θεάτρων. 13) Σύμβολο θρησκείας. — Ἐξαφανίζεται σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους στρατούς. 14) Ἐπαναλαμβανόμενο μᾶς θυμίζει φρικτὲς ἡμέρες. — Ἀμάξι. — Συνεχόμενα στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀλφαβήτου. 15) Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Διαφανὴς οὐσία ποὺ δὲν φοβᾶται τὴ φωτιά. 16) Ὁ πατὴρ τοῦ Χριστοῦ.—Ἀθλαθῆ. — Νεκρὸ ἀνθρώπινο σῶμα. 17) Θὰ τὸ βρῆτε στὰ ἐξοχικὰ παρεκκλήσια.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Θάλασσα τὴν κυριαρχία τῆς ὁποίας διεκδικοῦν πολλοί. 2) Τοῦ ἀρέσει νὰ σφετερίζεται τὰ πράγματα τῶν ἄλλων. — Χρονικὸν ἐπίρρημα. — Τὸ χρησιμοποιοῦμε μετὰ τὸ λούσιμο. 3) Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς. —Ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ Πολέμου. 4) Νότα μουσικῆς — Οἰκιακὸ ζῶο (καθ.).—Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. 5) Ποταμὸς ποὺ καθιστᾶ εὔφορη τὴν Μεσοποτα.—Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Θησαυροῦ» μπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ κι' ἔτσι. 6) Χρονικὸ ἐπίρρημα (ὄνομ.). — Φροῦτα κατάλληλα γιὰ φάγωμα. — Αἴσθησις. 7) Κινηματογράφος τῆς Ἀθήνας. — Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς. 8) Δηλώνει συγκατάβασι. — Τὸ πιὸ ἀσήμαντο εὐρωπαϊκὸ κράτος. — Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). 9) Γρήγορος. — Μέρος τοῦ ἄνθους. 10) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.—Ἀπαίσιοι.—Ἄρθρο ἀντεστραμμένο (πληθ.). 11) Ὁ πρῶτος ἐγκληματίας. Κράτος τῆς Ἀ. Ἀσίας. 12) Φωνῆεν εἰς τρίπλοῦν. — Τουρκικὸ νόμισμα.—Πρῶτο συνθετικὸ ποὺ δηλώνει ὁμοιότητα. 13) Βρίσκομαι ἐπὶ κεφαλῆς. —Ἄφορᾶ μόνο ἕνα ὡρισμένο μέρος (οὐδ.) 14) Δίφθογγος.—Ὄχι λανθασμένα.—Γαλλικὴ μονὰς ἴση μὲ 100 τετραγωνικὰ μέτρα. 15) Καταλαμβάνομαι ἀπὸ βαρυστημάρι.—Χορταρικὸ ποὺ μπαίνει κάποτε στὶς σαλάτες. 16) Μιὰ αἴσθησις (στὴ γενική). — Πρόθεσις. — Μέρος τοῦ αὐτιοῦ. 17) Ὑπόδημα τῶν ἀρχαίων.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΕΛΙΩΤΗΣ

Λύσις τοῦ 125ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΟΙΗΜΑ — ΡΟΜΒΟΣ. 2) ΚΑΝΑΛΙ — ΡΑΓΙΑΣ. 3) ΜΕ — ΙΛΙΓΓΟΣ — ΩΣ. 4) ΕΡΩ — ΚΑΙ — ΦΟΣ — ΩΡΑ. 5) ΣΑ — ΣΟΒΑΡΟΝ — ΕΛ. 6) ΤΣΑΠΛΙΝ — ΣΙΑΜΑΙΑ. 7) ΟΙΚΙΑΣ — ΠΟΕ — ΑΡΑΡΑΤ. 8) ΜΙΣΟΣ. 9) ΙΚΕΣΙΑ — ΡΩΣΙΚΑ. 10) ΑΝΕΤΑ. 11) ΑΜΕΣΩΣ — ΟΛΗ — ΑΜΑΝΕΣ. 12) ΚΑΣΟΝΙΑ — ΑΠΑΤΗΛΗ. 13) ΡΡ — ΚΟΡΑΝΙΟ — ΑΜ. 14) ΥΝΙ — ΓΑΡ — ΣΚΙ — ΝΤΟ. 15) ΑΗ — ΓΑΛΑΖΙΑ — ΙΣ. 16) ΣΕΒΙΟΤ — ΟΤΤΑΒΑ. 17) ΚΕΡΝΑΟ — ΑΣΩΤΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΕΣΤΟΣ — ΔΑΚΡΥΑ. 2) ΚΕΡΑΣΙ — ΜΑΡΝΗΣ 3) ΠΑ — ΑΚΤΙΝΕΣ — ΕΚ. 4) ΟΝΕ — ΕΠΙ — ΣΟΜ — ΑΒΕ. 5) ΙΑ — ΛΑΧΕΙΟΝ — ΙΡ. 6) ΗΛΙΑΣΙΣ — ΣΙΚΑΓΟΝ. 7) ΜΙΛΙΟΝ — ΜΙΑ — ΑΟΡΑΤΑ. 8) ΠΙΑΝΟ. 9) ΓΛΑΡΟΣ — ΕΛΛΑΔΑ. 10) ΕΟΡΤΗ. 11) ΟΡΦΟΣ — ΣΩΑ — ΑΙΣΙΟΣ. 12) ΜΑΣΟΝΙΑ — ΑΠΟΚΑΤΩ. 13) ΒΓ — ΑΡΑΙΩΜΑ — ΤΤ. 14) ΟΙΑ — ΑΜΑ — ΑΤΙ — ΝΑΙ. 15) ΣΑ — ΑΡΙΑΔΝΗ — ΒΑ. 16) ΣΟΡΕΙΑ — ΕΛΑΤΙΑ. 17) ΣΑΛΑΤΑ — ΑΣΗΜΟΣ.

Τὰ τελευταῖα πειράματα τῶν βιολόγων

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἐποχή, τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς ἀπησχόλησε πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους. "Ως τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ προσπάθεια συνίστατο στὴν παράτασι τῆς ζωῆς ὁλοκλήρων ὄντων μὲ τὴν μεταμόσχευσι ἀδένων ἢ μὲ ἐνέσεις ὑγρῶν ποὺ εἶχαν ἐπίσης στὴ βάσι τους ἐκκρίσεις ἀδένων. Ἀλλ' οἱ προσπάθειες αὐτὲς ἀπέδωκαι μέτρια ἀποτελέσματα. Οἱ σημερινοὶ βιολόγοι, ὅμως, σκέφθηκαν ν' ἀκολουθήσουν ἕναν πλάγιο δρόμο, γιὰ νὰ παρακάμψουν τὶς ἀναρίθμητες θεωρητικὲς καὶ πρακτικὲς δυσχέρειες ποὺ παρουσιάζει ἡ λύσις αὐτοῦ τοῦ προβλήματος. Καί, ἀντὶ νὰ παρατείνουν τὴ ζωὴ ὁλοκλήρων ὄντων, περιώρισαι τὴν προσπάθειά των στὴν παράτασι τῆς ζωῆς μεμονωμένων κυττάρων τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἕνα κομματάκι ἀπὸ ρίζα καρότου ἔπειτα ἀπὸ σαρανταπέντε ἡμέρες «καλλιέργειας» μέσα σὲ εἰδικὴ διάλυσι ὁρυκτῶν ἁλάτων, γλυκόζης βιταμίνης B1 καὶ L δολ-ὀξικοῦ ὀξέος. Ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα, μιὰ ἀσκητὰ ὀγκώδης ἐκβλάστησις ἔχει σχηματισθῆ στὸ ἄκρον του

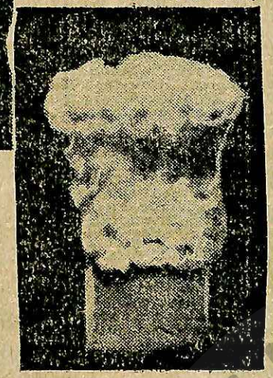

Κομματάκι ἀπὸ φλοιὸ ἴτιᾶς ποὺ ὑπεβλήθη στὴν ἴδια «καλλιέργεια» ἐπὶ δύο μῆνες.

«Μάτι» ποὺ ἐσχηματίσθη πάνω σ' ἕνα κομμάτι φλοιοῦ φτελιᾶς ἔπειτα ἀπὸ 15 ἡμέρες «καλλιεργείας».

Μίσχος μὲ φύλλα ποὺ ἀναπτύχθηκε ἀπὸ «μάτι» σχηματισθὲν πάνω σὲ κομμάτι φλοιοῦ φτελιᾶς ἔπειτα ἀπὸ εἰδικὴ καλλιέργεια.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἡ ζωὴ ἑνὸς κυττάρου παρατείνεται ἐπ' ἄπειρον. Δὲν πρόκειται πιὰ γιὰ μιὰ γονιμοποίησι σύμφωνα μὲ τοὺς γνωστοὺς νόμους ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ φύσις, ἀλλὰ γιὰ μιὰ πραγματικὴ παράτασι τῆς ζωῆς τοῦ ἀρχικοῦ κυττάρου.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐφηρμόσθη μὲ καλὰ ἀποτελέσματα σὲ εἴκοσι περίπου εἴδη τῆς κατηγορίας τῶν δικοτυληδόνων καὶ ἐπέτρεψε τὴν παράτασι τῆς ζωῆς καθενὸς ἀπ' αὐτὰ πέραν τοῦ ὁρίου ποὺ ἔχει καθοριαθῆ ἀπὸ τὴ φύσι. Ἔτσι, προκειμένου γιὰ τὸ καρότο, εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ ζωή του δὲν διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ δύο χρόνια. Οἱ πειραματισταὶ κατώρθωσαν, ὡστόσο, νὰ διατηροῦν στὴ ζωὴ ἱστοὺς καρότων ἀπὸ τὸ 1937 καὶ εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι ἡ ζωή των θὰ παραταθῆ γιὰ ἀπεριόριστο ἀκόμη χρονικὸ διάστημα. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μ' ἄλλο φυτά.

Ποιὸ εἶνε τὸ πρακτικὸ συμπέρασμα ποὺ βγαίνει ἀπ' αὐτὰ τὰ πειράματα; "Οτι ἡ καλλιέργεια τῶν ἱστῶν ἐμποδίζει τὰ κύτταρα νὰ γερνάνε καὶ νὰ πεθαίνουν.

Ἡ ἐπιτυχία των ἀποτελεῖ μιὰν ἀναμφισβήτητη νίκη τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ θανάτου. Γιατὶ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἱστοὶ δὲν φέρνουν μέσα των τὴν αἰτία τῶν γηρατειῶν καὶ τοῦ θανάτου, ἀλλ' ὅτι τὰ γηρατειὰ καὶ ὁ θάνατος ὀφείλονται σ' ἐξωτερικὲς αἰτίες.

"Οπως εἶνε γνωστόν, παρόμοια πειράματα ἐπὶ ἱστῶν ζώων εἶχαν γίνει κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπὸ τὸν Χάρισσον, τὸν Καρρὲλ καὶ ἄλλους. Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν τῶν πειραμάτων ἦσαν τὸ ἴδιο ἐπιτυχῆ. Ἀλλ' ὅπως εἶνε εὐνόητο, ὁ πειραματισμὸς δὲν εἶνε εὔκολος προκειμένου γιὰ ἱστοὺς ζώων. Ἀντίθετα, προκειμένου γιὰ τοὺς φυτικοὺς ἱστούς, τὸ πεδίον τοῦ πειραματισμοῦ εἶνε μεγάλο.

Γι' αὐτό, οἱ βιολόγοι πιστεύουν ὅτι ἡ μελέτη τῶν καλλιεργειῶν τῶν φυτικῶν ἱστῶν θὰ ἐπιτρέψη μιὰ ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπισι τοῦ προβλήματος τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς.

Ἡ μέθοδος τῆς καλλιεργείας τῶν φυτικῶν ἱστῶν ἐφηρμόσθη ἐπίσης μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία στὴ μελέτη τῆς ἐμφανίσεως τῶν ματιῶν στὰ φυτά. "Αν π.χ. τοποθετήσωμε ἕνα κομμάτι φλοιοῦ πτελέας (φτελιᾶς) στὸ φῶς καὶ πάνω σ' ἕνα κομμάτι ζάχαρης, θὰ τὸ ἰδοῦμε ἔπειτα ἀπὸ δέκα περίπου ἡμέρες νὰ βγάζη μικρὰ πράσινα μάτια, ποὺ ἐξελίσσονται σιγὰ-σιγὰ σὲ μακροὺς μίσχους μὲ φύλλα. "Αν ὅμως πάρωμε τὸ κομμάτι τὴ ζάχαρη, δὲν ἐμφανίζονται μάτια. "Αν τέλος τὸ βάλωμε μέσα σ' ἕνα μέρος χωρὶς φῶς, πάνω σὲ ζάχαρη καὶ πάλι, θὰ βγάλη μικροσκοπικὰ μάτια, πού, ὅμως, δὲν θ' ἀναπτυχθοῦν.

Οἱ πειραματισταὶ προσπαθοῦν, ἐξ ἄλλου, σήμερα ν' ἀνακαλύψουν τοὺς λόγους τῆς ἐμφανίσεως ὡρισμένων ὄντων στὰ φυτά, τῆς ἀναπτύξεως διαφόρων παρασίτων, ὅπως εἶνε τὰ βακτηρίδια κτλ.

Τὸ συμπέρασμα ποὺ προκύπτει ἀπ' αὐτὰ τὰ πειράματα εἶνε ὅτι ἡ παράτασις τῆς ζωῆς τῶν ἱστῶν, φυτικῶν ἢ ζωικῶν, εἶνε δυνατή. Ἀλλ' ἡ παράτασις τῆς ζωῆς τῶν ἐπὶ μέρους ἱστῶν σημαίνει αὐτόχρημα παράτασι τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Συνεπῶς τὸ πρόβλημα τῆς παρατάσεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς μπῆκε στὸ δρόμο τῆς ὁριστικῆς του λύσεως.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ηρωίδες ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὁ Θεὸς τὸ θέλησε

"Οταν ξέσπασε ἡ θεομηνία τοῦ Ἀλβανικοῦ πολέμου ἡ Λιάνα εἶπε ἕνα πρωὶ στὴ μητέρα της:

— Μητερούλα μου, θὰ μὲ κάσῃς. Θὰ φύγω...

Ἡ μητέρα της λαχτάρησε.

— Κόρη μου, τῆς εἶπε, δὲν σὲ κεπαλαβαίνω. Ποῦ θες νὰ πᾶς;

— Θὰ πάω νοσοκόμος. Τί κάνω στὴν Ἀθήνα ποὺ κάθουμαι μητέρα; Μιὰ καλὴ Ἑλληνίδα προσφέρει στὴν πατρίδα της σὲ μιὰ τέτοια περίσταση κι' αὐτὴ τὴ ζωή της. Ἡ Ἑλλάδα ἀντιμετωπίζει ἕνα ἀμείλικτο ἐχθρό. Τὰ παιδιὰ της χύνουν τὸ αἷμα τους. Πρέπει νὰ φύγω γιὰ τὸ μέτωπο.

"Ητανε μοναχοκόρη ἡ Λιάνα, χαϊδεμένη, εὐαίσθητη κοπέλλα. Πῶς θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ στὰ βάσανα τοῦ μετώπου;

Ἡ μητέρα της τὴν ἀγκάλιασε καὶ τῆς τὸ εἶπε:

— Κόρη μου ἡ ζωὴ τοῦ πολέμου εἶνε σκληρὴ καὶ γιὰ μιὰ νοσοκόμο ἀκόμα. Ἐγὼ σ' ἔχω μάθει νὰ ζῇς μ' ὅλα σου τὰ καλά. Γιατί θέλεις νὰ μ' ἀφήσῃς;

— Μὲ πνίγει ἡ ζωὴ τῆς Ἀθήνας, μητέρα.

— Δὲν εἶν' αὐτό, Λιάνα μου. Ἄλλος εἶν' ὁ λόγος.

Ἡ Λιάνα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της.

— Θεύγεις γιὰ νὰ ξεχάσῃς Λιάνα μου. Αὐτὸ εἶνε. Ἡ πληγὴ τῆς καρδιᾶς σου εἶνε ἀνοιχτὴ καὶ θὲς νὰ τὴν κλείσῃς μὲ τοῦ πολέμου τὴν περιπέτεια.

— Μπορεῖ νὰ εἶνε κι' αὐτό μητέρα. Μὰ εἶμαι Ἑλληνίδα. Ἡ Ἑλλάδα ἀγωνίζεται. Εἶμαι παιδί της. Γιατί νὰ μὴν κάνω τὸ καθῆκον μου; Μὴ φρβᾶσαι, μητερούλα. Θὰ γυρίσω πίσω μιὰ μέρα περήφανη κι' εὐτυχισμένη.

Ἡ Λιάνα εἶχε ἕναν ἄτυχο ἔρωτα τὸν τελευταῖο καιρό. Εἶχε δώσει τὴν καρδιά της σ' ἕνα νέο ἀπὸ τὸ Κάϊρο, τὸ Μάκη, γυιὸ πλουσίου βιομηχάνου. Τὸν εἶχε ἀγαπήσει μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς της. Κι' ἀξαφνα, ἐνῶ μιλοῦσαν γιὰ γάμο, πάνω στὴν εὐτυχία της τὴ μεγάλη ὁ ἀγαπημένος της χάθηκε γι' αὐτή. Ἔφυγε γιὰ τὸ Κάϊρο, γιὰ νὰ πάρῃ τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέρα του κι' ἀπὸ τότε ἡ Λιάνα δὲν ἔλαβε γράμμα του. Μάταια τοῦ ἔγραφε. Μάταια σπαράζονταν ἡ καρδιά της. Ὁ ἀγαπημένος της σιωποῦσε. Ἤρθε κατόπιν ὁ πόλεμος κι' ἡ ἀναστάτωσι του κι' ἡ Λιάνα ἔχασε καὶ τὴν τελευταία της ἐλπίδα.

— Μ' ἀπαρνήθηκε! ψιθύριζε καὶ τὰ μάτια της βούρκωναν. Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, μὰ δὲν τοῦ κρατῶ κακία δὲν μπορῶ νὰ τὸν καταραστῶ...

Μα ὅλο γύρω τῆς τὸν θυμίζαν. Ἡ καρδιά της πονοῦσε. Καὶ μιὰ μέρα πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Θἄφευγε γιὰ τὸ μέτωπο ὡς νοσοκόμος, ὅπως τόσες ἄλλες Ἑλληνίδες.

Ἡ μητέρα της ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ τὴν μεταπείσῃ. Μάταια ὅμως. Ἡ Λιάνα εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί της. Ἔτσι δέκα ἡμέρες ἀργότερα βρέθηκε σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ μετώπου.

Πόσο καλὸ τῆς ἔκανε τὸ ταξεῖδι αὐτό! Μέσα στὴν ἀναταραχὴ καὶ τὴν ἀναστάτωσι τοῦ πολέμου, μέσα στοὺς κινδύνους τῶν βομβαρδισμῶν, μέσα στὴ δουλειὰ ποὺ δέν, σταματοῦσε μέρα καὶ νύχτα ἡ καρδιὰ της ἔπαψε νὰ πονάῃ. Βλέποντας τὰ πληγωμένα παλληκάρια ψιθύριζε κάθε τόσο:

— Τί εἶνε ὁ δικός μου πόνος μπρὸς στοὺς πόνους τῶν νέων αὐτῶν κάτω ἀπ' τὸ χειρουργικὸ μαχαίρι!... Τί εἶνε οἱ σταλαγμοῦλες τοῦ αἵματος τῆς καρδιᾶς μου ἐμπρὸς στὸ τόσο αἷμα ποὺ χύνεται!...

Μέσα στὸ νοσοκομεῖο ἡ Λιάνα εἶχε γίνει ὁ καλὸς ἄγγελος τῶν πληγωμένων μαχητῶν. Δὲν κοιμόταν παρὰ λίγες ὧρες. Ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ὅλη τὴ νύχτα βριοκόταν πλάϊ στὸ προσκέφαλο τῶν πληγωμένων ποὺ ἀλλοι τὴ φώναζαν ἀδελφὴ κι' ἄλλη μητέρα.

Μὲ τὰ γλυκὰ λόγια της, μὲ τ' ἄθῶα χαδιὰ της, μὲ τὶς περιποιήσεις της ἔκανε καὶ τοὺς πειὸ δύστροπους τραυματίας ν' ἀ ξεχνοῦν τοὺς πόνους τους καὶ νὰ χαμογελοῦν μόλις τὴν ἔβλεπαν.

Κάποι-κάποι ἡ σκέψι της Λιάνας πετοῦσε στὸ Μάκη.

"Ενας στεναγμὸς φούσκωνε τότε τὸ στῆθος της. Καὶ γιὰ νὰ μὴν πονῇ γιὰ νὰ ξεχάσῃ ἔτρεχε κοντὰ στὰ πληγωμένα παλληκάρια κι' ἔστεκε σὰν στοργικὴ μητέρα ἐπάνω τους.

Μιὰ νύχτα ἡ Λιάνα, κατάκοπη ὅπως ἦτανε, πλάγιασε γιὰ νὰ κοιμηθῇ λίγη ὥρα. Βυθισμένη ὅπως ἦταν στὸν ὕπνο ἐννοιωσε νὰ τὴν σκουντοῦν ἀπότομα. Πετάχθηκε ὀρθή. "Ενας νοσοκόμος ἔστεκε μπρός της.

—Δεσποινίς τῆς εἶπε δειλὰ μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ξυπνῶ. "Εφεραν πρὸ ὀλίγου τραυματίες. "Ενας ἀπὸ αὐτοὺς ἕνα ὡραῖο παλληκάρι θὰ πεθάνῃ ἂν δὲν τοῦ γίνῃ ἀμέσως μετάγγισις. Ἔχει τρέξει ἀπ' τὴν πληγὴ του ὅλο του σχεδὸν τὸ αἷμα...

Ἡ Λιάνα δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. "Ετρεξε καὶ βρῆκε τὸ γιατρό.

— Τί θέλετε ἀπὸ μένα; τὸν ρώτησε.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε μὲ θαυμασμὸ καὶ συμπάθεια.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ ἤρθατε ἀμέσως τῆς εἶπε. Ἔτσι ἀστε ἀληθινὰ ὁ κάλος ἄγγελος τοῦ νοσοκομείου. Μᾶς ἔφεραν ἕνα νεαρὸ λοχία βαρειὰ τραυματισμένο. Ἔχασε ὅλο τὸ αἷμα του. Πρέπει νὰ τοῦ γίνῃ ἀμέσως μετάγγισις. Καὶ μόνον σεῖς εἶσαστε διαθέσιμη αἱμοδότης αὐτὴ τὴν ὥρα. Εὐτυχῶς ἔξακρίβωσα ὅτι τὸ αἷμα σας εἶνε τῆς ἰδιας κατηγορίας μὲ τοῦ νέου. Θέλετε νὰ τὸν σώσετε;

— Καὶ τὸ ρωτᾶτε, γιατρέ; ἀπάντησε ἡ Λιάνα.

— Εἰσαστε τόσο καταβεβλημένη!

—Ἡ ζωή μου ἀνήκει στὴν πατρίδα!...

. . . . . .

Ἡ μετάγγισις ἔγινε.

Ὁ νέος μετεφέρθηκε σ' ἕνα κρεββάτι.

Εἶχε σωθῇ.

Ἡ Λιάνα τοῦ εἶχε ρίξει μιὰ ματιὰ τὴν ὥρα τῆς μεταγγίσεως. Δὲν διέκρινε ὅμως παρὰ τὰ ζανθὰ του μαλλιά.

"Οταν ἡ Λιάνα συνῆρθε μόλις ἔφερνε τὰ βήματά της. Πλησίασε ὡστόσο περίεργη στὸ κρεββάτι τοῦ νέου κι' ἔρριξε μιὰ ματιά. Μιὰ κραυνὴ ξέφυγε τότε ἀπ' τὰ στήθη της.

— Μάκη!... Ἀγαπημένε μου!... Ἐσύ... ἐσύ!...

Ναί, ἦταν ὁ λατρευτός της. Βυθισμένος σ' ἀναισθησία δὲν τὴν ἄκουσε. Κάθησε πλάϊ του κι ἀρχισε νὰ τοῦ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά:

— Κοιμήσου καλέ μου... Σοῦδωσα τὸ αἷμα μου, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω. Θὰ σοῦδινα καὶ τὴ ζωή μου, Μάκη. Ὁ Θεὸς τὸ θέλησε νὰ συναντηθοῦμε ἐδῶ πάνω! Θὰ ζήσῃς, θὰ γίνῃς καλὰ καὶ δὲν, θὰ χωρίσουμε πειά, ἀγαπημένε μου!...

"Οταν ὁ Μάκης συνῆρθε κι' ἔμαθε τί συνέβη ξέσπασε σὲ δάκρυα. "Ηταν τόσο μεγάλη ἡ θυσία τῆς Λιάνας γι' αὐτόν! Τόσο ἀναπάντεχο τὸ θαῦμα νὰ συναντηθοῦν ἐκεῖ πάνω!...

Τῆς δικαιολόγησε τὴ σιωπή του τόσον καιρό. Φτάνοντας στὸ Κάϊρο ἀρρώστησε βαρειά. Ὕστερα πῆρε ὁ πόλεμος. Νομίζοντας ὅτι ἡ Λιάνα τὸν περεζήνησε καὶ τὸν ἀπαρνήθηκε ἔρθε στὴν Ἑλλάδα κι' ἔφυγε γιὰ τὸ μέτωπο.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου τῆς εἶπε φιλῶντας τὰ χέρια της. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος. Νὰ ποὺ εἴμαστε καὶ πάλι μαζί!...

— Γιὰ πάντα. Μάκη! τοῦ εἶπε ἡ Λιάνα φιλῶντας τον.

— Γιὰ πάντα, Λιάνα, γιὰ πάντα, ἀγαπημένη μου...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

◆◆

Πῶς νὰ... χάσετε τοὺς ἄνδρες σας

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησις δίδει τὶς ἀκόλουθες συμβουλὲς στὶς γυναίκες ποὺ τὰ θέλουν νὰ κρατήσουν τοὺς σύζυγούς των:

«Μὴν μαντάρετε ποτὲ τὶς κάλτσες τους μὴν ράβετε τὰ κουμπιά τους καὶ μὴν τοὺς δίνετε οὔτε ἕνα ποτῆρι νερὸ στὸ κέρι. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, θὰ κάσετε ὅλη τὴ γοητειά σας.

Καὶ συνεχίζει:

«Μὴν τοὺς βοηθᾶτε ποτὲ σὲ τίποτε, ἀρνηθῆτε νὰ τοὺς ἀκούσετε ὅταν θέλουν νὰ σᾶς μιλήσουν γιὰ τὶς ὑποθέσεις των καὶ ἂν σᾶς ζητήσουν κάποτε τὴ γνώμη σας γιὰ ἕνα ζήτημα περιορισθῆτε ν' ἀνασηκώσετε τοὺς ὤμους».

«Γιατί, συμπεραίνει, οἱ ἄνδρες ἀπαιτοῦν πάντα ἀπὸ τὶς γυναῖκες τους νὰ εἶνε νοικοκυρὲς ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα, ξετρελλαίνονται μ' ἐκεῖνες ποὺ δὲν ξέρουν νὰ κάμουν καμμιὰ δουλειά».

Πάντως οἱ συμβουλὲς ποὺ δίδει εἶνε κατάλληλες καὶ γιὰ κεῖνες ποὺ θἄθελαν νὰ χάσουν τοὺς ἄνδρες τους. Καὶ ἴσως αὐτὲς ἀφοροῦν περισσότερο.

«Δὲν θυμᾶμαι τίποτα»

Μιὰ θεατρικὴ ἐπιτυχία

Εἰς τὸ θέατρον Κατερίνας τῆς πλατείας Κυριακοῦ ὁ θίασος Κατερίνας — Λογοθετίδη παίζει τὴ νέα κωμωδία τῶν κ. κ. Δ. Ψαθᾶ καὶ Γ. Ρούσσου «Δὲν θυμᾶμαι τίποτα». Ἡ κωμωδία αὐτὴ σημειώνει μιὰ θρισμβευτικὴ ἐπιτυχία καὶ προκαλεῖ τὰ ἀκράτητα γέλια τοῦ κοινοῦ μὲ τὴ σπαστικὴ ὑπόθεσι καὶ πλοκή της.

"Ενας Ἀθηναῖος — ὁ Μιχάλης Σαράντος — πιάνεται στὴν κατοχὴ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ στέλνεται στὴ Γερμανία. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ποὺ προκειται νὰ γυρίσῃ σπίτι του τρέμει γιατὶ ἔχει ἀφισει φευγοντας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα φοβερὲς μπεσδεψοδουλειές, ποὺ εἶνε ὅλες ἐκκρεμεῖς. Ἡ γυναίκα του ἕνας τύπος αὐταρχικὸς πρόκειται νὰ τοῦ ζητήσῃ λογαριασμὸ γιὰ πολλὰ πράγματα, πρὸ πάντων δὲ γιὰ κάποια ἐρωμένη του στὸ σπίτι τῆς ὁποίας εἶχε πιαστῇ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γνωρίζεται ἐξ ἄλλου στὴ Γερμανία μὲ μιὰ Ἑλληνίδα, στὴν ὁποίαν ὑποσχέθηκε καὶ γάμο. Μὴ βλέποντας, λοιπόν, ἄλλη διέξοδο καὶ

"Ενα σκίτσο τῆς πρωταγωνιστρίας κ. Κατερίνες ἡ ὁποία μαζὶ μὲ τὸν δημοφιλῆ κωμικὸν κ. Λογοθετίδην, προκαλοῦν τὰ ἀκράτητα γέλια τοῦ κοινοῦ στὴν κωμωδία «Δὲν θυμᾶμαι τίποτα».

ἄλλη λύσι ἀποφασίζει νὰ κάνῃ τὸν ἀμνήμονα, ὅτι δηθὲν ἔνασε τὴ μνήμη του καὶ δὲν θυμᾶται τίποτα διαγράφοντας τελείως ὁλόκληρο τὸ παρελθόν του.

Ὁ Λογοθετίδης ποὺ ὑποδύεται τὸ ρόλο τοῦ ψευδοαμνήμονα προκαλεῖ τὰ ἀκράτητα γέλια τοῦ κοινοῦ, πρὸ πάντων τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ δικοί του καλοῦν ἕνα ἐπιστήμονα νὰ τὸν ὑπνωτίσῃ καὶ νὰ πῇ ὅσα ἰσχυρίζεται πὼς δὲν θυμᾶται. Ἡ κ. Κατερίνα ἐξ ἄλλου στὸ ρόλο τῆς αὐταρχικῆς γυναίκας ἔχει δημιουργήσει ἕναν γαριτωμένο τύπο γυναικός, ποὺ τοῦ ψήνει τὸ ψάρι στὰ γείλη. Ὁ κόσμος γειοσκοτεῖ ὅλες τὶς σπαστάρτιστες σκηνὲς τοῦ ἔργου, τὸν Τσανανέα, ποὺ ἐπίσης ὑποδύεται ἕναν ὡραῖο τύπο, τὴν "Αννα Λώρη, τὴν "Ιλια Λυδικοῦ κτλ.

Γενικὴ εἶνε ἡ ἐντύπωσις ὅτι τὸ «Δὲν θυμᾶμαι τίποτα» εἶνε ἡ ὡραιότερη καὶ πιὸ σπαστασιστὴ κωμωδία τῆς ἐφετεινῆς καλοκαιρινῆς σαιζόν.

Δὲν ὑπάρχει πιὰ ἀμφιβολία ὅτι θὰ παίζεται γιὰ πολὺν καιρό, χαρίζοντας στοὺς Ἀθηναίους τὴν εὐθυμία, τὸ ἀβίαστο γέλιο.

Οἱ δύο συγγραφεῖς γνωστοὶ καὶ ἀπὸ ἄλλα ἔργα τους ποὺ σημείωσαν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία δημιούργησαν μὲ τὴ συνεργασία τους αὐτὴ ἕνα ἔργο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ σπάνια δυστυχῶς, βλέπουμε στὰ ἀθηναϊκὰ θέατρα, ἕνα ἔργο καλογραμμένο, δοσοτερό, προτότυπο, μὲ πρόσωπα ζωντανά, μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ.

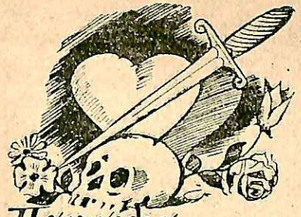

Παιχνίδια ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τὸ μυθιστόρημα τῆς ζωῆς ΤΗΣ ΝΑΤΑΛΙΑΣ ΦΡΙΖΕΝΧΟΦ

Ὁ πύργος τοῦ Μπρόνκιαν σώζεται καὶ σήμερα ἀκόμη στὴν κορυφὴ τοῦ ψηλότερου ἀπὸ τοὺς λόφους, ποὺ περιβάλλουν τὴν πόλι τῆς Τσεχοσλοβακίας Νύτρα. "Ενας δεισιδαίμων φόβος κάνει τοὺς νυχτερινοὺς διαβάτες νὰ σταυροκοπιοῦνται ὅταν περνοῦν ἀπὸ κοντά. Γιατὶ πιστεύουν πὼς τὸ περήφανο αὐτὸ καστέλλι, μὲ τοὺς γκριζοπράσινους τοίχους καὶ τὶς ἀγέρωχες ἐπάλξεις εἶνε στοιχειωμένο

Μέσα ὁ αὐτὸ γεννήθηκε τὸ 1852 ἡ Νατολία Φριζενχοφ.

Οἱ ἀριστοκοστικοὶ τίτλοι τῆς οἰκογενείας της ἦσαν πολὺ πρόσφατοι. Οἱ πρόγονοί της εἶχαν πλουτήσει μὲ τὸ ἐμπόριο. Ἀλλ' ὁ πατέρας τῆς Νατολίας ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πολὺ σεβαστός, ποὺ εἶχε μεγάλη ἐπιρροὴ σ' ὅλη τὴ γύρω περιοχή.

Μιὰ νύχτα ποὺ τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνὸ ἔξω ἕνας ἄνθρωπος ἔφτασε στὸν πύργο τοῦ Μπράϊαν σκέπαζαν τὰ ροῦχα του καὶ τὰ μάτια του γυάλιζαν παραξενα. Ὁ δυστυχισμένος τουρτουρίζε ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ πεινοῦσε τόσο ποὺ ρίχτηκε μὲ βουλιμία στὰ φαγητὰ ποὺ τοῦ πρόσφεραν.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄκουσε ἕνα κρυστάλλινο γέλιο ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τῆς μεγάλης τραπεζαρίας.

Ἡ Νατολία ποὺ ἦταν τότε μόλις δέκα ὀκτὼ χρόνων γελοῦσε βλέποντάς τον νὰ τρῶῃ τόσο λαίμαργα.

Ὁ ἄγνωστος τὸ κατάλαβε καὶ γέλασε κι' αὐτός.

— Συχωρέστε με... εἶπε, ἀλλ' εἶχα νὰ φάω δυὸ μέρες. Εἶχα χάσει τοὺς συντρόφους μου καὶ περιπλανήθηκα μέσα στὸ δάσος

— Εἶσαστε ξυλοκόπος; ρώτησε ἡ Νατολία.

Ὁ ἄγνωστος ξερόβηξε.

— Τί ἀνόητος ποὺ εἶμαι! εἶπε σὲ λίγο. Κάθησα στὸ τραπέζι σας χωρὶς νὰ σᾶς πῶ τ' ὄνομά μου...

Σηκώθηκε ἀμέσως ἔκαμε μιὰ ὑπόκλισι καὶ εἶπε μὲ ἁπλὴ καὶ πρεμη φωνή :

— Λουδοβίκος · Αὐγουστος, μέγας δοὺξ τοῦ Ὀλντεμπουργκ

"Επειτα γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς Νατολίας, ποὺ εἶχε γίνει κατακόκκινη ἀπὸ τὴ ντροπή της καὶ πρόσθεσε:

— Δεσποινίς οἱ σύντροφοί μου κι' ἐγὼ εἴχαμε βγῇ σὲ κυνηγι... Καταλαβαίνω πὼς εἶνε ἀτοπο νὰ παρουσιάζωμαι σ' αὐτὰ τὰ χάλια καὶ τόσο πεινάλεος μπροστά σας...Μὰ τὸ στομάχι μου εἶνε τόσο ἄδειο, ποὺ ξέχασα ἀκόμη καὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν φιλοξενία ποὺ μοῦ παρέχετε...

Ἡ βραδυὰ ἐκείνη τέλειωσε μὲ τὸν πιὸ εὐχάριστο τρόπο. Κι' ὁ Λουδοβίκος Αὐγουστος υ' ὅλο ποὺ ἦταν κατάκοπος, δὲν παρέλειψε νὰ χορέψῃ ἕνα βάλς μὲ τὴ Νατολία προτοῦ ν' ἀνεβῇ στὸ δωμάτιο ποὺ τοῦ παρεχώρησαν γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἡ νύχτα αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς του. Μέσα στὰ ὄνειρα του περνοῦσε διαρκῶς ἡ γλυκεία μορφὴ τῆς Νατολίας.

Ὁ δούκας παρέτεινε μιὰ ἑβδομάδα τὴν παραμονή του στὸν πύργο Στὸ διάστημα αὐτὸ ἐνοιωσε πὼς ἀγαποῦσε τὴ Νατολία καὶ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς ἐξομολογηθῇ τὴν ἀγάπη του.

Ἡ νέα αἰσθάνθηκε τόση συγκίνησι ἀκούγοντας τὰ λόγια του ποὺ ἔπεσε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά του. Κι' ὅταν συνῆλθε τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε πὼς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι ν' αὐτοκτονήσῃ ὅταν θὰ ἔφευγε.

— Γιατί; ρώτησε ὁ δούκας.

— Γιατὶ φοβόμουν πὼς δὲν θὰ σᾶς ξαναθλέπα καὶ ἤξερα πὼς θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσω χωρὶς ἐσᾶς ἀπάντησε ἡ νέα.

Ὁ δούκας τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Κάμε λίγη ὑπομονὴ τῆς εἶπε. Καὶ τίποτε πιὰ δὲν θὰ μπορῇ νὰ μᾶς χωρίσῃ.

Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε στὴν πατρίδα του καὶ ἔκαμε γνωστὴ στὸν πατέρα του τὴν ἀπόφασί του νὰ παντρευτῇ τὴ Νατολία, συναντησε ἀπόλυτη ἀρνησι ἐκ μέρους του.

—Ἕνας Ὀλντεμπουργκ τοῦ εἶπε δὲν παντρεύεται τὴν κορη ἑνος παπουτσῆ! (Οἱ Φριζενχοφ εἶχαν πλουτίσει πουλῶντας δέρματα)

—Ὁ πατέρας τῆς Νατολίας δὲν εἶνε παπουτσῆς ἀπάντησε ὀργιλέμενος ὁ Λουδοβίκος - Αὐγουστος. Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ τὴν ἀγαπῶ καὶ τίποτε δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τὴν κάμω γυναίκα μου.

"Εναν ὁλόκληρο χρόνο, ὁ νεαρὸς δούκας προσπαθοῦσε ν' ἀποσπάσῃ τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέρα του. Καὶ, σ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἔγραφε πύρινα γράμματα στὴ Νατολία διαβεβαιώνοντάς την πὼς θὰ κατενικοῦσε ὅλα τὰ ἐμπόδια γιὰ νὰ ἑνώσῃ τὴ ζωή του μὲ τὴ δική της.

Στὸ τέλος ὅμως, εἶδε πὼς οἱ κόποι του ἦσαν μάταιοι. "Εφυγε τότε ἀπὸ τὴν πατρίδα του κι' ἔτρεξε στὸν πύργο τοῦ Μπρόνκιαν. Ἐκεῖ ἐγίναν λίγον καιρὸ ἀργότερα, οἱ γάμοι του μὲ τὴ Νατολία.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη πέρσαν πέντε χρόνια. Ἦσαν χρόνια χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, ποὺ φαίνονταν πὼς δὲν θὰ τελειώναν ποτέ

Ἀλλὰ ξαφνικὰ ὁ νεαρὸς δούκας ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος καὶ πέθανε μέσα σὲ λίγες μέρες.

Τὸν εἶχε δηλητηριάσει — ὅπως ἔλεγαν — μιὰ ὑπηρέτρια πληρωμένη ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του; Τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου του δὲν διαλευκάνθηκε ποτέ.

Ἡ Νατολία ἦταν τότε μόλις εἰκοσι πέντε χρόνων. Στὸ ἀναμεταξύ, εἶχεν πεθάνει οἱ γονεῖς της. Στὴ διάθεσί της εἶχε τώρα μιὰ κολοσσιαία περιουσία. Καὶ ἦταν τόσο νέα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ξαναφτιάξῃ τὴ ζωή της...

Ἀλλ' ἡ Νατολία δὲν σκέφθηκε τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. "Εβαλε ἀμέσως νὰ κτίσουν ἕναν πανύψηλο τοῖχο πρὸς τὸ μέρος τοῦ πάρκου, ἔτσι ποὺ κανένα ἀνθρώπινο βλέμμα νὰ μὴν μπορῇ νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ ἐσωτερικὸ κι' ἀποσύρθηκε στὸ πιὸ σκοτεινὸ διαμέρισμα τοῦ πύργου.

Ἐκεῖ μέσα συγκέντρωσε κάθε τι ποὺ τῆς θύμιζε τὸν ἄνδρα της. Καὶ πέρασε τὴ ζωή της μὲ τὶς ἀναμνήσεις τῆς χαμένης γιὰ πάντα εὐτυχίας της.

Πενῆντα πέντε χρόνια κύλησαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Καὶ ὁ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ πονεμένη γυναίκα δὲν βγῆκε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸν πύργο.

Τὸ 1932, ἡ Νατολία ἦταν 80 χρόνων. Εἶχε τυφλωθῇ πιά. Μιὰ ὑπηρέτρια τῆς ξαναδιάβαζε ἕνα βράδυ στὸ φῶς ἑνὸς κηροπηγίου, τὰ γράμματα ποὺ τῆς εἶχε γράψει ἄλλοτε ὁ ἀγαπημένος της.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔφτασε στὴν περικοπή:

«Ἡ ἀγάπη μας εἶνε δυνατώτερη ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ θὰ διαρκέσῃ καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο...»

Ξαφνικὰ ἡ ὑπηρέτρια νόμισε πὼς ἄκουσε ἕνα φτερούγισμα μέσα στὸ δωμάτιο. Καὶ, κυττάζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς κυρίας της τὴν εἶδε νὰ γέρνῃ τὸ κεφάλι της στὴν πολυθρόνα.

Ἡ Νατολία ἦταν νεκρή! Εἶχε πάψει νὰ ζῇ ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ εἶχεν πάρει ξαφνικὰ μιὰ συμβολικὴ σημασία γι' αὐτήν...

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ

Οἱ «καρποὶ» τῆς συναδελφώσεως στὴ Γερμανία εἶνε τὰ θλιβερὰ αὐτὰ παιδιὰ ποὺ γεμίζουν τὰ διάφορα ὀρφανοτροφεῖα. Στὸ ὀρφανοτροφεῖο τοῦ Μονικεγχάμ ὑπάρχουν παιδιὰ ὅλων τῶν ἀποχρώσεων! Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ὅτι ἀφθονοῦν τὰ ἀραπάκια! Οἱ Γερμανίδες, ἔξέσσαι, νρηγορα τὶς φυλετικὲς θεωρίες τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ καὶ αὐμπαθοῦν σήμερα ἰδιαιτέρως τοὺς μαύρους Ἀμερικανοὺς στρατιῶτες τῆς κατοχῆς.

ΤΟ ΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Στὴ Γενεύη ἐκτίθεται ἐσχάτως εἰς κοινὴν θέαν τὸ περίφημο θωρακισμένο αὐτοκίνητο τοῦ Χίτλερ Εἶνε μιὰ πολυτελὴς Μερσεντές, ποὺ κατεσκευάσθη τὸ 1943. "Εχει πλάτος 1μ.10 μῆκος 6 μ. καὶ ὕψος 2 μ. Τὸ βαρος του εἶνε 4.340 κιλὰ καὶ ὁ κινητήρας του εἶνε ἀκτακύλινδρος δυνάμεως 100 ἵππων "Εχει 5 ταχύτητες καὶ κατανολίσκει 100 λίτρες βενζίνης στα 100 χιλιόμετρα. Πλήθη περιέργων πηγαίνουν κάθε ἡμέρα γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ τοῦ Φύρερ.

Η ΖΩΗ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ

Τὰ «Εἰκονογραφημένο Νέο τοῦ Λονδίνου» δημοσιεύουν στο τελευταῖο τεῦχος τους διάφορες φωτογραφίες σκηνῶν τοῦ δρόμου ἀπὸ τὴ σημερινὴ ζωὴ στὴ Μόσχα. Στὴν, πάρα πάνω εἰκόνα βλέπετε ἕναν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πλανοδίους πωλητὰς σιγαρέττων. Τὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸ σημειώνει ὅτι ἡ τιμὴ ἑνὸς πακέττου τσιγάρων σὲ ρούβλια ἀντιστοιχεῖ σὲ πέντε ὡς δέκα σελλίνια.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ τοῦ Ραμόν

Δραματικό διήγημα

"Εχουν περάσει 10 χρόνια ἀπὸ τότε. Κι' ὅμως δὲν ἔχω ξεχάσει τίποτε ἀπ' τὴν τρομερὴ αὐτὴ περιπέτεια... Φτωχειὰ 'Ιζαμπελίτα!...

"Ημουν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀπεσταλμένος μιᾶς ἐφημερίδας στὴ Βολιβία, ποὺ πολεμοῦσε μὲ τὴν Παραγουάη. Ζοῦσα ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια, στὸ αἷμα, στὸν καπνό. Καί, γιὰ ν' ἀνακουφισθῶ ἀπ' τὴν τόση φρίκη, ζητοῦσα κάθε τόσο λίγη ξεχασιὰ στὸ μοναδικὸ καμπαρὲ τῆς Μπάχια Νέγκρα. "Εκανα συντροφιὰ μ' ἄλλους δυὸ δημοσιογράφους. Καὶ δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπ' τὸ τραπέζι μας ἡ 'Ιζαμπελίτα.

"Ηταν μιὰ ὁμορφη χορεύτρια, μὲ παράξενη ὁμορφιά, μὲ μαλλιὰ κατάμαυρα καὶ πράσινα μάτια. Τὴν ἀγαποῦσα τρελλά.

Μιὰ νύχτα, ἀφοῦ θριάμβευσε, ὅπως πάντα, στὸ νούμερό της, ἦρθε στὴ συντροφιά μας. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν ὅσο ποτὲ ἄλλοτε.

—"Εχω μιὰ καλὴ εἴδηση! φώναξε. Φεύγω αὔριο γιὰ τὴν 'Ασουντσιόν μ' ἕνα πεῖσμα συμβόλαιο! Θἄρθῃς μαζί μου;

— Βεβαίως, εἶπα ἀδίστακτα.

"Ηταν μιὰ εὐχάριστη σύμπτωσι, γιατὶ λογάριαζα ἀπὸ καιρὸ νὰ περάσω στὴν Παραγουάη, γιὰ νὰ παρακολουθήσω κι' ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ τὶς ἐπιχειρήσεις.

'Ο Μπάγκσσου κι' ὁ Κανταλοῦπε, οἱ δυὸ συνάδελφοί μου, ζήτησαν νάρθοῦν κι' αὐτοὶ μαζί.

— Θὰ ταξειδέψουμε μὲ τ' αὐτοκίνητο, ἐξήγησε ἡ 'Ιζαμπελίτα. Θὰ περάσουμε τὰ σύνορα σ' ἕνα μέρος τοῦ Γκραὰν Τσάκο.

Πραγματικὰ τὴν ἄλλη μέρα ξεκινήσαμε.

— Ξέρεις ποὺ βρισκόμαστε. Πάμπλο; ρώτησα κάποια στιγμὴ τὸ σωφέρ.

— Δὲν ὑπάρχει δρόμος... Δὲν ξέρω ἀκόμη ποῦ πᾶμε... Μὰ θὰ τὸ μάθουμε σὲ λίγο, μοῦ ἀπάντησε.

Τί μοιρολατρικὴ ἀδιαφορία!... "Αρχισε νὰ μὲ βασανίζῃ ἡ ἰδέα ὅτι εἴχαμε χαθῆ. Κι' ἤξερα ὅτι στὸ Γκραὰν Τσάκο βασίλευαν οἱ τρομεροὶ «πολεμισταὶ τοῦ θανάτου», λησταὶ καὶ τυχοδιῶκτες, ποὺ ἀποτελοῦσαν συμμορίες ἀτάκτων μὲ τολμηροὺς κι' ἀειλίκτους ἀρχηγούς. Αὐτοὶ οἱ ἀπαίσιοι «μπαρμπούντος», μὲ τὰ μακρυὰ κι' ἀπεριποίητα γένεια, ἀνησυχοῦσαν τοὺς Βολιβιανοὺς πολὺ περισσότερο ἀπ' τὸν τακτικὸ ἐχθρικὸ στρατό. "Οσο γιὰ μένα, δὲν αἰσθανόμουν καμμιὰ διάθεσι νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τοὺς συμμορίτες τοῦ Σαντοβὰλ ἢ τοῦ 'Εστάκιο!...

"Ενα ἀπότομο φρενάρισμα σταμάτησε ξαφνικὰ τὸ αὐτοκίνητο.

— Τί τρέχει, Πάμπλο; ρώτησε κακόκεφα ὁ Μπάγκσσου.

'Ο σωφὲρ μᾶς ἔδειξε δυὸ σύνεφα σκόνης, ἔμπρὸς καὶ πίσω μας. Δυὸ ὁμάδες ἀπὸ καβαλλάρηδες ἐρχόντουσαν καλπάζοντας πρὸς τὸ μέρος μας, οὐρλιάζοντας ἄγρια, ὡπλισμένοι μὲ σπαθιά, τουφέκια καὶ πιστόλια! Σὲ λίγο μᾶς εἶχαν περικυλώσει.

Μᾶς ὑπονρέωσαν νὰ κατεβοῦμε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ μᾶς ἔψαξαν, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς διαμαρτυρίες μας. "Επειτα μᾶς διάταξαν νὰ ξανακαθήσουμε στὶς θέσεις μας. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε πάλι, τριγυρισμένο ἀπ' τοὺς «μπαρμπούντος». Εἶχε νυχτώσει πιά, ὅταν σταματήσαμε στὴν ἄκρη ἑνὸς δάσους. Κατεβήκαμε πάλι καὶ προχωρήσαμε πεζή, ὡς ποὺ φάνηκε ἕνα φῶς ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

— Εἶνε τὸ κρησφύγετο τοῦ 'Εστάκιο! μουρμούρισε στ' αὐτί μου ὁ Πάμπλο.

Δὲν τοῦδωσα ἀπάντησι. Κάτι μοῦλεγε ὅτι μᾶς εἶχε προδώσει καὶ μᾶς εἶχε φέρει στὸ λημέρι τῶν «μπαρμπούντος».

Σ' ἕνα ἐγκαταλελειμμένο ἀγρόκτημα, ποὺ τὸ εἶχε μετατρέψει σὲ φρούριο, ὁ 'Εστάκιο εἶχε συγκεντρώσει 30 ἄνδρες ἕτοιμους γιὰ τὸ κάθε τι.

"Οταν πλησιάσαμε, ὁ 'Εστάκιο κάρφωσε τὸ φλογερὸ βλέμμα του στὴν 'Ιζαμπελίτα.

— Δῶστε τους λίγο νερὸ καὶ κρέας κα-πνιστὸ καὶ φέρτε μου τὰ χαρτιά τους, διάταξε.

Δὲν εἶχε ἀποφασίσει ἀκόμη ἂν θὰ μᾶς κρατοῦσε ὡς ὁμήρους ἢ ἂν θὰ ζητοῦσε λύτρα γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ. 'Απ' ὅλα τὰ χαρτιά μας ἐνδιαφέρθηκε μόνο γιὰ τὶς καλλιτεχνικὲς φωτογραφίες τῆς 'Ιζαμπελίτας, ποὺ τὴν παρίσταναν μισόγυμνη στὰ νούμερά της.

—'Ετοιμάστε τὶς κιθάρες σας! φώναξε σὲ δυὸ ἀνθρώπους του. "Εχουμε γιορτὴ ἀπόψε! Θὰ χορέψῃ ἡ σενορίτα!...

"Ολοι ἔβγαλαν χαρούμενα οὐρλιάσματα. Δοκίμασα νὰ διαμαρτυρηθῶ, ἀλλὰ ἡ ἀπειλὴ ἑνὸς ρεβόλβερ μ' ἀνάγκασε νὰ σωπάσω.

— Τὰ φορέματα τῆς σενορίτας βρίσκονται στ' αὐτοκίνητο, εἶπε ὁ Πάμπλο. 'Υπάρχει ἐπίσης σαμπάνια καὶ λικέρ.

Οἱ «μπαρμπούντος» παραληροῦσαν τώρα ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἀκολούθησαν τὸν Πάμπλο. Οἱ ἄλλοι ἑτοιμάσθηκαν γιὰ τὴ «γιορτή».

Σὲ λίγο, οἱ δυὸ συμμορίτες εἶχαν ξαναγυρίσει. 'Ο σωφὲρ δὲν βρισκόταν πιὰ μαζί τους. "Ισως τὸν εἶχαν ἀφίσει νὰ φύγῃ μὲ τ' αὐτοκίνητο ἀφοῦ δὲν χρειαζόντουσαν πιὰ τὶς ὑπηρεσίες του.

Οἱ «μπαρμπούντος» ἄρχισαν νὰ ξεβουλώνουν καὶ νὰ ρουφοῦν τὴ σαμπάνια. 'Η 'Ιζαμπελίτα χόρευε, μέσα στὴν ὀργιαστικὴ ἐκείνη ἀτμόσφαιρα. Μούκανε ἐντύπωσι ἡ ἡρεμία της. "Οταν συναντοῦσε τὴ ματιὰ τοῦ 'Εστάκιο, ἡ δική της γινόταν προκλητικώτερη καὶ περιφρονητικὴ συγχρόνως.

— Γυμνή!... Νὰ χορέψῃ ὁλόγυμνη! φώναξε κάποιος συμμορίτης.

— Ναί, ναί, γυμνή!... οὖρλιασαν ὅλοι.

'Η 'Ιζαμπελίτα γλώμπασε. "Ενας συμμορίτης ἅρπαξε τὸ φόρεμά της καὶ τὸ ξέσχισε. Πετάχτηκα ὄρθιος. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ συνάδελφοί μου. Μὰ οἱ «μπαρμπούντος» μᾶς πέταξαν σὲ μιὰ γωνιὰ μὲ κλωτσιές.

★

'Η ὀργιαστικὴ νύχτα εἶχε τελειώσει.

Τώρα κοιμόντουσαν ὅλοι, σὰν πεθαμένοι ἀπ' τὸ μεθύσι. Μόνον ἐγὼ ἀγρυπνοῦσα. "Εξαφνα πλησίασε ἡ 'Ιζαμπελίτα!

— Τί νύχτα!... Τί ντροπή!... Βόγγησα. Αὐτοὶ οἱ λησταὶ χάρηκαν ὅλοι τὴν ὡμορφιά σου! Κι' ἔπειτα ὁ 'Εστάκιο...

— Φτάνει! 'Η ζήλεια σου σὲ κάνει νὰ μὲ προσβάλλῃς... Μόλις ἀνέβηκα μὲ τὸν 'Εστάκιο στὴν κάμαρά του, κύλησε κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι του κι' ἄρχισε νὰ ροχαλίζῃ... "Ακουσε! Πρέπει νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα. "Ημουν ἀναγκασμένη ὡς τώρα νὰ κατήσω τὸ μυστικό. Σοῦ εἶχα ζητήσει ὅμως νὰ μὲ συνοδέψῃς γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ ριψοκινδυνεύσω μόνη μου σ' αὐτὲς τὶς ἐρημιές... "Οταν φύγαμε ἀπ' τὴν Μπάχια Νέγκρα, δὲν πηγαίναμε στὴν 'Ασουντσιόν, ἀλλὰ γιὰ νὰ βροῦμε τὸν 'Εστάκιο. "Επρεπε νὰ ἐξοντωθῇ ὁ ἀρχηνὸς τῶν «μπαρμπούντος»! 'Ο ὑπολοχαγὸς Ραμὸν Σάντα Μαρία κατέστρωσε ὅλο τὸ σχέδιο, πῶς θὰ πέσταμε δηλαδὴ ἐπίτηδες στὰ χέρια τῶν λησταῖν. Καὶ πιστεύω πὼς τὰ καταφέραμε καλά!

— Τί καταφέραμε; Δὲν καταλαβαίνω!

— Τὴν ὥρα ποὺ χόρευα, ὁ Πάμπλο εἶχε μείνει μόνος στὸ αὐτοκίνητο. "Εστησε τότε ἕνα φορητὸ ραδιοφωνικὸ πομπό, κουμμένο στὶς ἀποσκευὲς κι' ἔστειλε ἕνα μήνυμα, φανερώνοντας τὴ θέσι τοῦ ἄγνωστου κρησφυγέτου τοῦ 'Εστάκιο... Σὲ λίγο, θὰ βρίσκεται ἐδῶ ὁ Ραμὸν μὲ τοὺς στρατιῶτες του, ποὶν ἀκόμα ξυπνήσουν οἱ συμμορίτες!

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Ραμόν;

—'Ο ἀρραβωνιαστικός μου!

★

Τὸ σχέδιο ἐπέτυχε, ἀλλὰ ὄχι τελείως. Οἱ στρατιῶτες τοῦ Ραμὸν ἔπιασαν ὅλους τοὺς «μπαρμπούντος», ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἀρχηγό τους, ποὺ κατάφερε νὰ κρυφτῇ στὸ δάσος. "Οταν ἔφτασε ἡ στιγμὴ νὰ χωριστοῦμε, ἡ 'Ιζαμπελίτα μοῦδωσε τὸ χέρι καὶ μουρμούρισε, κυττάζοντάς με στὰ μάτια:

— Συγχώρα με! Θἄπρεπε νὰ σοῦ τἄχα πῆ ὅλα... Εἶσαι θυμωμένος μαζί μου!

"Ενοιωθα ἕναν κρυφὸ πόνο. 'Ωστόσο τῆς ἔσφιξα τὸ χέρι καὶ χωρίσαμε.

Πέρασαν μῆνες ἀπὸ τότε. Καί, μιὰ μέρα, ἔτυχε νὰ συναντήσω τὸ Μπάγκσσου σ' ἕνα μπὰρ τοῦ Γκουαγιακουΐλ. Θυμηθήκαμε μαζὶ τὰ παληά, καὶ μοῦ διηγήθηκε τὸ τραγικὸ τέλος τῆς 'Ιζαμπελίτας — γιατὶ αὐτὸς εἶχε ἀκολουθήσει τότε τὸ ἀπόσπασμα τῶν Βολιβιανῶν.

'Ο 'Εστάκιο, λυσσασμένος μὲ τὸ πάθημά του, εἶχε καταφέρει νὰ συγκεντρώσῃ δυὸ ἄλλες συμμορίες κι' εἶχε ἐπιτεθῆ αἰφνιδιαστικὰ στοὺς στρατιῶτες, ποὺ προχωροῦσαν ἀνύποπτα, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Πιλκομάγιο. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς Βολιβιανοὺς σκοτώθηκαν. Τὸ ἄλογο τῆς 'Ιζαμπελίτας, πληγωμένο, ἔπεσε στὸ ποτάμι. Η χορεύτρια ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ πρὸς τὴν ἄλλη ὄχθη. "Εξαφνα ἔβγαλε ἕνα φοβερὸ οὐρλιασμα! Τὸ νερὸ γύρω της εἶχε βαφῆ κόκκινο! Τὰ τροµερὰ «πιράνγας», τὰ ἀνθρωποφάγα ψάρια τοῦ Πιλκομάγιο, ἔτρωγαν ζωντανὴ τὴν ἄμοιρη 'Ιζαμπελίτα!...

Κανεὶς δὲν πρόλαβε νὰ ἐπέμβῃ. 'Η νέα γυναῖκα σπάραξε ἀκόμη λίγο, ἔβγαλε ἕνα τελευταῖο ξεφωνητό... καὶ βούλιαξε.

Φ. KAZANOVA

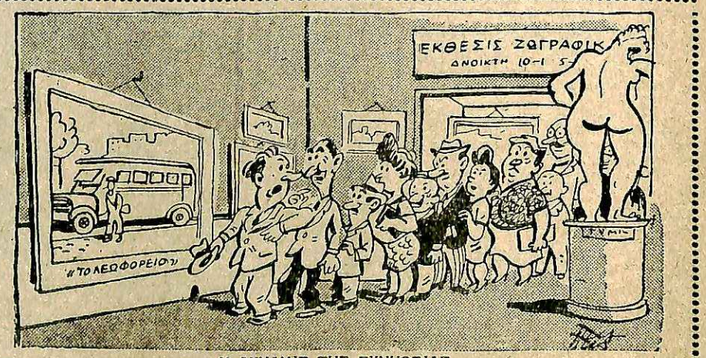

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

— Μὲ συγχωρεῖτε! 'Εγὼ ἔχω ἀπὸ τὸ πρωῒ στὴν οὐρά!...

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

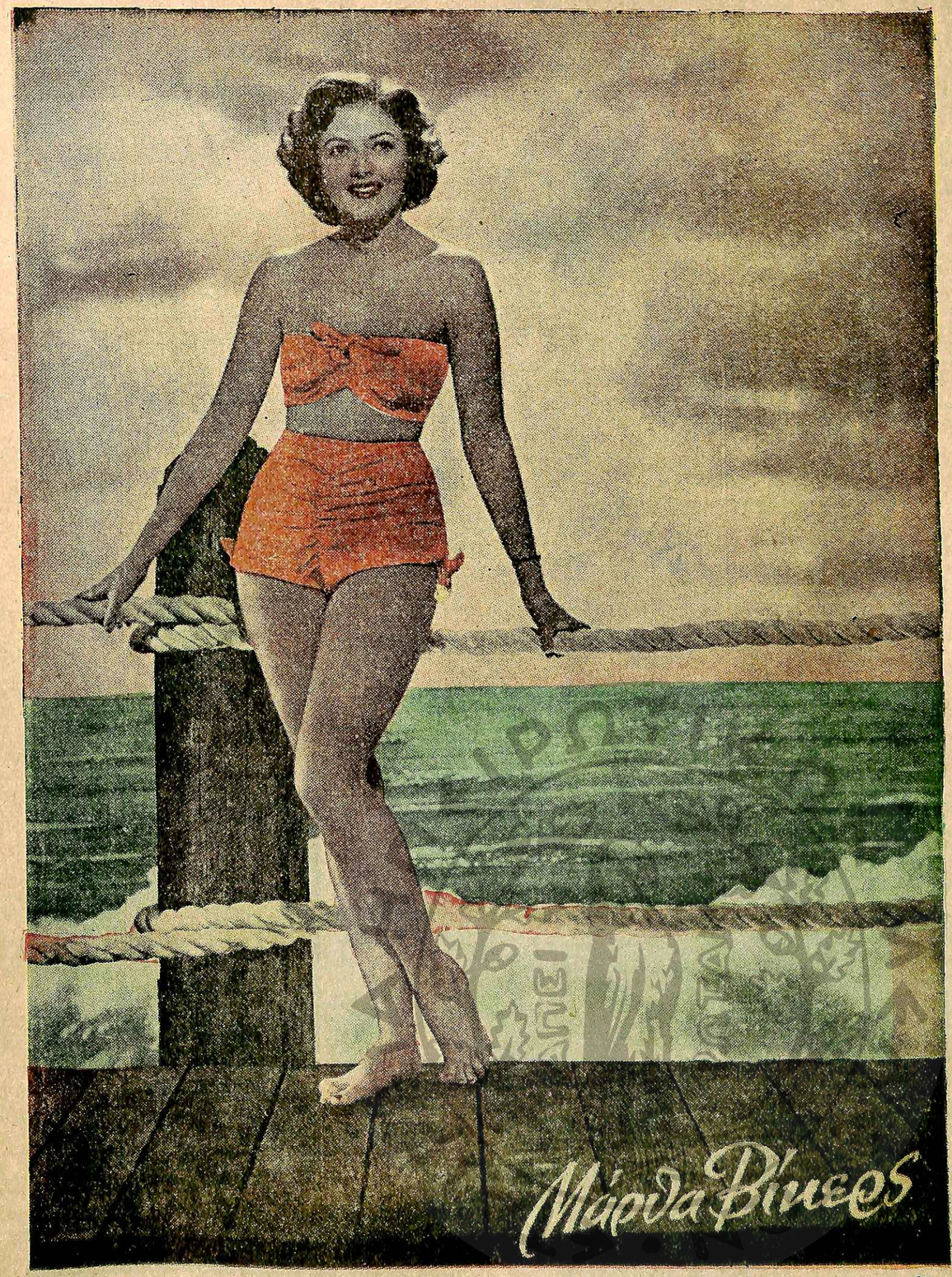

Αγάπη χωρίς ελπίδα

Αίσθηματικό διήγημα

'Ο Ζαν δέν ύπάρχει πιά. Κι' ένώ είμαι μόνη καί το ξέρω πώς θα είμαι πάντα έτσι, γιατί τίποτε πια δέν μπορεί νά γεμίση τό κενό της ψυχής μου...

'Η ώραία ή μεγάλη ή τρελλή άγάπη μας έσβυσε μέσα σέ μιά τραγωδία.

'Αλλοίμονο! 'Ηταν μιά άγάπη χωρίς έλπίδα,

Θυμάμαι άκόμη τά λόγια τοϋ πατέρα μου, τήν έπομένη της άφίξεως του Ζαν στή μικρή έπαυλή μας της Χουλνκάτ όπου πηγαίναμε κάθε καλοκαίρι.

—'Η ζωή είνε όμορφη μοϋ είπε, όταν θά σ' αύτή τα αίσθήματα, οί σκέψεις, οί πράξεις μας είνε όμορφα... Σέ λίγο, θά είσαι δεκαοχτώ χρόνων. μικρή Ζακελίνα καί ό Ζαν είκοσι τριών. 'Εζήσατε ώς τώρα τόν περισσότερο καιρό μαζί. Καί τό έφετεινό καλοκαίρι θά σας άμείβη πάλι γιά τρεις μήνες. 'Ωστόσο, φοβάμαι ότι δέν θά μπορέσετε νά βλέπεστε ό ένας τόν άλλον σαν παιδιά, όπως έκάνατε πρίν... 'Υποθέτω πώς θά μέ καταλαβαίνεις τί θέλω νά πώ... Θά ήθελα λοιπόν νά μήν ξεχνάς ότι ό Ζαν είνε γυιός του άδελφοϋ σου, που πέθανε στίς 'Ινδίες, προτοϋ νά έρθης στόν κόσμο... 'Αν καί μεγαλύτερος σου είνε άνηψιός σου καί σύ είσαι ή μικρή θεία του.

—'Εξηγηθήτε, πατέρα, είπα δειλά ναιθωντας πώς τό μάγουλά μου είχαν γίνει ζεφνικά κατακόκκινα.

'Ο πατέρας μου μέ κύτταξε στά μάτια καί νομίζω πώς δέν μπόρεσα νά ύπομείνω τό βλέμμα του.

—Δέν έχω νά πώ τίποτε άλλο παιδί μου, άπάντησε καί άπομακρύνθηκε άργά.

'Ο Ζαν είχε φτάσει στή βίλλα τό άπόγευμα της προηγουμένης ήμέρας

Ρίχθηκα στήν άγκαλιά του, όπως συνήθιζα νά κάνω πάντα άλλά δέν ξέρω τί ήταν έκείνο πού μ' έκανε ν' άποτραβηχθώ άμέσως.

—Ζάν, είπα δέν μοιάζεις πιά σάν παιδί., Χαμογέλασε.

— Μήπως λοιπόν, μοιάζω σάν κοπέλλα; ρώτησε.

Αλλά, ζεφνικά, τό ύφος του ζανάνινε σοβαρό.

—Κι' έσύ, μικρή Τζαίννυ δέν μοιάζεις πιά σάν κοριτσάκι μοϋ είπε.

'Επειτα, ή ζωή ζανάρχισε χαρούμενη καί ζένοιαστη. Γυρίζαμε μαζί άπό τό πρωί ώς τό βράδυ χωρίς νά νοιώθουμε πιά τήν περίεργη έκείνη στενοχώρια, πού είχαμε αίσθανθή τήν πρώτη στιγμή της συναντήσεώς μας.

'Εκείνο τό άπόγευμα, ή ζέστη ήταν πολύ μεγάλη κι' άποφάσισα νά πάω γιά ζητήσω λίγη δροσιά κάτω άπό τή σκιάδα τοϋ κήπου.

'Αλλ' όταν έφτασα έκεί, είδα τόν Ζάν πού καιρόταν ξαπλωμένος σέ μιά σαίζ λόγκ.

'Ημουν άκόμη ένα παιδί. Καί σκέφθηκα πώς ή εύκαιρία ήταν μοναδική γιά νά γελάσω μαζί του. Πλησίασα τότε σιγά πήρα ένα χορταράκι κι' έκυψα πλάι στή σαίζ λόγκ γιά νά τον γαργαλίσω στή μύτη...

Τό πρόσωπό μου ήταν πολύ κοντά στό δικό μου κι' ένοιωθα τή θερμή άνάσα του πάνω μου.

Θεέ μου, πόσον ώραίος ήταν ό Ζάν α' αύτή τή στάσι! Μοϋ φαινόταν πώς τόν έβλεπα γιά πρώτη φορά κι' ή καρδιά μου άρχισε νά χτυπάη πολύ δυνατά όπως ποτέ άλλοτε δέν είχε χτυπήσει ώς τότε. Εϊχα ξεχάσει κιόλας τό μικρό άστειο, που σχεδίαζα νά κάμω.

Καί, ξαφνικά, ένας λυγμός φούσκωσε τό στήθος μου καί τά δάκρυα κύλησαν άπό τά μάτια του.

'Εκείνη τή στιγμή, ό Ζάν άνοιξε τά μάτια του.

—Τί έχεις μικρή Τζαίκυ; μέ ρώτησε άνήσυχος.

'Αλλά δέν τοϋ άπάντησα τίποτε κι' έφυγα τρεχοντας γιά νά γυρίσω στό σπίτι.

Τό βράδυ, έκαμα ό τι μπορούσα γιά νά τόν άποφύγω. Αλλά σέ μιά στιγμή βρεθήκαμε μόνοι στή βεράντα, ό ένας άπέναντι στόν άλλον.

—Τζαίκυ είσαι άδιάθετη; μέ ρώτησε.

—Ναί, άπάντησα ταραγμένη. Μέ πείραξε ή ζέστη...

Γύρισε πρός τό μέρος μου καί τό μεγάλα μάτια του στηλώθηκαν μέσα στά δικά μου

—Δέν λές άλήθεια Τζαίκυ, μοϋ είπε. Αδικα προσπαθοϋμε κι' οί δυό νά ξεγελάσωμε τόν έαυτό μας...

—Δέν καταλαβαίνω, Ζάν

—Σ' άγαπώ Τζαίκυ. Καί σύ έπίσης μ' άγαπάς...

—Οχι, Ζάν δέν σ' άγαπώ, είπα.

'Ο Ζάν σπκώθηκε. Τό πρόσωπό του είχε μιά τραγική έκφρασι. Ξέσπασε, ξαφνικά σ' ένα νευρικό γέλιο.

—'Εχεις δίκηο μικρή Τζαίκυ, είπε Τό μεσημέρι πού κοιμόμουν μέ κτύπησε ό ήλιος στό κεφάλι. Καί φαίνεται πώς δέν ξέρω πιά τί λέω...

'Εφυνε έπειτα διαστικά, χωρίς νά προσπαθήσω νά τον συγκρατήσω

Από κείνη τήν ήμέρα, ή ζωή έγινε μαρτυρική καί γιά τούς δυό μας. 'Οταν ό Ζάν πήγαινε στό δάσος ένώ έτρεχα στά βράχια της άκτής. Κι' όταν έκείνος κατέβαινε στή θάλασσα, έγώ χωνόμουν στο πυκνότερο μέρος τοϋ δάσους καί νυρίζα στό σπίτι άπό τά πιό άπόμερα μονοπάτια έτσι πού νά μήν μπορούμε νά συναντηθοϋμε.

Ποιά κακή μοίρα μ' έκανε νά κατεβώ έκείνη τή ήμέρα στό δρόμο τοϋ Μοντέ;

Ξαφνικά, άκουσα τό βόμβο ένός αύτοκινήτου πού έρχόταν πίσω μου κι' έπειτε άπό μερικά λεπτά τό αύτοκίνητο είχε στα ματήσει πλάι μου.

—Τζαίκυ!

—'Ηταν ό Ζάν πού είχε πάει ώς τή Ντωβίλ καί γύριζε τώρα στήν έπαυλή!

—Περσιαε μέσα μου είπε άνοίγοντας τήν πόρτα τοϋ αύτοκινήτου.

Διστασα

—Μεταξύ μας ύπάρχει μιά αιωπηρή συμφωνία Ζάν, άπάντησα. Δέν είν' άλήθεια;

—'Ας την ξεχάσωμε γιά άπόψε Τζαίκυ. Καί μέ τραβήξε μέσα στό αύτοκίνητο.

Είχα καθήσει πλάι του. 'Ενοιωθα τά μάτια τοϋ Ζάν νά γυρίζουν κάθε τόσο πρός τό μέρος μου.

'Οδηγοϋσε τό αύτοκίνητο άργά καί σέ μιά στιγμή τόν άκουσα νά μοϋ λέη:

—Τζαίκυ, όλο αύτό τόν καιρό, άδικα προσπάθησα νά σέ ξεχάσω... 'Η άγαπη αύτή, πού είνε χωρίς έλπίδα, μου πιέζει σάν θρανκάς τό στήθος... Καί τό ξέρω καλά πώς τό ίδιο συμβαίνει καί σέ σένα.

—Ζάν!

—Μήν προσπαθής νά διαμαρτυρηθής μικρή Τζαίκυ. Μ' άγαπάς κι' ή άγάπη σου σέ κάνει νά ύποφέρης... Κι' όμως θά μπορούσαμε νάμαστε τόσο εύτυχισμένοι...

Είχε φέρει τό ένα του χέρι στόν ώμο μου καί μέ τραβοϋσε κοντά του.

—Ναί Ζάν ψιθύρισα, θά μπορούσαμε νάμαστε τόσο εύτυχισμένοι!

'Ενοιωθα τό χέρι του νά σφίγγεται πάνω στόν ώμο μου.

—Τί καλή πού είσαι Τζαίκυ, είπε.

'Ο,τι ένινε έπειτα τό θυμάμαι σάν σέ όνειρο.

Σέ μιά στιγμή ένοιωσα τά χείλη τοϋ Ζάν νά κολλοϋν στά δικά μου κι' ένειρα ζαλισμένη στόν ώμο του.

'Ηταν τό πρώτο μας φιλί.

Καί τό τελευτσίο!

Ενα λεπτό άργότερα, τό αύτοκίνητο έπεσε μέ όρμή πάνω σ' ένα δένδρο...

Συνήνεσα την άλλη μέρα πάνω στό κρεββάτι ένός νοσοκομείου της Ντωβίλ, μέ τό κεφάλι τυλιγμένο μέσα σ' έπιδέσμους

Είχα κτυπήσει άρκετά σοβαρά καί χρειάσθηκε νά περάσουν άρκετές μέρες ώς πού νά δγώ άπό τό νοσοκομείο.

Εμαθα τότε την τραγική άλήθεια, πού είχαν φροντίσει νά μοϋ κρύψουν.

Αλλοίμονο! 'Ο Ζάν δέν ζοϋσε πιά. Τόν είχαν σπκώσει νεκρό άνάμεσα άπ' τά συντρίμμια τοϋ αύτοκινήτου.

Νομίζω πώς μπορώ τώρα νά φωνάξω δυνατά τόν άγάπη μου. Κανείς πιά δέν θά μπορούσε νά μέ κατηγορήση γι' αύτήν. Γιατί ό άνθρωπος πού άγάπησα είνε ένας νεκρός!...

ΖΑΝ ΜΟΝΤΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ τής ύπνοβασίας

Οί παρατηρήσεις τοϋ δόκτορος Πάλ

'Η ύπνοβασία είνε ένα άπό τά ψυχικά φαινόμενα που έκαναν πάντοτε τή μεγαλείτερη έντύπωσι στή λαϊκή φαντασία. 'Ο άπλοϊκός κόσμος τήν άπέδιδε άλλοτε σέ κάποια δυνομι μυστηριώδη κι' ύπερφυσική. Οί έπιστήμονες άπέκλεισαν βέβαια την άπλη αύτή έξήγησι, χωρίς όμως καί νά προσπαθήσουν νά βροϋν την πραγματικότητα.

Παραμελήσαν μάλλον τή μελέτη της ύπνοβασίας καί περιορίσθηκαν συνήθως σέ άπλες παρατηρήσεις μεμονωμένων περιπτώσεων.

Γι' αύτο παρουσιάζει έξαιρετικό ένδιαφέρον ένα άρθρο που δημοσίευσε προσφάτως στη «Βρεττανική 'Εφημερίδα Ψυχικών Ερευνών» ό 'Ινδός δόκτωρ Ναρασίμα Πάλ, γιατρός ένός μεγάλου νοσοκομείου του Λονδίνου.

'Ο δόκτωρ Πάλ είχε την εύκαιρία νά έξετάση 1853 άρρώστους στρατιωτικούς που νοσηλευόντουσαν σ' αύτό το νοσοκομείο για νευροψυχικές παθήσεις. 'Απ' αύτούς λοιπόν, οί 117 ήσαν ύπνοβάτες.

Για τούς κοινούς θνητούς, οί ύπνοβάτες είνε άνθρωποι που σηκώνονται άπ' τό κρεββάτι τους, κοιμισμένοι πάντα για νά κάνουν, διάφορα πράγματα, άπ' τα όποια δέν θυμοϋνται πιά τίποτε όταν ξυπνήσουν. Για τό δόκτορα Πάλ, ή ύπνοβασία είνε άπλώς «ένας άτελής ύπνος που έπιτρέπει την διατήρησι της συνειδήσεως σέ διαφόρους βαθμούς».

Τό φαινόμενον αύτό άφειλεται σχεδόν πάντοτε σέ ψυχικές διαταραχές. 'Η συχνότερη αίτία του — βεβαιώνει ό 'Ινδός έπιστήμων — είνε μιά κατάστασις όξείας ή χρονίας αγωνίας. Οί στρατιώτες που παρουσίαζαν συμπτώματα νευρικής καταρρεύσεως μετά τίς μάχες της Δουνκέρκης ή της Νορμανδίας γινόντουσαν ξαφνικά ύπνοβάτες. Σηκώνόντουσαν τή νύχτα κι' άρπαζαν φανταστικά όπλα, γιά νά χτυπήσουν τόν έχθρό. Μερικοί ύπαξιωματικοί σύρλιαζαν στόν ύπνο τους διαταγές πρός τούς στρατιώτες που έβλεπαν στα όνειρά τους.

Πολυπλοκώτερες είνε οί περιπτώσεις που όφείλονται σέ μιά χρονία αγωνία. "Ανθρωποι που δέν άντέχουν στίς περιπέτειες της ζωής, που κατασβάλλονται άπ' τίς οίκονομικές στενοχώριες, ή τά οίκογενειακά προβλήματα ή τίς δυσκολίες των σπουδών (προκειμένου γιά παιδιά ή έφηβους) γίνονται συχνά ύπνοβάτες. Εχουν τότε τά μάτια τους άνοιχτά άλλά άναίσθητα σπό φώς. 'Η άκοη τους δέν έχει έξασθενήσει καθόλου, κι' όμως δέν άπαντοϋν όταν τούς μιλήση κανείς. Οί κινήσεις τους είνε άργές. 'Ανασκιρτοϋν άν τούς ταιμπήση κανείς μέ μιά καρφίτσα, κι' άφίνουν πειθήνια νά τούς ξαναοδηγήση στό κρεββάτι τους.

Για νά θεροπευθή ό ύπνοβάτης, λέει ό δόκτωρ Πάλ πρέπει νά λειψη ή αίτια της άγωνίας του. Είναι μιά συνταγή άπλη καί κατάλληλη γιά όλες τίς περιπτώσεις.

Μερικοί ύπνοβάτες παρουσιάζουν τό περίεργο φαινόμενον τοϋ δίχασμοϋ της προσωπικότητας. Ενώ π. χ. ύπό κανονικές συνθήκες είνε θρήσκοι καί σεμνοί σέ κατάστασι ύπνοβασίας προφέρουν φρικτές βλασπήμιες. Ενας δικαστής άντιπροσώπως τοϋ νόμου καί της δικαιοσύνης, ώς ύπνοβάτης έξυμνοϋσε τό έγκλημα.

Ορισμένοι νευροπαθείς ή ύστερικοί τύποι σπκώνονται τή νύκτα ξεσπάζουν σέ κρίσεις θυμοϋ ή ζητοϋν νά έκδικηθοϋν τούς έχθρούς των. Βρίσκονται, τότε σέ μιά κατάστασι που μοιάζει με την ύπνοβασία, άλλά δέν είνε πραγματικά ύπνοβάτες.

'Η περιπτωσις της λαίδης Μάκβεθ, της τραγικής ήρωίδος του Σαίξπηρ άποτελεί ένα κλασσικό παράδειγμα τέτοιας ύστερικής ύπνοβασίας. 'Ο συγγραφεύς μας παρουσιάζει τό γιατρό της νά λέρι: 'Αυτή ή άρρωστεια ξεπερνάει τά όρια της έπιστήμης μου!»

'Η σπυερινή έπιστήμη έχει μπορέσει ν' άνάλυση καί νά κατατάξη σ' τές τίς περιπτώσεις ψευτοϋναβασίας όχι όμως καί νά τίς γιατρέψη.

ΣΟΦΑ ΛΟΥΙΑ

★ 'Εκείνος πού είδε τή δυστυχία τοϋ άνδρός δέν ξέρει τίποτα. Πρέπει νά δή καί τή δυστυχία της γυναίκας.

★ 'Εκείνος πού είδε τή δυστυχία της γυναίκας δέν ξέρει τίποτε. Πρέπει νά δή τή δυστυχία τοϋ παιδιοϋ.

★ 'Η φύσις δέν άναγνωρίζει άνάπαυσι στήν πρόοδο καί καταριέται κάθε άδράνεια.

★ 'Η ζωή είναι πάλη στήν όποία διακινδυνεύεις το πάν, γιά νά κερδίσης... τίποτε.

★ Κάθε ώρα έχει τή σκέψι της καί κάθε νύχτα τό όνειρό της.

★ 'Ο έγωϊσμός είναι ό θάνατος της συναναστροφής.

★ 'Η καρωδία είναι πολλές φορές ένδειξις πνευματικής φτώχειας.

★ Εύκολη είναι ή φιλοσοφία όταν κανείς εύπορή.

★ Τά μικρά δεινά της ζωής είναι δυσκολώτερο ύποφερτά άπό τα μεγάλα.

★ 'Η μέθη της νεοτητος είναι πολύ περισσότερο επικίνδυνη άπ' τή μέθη τοϋ κρασιοϋ.

★ Δέν ύπάρχουν άληθινές σκέψεις χωρίς άληθινές άνάγκες.

★ Τίποτε το μέγα δέν κατορθώνεται γρήγορα. Είναι αύτό νόμος της φύσεως.

ΚΟΥ·Ι·ΝΤΙΑΝΟΣ

★ 'Η έργασία είναι σκληρή τροφός, άνατρέφει όμως γενναία παιδιά.

ΣΤΑΕΛ

Ο «ΜΑΓΟΣ» ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Οί έφευρέσεις ένός καλλιτέχνου έπιστήμονες

'Ο 'Εδουάρδος Σαντός είνε ένας σύγχρονος μάγος, που έχει άντικαταστήσει την παληά μαγική ράβδο μέ τίς φωτεινές άκτίνες των πολύχρωμων προβολέων του.

Είνε συγχρόνως ό μεγαλείτερος ζωγράφος καί γλύπτης της 'Ελβετίας, έγκατεστημένος τώρα στή Γαλλία καί διασημος ήδη γιά τά έργα του στό Παρίσι καί στή Ν. Υόρκη. 'Ως ζωγράφος, έχει βρή μιά καινούργια έφαρμογή της άκουαρέλλας. 'Ως γλύπτης έργάζεται μέ τίς πιό άσυνήθιστες καί τίς πιό πολύτιμες πέτρες: μέ «σπάτ φλουόρ» όμοιο σάν άμέθυστο, μέ πράσινο «μαλαχίτη», μέ «όρεία κρύσταλλο» χρώματος καπνοϋ, μέ «όνυχα» τοϋ Μεξικοϋ καί «σερπαντίνη» της 'Ισπανίας.

Στό άτελιέ του έχει τεράστια κλουβιά άπ' όπου πέρασαν λιοντάρια, πίθηκοι, φειδια, άγριοκάτσικα, λεοπαρδάλεις, καγκουρώ, που τοϋ χρησίμευαν ώς μοντέλλα.

Περισσότερο όμως άπ' όλα είνε τό «μαγικό έργαστήριό» του, νεμάτο άπό καθρέφτες κι' άπό κρυστάλλινες πολύχρωμες σφαίρες μικρές καί μεγάλες. 'Αρκεί νά πιέση ό Σαντός ένα κουμπί, γιά νά παρουσιασθή μέσα στό κρύσταλλο ένός καθρέφτη ένα πορτραίτο άνδρικό ή γυναικείο, σ' έναν άλλον μιά χρωματιστή εικόνα, κλπ! Πώς έπιτυγχάνονται αύτά τά όπτικά παιγνίδια; Μέ μιά έφεύρεσι τοϋ καλλιτέχνου — έπιστήμονος.

— "Ολα τά σώματα είναι διαφανή, έξηγεί ό ίδιος. "Αν ξέρη κανείς τό χρώμα των άπλών συστατικών τους, είναι εύκολο νά έξουδετερώση την άδιαφάνειά τους μ' ένα φώς άναλόγου χρώματος. "Ετσι λοιπόν, τό στιλπνό μεταλλικό στρώμα που βρίσκεται πίσω άπ' τούς καθρέφτες, έχει μπλέ μοιακό χρώμα. "Αν πέση πάνω του ένα όμοιο φώς, μέ τό ίδιο μήκος κύματος, άπό μιά πηγή τοποθετημένη πίσω άπ' τόν καθρέφτη, τό κάνει τελείως διαφανές, κι' έμφανίζεται τότε μιά φωτογραφία που βρίσκεται στό πίσω μέρος του.

Τό «μαγικό θέατρο» τοϋ Σαντός είναι μιά σκηνή διαστάσεων 2Χ3 μέτρων, τριγυρισμένη άπό κόκκινους καί μπλέ προβολείς. Στό βάθος ύπάρχει ένα είδος μαύρης αύλαίας, πάνω στήν όποία βλέπει κανείς μιά συλλογή άπό ύφάσματα, όλα άσπρα. "Αν όμως τό δωμάτιο σκοτεινιάση τελείως κι' ή σκηνή φωτισθή μόνον μέ χρώμα «κόκκινο Σαντός», τά άσπρα ύφάσματα γίνονται πολύχρωμα, μ' όλες τίς άποχρώσεις τοϋ πράσινου, τοϋ κίτρινου κλπ. Μέ απλέ φωτισμό, τά ίδια ύφάσματα γίνονται κόκκινα, διολέ, πορτοκαλιά, κλπ., άναλόγως της συστάσεώς τους.

Κατόπιν ή αύλαία τοϋ βάθους άντικαθίσταται μέ μιά σκηνογραφία, που παριστάνει ένα έξωτικό δάσος μέ πολύχρωμα λουλούδια. Μιά άπλη άλλαγή τοϋ φωτισμοϋ άρκεί γιά νά μεταβληθή τό δάσος σέ... άσιατικό ναό!

Πρόκειται γιά μιά μυστική άκόμη έφεύρεσι τοϋ Σαντός που βασίζεται μόνο στήν καταλληλη χρησιμοποίησι δυό χρωματιστών φώτων. Καταλαβαίνει καθένας πόσες πρακτικές έφαρμογές μπορεί νά βοή αύτή ή μέθοδος, ίδίως στό θέατρο καί τόν κινηματογράφο...

'Ακόμη έκπληκτικώτερη δμως είνε μιά άλλη έφεύρεσι τοϋ Σαντός, που κάνει τούς άνθρώπους άόρατους!.. Νά πώς την περιγράφει ένας Γάλλος δημοσιογράφος που έπισκέφθηκε τελευταίως τή βίλλα τοϋ «μάγου»:

«'Ο κ. Σαντός άλειψε το δεξιό μου χέρι μέ μια χρωματιστή ούσία. "Επειτα μέ φώτισε μ' ένα άπ' τούς προβολείς του, κι' άμέσως το χέρι μου χάθηκε! Το ένοιωθα, άλλά δέν τό έβλεπα πιά, στήν άκρη τοϋ άδειανοϋ μανικιοϋ μου... "Ηταν μιά τόσο δυσάρεστη έντύπωσις, ώστε παρακάλεσα άμέσως το μάγο νά μοϋ ξαναδώση... τη σωματική μου άκεραιότητα! Πράγματι, μέ το γύρισμα ένός διακόπτου ξαναβρήκα τα δυό μου χέρια!

«"Επειτα στάθηκε έμπρός στή μαύρη αύλαία μιά γυναίκα ολοζώντανη, ντυμένη μόνο μ' ένα μαγιό τοϋ μπάνιου. Την άλλη στιγμή είχε έξαφανισθή, είχε γίνει άόρατη! Μου φαινόταν πώς έβλεπα μιά έπιστημονική πραγματοποίησι τοϋ γνωστοϋ μυθιστορήματος τοϋ Ουέλς «'Ο άόρατος άνθρωπος»... 'Ο κ. Σαντός γελοϋσε μέ την κατάπληξί μου. 'Ως όίου παραδώση σέ κοινη χρησι την έφεύρεσί του, τη χρησιμοποιεί γιά νά διασκεδάζη».

"Ας ύποθέσουμε δτι οί δρόμοι μιάς μεγαλουπόλεως φωτίζονται μέ τα μυστηριώδη «φώτα Σαντός». Θάναι τότε εύκολο σέ άνθρώπους μέ σάρκα καί όστα, άλλά άοράτους, νά κυκλοφορούν άνάμεσα στο πλήθος καί νά σκαρώνουν όλες τίς φάσεις που φαντάσθηκε ό Ουέλς στό μυθιστόρημά του...

'Αλλά καί την ήμέρα άκόμη μπορεί ίσως νά πραγματοποιηθή το ίδιο έπιστημονικό θαύμα άν ό ούρανός είναι σκεπασμένος ολοκληρος άπό σύννεφα. 'Αρκεί μόνο νά ύπάρχουν άρκετά δυνατοί προβολείς γιά νά φωτίσουν τά σύννεφα αύτά μέ τα «χρώματα Σαντός» καί νά δημιουργήσουν έτσι ένα φραγμό στίς ήλιακές άκτίνες.

Είναι κι' αύτό ένα άπ' τα τόσα θαύματα, που έχει έπιτύχει ή σύγχρονη Επιστήμη. 'Αρκεί δέ νάχη κανείς λίγη φαντασία, γιά νά συλλάβη τίς πιθανές πολεμικές έφαρμογές της μεθόδου που κάνει τούς άνθρώπους άοράτους..

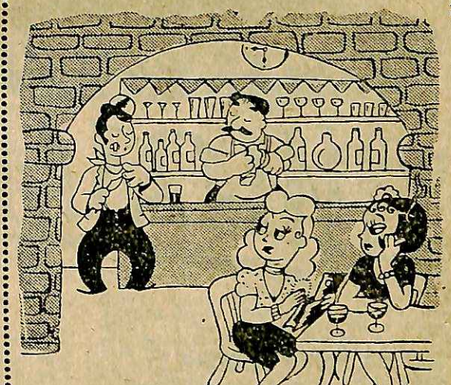

Ο ΥΠΟΚΟΣΜΟΣ

— Είνε δμορφος κι' έχει καλούς τρόπους!
— Ε, βέβαια! Μεγάλωσε στή φυλακή..

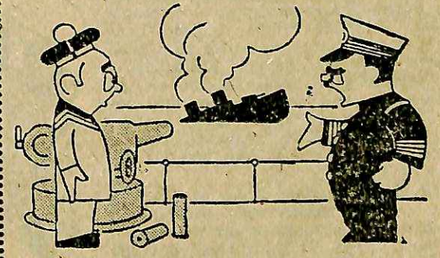

— Τι έκανες έκεί, μωρέ; "Επρεπε νά χαιρετήσης μέ άσφαιρη βολή!...

'Ο όδηγός τοϋ αύτοκινήτου στόν πεδιλάτη:
— Ποϋ θά κατεβήτε, παρακαλώ;

— "Ελα νά δής κι' έσύ, φίλε μου! Είνε καλύτερα άπό το θέατρο!...

Μιά ὀκόσεινη ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ἀλλόκοτο διήγημα

Κατὰ τὶς δύο τὸ πρωῒ,ὁ κόμης Ραοὺλ ντὲ Βενὲρ ἔφυγε ἀπὸ τὴ λέσχη, ὅπου εἶχε χάσει ὅλα τὰ χρήματα ποὺ εἶχε πάνω του: πενῆντα χιλιάδες φράγκα.

Τὸ ποσὸν δὲν ἦταν σοβαρό, γιατὶ εἶχε χάσει ἄλλες φορὲς πολὺ περισσότερα. Ὁ κόμης Ραούλ, ὡστόσο, ἦταν πολὺ στενοχωρημένος ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Γιατὶ ἤξερε πῶς δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀποσπάση ἄλλα χρήματα ἀπὸ τὴ γυναῖκα του. Τὴν εἶχε ξεγελάσει καὶ πάλι, λέγοντάς της πὼς μ' αὐτὲς τὶς πενῆντα χιλιάδες θὰ πλήρωνε μερικὰ χρέη. Ἀλλὰ τώρα ἡ Ἀλὶς δὲν θὰ τοῦδινε ἄλλα.

Πόσο τὴν μισοῦσε ὁ κόμης Ραούλ! Τὴν εἶχε παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴ μεγάλη περιουσία της. Ἡ Ἀλὶς εἶχε γοητευθῆ ἀπὸ τοὺς εὐγενικοὺς τρόπους του κι' ὅπως ἦταν ἄπειρη ἀπὸ τὴ ζωή, εἶχε πέσει στὴν παγίδα. Πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν κόμητα, δὲν τοῦ εἶχεν ἀρνηθῆ στὴν ἀρχὴ τίποτε. Ἀλλά, μὲ τὸν καιρό, εἶχε καταλάβει πῶς ὁ ἄνδρας της ἐνδιαφερόταν μόνο γιὰ τὰ χρήματά της κι' ἡ ἀγάπη της εἶχε μεταβληθῆ τώρα σὲ μιὰ ἀπέραντη περιφρόνησι.

Γιὰ νὰ τῆς ἀποσπάση αὐτὲς τὶς πενῆντα χιλιάδες, ὁ κόμης εἶχε ταπεινωθῆ κι' εἶχε συρθῆ στὰ πόδια της. Ἡ Ἀλὶς ὑποχώρησε στὸ τέλος. Ἀλλὰ τοῦ εἶχε πῆ:

— Τὰ χρήματα αὐτὰ εἶνε τὰ τελευταῖα! Τὸ καλύτερο καὶ γιὰ τοὺς δυό μας θὰ εἶνε νὰ τὸ καταλάβῃς. Γιατί, διαφορετικά, ἡ ζωή μας θὰ καταντήσῃ μαρτυρικὴ καὶ ὁ χωρισμὸς θὰ εἶνε τότε ἀναπόφευκτος.

Ὁ κόμης Ραοὺλ τὰ σκεφτόταν ὅλα αὐτά, καθὼς προχωροῦσε μέσα στὴ νύχτα.

Περνοῦσε τώρα τὴ γέφυρα τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Ξαφνικά, εἶδεν ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε κιόλας δρασκελίσει τὰ κάγκελλα καὶ τοιμαζόταν νὰ ριχθῆ στὸ νερό.

Μ' ἕνα πήδημα, ὁ κόμης Ραοὺλ βρέθηκε κοντά του. Τὸν ἅρπαξε ἀμέσως στὰ στιβαρὰ χέρια του καὶ τὸν τράβηξε μὲ ὁρμὴ ἐπάνω.

Τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου εἶχαν ἀκόμη τὴν ἔκφρασι τῆς φρίκης καὶ τῆς ἀπογνώσεως.

— Συνήθως, εἶπε στὸ Ραούλ, οἱ δυστυχισμένοι ποὺ ἔχουν πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ τερματίσουν τὴ ζωή τους καταριῶνται ἐκείνους πού, τὴν τελευταία στιγμή, τοὺς ἐμποδίζουν νὰ τὴν πραγματοποιήσουν. Μὲ μένα, ὅμως, δὲν θὰ συμβῆ τὸ ἴδιο. Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου, κύριε. Ἦταν ἀνάγκη αὐτὸ ποὺ πήγαινα νὰ κάμω.

Ὁ κόμης Ραούλ, πιάνοντας τον ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν πῆρε μαζί του.

Ἕνα καφενεῖο ἦταν ἀνοιχτὸ λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴ γέφυρα. Οἱ δύο ἄνδρες μπῆκαν μέσα σ' αὐτὸ καὶ κάθησαν σ' ἕνα τραπέζι παράμερα.

— Εἶνε σοβαροὶ οἱ λόγοι ποὺ σᾶς ἔσπρωξαν σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι; ρώτησε ὁ κόμης Ραούλ.

Ὁ ἄγνωστος δίστασε γιὰ μερικὲς στιγμές.

— Λέγομαι Ζὰν Ρουᾶ, εἶπε σὲ λίγο. Ἡ γυναῖκα μου ποὺ τὴν λατρεύω καὶ ποὺ εἶνε γιὰ μένα ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μου πάσχει ἀπὸ φυματίωσι. Ἀπὸ δυὸ χρόνια τώρα ἀγωνίζομαι γιὰ νὰ μὴν τῆς λείψη τίποτε. Ἀλλὰ τώρα δὲν μπορῶ πιὰ νὰ τῆς κάμω τίποτε. Ἡ μοναδικὴ ἐλπὶς εἶνε νὰ τὴν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸ Παρίσι, νὰ τὴν πάω σὲ μιὰ ἐξοχὴ στὴ νότιο Γαλλία. Ἀλλὰ μὲ ποιὸ τρόπο; Μὲ μεγάλη δυσκολία κατορθώνω ἀκόμη νὰ ἐξοικονομῶ μερικὰ χρήματα γιὰ νὰ ζοῦμε ἐδῶ... Πῶς θὰ μποροῦσα, λοιπόν, νὰ τὴν πάω σ' ἐξοχή;... Ὡστόσο, καταλαβαίνω πὼς πρέπει ν' ἀγωνισθῶ ἀκόμη.... ὡς τὸ τέλος... Γιατὶ ἡ Ζερμαὶν θὰ πεθάνη ἀσφαλῶς σὲ λίγες βδομάδες. Τότε θὰ εἶμαι ἐλεύθερος κι' ἐγὼ νὰ πραγματοποιήσω τὴν ἀπόφασί μου καὶ σᾶς βεβαιῶ πώς, ὅταν ἔρθη ἐκεῖνη ἡ στιγμὴ καμμιὰ δύναμις δὲν θὰ μπορέση νὰ μὲ συγκρατήσῃ.

Ὁ κόμης Ραοὺλ εἶχεν ἀπομείνει σκεφτικός.

—Ἀκοῦστε με, εἶπε σὲ λίγο. Δὲν παριστάνω ὁ φιλάνθρωπο. Ἀλλ' ἡ περίπτωσίς σας μ' ἔκαμε νὰ σκεφθῶ κάτι... Ἔχω νὰ σᾶς προτείνω μιὰ συμφωνία... Θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ τὰ ἀπαραίτητα χρήματα γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ πᾶτε μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα σας στὴν ἐξοχή... Κάθε μῆνα θὰ σᾶς καταβάλλω τὸ ποσὸ ποὺ θὰ ὁρίσωμε. Εἰς ἀντάλλαγμα...

—Ἀλλοίμονο! ψιθύρισε ὁ Ζὰν Ρουᾶ. Τί θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς προσφέρω;

— Τὴ ζωή σας! ἀπάντησε ἤρεμα ὁ κόμης. Δὲν μοῦ εἴπατε πὼς εἴσαστε ἀποφασισμένος νὰ σκοτωθῆτε μόλις πεθάνη ἡ γυναῖκα σας;... Μὴν βιασθῆτε ν' ἀπαντήσετε... σκεφθῆτε...

—Ἔχω πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί μου, εἶπε ὁ Ζὰν Ρουᾶ.

— Θαυμάσια! Μόλις λοιπὸν μείνετε μόνος, πρέπει νὰ μὲ εἰδοποιήσετε ἀμέσως. Θὰ σᾶς ὑποδείξω τότε ποῦ καὶ πῶς πρέπει νὰ σκοτωθῆτε. Ὁρκισθῆτε μου στὸ κεφάλι τῆς γυναίκας σας ὅτι θὰ τηρήσετε ἐπακριβῶς τοὺς ὅρους αὐτῆς τῆς συμφωνίας.

Ὁ Ζὰν Ρουᾶ κύτταξε μὲ ἔκπληξι τὸ συνομιλητή του.

— Τὸ ὁρκίζομαι! ἀπάντησε σὲ λίγο μὲ ὑπόκωφη φωνή.

— Αὔριο λοιπὸν θὰ οἰκονομήσω καὶ θὰ σᾶς δώσω ἕνα καλὸ χρηματικὸ ποσόν.

★

Τρεῖς μῆνες ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ συνάντησι, ὁ Ραοὺλ ντὲ Βενὲρ ἔλαβε μιὰ ἐπιστολή:

«Εἶμαι μόνος. Ἡ ζωὴ μοῦ εἶνε ἀνυπόφορη. Πιστὸς στὴ συμφωνία μας, περιμένω νὰ μοῦ ὑποδείξετε μὲ ποιὸ τρόπο ἐπιθυμεῖτε νὰ πεθάνω, γιὰ νὰ συναντήσω ἐκείνην ποὺ τόσο εἶχα ἀγαπήσει...»

Ὁ κόμης Ραοὺλ χαμογέλασε εὐχαριστημένος. Εἶχε κανονίσει ἀπὸ πρὶν τὸ σχέδιό του, χωρὶς νὰ παραλείψη καμμιὰ λεπτομέρεια. Δὲν ὑπολειπόταν τώρα παρὰ μόνο ἡ ἐκτέλεσίς του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γυρίζοντας ἀπὸ τὴ λέσχη, εἶδε μιὰ σκιὰ κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου του.

Ἦταν ὁ Ζὰν Ρουᾶ.

— Εἴσαστε ἀκριβῶς στὸ ραντεβοῦ μας, εἶπεν ὁ κόμης. Κι' ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι ἕτοιμος...

Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ σατανικὴ ἔκφρασι, καθὼς ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια.

— Νομίζω πὼς εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν εἴσαστε ἕτοιμος νὰ πεθάνετε; ρώτησε σὲ λίγο.

—Ὁλότελα περιττό, ἀπάντησε ὁ Ζὰν Ρουᾶ.

—Ἀκολουθῆστε με τότε:

Ὁ Ραοὺλ ντὲ Βινὲρ ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἀνέβηκαν καὶ οἱ δυὸ μαζὶ τὶς σκάλες τοῦ μεγάρου. Ἔπειτα, ἔσπρωξε τὸν ἄγνωστο μέσα σ' ἕνα δωμάτιο.

Καὶ τότε ὁ Ζὰν Ρουᾶ ἀντίκρυσε ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα. Πάνω στὸ κρεββάτι ἦταν ξαπλωμένη μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, ποὺ ἔπλεε στὸ αἷμα της. Κάποιος τὴν εἶχε χτυπήσει μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος.

Κάποιος.... Ὁ Ζὰν Ρουᾶ καταλάβαινε τὰ πάντα τώρα.

— Εἶνε ἡ γυναῖκα σας; ρώτησε.

— Τί σᾶς ἐνδιαφέρει;

— Τίποτε. Θὰ ἤθελα μόνο νὰ σᾶς πῶ ὅτι καταλαβαίνω τώρα τὸ σχέδιό σας. Λογαριάζετε νὰ ρίξετε σὲ μένα τὴν εὐθύνη τοῦ ἐγκλήματός σας... Δὲν τὴν ἀγαπούσατε λοιπόν;

— Τὴν μισοῦσα.

— Κρῖμα. Ἦταν πολὺ ὄμορφη...

— Τί τὰ θέλετε αὐτὰ τώρα; εἶπεν ἐκνευρισμένος ὁ κόμης. Μιὰ ποὺ εἴσαστε ἀποφασισμένος νὰ πεθάνετε, ὅλα τὰ ἄλλα πρέπει νὰ σᾶς εἶνε ἀδιάφορα.

— Σωστά.

— Δὲν χρειάζονται λοιπὸν πολλὲς κουβέντες. Τὰ λόγια εἶναι περιττά. Ἐκτὸς ἂν...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Ἐκτὸς ἂν δειλιάζετε τὴν τελευταία στιγμή.

— Καθόλου, κύριε.

Ὁ κόμης Ραοὺλ ἔδωκε ἕνα περίστροφο στὸ Ζὰν Ρουᾶ.

— Θέλετε τίποτε ἄλλο; ρώτησε.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ζὰν Ρουᾶ.

Κι' ἔβαλε τὸ χέρι του στὴ σκανδάλη.

Ἡ κίνησίς του ἦταν ἀστραπιαία. Πυροβόλησε κι' ἡ σφαῖρα βρῆκε τὸν Ραοὺλ ντὲ Βινὲρ ἀνάμεσα στὰ μάτια.

Ὁ Ζὰν Ρουᾶ τὸν εἶδε νὰ σωριάζεται κάτω χωρὶς καμμιὰ συγκίνησι.

— Τώρα μπορῶ νὰ πεθάνω, ψιθύρισε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕνας δολοφόνος. Δὲν ἔπρεπε νὰ μείνη ἀτιμώρητος.

Λέγοντας αὐτὰ ἔφερε τὴν κάννη τοῦ ὅπλου στὸν κρόταφό του καὶ πίεσε τὴ σκανδάλη...

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἔφτασαν σὲ λίγο δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ καταλάβουν πῶς εἶχε ξετυλιχθῆ τὸ ἀνατριχιαστικὸ αὐτὸ δρᾶμα. Ἔτσι ἡ ὑπόθεσις πέρασε πολὺ γρήγορα στὸ ἀρχεῖο, μόλις συμπληρώθηκαν μερικὲς νόμιμες διατυπώσεις.

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Ὁ Ζὰν Ρουᾶ ἀντίκρυσε ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα...

Ἡ ΜΗΧΑΝΗ ποὺ μυρίζει τὰ στρείδια

Μιὰ ἔξυπνη ἐφεύρεσις

Τί κάνουμε γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε ἂν εἶνε φρέσκο ἕνα στρείδι ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο θαλασσινό; Τὸ μυρίζουμε. Αὐτὴ ἡ μέθοδος ἐχρησιμοποιεῖτο ἀνέκαθεν, ἀπὸ πολλὲς ἑκατοντάδες χρόνια (τὰ στρείδια καλλιεργοῦντο ἤδη τὸ 15ον αἰῶνα π. Χ.). Τώρα ὅμως οἱ Ἀμερικανοὶ ἀντικατέστησαν τὴν ἀνθρώπινη μύτη μ' ἕνα μηχάνημα ἀσυγκρίτως εὐπαθέστερο καὶ πιὸ ἀλάνθαστο.

Τὸ μηχάνημα αὐτὸ δημιουργήθηκε γιὰ νὰ λείψουν οἱ συνεχεῖς διαφωνίες μετξὺ τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν ἐλέγχου τῶν τροφίμων καὶ τῶν ἐργοστασίων ποὺ κονσερβάρουν τὰ στρείδια. Τὰ νόστιμα αὐτὰ θαλασσινὰ κάνουν κάνου, κάποτε ἕνα ταξεῖδι 150 χιλιομέτρων, γιὰ νὰ φτάσουν στὸ ἐργοστάσιο. Ὅταν λοιπὸν ὁ καιρὸς εἶνε ζεστός, πολλὰ στρείδια δὲν φτάνουν ζωντανὰ καὶ φρέσκα στὸν προορισμό τους. Τὰ ἐργοστάσια ἀναγκάζονται τότε νὰ τὰ πετάξουν. Ἂν ὡστόσο δὲν θέλουν νὰ τὰ χάσουν, τὰ πλένουν καλὰ καὶ κατεργάζονται μὲ ἁτμό, ὥστε νὰ φύγη ἡ ἀσχημη μυρωδιά τους κι' ἔπειτα τὰ κονσερβάρουν. Σ' αὐτὲς λοιπὸν τὶς περιπτώσεις, χρειαζόταν μιὰ συσκευὴ ποὺ ν' ἀποκαλύπτη ἀλάνθαστα τὰ χαλασμένα στρείδια, κατὰ τὸν ἔλεγχο τῶν κονσερβῶν ἀπ' τὶς ἁρμόδιες ἀρχές.

Ἡ ἀποσύνθεσις τῶν στρειδιῶν προκαλεῖ τὸ σχηματισμὸ διαφόρων χημικῶν οὐσιῶν, μιὰ ἀπ' τὶς ὁποῖες εἶνε ἡ «Ἰνδόλη», προϊὸν διασπάσεως τῶν λευκωματωδῶν οὐσιῶν τοῦ στρειδιοῦ. Αὐτὴ μένει στὴ σάρκα τοῦ θαλασσινοῦ, ὅσο κι' ἂν τὸ ξεπλύνουν στὸ ἐργοστάσιο. Οἱ χημικοὶ μποροῦν ν' ἀνακαλύψουν τὴν παρουσία της καὶ νὰ μετρήσουν μάλιστα τὴν ποσότητά της, γιατὶ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ δίνη, μὲ ὡρισμένες οὐσίες, ἕναν κόκκινο χρωματισμὸ ἐντονώτερο ἢ ἐλαφρότερο.

Αὐτὴ τὴν ἀντίδρασι σκέφθηκαν νὰ μετα. χειρισθοῦν οἱ χημικοὶ κι' οἱ βιολόγοι γιὰ ν' ἀναγνωρίζουν τὰ ἀλλοιωμένα στρείδια, ὅταν δὲν ἀρκεῖ ἡ ὄσφρησις μόνον γιὰ νὰ τὰ φανερώσῃ. Ἐργάσθηκαν δὲ μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Μάζεψαν κονσέρβες στρειδιῶν, καλῶν καὶ μπαγιάτικων ἀπὸ διάφορα ἐργοστάσια τῆς Λουϊζιάνης καὶ τοῦ Κόλπου τοῦ Μεξικοῦ. Ἀφοῦ ἄφισαν τὸ περιεχόμενό τους ἐπὶ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα σκεπασμένο ἢ ξεσκέπαστο στὸν ἀέρα, ξεχώρισαν τὴν «Ἰνδόλη» ποὺ περιεῖχε κάθε παρτίδα.

Χρησιμοποιοῦντες, ἔπειτα ἕνα ἠλεκτρονικὸ «φασματοφωτόμετρον» παρετήρησαν ὅτι μποροῦν ν' ἀνακαλυφθοῦν καὶ νὰ μετρηθοῦν μ' αὐτὸ ποσότητες Ἰνδόλης ἑνὸς ἑκατομμυριοστοῦ τοῦ γραμμαρίου! Ἀναλόγως δὲ τῆς περιεκτικότητος σὲ Ἰνδόλη, κρίνεται ἂν τὰ στρείδια εἶνε φρέσκα ἢ μπαγιάτικα. Μὲ τὴν ἴδια μέθοδο μποροῦν νὰ ἐξετασθοῦν ψαρίδες, καβούρια κι' ἄλλα διάφορα θηλαστικά.

Ἡ βιομηχανία στρειδιῶν εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς σπουδαιότερες τῆς Ἀμερικῆς. Ἔχει κίνησι 17.000.000 δολλαρίων τὸ χρόνο.

Στὰ τελευταῖα ὅμως 50 χρόνια ἡ ἀμερικανικὴ παραγωγὴ στρειδιῶν ἐλαττώθηκε κατὰ 50 %. Οἱ εἰδικοὶ τὸ ἀποδίδουν στὴ διάβρωσι τῆς ξηρᾶς ἀπ' τὸ νερὸ τῶν βροχῶν. Τὰ στρείδια τρέφονται μὲ μικροσκοπικὰ θαλασσινὰ φυτὰ τὰ ὁποῖα πάλι χρειάζονται ἡλιακὸ φῶς γιὰ ν' ἀναπτυχθοῦν. Τὰ χώματα λοιπὸν ποὺ κατεβάζουν τὰ ποτάμια, παρασύροντάς τα ἀπὸ τὰ βουνά, δάση καὶ λειβάδια, θολώνουν τὸ θαλασσινὸ νερό, τόσο ποὺ δὲν μποροῦν πιὰ νὰ ζήσουν καὶ νὰ μεγαλώσουν τὰ φυτὰ τῆς θαλάσσης. Τὰ στρείδια δὲν βρίσκουν τότε τροφὴ κι' ἑπομένως λινοστεύουν

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ἀπαγωγὴ «μοναχοκόρης»

Ο ὑπαστυνόμος κ. Ἡλιάδης, μᾶς ἀφηγήθηκε ἐδῶ καὶ λίγον, καιρὸ τὴν ἀκόλουθη συναρπαστικὴ ἱστορία. Εἶνε τοσο ἀπίστευτη ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς προκειται γιὰ ἕνα καλοφτιαγμένο παραμυθί. Ὡστόσο συνέβη. Καὶ τὸ θύμα της; Ἕνας φτωχὸς ἀνθρωπος. Ἡ ἀξιοπρέπειά του κρεμόταν ἀπὸ ἕνα κοστουμάκι ποὺ εἶχε. Μιὰ «μονοκόρη» ὅπως τὸ λένε οἱ κακοποιοί. Τὸ κοστουμάκι του μὲ ὅλα τ ἀπαραίτητα ἀπὸ γραβάτα μέχρι παπούτσι ἦταν ὅλη του ἡ περιουσία. Μ αὐτὴ ἐκινειτο στὶς δουλειές του, γιὰ νὰ ἀνάλη λίγα λεφτὰ νὰ ζήση. Μ' αὐτὸ εἶχε ξεκινήσει ἀπ' τὴν ἐπαρχία γιὰ νὰ κατακτήση τὴν πρωτεύουσα.

Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς καθόταν στὸ ἰσόγειο ἑνὸς σπιτιοῦ λίγο μοναχικοῦ στὸ Παγκράτι Τὸ δωμάτιο του ἔβλεπε προς τὴν αὐλή. Γιὰ νὰ μπορῆ νὰ παίρνη λίγη δροσιὰ ἄφηνε ὁλάνοικτο τὸ παράθυρό του. Κάθε νύχτα ποὺ γύριζε στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ κοιμηθῆ κρεμοῦσε σὲ μιὰ καρέκλα τὸ κοστούμι του κι' ὕστερα θυθίζοταν στὸν ὕπνο τοῦ δικαίου. Τὸ μόνο σφάλμα του ἦταν τὸ ὅτι κοιμότανε βαρειὰ καὶ ροχάλιζε σὰν τέσσερες...ἀτμομηχανές! Αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν κι' ἡ αἰτία τῆς τρομερᾶς καταστροφῆς του. Ἕνα βράδυ μιὰ σπείρα «μπουκαδόρων» πέρασε ἀπὸ τὴν γειτονιά. Μὲ τὴν ἀσφαλῆ μέθοδο τοῦ «μπουκαρίσματος» τῆς τσιλιποῆς δηλαδὴ εἰσόδου μέσα στὰ διαμερίσματα εἶχανε κάνει χρυσὲς δουλειές. Ἔτσι φτάσανε καὶ στὴν ὁδὸν Φιλολάου Τὸ σπῆτι ποὺ ἔμενε τὸ θῦμα ἦταν τὸ πιὸ βολικό. Ὁ ἰδιοκτήτης του εἶχε φύγει: Ὁ ἐνοικιαστής; Σᾶς τὸν περιγράψαμε Μπουκάρισαν, λοιπόν, στὴν αὐλὴ κάνανε τὴ σχετικὴ ἀνίχνευσι καὶ τέλος ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς πήδησε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ φτωχοῦ ἀνθρώπου. Μὲ τὴν ἡσυχία του μάζεψε ὅλα τὰ ροῦχα ποὺ βρῆκε, ἀκόμη κι' αὐτὰ ποὺ φοροῦσε ὁ ἄτυχος ἀνθρωπος μέσα στὸ σπίτι του καὶ τὶς κουβέρτες ποὺ ἦταν σκεπασμένος τὰ τύλιξε σ' ἕνα μπόγο ἄφησε τὸν ἀνθρωπο μὲ τὰ ἐσώρουχα πάνω στὸ κρεββάτι νὰ κοιμᾶται κι ἔφυγε γρήγορα μὲ τὴν παρέα του σκασμένοι στὰ γέλια...

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ σκηνὴ ἀοχίζει ἡ ἱ. λαροτραγωδία.

Ὁ Κωσταντινος. Ἄ... δὲν ἄργησε φυσικὰ νὰ νοιώση τὴν δροσιὰ τῆς νύχτος καὶ προσπάθησε νὰ σκεπασθῆ Μάταια ὅμως ἁπλωνε τὸ χέρι του νὰ τραθήξη τὰ σκεπάσματα. Δὲν τὰ εὑρισκε γιατὶ ὅπως εἴπαμε κι' αὐτὰ τοῦ τὰ εἶχαν πάρει... Τέλος ξύπνησε Γύρισε τὸν διακόπτη, ἄναψε τὸ φῶς κύτταξε γύρω του καὶ... δὲν πίστεψε τὰ μάτια του. Ἦταν χωρὶς σκεπάσματα τὸ κρεββάτι! Ἀπὸ τὴν καρέκλα ἐλειπαν, τὰ ροῦχα του. Ἡ ντουλάπα ἐπίσης ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ τελείως ἄδεια Εἶχαν κάνει φτερὰ ὅλα!

Ἔβαλε φυσικὰ τὶς φωνές:

—Βοήθεια!... Κλέφτες!

Μὰ δὲν τὸν ἄκουσε κανεὶς Τὸ σπῆτι ἦταν ἔρημο. Ἀπὸ τὰ γύρω σπίτια δὲν ἦταν εὔκολο ν' ἀκουσθῆ. Κύτταζε γύρω του μήπως βρῆ τίποτε νὰ φορέση γιὰ νὰ τρέξη στὸ τμῆμα ἀλλὰ τίποτε δὲν βρῆκε. Τότε τὸν ἔπιασε μιὰ φοβερὴ ἀπελπισία "Ἂν ἔβγαινε μόνο μὲ τὰ ἐσώρουχα στὸ δρόμο θὰ τὸν περνοῦσαν γιὰ τρελλό. Ἀπὸ τὴν στενοχώρια του πῆγε νὰ τοῦ στρίψη τὸ μυαλό του. Σκεφτότα, καὶ ξανασκεφτόταν μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ βγῆ ἔξω. νὰ δὲν εὕρισκε καμμιὰ λύση.

Τέλος σκέφθηκε ὅτι πιθανὸν κάποιος φίλος του ἢ κανεὶς ἄλλος νὰ ἐρχόταν στὸ σπίτι. Ἔστω κι' ὁ ταχυδρόμος. Ἔτσι περιμένοντας οἱ ὧρες πέρασαν καὶ ἡ ἄλλη ἡμέρα τὸν βρῆκε στὰ ἴδια χάλια καὶ θεονήστικο... Στὴν ἀπελπισία του ἔκανε τὴν σκέψι νὰ προσποιηθῆ τὸν ἀθλητὴ γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴ γύμνια του!...

Νηστικὸς ξενυχτισμένος ἀξιολύπητος, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ σπητιοῦ. Δάγκωσε τὰ χείλη του γιὰ νὰ μὴ ξεφώνιση ἀπὸ τὴ λύσσα κι' ἄρχισε νὰ τρέχη στὸ δρόμο ὅπως εἶχε ἰδῆ τους... Μαραθωνοδρόμους. Μὲ ρυθμὸ ἔχοντας τὰ χέρια στὴν κανονικὴ θέσι κι' ὄρθιο τὸ κεφάλι ἔτρεχε. ἔτρεχε...

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἀντίκρυσαν ἔβαλαν τὰ γέλια:

—Βρὲ τὸν κρῦο!... τοῦ φώνεξαν. Μὲ τὸ σώβρακο δυῆκε νὰ κάνη τὸν ἀθλητή!...

Μὰ ὁ Κωσταντίνος "Α... ἔξακολούθησε μὲ ἡρωϊσμὸ τὸ δρόμο του πρὸς τὸ τμῆμα Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ εἰρωνικὰ σχόλια, γιὰ τὴν πράγκα ποὺ τοῦ ἔστηναν οἱ πιτοιδικοὶ τραβοῦσε γιὰ νὰ ζητήση τὴν προστασία τῶν ἀστυνομικῶν.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας δ' ταν εἶδε ἕνα γυμνὸ καὶ λαχανιασμένο ἄνθρωπο νὰ πέφτη σὰν βόμβα στὸ γραφεῖο του τρόμαξε.

—Ποιὸς σκοτώθηκε; ρώτησε. Τί φοβερὸ συνέβη;

—Μ' ἔκλεψαν!... Μ' ἔκλεψαν! φώναζε κλαίγοντας ἀπὸ τὴν χαρά του ὁ Κωσταντίνος "Α... ποὺ εἶχε βρῆ τέλος ἕναν ἀστυνομικὸ νὰ τοῦ εἰπῆ τὸν πόνο του. Εἶνε ἀφάνταστο τὸ μαρτύριο μου...

—Μὰ καλὰ βρὲ ἀδελφέ, ἀπόρησε ὁ ἀστυνομικὸς γιὰ ἕνα κοστοῦμι κάνεις ἔτσι; Φαντάσου κι' ἐγὼ νόμισα ὅτι τ' ὀλιγώτερο εἶχαν σκοτωθῆ δέκα ἀνέρωποι...

Τότε ὁ "Α.. ἐξήγησε στὸν ἀστυνομικὸ τὸ πάθημά του.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δίστοσαν νὰ τὸ πιστέψουν. Κάναν πρῶτα σχετικὴ ἔρευνα κι' ἐξακρίβωσαν τὴν ἀλήθεια. Δώσανε τότε στὸν «ἀθλητὴ», ἕνα πανταλόνι κι ἕνα σακκάκι δανεικὸ καὶ ὁ ἄτυχος ἀνθρωπος ἔτρεχε ἀμέσως στοὺς συγγενεῖς του νὰ ντυθῆ, νὰ φάη καὶ νὰ κοιμηθῆ περιμένοντας τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ ἀστυνομία θὰ τὸν εἰδοποιοῦσε ὅτι εἶχαν βρεθῆ οἱ κλέφτες.

Κι' οἱ «μπουκαδόροι» δὲν ἄργησαν πράγματι νὰ πέσουν στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας τὴν ὥρα ποὺ ἔκαναν μιὰ ἄλλη παρόμοια («δουλειά»). Στὴν ἀνάκρισι ὡμολόγησαν μεταξὺ ἄλλων κλοπῶν καὶ τὴν, «ἀπαγωγὴ τῆς μοναχοκόρης» τῆς ὁδοῦ Φιλολάου.

—Τοῦ τὴν «σκάσαμε»! εἶπαν μὲ γέλια στοὺς ἀστυνομικούς. Ροχάλιζε τόσο βαρειὰ ποὺ τοῦ πήρομε τὸ μοναδικὸ κοστοῦμι του, τὰ παπούτσια του, ὅλα του τὰ ροῦχα καὶ δὲν πῆρε εἴδησι. Τοῦ πήραμε ἀκόμη καὶ τὰ σκεπάσματα γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ ξυπνήση μ' αὐτὸς κοιμότανε σάν.. πεθαμένος!

Καὶ γέλασαν. Ὅταν μάλιστα μάθανε καὶ τὴν συνέχεια αὐτῆς τῆς ἱστορίας γέλασαν πειὸ πολύ. Μὰ ὁπως εἶνε γνωστό: Γελάει καλλίτερα ἐκείνος ποὺ γελάει τελευταίος. Ἔτσι ἦοθε ἡ σειρὰ τοῦ Κωσταντίνου "Α. νὰ γελάση κι' αὐτὸς ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ ξαναβρῆκαν τὴν «μοναχοκόρη» του καὶ τὶς κουβέρτες του σ ἕνα πελατζίδικο καὶ στείλαν τοὺς «μπουκαδόρους» στὴν Εἰσαγγελία

Μὰ τί τὰ θέλετε. Οἱ «μοναχοκόρες» εἶνε πάντα μεγάλος μπελας! Κλέβονται εὐκολα τὴν ὥρα ποὺ κοιμόσαστε Προσέχετε λοιπὸν Διαφορετικὰ πολὺ φοβοῦμεθα ὅτι θὰ ξεθη κι' ἡ σειρά σας νὰ κάνετε τόν.... ἀθλητή Ἴσως μάλιστα νὰ στεθῆτε λιγώτερο τυχεροὶ ἀπὸ τὸν ἥρωα τῆς Ἱστορίας μας...

Ο ΔΡΑΚΟΣ

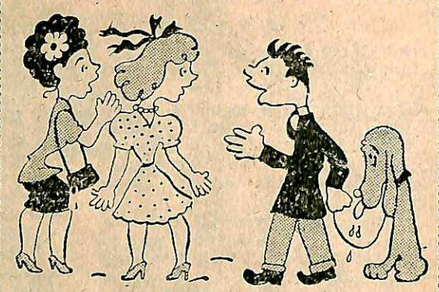

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Μὰ δὲν μοῦ εἴπατε νὰ φέρω μαζί μου τὸν καλύτερο φίλο μου;...

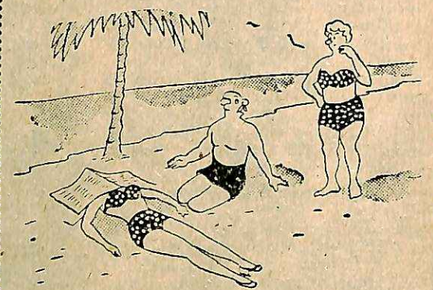

—Ἀγαπητή μου, σοῦ τ' ὁρκίζομαι! Νόμιζα πὼς ἤμουν ζαπλωμένος κοντά σου!...

Α'ΥΠΝΙΕΣ

—Φίλε μου, θὰ τὸ πιστέψης; Ἀναγκάζομαι νὰ πάρω ἕνα ὑπνωτικὸ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ στὸ γραφεῖο!...

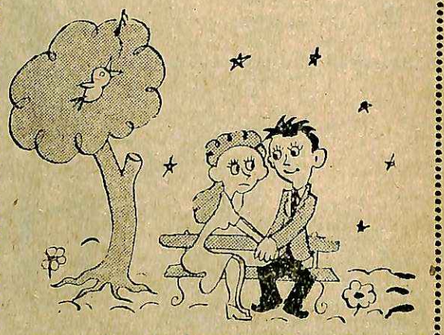

—Πολὺ φοβᾶμαι, ὁτι θὰ μ' ἀγαπᾶς λιγώτερο μετὰ τὸ γάμο μας!

—Κάνεις λάθος, ἀγάπη μου. Ἐμένα μοῦ ἄρεσαν πάντα οἱ παντρεμμένες γυναίκες!...

Ἄνοιξι χωρὶς λουλούδια

Μοῦ γράφει ἡ ἀγαπητὴ Τζένη: «Εἶμαι ὀρφανή, ἔρημη, δίχως φιλία, δίχως προστασία, δίχως πλούτη, δίχως καμμιὰ εὐτυχία.

»Ἡ μοναξιὰ κι' ἡ στενοχώρια μὲ κάνανε ν' ἀναζητήσω μιὰ φιλία, λίγη ἀγάπη. Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ δίψα μου ποὺ δὲν διέκρινα ἂν τὸ νερο ποὺ ἔπινα γιὰ νὰ δροσίσω τὴν καρδιὰ μου ἦταν καθαρὸ ἢ λασπωμένο.

»Καὶ μὲ μάλυνε μ' ἀρρώστησε.

»Τώρα μέσα στὰ τόσα βάσανα ἦρθε κι' ὁ ἐξευτελισμός. Ἦρθε ἡ πίκρα τῆς ἐγκαταλείψης τῆς προδοσίας τῆς ἀνάτης.

»Βλέπω γύρω μου ὅλο τὸν κόσμο νὰ χαίρεται νὰ γελᾶ, νὰ ἔχη κάποια προστασία, κι' ἐγὼ εἶμαι μόνη... μόνη κι' ἔρημη.

»Εἶμαι μιὰ ἀνοιξι δίχως λουλούδια!»

.....

Δοκιμάστηκε ἀλήθεια πολὺ στὴ ζωὴ ἡ μικρούλα Τζένη καὶ τὸ παράπονό της ξεχείλισε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά της πικρό. Ὅλα τῆς φαίνονται τώρα μαῦρα κι' αὐτὴ ἡ ἀνοιξι ἀκόμα χωρὶς λουλούδια!

Σφίξε τὴν καρδιά σου μικρούλα μου, καὶ σήκωσε τὸ ζανθό σου κεφαλάκι ψηλὰ Ἀνέτνισε τὸν κόσμο μ' ὅλη τὴν περηφάνεια ποὺ σοῦ χαρίζουν τὰ εἴκοσι ὁλο ὡμορφιὰ καὶ δροσιὰ χρόνια σου. Πέρνα μέσα ἀπὸ τὴ ζωὴ κοιμαρωτή. δίχως τὸ δάκρυ νὰ σταλάζη ἀπὸ τὰ ναλανά σου ματια.

Νὰ εἶσαι βεβαία πὼς ὁ πόνος σου θὰ περάση. Δὲν θ' ἀργήση ἡ εὐτυχία νὰ ἔρθη νὰ σὲ βρῆ. Θὰ πετύχης στὴ ζωή Καὶ τὴν ἐρχομένη ἀνοιξι θὰ πλημμυρήσουν τὰ λουλούδια τῆς ἀγάπης γύρω σου καὶ θὰ μοσχοβολοῦν στὰ μονοπάτια τῆς ζωῆς ποὺ θὰ περνᾶς Δὲν πρέπει ν' ἀπογοητεύεσαι ἔτσι εὔκολα. Τὰ ἔχει αὐτὰ ἡ ζωή. Εἶσαι βέβαια εὐαίσθητη πολύ. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ βρεθῆ ἐκείνος ποὺ θὰ σοῦ χαρίση τὴν εὐτυχία τῆς ὁποίας εἶσαι ἄξια

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ στὴ φύση. Μετὰ τὸ χειμῶνα λάμπει κι' εὐωδιάζει ἡ ἀνοιξι. Καὶ θἄρθη, ἐπαναλαμβάνω ἡ ἀνοιξι καὶ γιὰ σένα.

Η. Μ. Λαμία: Τὸ φλογερὸ αὐτὸ πάθος ποὺ «ἐνέσκηψε μὲ τόσην ὁρμὴ στὰ μύχια τῆς καρδίας σας» ἦρθε. ἀλήθεια τόσο πρόωρα καὶ σὲ τόσο ἀκατάλληλη στιγμή. Σεις μ' ἕνα εὐρὺ μέλλον ἕνας σοβαρὸς ἐπιστήμων νὰ συγκινῆσθε τόσο εὔκολα ἀπὸ τώρα καὶ νὰ παραμελᾶτε τὰ μαθήματά σας;

Μόνος σας τὸ λέτε : Δὲν μπορεῖτε νὰ διαβάσετε. Ἀλλ μπορεῖτε νὰ καὶ νὰ τὴν πεν. οὔτε μπορεῖτε ἀπὸ τώρα ἐγκαταλείπετε τρευθῆτε ἀπὸ σπουδές σας Πολὺ ποντας τὶς σπουδές σας ὅπως λέτε δὲ περισσότερο ὅπως λέτε δὲ περισσότερο εἶνε κατωτέρος ποὺ ἐκεῖνη εἶναι μορφώσεως καὶ χωριατοπούλα θὰ κάνετε μεθαύριο, ὅταν Τί μορφώσεως καὶ χωριατοπούλα πρὶν προφθάσετε ἀκόμα ν' ἀ. νοίξετε μία κλινικὴ ἂν γίνετε γιατρός. θὰ ἔχετε νὰ σέρνετε πίσω σας μιὰ σοῦρα ἀπὸ 5–6 παιδιὰ καὶ μιὰ νυνοίκα:

Μιὰ ἐπαρχιώτοπο ὕλα: Δίχως νὰ τὸ καταλάβης, ἀναπτὴ μου μικρούλα, ἐπεσες σὲ μιὰ παρεξήγησι. Ἀλλίως τὰ νόμισες κι' ἀλλίως ἦταν καὶ κατέληξαν τὰ πράγματα. Λοιπόν, ἀκολούθησε τὸ δρόμο ποὺ χάραξε καὶ ποὺ ὑπόδειξε καὶ ὁ ἴδιος.

Νὶς Βογιατζῆ: Εἶναι τὸ περιβάλλον ποὺ σᾶς κάνει νὰ νομίζετε ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε δίχως αὐτόν. Ἄμα ἀπομακρυνθῆτε καὶ ἀσχοληθῆτε μὲ κάτι πιὸ σπουδαῖο τὴν ὑγεία σας τότε θὰ διεπιστώσετε μόνη σας ὅτι αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε ἐκεῖνος δὲν ἦταν ἀγάπη. Φροντίστε γιὰ τὴν ὑγεία σας πρῶτα.

Ἰωάννην Πατερούλην: Σ' ὅλο τὸ γράμμα σας ποὺ διάβασα δυὸ φορὲς δὲν βρίσκω τί ἀκριβῶς ζητᾶτε ! "Οταν διαβάση ἐκεῖνη ! Τί νὰ διαβάση ; Ἐξηγηθῆτε καλλίτερα. Μήπως ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε ;

Σ. Α. : Δὲν ἔχετε δίκηο νὰ φοβᾶσαστε τὸ μέλλον. Ὅλα εἶναι τυχερά. καὶ ἀσφαλῶς θἄρθη ἡ στιγμὴ ποὺ καὶ σεὶς θὰ γνωρίσετε τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ συμπεθήσετε θὰ τὸ ἀγαπήσετε καὶ θὰ τὸ παντρευτῆτε. Μὴ σᾶς πιάνει ἡ ἀπαισιοδοξία ἀπὸ τώρα. Εἶσθε ἐξ ἄλλου πολὺ μικρή.

ΜΙΡΑΝΤΑ

(Στὸ σημερινὸ φύλλο τελειώνουν οἱ ἀπαντήσεις ποὺ δίνει ὁ κ. Π. Παπαδούκας, στὰ γράμματα ποὺ ἐλήφθησαν μέχρι τῆς 5ης Ἰουνίου 'Εκεῖνα ποὺ ἐλήφθησαν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία αὐτή, παρεδόθησαν στοὺς ἄλλους συνεργάτες τῆς στήλης, στοὺς ὁποίους καὶ πρέπει οἱ ἀναγνῶσται μας ν' ἀπευθύνωνται).

Ὄλγα Φ.: Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σᾶς ἔδωσε τόσα ἀναμφισθήτητα δείγματα τῆς ἀγάπης του, κι' ἔκανε τόσες θυσίες γιὰ σᾶς — ὑποχώησε ἀκόμα καὶ σ' ἕνα ζήτημα ποὺ δὲν θἀπρεπε νὰ ὑποχωρήση, οὔτε νὰ τοῦ τὸ ζητήσετε — ὥστε δὲν δικαιολογεῖται κανένας φόβος ἐκ μέρους σας. Ἀξίζει κάθε ἐμπιστοσύνη καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι πολλὲς κοπέλλες θὰ ἦταν εὐτυχισμένες ἂν εὕρισκαν ἕνα τέτοιον ἄντρα στὴ ζωή τους. Κι' ἂν ἀκόμα συνέβη αὐτὸ ποὺ φαντάζεσθε —ποὺ τὸ θεωρῶ μᾶλλον ἀπίθανο — εἶνε μιὰ λεπτομέρεια ποὺ μιὰ ἔξυπνη γυναίκα δὲν τῆς δίνει καμμιὰ ἀπολύτως σημασία. Καὶ ὁπωσδήποτε, περιορίστε λίγο τὸν ἐγωισμό σας. Αὐτὸ θὰ συντελέση στὴν εὐτυχία σας.

Α. Κ. Στρατιώτην: Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπάει πραγματικὰ δὲν θυσιάζει τὴν ἀγάπη του στὶς δύσκολες οἰκονομικὲς συνθῆκες. Φροντίζει νὰ τὶς βελτίωση, γιὰ νὰ πραγματοποίηση τὸ σκοπό του. Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει ν' ἀγωνίζεται.

Μπέττυ: Αὐτὴ ἡ διαφορὰ ποὺ λέτε δὲν εἶνε ἐμπόδιο στὴν ἕνωσι δυὸ ἀνθρώπων ποὺ ἀγαποῦνται. Ὥστε ἂν τὸν ἀγαπᾶτε, ὅπως λέτε οἱ δισταγμοί σας δὲν εἶνε ἀδικαιολόγητοι.

Στρατιώτην: Εἴσαστε πεισματάρης, ὀξύθυμος καὶ πολὺ εὐθικτος Στὴν περίπτωσι ποὺ μοῦ γράφετε θὰ σᾶς συμβούλευα νὰ ὑποκύψετε στὸ λογικὸ καὶ ὄχι στὸ πάθος. Δὲν βρίσκω πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ὀνομασθῆ ὁ «εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων ἂν ἔβλεπε τὰ ὀνειρά του πραγματοποιούμενα κι' αὐτοστιγμεὶ νὰ γίνωνται στάχτη». Δὲν τὸ νομίζετε καὶ σεὶς;

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ»

Ἡ Ἀμερικανίδα Τζόαν Κόμπετ ἐξελέγη ἐσχάτως «Βασίλισσα τῆς θάλασσας» σ' ἕνα διαγωνισμὸ καλλιστείων ποὺ ἔγινε στὴ Καλιφόρνια. Ἡ νέα αὐτὴ «βασίλισσα» μετὰ τὴν ἐκλογή της, παντρεύθηκε τὸν νεαρὸ γιὸ τοῦ "Θαλάσσιου" τῶν ξενοδόχων Τζαίημς Κούκερ ἡλικίας 22 χρόνων.

S.O.S.: Ἐντοῦθα. Ἡ ἐπιστήμη σας, ποὺ τώρα τὴ μαθαίνετε, ἔπεσε ἔξω. Ἐσεὶς μὲ τὴ σφαλερὴ μέθοδο ποὺ ἀκολουθήσατε, τῆς τονώσατε τὴν ἀρρωστημένη ψυχικὴ της κατάστασι. Καὶ ἀλλη λύσι δὲν βλέπω ἀπὸ μία: Νὰ τῆς πῆτε ὅλη τὴν ἀλήθεια ἀλλοιῶς τὸ ἀδιέξοδο θὰ γίνη τραγικώτερο καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ κείνη περισσότερο.

Κ.Γ.Σ.: Ὑπάρχει μιὰ παροιμία ποὺ λέει «ὅποιος καῆ στὸ χυλό, φυσάει καὶ τὸ γιαούρτι». Μ' αὐτὴ τὴν παροιμία θὰ ἐπιγήσετε τὴ στάσι της καὶ ἐὰ τὴ βρῆτε δικαιολογημένη. "Οσο γιὰ τὸ"μόλις διορθωθοῦν τὰ οἰκονομικά μου» εἶνε μιὰ ὑπόσχεσις, ποὺ ἐγὼ μὲν δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὴ σκεπτόσαστε σοβαρὰ ἀλλὰ σπκώνει πολὺ νερό. Τὰ περισσότερα οἰκονομικὰ δὲν διορθώνονται. Ἂν τὴν ἀγαπᾶτε πραγματικά, καταλαβαίνετε τί ἔχετε νὰ κάνετε. Καὶ ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ποὺ μοῦ γράφετε νομίζω πὼς δὲν πρέπει νὰ δίνετε τόσο μεγάλη σημασία

Μικρὴ ἀπελπισμένη: Μὴν κρατᾶτε καὶ τόσο ἐνωσμό, γιατὶ θ' ἀποξενωθῆτε καὶ οἱ δυὸ σιγὰ σιγά. Καὶ θὰ μείνετε μόνο μὲ τὸν ἐγωϊσμό σας.

Πανεμένη μικρή: Κάνετε λίγη ὑπομονὴ καὶ θὰ ἰδῆτε πὼς θὰ ἐξελιχθοῦν τὰ πράγματα.

Νούφαρο Β.: "Αν σᾶς συγκίνησε ἡ εἰλικρινειά του, γιατὶ νὰ μὴ τοῦ γράψετε ἕνα φιλικὸ γράμμα;

Τρεῖς Ἀφρικανές: Συμφερίζομαι ἀπόλυτα τὴν ἀπογοήτευσί σας καὶ τὴν ἀπελπισία σας Εἴσαστε ὅμως ἀρκετὰ ἐξυπνες — ὅπως δλέπω στὸ ὡραῖο γράμμα σας — καὶ νομίζω πὼς εἴσθε σὲ θέσι νὰ συμβουλεύσετε τὸν ἑαυτό σας καλύτερα ἀπ' ὅ,τι θὰ σὲ συμβούλευα ἐγώ. Καταλαβαίνετε ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ περισσότερα.

Φλορίτα: Νομίζω ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ. Καὶ ὅτι πραγματικὰ σᾶς εἶπε ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἀνοησιες γιὰ νὰ σᾶς πειράξη ὅπως καὶ σᾶς πείραξε. Ἔτσι δὲν εἶνε;

Ἄννα: Νὰ ἐμποδίσετε τὴν ἀδελφή σας νὰ ἐπαναλάβη τὴν κουτσιαρα της Ὁ νέος ἐκεῖνος δὲν ἀξίζει τὸν κόπο γιὰ τέτοιες ἱστορίες. Θὰ τὸ πάρη ἀπάνω του. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι, ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἡ ἀδελφή σας θὰ ἔχη ἀρχίσει νὰ σκέπτεται λογικώτερα καὶ γιὰ τοὺς δίκους της καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό της.

Χ.Χ.Χ.: Μὲ ρωτᾶτε «ἂν ὑπάρχη καὶ σήμερα ἀγάπη». Ἀγάπη ὑπῆρχε ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχη πάντοτε. Καὶ ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖον μοῦ γράφετε φαίνεται ἕνας τύπος ὁλόβαρος εἰλικρινὴς κι' εὐγενικός.

Μικρὴ ἐγωίστρια: Τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλι: Προκειμένου νὰ κερδίση κανεὶς τὴν εὐτυχία, θυσιάζει τὸν ἐγωϊσμό του ὅταν καταλάβαινη ὅτι τὸν ἐχρησιμοποίησε ἀνόητα.

Ε. Λογικὸ κοριτσι: Πρόκειται περὶ συμπτώσεως στὰ ἀρχικά. Δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Γιὰ τὰ ἄλλα νομίζω πὼς φερθῆκατε ὅπως ἔπρεπε

Σηλιάρα: Ἡ ζήλεια εἶνε μιὰ παθολογικὴ κατάστασις, ἀπὸ τὴν ὁποία πολὺ περισσότερο, ὑποφέρει ἐκεῖνος ποὺ δημιουργεῖ φοβερὲς σκηνὲς σὰν αὐτὲς ποὺ γράφετε. Μόνη σας, εὐτυχῶς, ἀναγνωρίζετε ὅτι οἱ φόβοι σας καὶ οἱ σκηνὲς ποὺ κάνετε στὸ, ἀραβωνιαστικό σας εἶνε ἀδικαιολόγητοι. Ἀφοῦ τὸ παραδεχόσαστε αὐτό, πρέπει νὰ καταβάλετε ὅλη σας τὴν καλὴ θέλησι νὰ κατανικήσετε τὸ σίοθημα τῆς ζήλειας ποὺ σᾶς «καίει» χωρὶς λόγο. Πρέπει νὰ τὸ κάνετε, νιὰ τὴν εὐτυχία καὶ, πρό παντός, γιὰ τὴν ἡσυχία καὶ τῶν

δυο σας. Αλλοιως σας βλεπω και τους δυο με γραπζουνιές και σπασμένα κεφάλια. Κοί το διαζύγιο – όταν παντρευτήτε– δέν είνε μακρυά. Εκτός αυτού όμως ύπάρχει και κίνδυνος νά συλλογισθή τη μαρτυρική ζωή που τον περιμένει μαζί σας, ό υπομονετικός αύτος άνθρωπος κοί τότε, άντι νά χτυπάτε το κεφάλι έκείνου θά χτυπάτε το δικό σας.

Ροδόλφον: Έν πρώτοις δέν περιμένατε έξη μήνες γιατί αύτη ή στήλη μόλις προ τετραμήνου ένκαινιάσθηκε. Δεύτερον τά γράμματα περιμένουν σειρά. Τρίτον το θάρρος δέν διδάσκεται, άλλά το άποκτά κανείς μόνος του. Τέταρτον «οί έξυπνες κουβέντες που λέγονται σέ κατάλληλο τόπο κοί χρόνο» έρχονται μόνες τους κοί δέν διδάσκονται ούτε αύτές, γιατί οί κατάλληλοι τόποι κοί χρόνοι είνε άπειροι. Πέμπτον μέ μιά άποτυχία δέν άπογοητεύεται κανείς. Ούτε οί χαρτοπαίκτες κερδίζουν πάντα στά χαρτιά, ούτε οί στρατηγοί κερδίζουν όλες τίς μάχες. Ώστε έπανέρχομαι στή λακωνική μου άπάντηση: Όπλίστε τον έαυτό σας μέ θάρρος κοί ύπομονή κοί μήν άπογοητεύεσθε εύκολα.

Δύσπιστη: Είνε τύπος σοβαρός μέ καλό έσωτερικό κόσμο είλικρινής, άλλά έσείς δέν πιστεύετε τίποτα άπ' όσα σάς λέει άκόμα κοί ώρισμένα πράγματα πού έπί τέλους, μπορείτε νά τά έξακριβώσετε κοί μόνη σας. Δέν ύποστηρίζω ότι οί γυναίκες όφείλουν νά πιστεύουν τυφλά τους άντρες — ή κοί άντιθέτως — άλλά αύτό δέν δικαιολογεί κοί τήν έκ των προτέρων δυσπιστία. Πρέπει νά τήν κατασπαλεμήσετε μέ τή λογική κοί μέ τήν καλή σας θέλησι. Άλλη μέθοδος δέν ύπάρχει.

Νόρα: Περίεργα πράγματα άληθεια, έκ πρώτης όψεως. Γιά το ότι αύτος ό άνθρωπος σάς άγαπά δέν έχω κομμία άμφιβολία. Πρέπει νά ύπάρχη κάτι όμως πού τον κάνει νά διστάζη, στό ζήτημα τού γάμου. Ίσως λόγοι οίκονομικοί; Ίσως κάτι άλλο; Είνε τόσο έπιφυλακτικός πού δέν μπορεί νά τον καταλάβη κανείς. Έπειδή όμως είνε σοβαρός άνθρωπος κοί σείς δέν είσαστε παιδί νομίζω πώς πρέπει νά πάρετε τήν πρωτοβουλία νά τού θέσετε το πράγμα θετικά κοί ν' άπαιτήσετε νά σάς ξεκαθαρίση τά αίσθήματά του. Άν έξακολουθήση τήν ίδια άμφίβολη στάσι, τότε δοκιμάστε κάτι άλλο: Ζητήστε του νά μή σάς βλέπη πιά κοί άποφεύγετε τή συντροφιά του. Ίσως αύτό νά τον κάνη νά καταλήξη σέ μιά όριστική άπόφασι. Κί άν δέν είνε έκείνη πού πιστεύω πώς θέλει κί' ό ίδιος, τότε σκεφθήτε τά χρόνια πού περνούν. Δέν έχετε καιρό ν' άφήσετε νά περάσουν κι' άλλα. Έτσ' δέν είνε;

Παραπονεμένη: Πραγματικά άπορώ κι' έγώ πώς μιά νέα μέ τόσα φυσικά κοί πνευματικά προσόντα κοί, πρό παντός, μέ τόση προίκα δέν τή ζήτησαν άκόμα σέ γάμο. Κανονικά θάπρεπε νά μήν προσθάνετε ν' άποκρούετε προτάσεις. Όμως αύτό δέν πρέπει νά σάς άπογοητεύη ούτε νά κάμη τά μάτια σας — που είνε ώραία κοί όμορφα, όπως λέτε — νά βουρκώνουν. Είσαστε πολύ νέα άκόμα κοί άπωσθήποτε θά πραγματοποιηθή ή έπιθυμία σας.

Μάνδα: Νά κάνετε το πρώτο που γράφετε Το θυμάσαστε; «Νύξις»

Κ.Μ: Είσαστε μιά εύγενικιά ρωμαντική ύπαρξις, κλεισμένη στόν έαυτό της κοί στά όνειρά της γιά τήν «άδελφή ψυχή». Φυσικά είνε λιγάκι δύσκολο νά τή βρήτε τόσο εύκολα όσο τή βρίσκουν, άλλες ψυχές λιγώτερο άπαιτητικές άπό τή δική σας. Τά πολύτιμα πράγματα είνε σπάνια Αύτό όμως δέν πάει νά πή κοί πώς δέν θά τή βρήτε, Άλλά ίσως νά χρειαστή νά περιμένετε.

Πληγωμένη καρδιά: Ν' άφήσετε τίς έπιφυλάξεις σας κοί νά τής γράψετε.

Δ.Μ.Β. 63: Ή στάσι της δείχνει πώς δέν έχει πιά ένδιαφέρον γιά σάς. Άν έξακολουθή άκόμα τήν ίδια, τότε δέν σάς μένει παρά νά φύγετε κοί νά τήν ξεχάσετε. πρίν σάς το πή έκείνη πού θά είνε χειρότερα.

Θλιμένη ύπαρξούλα: Πολύ φοβάμαι ότι δέν θά γυρίση, γιατί δέν έδειξε πώς ύπάρχει κοί σοβαρός λόγος — νί αύτόν — γιά νά τον κάνη νά γυρίση. Μιά τυπική γνωριμία, πού σάς άφησε όμως ζωηρή συγκίνησι. Συνέβη όμως το ίδιο κοί σέ κείνον; Άπ' ό,τι μού γράφετε φαίνεται πώς όχι. Μήν άφήνετε. Λοιπόν, τον έαυτό σας νά παρασυρθή ό' ένα αίσθημα έρήμην έκείνου. Τά χρόνια είνε μπροστά σας κοί θά βρήτε αύτό πού ζητάτε.

Α.Β.Γ.: Έχω τή γνώμη πώς είνε άπό τους τύπους έκείνους πού τους άρέσει νά έχουν θύματα κοί νά τά βασανίζουν. Ζητήστε μιά όριστική άπάντησι. Κοί άν σάς συμβαίνη κοί πάλι «ύπομονή» νά κόψετε. Όσο βαρύ κι' άν σάς φαίνεται, είνε προτιμώτερο άπό το νά είσαστε ένα παιγνιδάκι γιά νά τής περνά η ώρα

Άκρίτα ν (Καστοριά): Πρέπει νά τής πήτε τί συμβαίνει. Αύτά τά πράγματα δέν τά κρύβουν γιατί ό άλλος βγάζει συμπεράσματα πού τον κάνουν δυστυχή. Άλλά κοί σείς ύποφέρετε έπίσης. Έπί τέλους δέν είνε κοί τόσο φοβερό το ζήτημα.

Άμαπόλα: Συγχωρήστε τον γιά πρώτη φορά. Άν όμως αύτή ή ίστορία έπαναληφθή τότε δεύτερη συγγνώμη δέν... συγχωρείται.

Φοιτήτρια Α. Μ.: Το ένα δέν έμποδίζει το άλλο. Άφού έχετε τόση φλογερή έπιθυμία νά σπουδάσετε, μπορείτε νά το θέσετε ώς όρον Άν δέν δεχθή, τότε έσείς θά θέσετε στόν έαυτό σας το έρώτημα, τί σάς τραβάει περισσότερο: Ή έπιστήμη, ή ό γάμος; Κοί τήν άπάντησι θά τή δώσετε έπίσης μόνη σας.

Τρελλή έλπίδα: Κοί βέβαια ή ζήλεια τον έκανε νά πή όσα είπε. Αύτό είνε ένα έλαφρυντικό πού πρέπει νά το λάβετε ύπ' όψει.

Λουλούδι του άγρού: Άφού έπήραν τέτοιο δρόμο τά πράγματα,φαίνεται πώς ό νέος αύτός έχει σοβαρό σκοπό γιά σάς Λοιπόν κάντε ύπομονή.

Ζακελίνα: Διώχνοντας τόσες προτάσεις γιά πλούσιες νύφες πού τού γίνονται, ό νέος δείχνει πώς σάς άγαπά κοί πώς είνε άποφασισμένος νά ύπερνικήση τά έμπόδια πού τού παρουσιάζουν οί δικοί του. Έχετε λοιπόν, έμπιστοσύνη.

Άνθος: Ξαναστείλτε τά γράμματά σας σ' έναν άλλον συνεργάτη της στήλης αύτης.

Δυστυχισμένον Σ. Η.: Μπορείτε νά τή ζήσετε; Τότε μέ τήν εύχή μου.

Ανάμεσα σέ δυο καρδιές Β καί Ι.: Πολύ τάχατε μπερδέψει τά πράγματα, Άποφασίστε πρώτα ποιόν άγαπάτε άπό τους δυό, κοί ύστερα σκεπτόσαστε γιά τή συνέχεια.

Νίκον Γ.Κ.5.: Πρώτα-πρώτα πρέπει νά τής μιλήσετε — ή τουλάχιστον νά τής γράψετε — γιά τό αίσθημα πού νοιώθετε γι' αύτήν. Τά άλλα έρχονται μόνα τους.

Χολμπάιν: Δέν έλήφθη.

Επιπόλαιη: Δ.Δ.: Έτσι γίνεται συνήθως. Το ένδιαφέρον προκαλεί άδιαφορία κοί ή άδιαφορία ένδιαφέρον. Οπωσδήποτε πρέπει νά λάβετε ύπ' όψει σας τήν ψυχολογική κατάστασι πού βρέθηκε ό άνθρωπος συνεπεία αύτης τής ίστορίας πού έσείς είσαστε ή αίτία Καταλαβαίνω πώς έχετε το έλαφρυντικό ότι δέν το ξέρετε. Αύτό πρέπει νά τού έξηγήσετε κοί νά τον πείσετε. Δυστυχώς, άλλος τρόπος άπό τά λόγια δέν ύπάρχει. Άρκεί νά φανήτε στά μάτια του είλικρινής.

Α.Γ.Κ.: Άφού ή άπάντησις είνε άρνητική τί άλλο νά κάνετε άπό το νά ύποταχθήτε στή μοίρα σας;

Άλκην: Τά συμπεράσματα βγαίνουν άπό τά δεδομένα πού στέλνει έκείνος πού γράφει. Έάν τώρα συνέβη έσείς νά ξεχάσατε τον παλιό σας έαυτό κοί νά γίνετε νέος άνθρωπος τόσο τό καλύτερο κοί γιά τους δυό σας κοί γιά την εύτυχία σας. Αύτά είνε νέα δεδομένα. Δέν μένει παρά νά πείσετε κοί έκείνη κοί φαντάζομαι ότι κοί εύκολο είνε κοί ή ίδια θά το θέλη.

Τάκην Δ. 2.: Άφού ό σκοπός σάς είνε τόσο τίμιος, πίστευω πώς μπορεί νά περιμένη. Έχει όλο τον καιρό μπροστά της κοί σείς τή θέλησι — όπως βλέπω — νά δημιουργήσετε τή θέσι πού πρέπει. Λοιπόν, γιατί νά μή συνεχίσετε;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ιων. Ταγ Πειραιά: Είστε τόσο νέοι κι' έσείς κι ή άγαπημένη σας, ώστε είνε κάπως δύσκολο ν' άντιδράσετε στίς σκέψεις τών γονέων έκείνης. Τί νά σάς συμβουλέψω; Ν' άπαγγείλετε πράγματα γιά νά τής περνά η ώρα

Άκρίτα ν (Καστοριά): Πρέπει νά τής πήτε τί συμβαίνει. Αύτά τά πράγματα δέν τά κρύβουν γιατί ό άλλος βγάζει συμπεράσματα πού τον κάνουν δυστυχή. Άλλά κοί σείς ύποφέρετε έπίσης.Έπί τέλους δέν είνε κοί τόσο φοβερό το ζήτημα.

Άμαπόλα: Συγχωρήστε τον γιά πρώτη φορά. Άν όμως αύτή ή ίστορία έπαναληφθή τότε δεύτερη συγγνώμη δέν... συγχωρείται.

Φοιτήτρια Α. Μ.: Το ένα δέν έμποδίζει το άλλο. Άφού έχετε τόση φλογερή έπιθυμία νά σπουδάσετε, μπορείτε νά το θέσετε ώς όρον Άν δέν δεχθή, τότε έσείς θά θέσετε στόν έαυτό σας το έρώτημα, τί σάς τραβάει περισσότερο: Ή έπιστήμη, ή ό γάμος; Κοί την άπάντησι θά τή δώσετε έπίσης μόνη σας.

Τρελλή έλπίδα: Κοί βέβαια ή ζήλεια τον έκανε νά πή όσα είπε. Αύτό είνε ένα έλαφρυντικό πού πρέπει νά το λάβετε ύπ' όψει.

Λουλούδι του άγρού: Άφού έπήραν τέτοιο δρόμο τά πράγματα,φαίνεται πώς ό νέος αύτός έχει σοβαρό σκοπό γιά σάς Λοιπόν κάντε ύπομονή.

Ζακελίνα: Διώχνοντας τόσες προτάσεις γιά πλούσιες νύφες πού τού γίνονται, ό νέος δείχνει πώς σάς άγαπά κοί πώς είνε άποφασισμένος νά ύπερνικήση τά έμπόδια πού τού παρουσιάζουν οί δικοί του. Έχετε λοιπόν, έμπιστοσύνη.

Άνθος: Ξαναστείλτε τά γράμματά σας σ' έναν άλλον συνεργάτη της στήλης αύτης.

Δυστυχισμένον Σ. Η.: Μπορείτε νά τή ζήσετε; Τότε μέ τήν εύχή μου.

Ανάμεσα σέ δυο καρδιές Β καί Ι.: Πολύ τάχατε μπερδέψει τά πράγματα, Άποφασίστε πρώτα ποιόν άγαπάτε άπό τους δυό, καί ύστερα σκεπτόσαστε γιά τή συνέχεια.

Νίκον Γ.Κ.5.: Πρώτα-πρώτα πρέπει νά τής μιλήσετε — ή τουλάχιστον νά τής γράψετε — γιά τό αίσθημα πού νοιώθετε γι' αύτήν. Τά άλλα έρχονται μόνα τους.

Χολμπάιν: Δέν έλήφθη.

Επιπόλαιη: Δ.Δ.: Έτσι γίνεται συνήθως. Το ένδιαφέρον προκαλεί άδιαφορία κοί ή άδιαφορία ένδιαφέρον. Οπωσδήποτε πρέπει νά λάβετε ύπ' όψει σας τήν ψυχολογική κατάστασι πού βρέθηκε ό άνθρωπος συνεπεία αύτης τής ίστορίας πού έσείς είσαστε ή αίτία Καταλαβαίνω πώς έχετε το έλαφρυντικό ότι δέν το ξέρετε. Αύτό πρέπει νά τού έξηγήσετε κοί νά τον πείσετε. Δυστυχώς, άλλος τρόπος άπό τά λόγια δέν ύπάρχει. Άρκεί νά φανήτε στά μάτια του είλικρινής.

Α.Γ.Κ.: Άφού ή άπάντησις είνε άρνητική τί άλλο νά κάνετε άπό το νά ύποταχθήτε στή μοίρα σας;

Άλκην: Τά συμπεράσματα βγαίνουν άπό τά δεδομένα πού στέλνει έκείνος πού γράφει. Έάν τώρα συνέβη έσείς νά ξεχάσατε τον παλιό σας έαυτό κοί νά γίνετε νέος άνθρωπος τόσο τό καλύτερο κοί γιά τους δυό σας κοί γιά την εύτυχία σας. Αύτά είνε νέα δεδομένα. Δέν μένει παρά νά πείσετε κοί έκείνη κοί φαντάζομαι ότι κοί εύκολο είνε κοί ή ίδια θά το θέλη.

Τάκην Δ. 2.: Άφού ό σκοπός σάς είνε τόσο τίμιος, πίστευω πώς μπορεί νά περιμένη. Έχει όλο τον καιρό μπροστά της κοί σείς τή θέλησι — όπως βλέπω — νά δημιουργήσετε τή θέσι πού πρέπει. Λοιπόν, γιατί νά μή συνεχίσετε;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ιων. Ταγ Πειραιά: Είστε τόσο νέοι κι' έσείς κι ή άγαπημένη σας, ώστε είνε κάπως δύσκολο ν' άντιδράσετε στίς σκέψεις τών γονέων έκείνης. Τί νά σάς συμβουλέψω; Ν' άπαγγείλετε πράγματα γιά το (Όησαυρού) διαβάσατε την άπάντησί μου στίς «Δυό πονεμένες άδερφές Μ. καί Β. Μ.») καί... τίς συμπαθήσατε. μαντεύοντας το χαρακτήρα τους. κλπ... Καί μού ζητάτε τή διεύθυνσί τους. Δυστυχώς δέν την έχω.

Λούλα ν: Νά πάρετε αύτον πού άγαπάτε καί όχι αύτον πού σκοπεύει νά σάς άγοράση...

Ζ. Μ.: Πολύ εύγενικές οί σκέψεις σας Πρέπει νά σκεφτήτε όμως λίγο καί τον έαυτό σας την εύτυχία σας.. Καί άν αύτή βρίσκεται στο πλευρό της γυναίκας πού άναπάτε μή διστάσετε νά τής δώσετε τ' όνομά σας, έφ' όσον οί άνύπνευτηρες άδελφές σας δέν πρόκειται ύλικά νά ζημιωθούν μ' αύτό.....

Μαλβίνα): Νά όμολογήσετε στόν δεύτερο, τον σημερινό άγαπημένο σας το πρωτο σας σφάλμα. Άν σάς άναπάη θα σας συχωρεση...

Ρ α ο μ έ ν η καρδιά»: Μού γράφετε τέσσερες κόλλες διεγνωσμού μέ μολυβί! Μέ την εύκαιρία, έπαναλαμβάνω σ' όλες καί όλους: Σύντομα γράμματα, εί δυνατόν σάν τηλεγραφήματα καί μέ μελάνι! Όσο γιά το ζήτημα σας βάλτε την καρδιά σας νά διαλέξη άνάμεσα στους δυό έκλεκτούς της...

«Νινόν»: Είσθε νέα στην άνθησι της ήλικίας σας, τά βέλη του έρωτος έπληξαν την καρδιά σας, καί «ήρχίσατε» νά ένδιαφέρεστε γιά ένα νέο. Αύτός όμως φέρεται άδιάφορα άπέναντί σας. Τί νά κάνετε; Φερθήτε του καί σείς άδιαφορα... Ίσως ό διπλός σας έπίπλαστος πάγος άνάψη μιά δίπλή πυρκαϊά...

«Μελαχροινή Γόησσα Μ. Α.Α.»: Μού γράφετε ένα βιαστικό γράμμα — μέ μολύβι! — καί μού δικαιολογείτε ότι το γράψατε στήν... τάξι την ώρα του μαθήματος! Φαντασθήτε, άν τόπιανε ό καθηγητής σας!... Το όνομα «Χαιρόπουλος» θά άνεφέρετο στό ύπουργείο Παιδείας μέ δέος καί άγανάκτησι... Μήν κάνετε τέτοια πράματα, έξαλλες, άφηνιασμένες μαθητριούλες!...

«Χαμένη Άγάπη» Ή ράκλειον: Μού γράφετε ένα πολυσέλιδο γράμμα χωρίς άρχή καί τέλος— μετά τή σελίδα 1 ή σελίς 6... καί ρωτάτε διάφορα πράγματα Σάς άπαντώ σ' ένα έξ όλων: Όχι δέν (άλλάζωμε σύστημα». έξυπηρετούμε τους άναγνώστας μας άπολύτως δωρεάν άλλά όσους γράφουν σύντομα καί τοκιτκί — δηλαδή όχι σάν έσάς.

Κώστα ν Τ.: Μέ τον καιρό θά πεισθήτε πώς σάς άγαπάει. Άφού σάς λέει «ξέρεις έσύ...») σημαίνει πώς δέν είνε άδιάφορη... Περιμένετε καί θά έκδηλωθή κάποτε.

Άννούσκα Δ. Ζ.: Είνε πολύ ρωμαντικοί καί άρρωστημένοι — δικαιολογημένα δέ — οί έρωτες πού γεννιούνται σ' ένα σανατόριο... Τώρα σείς βγήκατε, έκείνος όμως έμεινε... Τού γράφετε καί δέν σάς άπαντά. Ποιός ξέρει την ψυχολογία του... Ίσως καί νά ζηλεύη σάς πού βγήκατε... Ή άρρώστεια αύτή καταστρέφει το χαρακτήρα του άνθρώπου... Πάντως άφού ή ζωή σάς χάρισε την ύγεία σας ζητήστε την εύτυχία μακρυά άπό τή βαρειά άτμόσφαιρα ένός σανατορίου...

Λευτέρην Λευτ. Βοηθώντας δυό μαθήτριες του γυμνασίου, άγαπήσατε τή μιά άπ' αύτές. Έκείνη όμως σάς άφισε μέ μοναδικό σας σύντροφο μιά μικρή φωτογραφία καί δέ σάς έδωσε συγκεκριμένες έλπίδες. Ή συμβουλή μου είνε άπλή: Σκίστε τή φωτογραφία καί ξεχάστε το πρωτότυπο.

Γεωργίαν Κ. Χανιά: Ζητάτε νά παραθέσουμε στίς φωτογραφίες μας ό κ. Μελάς. ό κ. Παπαδούκας κι' ένώ. γιά νά διαλέξετε πρίν μάς στείλετε γράμματα νιά το «έρωτικό γραμματοκιβώτιο»... Δέν μάς είπατε όμως πώς προτιμάτε νά ποζάρουμε: Μέ κοστούμι περιπάτου μέ φράκο ή μέ μαγιώ;...

Λύτα Χ.: Είστε μαθήτρια καί άγαπήσατε ένα μαθητή, μέ πλαστικό σώμα, άλλά κοντόν. Όπότε το σύννεφο ήρθε μέ μιά συμμαθήτριά σας πού σάς συμβούλεψε νά βρήτε ένα άλλον, ψηλότερον κλπ. Κί' έτσι τά χαλάσατε μέ τον άναπαημένο σας, γιά λίγους πόντους πού τοί λείπαν άπό το μπόϊ του... Ποώτη φορά — στήν περίπτωσί σας — το ύψος κανονίζει τον έρωτα...

Ολγα ν: Άν φοβάσαστε ότι δέν θά τον άναπήσετε στιγμή άμέσως. Τίμια, μέ είλικρίνεια... —Γιά τά καλά σας λόγια εύχαριστώ.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

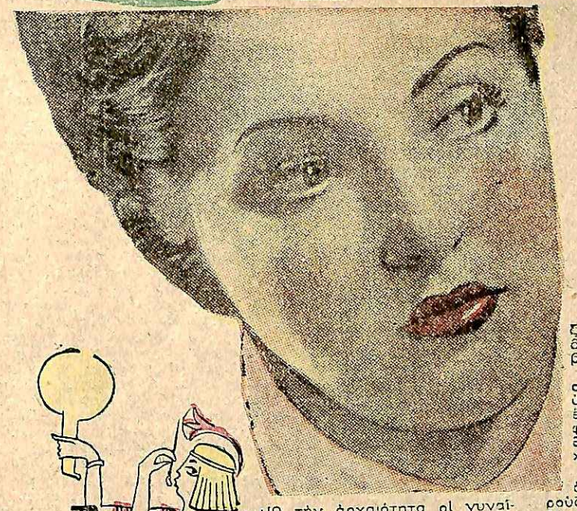

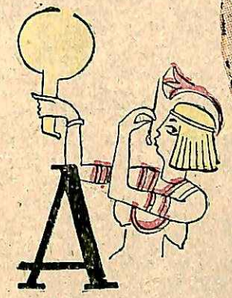

ΤΟ ΡΟΥΖ για χείλη σας

Το ρούζ, οί άποχρώσεις του ή ύγιεινή του

Ρούζ στεγνό ή λιπαρέ:

Ύπάρχει ένα δίλημμα άπό το όποίο δέν μπορείτε νά ξεφύγετε. Τά ρούζ τά πολύ λιπαρά λάμπουν. («τραβούνε») πιό πολύ, άλλά δέν βαστούνε. Τά στεγνά ρούζ βαστάνε πολύ, άλλά δέν έχουν την ίδια λάμψι.

Έσείς θά βρήτε το κοπάλλιλον «μέσον ρούζ» χάρις στό όποίο τά χείλη σας θά όμορφήνουν χωρίς νά είσθε ύπόχρεωμένη νά τα μακιγιάρετε συχνά. Άρκίστε άπο ένα τέτοιο μέσον ρούζ: άν σέ μερικές μέρες άντιληφθήτε ότι τά χείλη σας σκληρύνουν, μήν έξακολουθήτε. Το ρούζ αύτό είνε πολύ στεγνό γιά σάς Διαλέκτε ένο πιό λιπαρό.

Άντιθέτως άν ένα ρούζ σάς ίκανοποίησε μήν το άλλάζετε. Ύπάρχουν γυναίκες πού όλλάζουν δισρκώς δλλάζετε. Ύπάρχουν γυναίκες πού όλλάζουν δισρκώς ρούζ σά νά περιμένουν κάποιο θαύμα. Το άποτέλεσμα είνε ότι ποτέ δέν είνε καλά μακιγιορισμένες καί πετάνε άσκόπως κι' ένα σωρό λεπτά.

Ή κατασκευή του ρουζ

Ξέρετε πόση έργασία άπαιτείται γιά νά κατασκευασθή ένα άπλό κραγιόνι γιά τα χείλη; Έργαστηριακές έρευνες, λεπτουρειακές δοκιμές καταοκευή τών βασικών προϊόντων άπό τά όποία έπειτα θά βγή το κραγιόνι. Ύπάρχουν άναρίθμητες συντανιές γιά κατασκευή κραγιόνι. Όλες όμως όμοιάζουν γενικά σ' αύτή την άρχή: Άναμίξις ένος χημικού χρώματος μ' ένα («λιπαρόν σώμα») πού θά συγκροτήση. Άλλά το («λιπαρόν σώμα») πού άποτελεί τή βάσι του κραγιόνι, δέν είνε ούτε αύτό τόσο άπλό: Άποτελείται γενικά άπό κερί, βούτυρο κακάου, έλαιον βαζελίνης, παραφίνη,οντινέλαιον κλ.

Όσο γιά το χρώμα, άρκεί νά σάς πούμε ότι γιά έναν («μέσον ρούζ») χρησιμοποιούνται δέκα διάφορα χρώματα, συνδυασμός τών οποίων δημιουργεί το κραγιόνι πού θά χρησιμοποιήσετε.

Καθώς βλέπετε, πολλές κάποιες καταβάλλεται νιά νά άνθίζουν κάθε τό άπαλό ρόδο τών χειλιών σας.

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ἀπὸ ἄλλους κόσμους

Οἱ προσπάθειες ἐπικοινωνίας μὲ τὴ Γῆ

Τὸ πρόβλημα ἂν οἱ ἄλλοι πλανῆτες κατοικοῦνται ἢ ὄχι, ἐνδιαφέρει ζωηρότατα τοὺς ἐπιστήμονες. Τελευταίως ἀκόμη ὁ δόκτωρ Χένρυ Ρόσελ διευθυντὴς τοῦ ἀμερικανικοῦ ἀστεροσκοπίου τοῦ Πρίνστον ἔκαμε τὶς ἑξῆς δηλώσεις:

«Τὸ λογικὸ εἶνε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ὑπάρχει καὶ ὁ ἄλλα μακρυνὰ μέρη τοῦ Σύμπαντος ζωὴ ἀναλογη μὲ τῆς Γῆς. Μέχρι πρὸ 3 ἐτῶν, δὲν εἴχαμε κανένα δεδομένον νὰ πιστεύουμε στὴν ὕπαρξη ἄλλων πλανητῶν ἔξω ἀπ' τὸ ἡλιακό μας σύστημα. Πρόσφατες ὅμως φωτογραφικὲς παρατηρήσεις ἀπέδειξαν ὅτι ἀρκετὰ ἀπ' τὰ κοντινότερα ἄστρα ἔχουν ἀόρατους συντρόφους ποὺ περιστρέφονται γύρω τους. Τὰ οὐράνια αὐτὰ σώματα εἶνε σκοτεινὰ καὶ ἑπομένως μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν πλανῆτες. Ἡ ὕπαρξή τους διαπιστώθηκε ἀπ' τὶς ἐλαφρὲς μεταβολὲς τῆς τροχιᾶς τῶν ἄστρων, τὶς ὁποῖες προκαλοῦν μὲ τὴν ἕλξη τους.

»Στὸ δικό μας ἡλιακὸ σύστημα κατοικοῦνται ἴσως ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἄρης. Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴν ὑπάρχουν κι' ἄλλοι χιλιάδες τέτοιοι κατοικημένοι κόσμοι;»

Τῆς ἴδιας γνώμης εἶνε κι' ὁ συμπατριώτης μας ἀστρονόμος Εὐγένιος Ἀντωνιάδης τοῦ ναλλικοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Μεντόν. Θρονεῖ δηλαδὴ ὅτι ὑπάρχει ζωὴ σ' ἄλλους κόσμους, ἀλλοιώτικη ὅμως ἀπ' τὴ δική μας προσαρμοσμένη στὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες τους.

Εἰδικῶς γιὰ τὴν Ἀφροδίτη, δὲν ξέρουμε τίποτε γι' αὐτὴν τὴν ἐπιφάνειά της γιατὶ τὴ σκεπάζουν διαρκῶς σύννεφα. Ἀλλὰ ἡ ἀντανάκλασις τῶν κυμάτων τοῦ ραντὰρ — ὅπως ἔνινε πρὸ μερικῶν μηνῶν μὲ τὴ Σελήνη — θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς πληροφορήσει τοὐλάχιστον ποιὸ ὑπάρχει νερὸ καὶ ποιὸ στερεὸ ἔδαφος.

Πρέπει ν' ἀνασύρουμε ἀκόμη τὶς ἐργασίες τοῦ Ἀμερικανοῦ δόκτορος Λίπμαν, ὁ ὁποῖος καλλιέργησε δυὸ εἴδη μικροβίων προερχόμενα ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ μετεωρολίθων. Τὰ μικρόβια αὐτὰ ἔρχονται προφανῶς ἀπὸ ἄλλους κόσμους. Ἐφ' ὅσον δὲ στοὺς κόσμους αὐτοὺς ὑπάρχει ζωή, ἔστω καὶ ἀτελὴς εἶνε ζήτημα ἐξελίξεως ἡ ἐμφάνισις ἀνωτέρων ζωντανῶν πλασμάτων, ὅπως συνεβη καὶ στὴ Γῆ.

Ἂν λοιπὸν δεχθοῦμε ὅτι ὑπάρχουν κατοικοι ὁ' ἀλλα οὐρανια σώματα γεννᾶται ἀμεσως τὸ ἐρώτημα πῶς μποροῦμε νὰ ἐπικοινωνήσουμε μαζί τους.

Πρὸ 18 μηνῶν ἀκόμη οἱ περισσότεροι ἐπιστήμονες θὰ τὸ ἀπεκλειαν. Γιατὶ ἤξεραν ὅτι ὑπάρχουν ψηλὰ στὴν ἀτμόσφαιρα δυὸ στρώματα ἠλεκτρισμένου ἀέρος (σὲ ὕψος 104 καὶ 240 χιλιομέτρων), ποὺ δὲν ἀφήνουν νὰ περάσουν τὰ κύματα τοῦ ραδιοφώνου ἢ τοῦ ἀσυρμάτου, ἀλλὰ τὰ στέλνουν πίσω στὴ γῆ. Εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι ὡρισμένα κύματα («ὑπερβοχέα») χανόντουσαν δὲν ξαναγύριζαν δηλαδὴ στὴ γῆ. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποτελοῦσε ἀπόδειξι ὅτι εἶχαν περάσει τὴ ἐμπόδιο καὶ ταξειδεύουν στὸ Ἄπειρο.

Τέλος τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1946, ἡ ἀμερικανικὴ Στρατιωτικὴ Ὑπηρεσία Σημάτων παρατήρησε ὅτι τὰ κύματα τοῦ ραντὰρ, ποὺ εἶχε στείλει πρὸς τὸν οὐρανό, ξαναγύριζαν μετὰ 2½ δευτερόλεπτα. Ξέροντας πῶς ἔχουν ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων στὸ δευτερόλεπτο ὑπολόγισαν ὅτι εἶχαν ἀνταναλασθῆ ἀπὸ κάποιο ἐμπόδιο ποὺ βρισκόταν σὲ ἀπόστασι περίπου 380.000 χιλιομέτρων. Καὶ στὴν ἀπόστασι αὐτὴ βρίσκεται μόνον, ἡ Σελήνη. Ἑπομένως, τὰ κύματα εἶχαν φτάσει γιὰ πρώτη φορὰ ὡς τὴ Σελήνη.

Οἱ Αὐστραλοὶ βεβαιώνουν ὅτι εἶχαν κάμει τὸ ἐπιτυχημένο αὐτὸ πείραμα 4 χρόνια ἐνωρίτερα ἀπ' τοὺς Ἀμερικανούς. Τὸ ἴδιο ὑποστηρίζουν γιὰ λογαριασμό τους δυὸ ἄλλοι εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ἀλλὰ χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὸ ἀποδείξουν. Ὁ δεύτερος ἀπ' αὐτούς, ὁ δόκτωρ Κλάρκ, λέει ὅτι ἔκαμε μιὰ σειρὰ πειραμάτων στὴν Ὁλλανδία κι' ἐπέτυχε ἀντανάκλασι τῶν κυμάτων μετὰ 8 δευτερόλεπτα δηλαδὴ ἀπὸ ἀπόστασι 1.200.000 χιλιομέτρων.

Οἱ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες προσπαθοῦν νὰ ἐπικοινωνήσουν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μὲ τὸν Ἥλιο, δὲν ἔχουν ὅμως ἀκόμη ἀνακοινώσει τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων τους.

Καὶ τώρα ἂς ἐξετάσουμε τὸ ζήτημα ἀπ' τὴν ἀντίθετη πλευρά. Ἐφ' ὅσον ξέρουμε πιὰ ὅτι μποροῦμε νὰ στείλουμε σήματα στοὺς ἄλλους πλανῆτες τίποτε δὲν ἀποκλείει νὰ φτάσουν στὴ Γῆ παρόμοια σήματα ἀπ' τὸ Ἄπειρον.

Ἂν κάπου ἀλλοῦ κατοικοῦν πλάσματα πολὺ πιὸ πολιτισμένα ἀπὸ μᾶς, ἐνδέχεται νὰ μας ἔστειλαν σήματα μ' ἕνα τρόπο ἀγνωστο σὲ μᾶς καὶ τόσο ἀνώτερο ἀπ' τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα ὅσο ἀνώτερα εἶνε τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα ἀπ' τὰ σινιάλα μὲ τὸν καπνό. Δὲν ἔχουμε ὅμως ἴσως τοὺς κατάλληλους δέκτες νὰ τὰ συλλάβουμε. Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι πρὸ 50 ἐτῶν ἐφτασαν στὴ Γῆ μας κύματα ράντερ ἀπὸ κάποιον ἄλλο κόσμο. Πῶς θὰ μποροῦσαν τότε οἱ ἐπιστήμονες νὰ τ' ἀντιληφθοῦν:

Ἐξ ἄλλου, τὸ 1924 ὅταν ὁ Ἄρης βρισκόταν πολὺ κοντὰ στὴ Γῆ διάφοροι εὐαίσθητοι δέκτες στὸ Λονδίνο καὶ στὴν Ἀμερικὴ συνέλαβαν ραδιοφωνικὰ κύματα ποὺ δὲν προερχόντουσαν ἀπὸ καμμιὰ γήινη πηγή. Ἦταν κανονικὰ κι' ἔχει σὰν ἐκεῖνα ποὺ προκαλοῦν τὰ ἀτμοσφαιρικὰ «παράσιτα». Διήρκεσαν ἐπὶ ὧρες κι' ἐμοιαζαν μᾶλλον μὲ τὸν ἦχο μιᾶς χαμηλῆς νότας πιάνου.

Ὑπάρχει ἐπίσης ἕνας «κοσμικὸς ψίθυρος» ποὺ φτάνει συνεχῶς στὴ Γῆ καὶ ποὺ προέρχεται πιθανώτατα ἀπ' τὸ Γαλαξία. Ἡ ὕπαρξίς του ἀνακαλύφθηκε τὸ 1932. Ἡ προέλευσί του ἀποτελεῖ ἐπιστημονικὸ πρόβλημα. Ἴσως νὰ πρόκειται γιὰ ἀκτινοβολίες τῶν ἀστερινῶν ἀστερων ἢ κάποιας «κοσμικῆς ὕλης». Τὸ μῆκος κύματος του δὲν εἶνε σταθερό.

Ἐξ ἄλλου, ὁ καθηγητὴς τῆς ἀστρονομίας Ἔνταρ Πίκερινγκ ποὺ πέθανε τὸ 1919 ἦταν βέβαιος ὅτι οἱ ὑπερπολιτισμένοι κατοικοι τοῦ Ἄρεως προσπαθοῦσαν ἀπὸ πολλὰ χρόνια νὰ ἐπικοινωνήσουν μαζί μας. Ὑποστήριζε δὲ ὅτι εἶχε διακρίνει τεράστια μαθηματικὰ σύμβολα στὴν ἐπιφάνεια αὐτοῦ τοῦ πλανήτου, ἰδίως δὲ ἕνα κανονικὸ πεντάγωνο.

Ἀλλὰ κι' ὁ διάσημος Ἰταλὸς ἀστρονόμος Σκιαπαρέλλι ἀνέφερε τὸ 1879 ὅτι εἶχε παρατηρήσει πάνω στὸν Ἄρη ἕνα μεγάλο σταυρὸ στὸ κέντρον ἑνὸς σκούρου κύκλου. Ὅταν ὁ Ἄρης ξαναπλησίασε στὴ Γῆ, ὁ σταυρὸς αὐτὸς εἶχε χαθῆ καὶ ἀντικατασταθῆ μὲ ἄλλα μαθηματικὰ σημεῖα.

Τὸ 1907 ὁ καθηγητὴς Ντούγκλας διέκρινε στὴ θέσι τοῦ πεντανώνου ἑνὸς ἄστρου μὲ τέσσερες αἰχμὲς μεγέθους 1750 χιλιομέτρων. Τὸ 1924 φάνηκε ἄλλο ἄστρο, ποὺ εἶχε μέγεθος 2560 χιλιομέτρων.

Τέλος, τὸ 1932 ὁ δόκτωρ Σλίφερ τράβηξε 8.000 φωτογραφίες τοῦ Ἄρεως καὶ διαπίστωσε ὅτι μιὰ «θάλασσά» του μεγάλη σὰν τὶς Ἥνωμ. Πολιτεῖες εἶχε πάσει ἕνα σχῆμα ποὺ δὲν εἶχε ξαναπαρατηρηθῆ ποτέ.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ γεγονότα ἐν σχύρουν τὶς πιθανότητες ὅτι ὑπάρχουν σ' ἄλλους κόσμους λογικὰ ὄντα, ποὺ μᾶς ξέρουν ἴσως καλλίτερα ἀπ' ὅσα τὰ ξέρουμε ἐμεῖς καὶ ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐπικοινωνήσουν μαζί μας.

Πωλοῦνται πετράδια ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ!

Πῶς τὴν παθκίνευν οἱ ἀφελεῖς

Μιὰ πλούσια Ἀμερικανίδα, στὴν Καλιφορνία, γνώρισε ἕνα Νοτιοαμερικανὸ σ' ἕνα πάρτυ. Ἐπὶ μιὰ βδομάδα, πήγαιναν μαζὶ στὰ θέατρα, στὰ ντάνσινγκ, στὰ νυκτερινὰ κέντρα. Ἔπειτα ὁ Νοτιοαμερικανὸς ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα, ποὺ τὸν καλοῦσε στὴν πατρίδα του. Ἐξήγησε τότε στὴν κυρία ὅτι, ἐπειδὴ χρειαζόταν ἐπειγόντως χρήματα, ἦταν διατεθειμένος νὰ πουλήσῃ τὸ διαμαντένιο δαχτυλίδι του γιὰ 1.000 δολλάρια. Ἐκείνη τόδειξε σ' ἕνα εἰδικό, ποὺ τὸ ἐξετίμησε στὸ διπλάσιο αὐτῆς τῆς τιμῆς. Τὸ ἀγόρασε λοιπὸν ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴν «εὐκαιρία». Ὅταν ὅμως σὲ λίγον καιρὸ θέλησε νὰ τὸ ξαναπουλήσῃ, ἔμαθε ὅτι ἡ πέτρα του ἦταν... κοινὸ γυαλί! Ὁ Νοτιοαμερικανὸς εἶχε ἀντικαταστήσει τὴν τελευταία στιγμὴ τὸ δαχτυλίδι μ' ἕνα ψεύτικο!

Μιὰ γυναίκα, στὸ Σικάγο, ἔκανε οἰκονομίες ἐπὶ πολλοὺς μήνες, γιὰ ν' ἀγοράσῃ τέλος ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι γιὰ τὸν ἄντρα της. Τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὸ φόρεσε ὁ σύζυγος, ἔτυχε νὰ χτυπήσῃ τὸ χέρι του σὲ μιὰ πόρτα. Τὸ δαχτυλίδι ἔσπασε τότε... γιατὶ ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ εὔθραυστο μπρούντζο!

Τὰ δυὸ αὐτὰ περιστατικά, παρμένα στὴν τύχη ἀνάμεσα ἀπὸ χιλιάδες ὁμοια, δείχνουν πόσο εὔκολα πέφτουν οἱ Ἀμερικανοὶ θύματα διαβολεμένων ἀπατεώνων. Σ' αὐτὸ ἄλλωστε συντελεῖ κι' ἡ μεγάλη διάθεσι ποὺ ἔχουν ν' ἀγοράζουν κοσμήματα χάρις στὸ σεβαστὸ κομπόδεμα ποὺ ἀπόχτησαν κατὰ τὸν πόλεμο. Μέσα στὸ τελευταῖο ἔτος, οἱ Ἀμερικανοὶ δαπάνησαν γιὰ κοσμήματα 1.340.000.000 δολλάρια!

Παλιὸ ἀλλὰ ἀποτελεσματικὸ πάντα εἶνε τὸ ἑξῆς κόλπο, ποὺ μετεχειρίσθηκαν σὲ μεγάλη κλίμακα οἱ ἀπατεῶνες κατὰ τὰ χρόνια τοῦ πολέμου. Χρησιμοποιοῦσαν ὡς συνένοχό τους μιὰ ὡροφοφη κοπέλλα ποὺ κατάφερνε νὰ «ψαρέψῃ» ἕνα στρατιώτη διψασμένο γιὰ ἐρωτικὲς περιπέτειες. Ἔπειτα ἀπ' τὶς πρῶτες συναντήσεις τους, ἡ νέα ζητοῦσε ἀπ' τὸ στρατιώτη ν' ἀραβωνιασθοῦν καὶ πήγαιναν μαζὶ ν' ἀγοράσουν δαχτυλίδι. Ἡ κοπέλλα συμβούλευε τότε τὸ φίλο της νὰ προτιμήσῃ ἕνα δαχτυλίδι «σὲ τιμὴ εὐκαιρίας». Καὶ τὸν ἔβαζε ἔτσι ν' ἀγοράσῃ γιὰ 100 ἢ 150 δολλάρια ἕνα κομμάτι γυαλί! Φυσικά, τὴν ἄλλη μέρα, ἡ κοπέλλα νανόταν...

Τὰ συνθετικὰ ρουμπίνια ἔχουν βεβαίως πολὺ μικρότερη τιμὴ ἀπ' τὰ φυσικά. Μερικοὶ λοιπὸν στέλνουν τέτοια ρουμπίνια ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ στὶς Ἰνδίες, ὅπου συνένοχοί τους φροντίζουν νὰ τ' ἀνακατέψουν μὲ τὰ γνήσια, τὰ προερχόμενα ἀπ' τὰ Ἰνδικὰ ὀρυχεῖα καὶ νὰ τὰ στείλουν πίσω στὴν Ἀμερική.

Διασκεδαστικώτατο εἶνε τὸ πάθημα ἑνὸς λογίου τῆς ἀεροπορίας στὶς Ἰνδίας. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ παζάρια, ἀγόρασε ἀπὸ ἕνα ἰθαγενῆ γιὰ μερικὲς ἑκατοντάδες δολλάρια ἕνα σακκουλάκι μὲ ρουμπίνια. Βέβαιος πῶς εἶχε κάμει τὴν τύχη του, πῆγε τὰ πετράδια σ' ἕναν ἐκτιμητή. Κι' ἀποκαλύφθηκε τότε ὅτι τὰ «ρουμπίνια» δὲν ἦσαν παρὰ κόκκινα γυαλιά, παρμένα ἀπ' τὸ σπασμένο ἠλεκτρικὸ φῶς τοῦ φτεροῦ ἑνὸς ἀμερικανικοῦ ἀεροπλάνου καὶ κατερνασμένα!

Ὡστοσο, στὶς περισσότερες περιπτώσεις οἱ ἀπατεῶνες σεκλαμάρουν τὰ ψεύτικα κοσμήματά τους μὲ ὀνόματα ἑλκυστικὰ καὶ διφορούμενα: «ρουμπίνια τῆς Ἀριζόνα», «Γερμανικὸ χρυσάφι», «Διαμάντια Λάσκα», κλπ. Τὰ πουλοῦν δὲ 5—10 δολλάρια μόνον. Κι' ἔτσι τὰ πολυάριθμα θύματά τους βαροῦνται νὰ καταφύγουν στὴν ἀστυνομία γιὰ τόσο μικρὸ ποσὸν ἀποσιωπῶν τὸ πάθημά τους... καὶ διευκολύνουν ἔτσι τοὺς ἀπατεῶνες στὸ ἔργον τους!

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

★ Τὰ βαμμένα κουφώματα καθαρίζουν μ' ἕνα πανάκι βρεγμένο μὲ λάδι, μὲ τὸ ὁποῖο περνᾶτε ἐλαφρὰ τοὺς λεκέδες.

★ Ὅταν βράζετε ἕνα μεγάλο ψάρι καὶ θέλετε νὰ διατηρηθῆ ὁλόκληρο, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὸ τυλίξετε μ' ἕνα τούλλι καὶ νὰ τὸ βουτήξετε ἔτσι στὸ νερό.

★ Μιὰ κατσαρόλα, μέσα στὴν ὁποία ἔβρασε τὸ φαί καθαρίζει ἂν τὴν γεμίσετε μὲ νερὸ προσθέσετε χοντρὸ ἁλάτι καὶ τὴν ἀφίσετε ἐπὶ 4 ἡμέρες κι' ἔπειτα τὴ ζεστάνετε.

★ Γιὰ νὰ διατηρηθῆ περισσότερο καιρὸ ἡ σκοῦπα σας, τὴ βουτᾶτε 2 - 3 φορὲς τὸ μῆνα σὲ πολὺ ζεστὴ σαπουνάδα καὶ τὴν ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ μὲ τὴ λαβὴ πρὸς τὰ κάτω.

★ Ἂν δὲν ἔχετε τὴν εὐκολία νὰ σιδερώσετε ἕνα πλυμένο μαντηλάκι σας δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὸ κολλήσετε ὑγρὸ σ' ἕνα τζάμι καὶ νὰ τ' ἀφίσετε νὰ στεγνώσῃ ἔτσι, καλὰ τεντωμένο.

★ Ὅταν... βάλετε σὲ διαθεσιμότητα τὴ θερμάστρα σας, πρέπει νὰ τὴν περιποιηθῆτε, γιὰ νὰ τὴν βρῆτε ἐν τάξει τὸν ἑπόμενο χειμῶνα. Καθαρίζετε τὰ νικέλινα μέρη της μὲ μιὰ ἁλοιφὴ ἀπὸ στουπέτσι καὶ οἰνόπνευμα καὶ τὴ «μίκα» της μὲ σκέτο οἰνόπνευμα. Γιὰ τὰ νίκελ μπορεῖτε ἐπίσης νὰ μετοχειρισθῆτε ἕνα πανάκι βρεγμένο μὲ νερὸ καὶ πασπαλισμένο μὲ στάχτη τσιγάρου.

Ὁ ἄνθρωπος ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΗ ΣΚΕΨΙ

Ἕνα καταπληκτικὸ φαινόμενο

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, συγκεντρώθηκαν στὸ ἀγγλικὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν διάφοροι στρατηγοί, ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ διακεκριμένοι ἐπιστήμονες, γιὰ νὰ παρευρεθοῦν σ' ἕνα ἐκπληκτικὸ πείραμα, ποὺ θὰ μποροῦσε νάχη ἀνυπολόγιστη σπουδαιότητα ἀπὸ πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἀπόψεως: νὰ ἐφοδιάσῃ δηλαδὴ τὴν Ἀγγλία μ' ἕνα καινούργιο καὶ πρωτότυπο «μυστικὸ ὅπλο», τὴ μεταδίβασι τῆς σκέψεως!

Ὅλες αὐτὲς οἱ προσωπικότητες δὲν ἔκρυβαν τὴ δυσπιστία τους γιὰ τ' ἀποτελέσματα ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ περιμένουν ἀπ' τὶς ἐπιδείξεις ἐκείνες, τὶς ὁποῖες ἐπρόκειτο νὰ παρακολουθήσουν καὶ νὰ ἐξελέγξουν. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ βεβαίωνε ὅτι εἶχε τὰ ἀπίστευτα ἐκεῖνα ψυχικὰ χαρίσματα, δὲν ἦταν—κατὰ τὴ γνώμη τῶν σκεπτικιστῶν—παρὰ ἕνας φαρσέρ, ἢ ἀνισόρροπος, ἢ ἀπατεών.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα νέο 34 ἐτῶν, τὸ Μωρὶς Φόγκελ, ποὺ δήλωνε ὅτι εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ διαβάζῃ τὴ σκέψι, καὶ μάλιστα ἀπὸ πολὺ μεγάλη ἀπόστασι. Πράγματι, δέ τὰ πειράματα ἔπεισαν τοὺς κατάπληκτους θεατὰς ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μ' ἕνα φαινόμενον μοναδικὸ στὸ εἶδος του.

Ὁ ἀνώτερος ἀπ' τοὺς ἀξιωματικοὺς ἔκαμε τὴν ἀρχή, ὑποδάλλοντας στὸ Φόγκελ τὴν ἑξῆς ἐρώτησι:

—Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε τὸ περιεχόμενον ἑνὸς ἐγγράφου, ποὺ συντάσσεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ τάδε γραφεῖο τοῦ Ὑπουργείου;

Κι' ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ ἐπαναλαμδάνῃ λέξι πρὸς λέξι τὸ κείμενο τοῦ ἐγγράφου, καθὼς προχωροῦσε ἡ σύνταξις του!

Κατόπιν τοῦ ζήτησαν νὰ ὑποδείξῃ τὸ εἶδος τῆς συνομιλίας ποὺ εἶχαν τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα δυὸ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἐπιτελείου σὲ ἄλλο μέρος τοῦ κτιρίου. Καὶ πάλι λοιπὸν ἐπέτυχε ἀπόλυτα! Μὲ τὴν ἴδια ἀκρίδεια, περιέγραψε τὸ σχέδιο στρατιωτικῶν μετακινήσεων ποὺ εἶχε στὸ νοῦ του κάποιος ἀπ' τοὺς παρόντας στρατηγούς!

Σκεφθῆτε τώρα τί θὰ γίνῃ σὲ περίπτωσι πολέμου ἂν ὁ Φόγκελ μποροῦσε νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ μυαλὸ τῶν ἀντιπάλων καὶ νὰ διαβάζῃ τὰ σχέδιά τους καὶ τὰ στρατηγικά τους μυστικά!...

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἑδδομάδες, ἐπακολούθησαν κι' ἄλλα πειράματα, γιὰ τὸ διάδασμα τῆς σκέψεως ἀπὸ πολὺ μεγάλες ἀποστάσεις. Ἐμπρὸς σὲ σημαντικὸ ἀριθμὸ παρατηρητῶν, ἕνας ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Ρέντμαν, ἐπικοινώνησε τηλεφωνικῶς ἀπ' τὸ Γουέστ Κλίφ τῆς Ἀγγλίας μὲ τὸν καθηγητὴ Ρέν, στὴ Βόρειο Καρολίνα τῆς Ἀμερικῆς. Τὸν παρακάλεσε νὰ σκεφθῆ ἕνα ὡρισμένο ἀντικείμενο. Ὁ Φόγκελ πῆρε ἕνα μολύδι κι' ἔγραψε λίγες λέξεις σ' ἕνα χαρτί, τὸ ὁποῖο παρέδωσε στὰ χέρια ἑνὸς ἀπ' τοὺς παρατηρητάς. Τότε ὁ Ρέντμαν ρώτησε τὸν Ἀμερικανὸ καθηγητὴ τί εἶχε σκεφθῆ.

—Σκέφθηκα ἕνα πλοῖο, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

«Ὁ καθηγητὴς Ρὲν σκέπτεται ἕνα πλοῖο» εἶχε γράψει ἤδη στὸ χαρτὶ τοῦ ὁ Φόγκελ.

Ἕνας δημοσιογράφος, ἀπασχολούμενος πολὺ μὲ τὶς ψυχικὲς ἐπιστῆμες δηγεῖται στὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸ «Ἑδδομάντυ» ἕνα ἄλλο πείραμα, ποὺ διωργάνωσε ὁ ἴδιος. Ὁ Φόγκελ τοῦ πρότεινε νὰ σκεφθῆ ἕνα φίλο του καὶ νὰ σημειώσῃ σ' ἕνα χαρτὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου του. Παρακάλεσε κατόπιν τὴ σύζυγο τοῦ δημοσιογράφου νὰ γράψῃ σὲ ἄλλο χαρτὶ τὸ ὄνομα κάποιου ἀνθρώπου ποὺ δὲν εἶχε γνωρίσει ὁ ἄντρας της καὶ ποὺ εἶχε πιὰ πεθάνει. Τὰ δυὸ χαρτιὰ κλείστηκαν ἀμέσως σ' ἕνα κουτί, χωρὶς νὰ τὰ ἰδῆ ὁ Φόγκελ. Κανεὶς ἀπ' τοὺς συζύγους δὲν ἤξερε τί εἶχε γράψει ὁ ἄλλος. Ὡστόσο ὁ Φόγκελ τοὺς κύτταξε μερικὲς στιγμὲς στὰ μάτια καὶ εἶπε κατόπιν:

—Ἐσεῖς, κύριε, γράψατε τὸν ἀριθμὸ 49—59 Σπρίνγκ Πὰρκ καὶ τὸ ὄνομα Γουὼνερ. Καὶ σεῖς κυρία, σκεφθήκατε μιὰ ἐπίσκεψι ποὺ σᾶς εἶχε κάμει ἄλλοτε κάποιος Τζὰκ Τράϋ.

Μιὰ ἄλλη μέρα, μόλις μιὰ κυρία μπῆκε σ' ἕνα σαλόνι, ὅπου βρισκόταν ὁ Φόγκελ, αὐτὸς τὴν πλησίασε καὶ τὶς εἶπε:

—Πᾶρτε πάλι τὸ τραῖνο γρήγορα καὶ γυρίστε στὸ σπίτι σας τὸ ταχύτερο. Ἡ παρουσία σας ἐκεῖ εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία.

Πράγματι, ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι της, ἡ κυρία δρῆκε τὸν ἄντρα της νάχῃ ἀρρωστήσει ξαφνικὰ καὶ βαρειά.

Πρόκειται νὰ γίνουν προσεχῶς κι' ἄλλα πειράματα, στὰ ὁποῖα ὁ Φόγκελ θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὴ σκέψι ἑνὸς πιλότου ποὺ θὰ πετάνῃ ψηλὰ στὸν ἀέρα, ἑνὸς ἀξιωματικοῦ ὑποβρυχίου σὲ κατάδυσι κι' ἑνὸς ἐπιδάτου πλοίου στὴ μέση τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ὁ Φόγκελ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἀπέκτησε τὴ μυστηριώδη αὐτὴ δύναμι. Ξέρει μόνον ὅτι τὴν ἀνακάλυψε τυχαίως, σὲ κάποια ἐξέτασί του, ὅταν διάδασε μέσα στὴ σκέψι τοῦ καθηγητοῦ του ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδάλει μιὰ ἐρώτησι τὴ σωστὴ ἀπάντησι ποὺ τὴν ἀγνοοῦσε!

◆◆

Μερικοὶ ἀριθμοὶ γιὰ τὰς Ἰνδίας

Σὲ κάθε 5 κατοίκους τῆς γῆς ὁ ἕνας εἶνε Ἰνδός. Ἀπὸ κάθε 10 παιδιὰ ποὺ γεννῶνται στὶς Ἰνδικὲς πόλεις τὰ 2 πεθαίνουν πρὶν χρονοῦν, κι' ἄλλα 5 πρὶν γίνουν 22 ἐτῶν. Ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς ἑνὸς Ἰνδοῦ εἶνε 27 χρόνια, ἐνῶ ἑνὸς Ἄγγλου εἶνε 67. Κάθε χρόνο πεθαίνουν ἐλονοσίᾳ 100.000.000 Ἰνδοί καὶ ἄλλες 500 000 πεθαίνουν ἀπὸ φυματίωσι. Τὰ δυὸ τρίτα τῶν Ἰνδῶν δὲν κερδίζουν ὅσα τοὺς Ἰνδῶν δὲν κερδίζουν ὅσα τοὺς χρειάζονται γιὰ νὰ φάνε. Ἡ νεωρχειάζονται γιὰ νὰ φάνε. Ἡ νεωρχειάζονται γιὰ νὰ φάνε. Ἡ νεωρχ

ΛΥΣΣΑ, ἡ ἀρρώστεια τῆς ἐποχῆς

Ἡ λύσσα καὶ ἡ θεραπεία της

Κάθε καλοκαίρι, οἱ ἀστυνομικὲς ἀρχὲς ἀναλαμβάνουν τὸ ἔργον τῆς θανατώσεως τῶν ἀφεσπότων σκυλιῶν μὲ φόλες, γιὰ τὸν κίνδυνο τῆς λύσσας. Γιατὶ στὴ χώρα μας ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια. Ἂν δὲ τὰ θύματά της εἶνε ἐλάχιστα, αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἔγκαιρη θεραπεία τῶν λυσσοδήκτων μὲ κάθημερινὲς ἐνέσεις ἀντιλυσσικοῦ ὀροῦ στὴν κοιλιὰ — ἐνέσεις ὀδυνηρές, ποὺ διαρκοῦν 2 - 3 βδομάδες.

Θὰ μποροῦσε ὡστόσο νὰ ἐξαλειφθῆ τελείως ἡ λύσσα. Αὐτὸ ἔχει κατορθωθῆ πολὺ καλοῦ καιροῦ στὴ Σουηδία καὶ στὴν Ἑλβετία. Στὴν Ἀγγλία, εἶνε λείψει ἡ λύσσα ἀπ' τὸ 1903 ἔπειτα ὅμως, τὸ 1918, ξαναμπῆκε τὸ μικρόβιο στὴ χώρα, μ' ἕνα σκύλο ποὺ προερχόταν ἀπ' τὸ ἐξωτερικό. Ξαναφάνηκε τότε ὁ ἀγώνας, καὶ τελείωσε μὲ τὴν ὁριστικὴ νίκη τὸ 1922. Ἀπὸ τότε, κάθε ξένο σκυλὶ μένει σὲ «καραντίνα» ἐπὶ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα, ποὶν ἐλευθεροκοινωνήση.

Ἡ ἴδια προληπτικὴ μέθοδος θὰ μποροῦσε νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ σὲ κάθε ἄλλη χώρα. Θ' ἀρχίση μὲ «καραντίνα» ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν σκυλιῶν. Οἱ ἰδιοκτῆτες των θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ τὰ πάνε στοὺς τοπικοὺς κτηνιάτρους γιὰ ἕνα ἐμβολιασμὸ ποὺ θὰ κοστίζη περὶ τὶς 2.000 δραχμές. Ἔπειτα θὰ τὰ κρατήσουν ποιωρισμένα ἐπὶ 30 ἡμέρες, γιὰ νὰ ἐκδηλωθῆ ἡ λύσσα, ἂν τυχὸν εἶνε προσβεβλημένα. Γιὰ ὅσα σκυλιὰ δὲν ἐμβολιασθοῦν, ἡ ἀπομόνωσις αὐτὴ θὰ διαρκέση 6 μῆνες. Συγχρόνως οἱ κρατικὲς ἀρχὲς θὰ μαζέψουν καὶ θὰ καταστρέψουν ὅλα τὰ ἄγυρα, ὅπου κοιμοῦνται τὰ σκυλιά, γιατὶ ἐνδέχεται νάνε μολυσμένα. Στὸ ἑξῆς δέ, κάθε σκύλος ποὺ θὰ εἰσάγεται ἀπ' τὸ ἐξωτερικό, θὰ ἐμβολιάζεται καὶ θὰ μένη ἐπὶ 30 μέρες «καραντίνα».

Κατόπιν θὰ πρέπει, μὲ τὴν πρωτοβουλία τῶν δασικῶν ἀρχῶν νὰ ἐξαλειφθῆ ἡ λύσσα κι' ἀπ' τὰ ἄγρια ζῶα. Γιατὶ πεθαίνουν καὶ μποροῦν νὰ μεταδώσουν τὴν ἀρρώστεια αὐτὴ ὅλα τὰ εἴδη τῶν θεμοσαίμων ζώων, ὡς κι' οἱ ἀνελάδες οἱ λύκοι, οἱ σκίουροι, οἱ ἀλεπούδες, τὰ λεοντάρια οἱ νυχτερίδες.

Θάνε βέβαια δύσκολος ὁ ἀγῶνας αὐτός, ἀλλὰ ἀξίζει τὸν κόπο. Γιατὶ ἡ λύσσα εἶνε μιὰ φοβερὴ ἀρρώστεια. Δὲν ὑπάρχει δὲ περίπτωσις νὰ γλύτωσε ἕνας λυσσόδηκτος μετὰ τὴν ἐμφάνισι τῶν συμπτωμάτων της.

Ἡ περίοδος ἀπ' τὸ δάγκωμα ὡς τὴν ἐκδήλωσι τῆς ἀρρώστειας δὲν εἶνε ἡ ἴδια σ' ὅλα τὰ ζῶα. Στὸν ἄνθρωπο, κυμαίνεται ἀπὸ 10 ἡμέρες ὡς ἕνα ἔτος, κατὰ μέσον ὅρον δὲ εἶνε 42 ἡμέρες. Ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχει ὁ λυσσόδηκτος, ἐξαρτᾶται πολὺ ἀπ' τὸ μέρος ὅπου τὸν δάγκασε τὸ ζῶο. Μιὰ δαγκωματιὰ στὸ πόδι, ἀνάμεσα ἀπ' τὸ σοῦγο — τὸ ὁποῖο ἀπορροφᾶ ἕνα μέρος τοῦ μολυσμένου σάλιου — εἶνε ἀσυγκρίτως λιγώτερο ἐπικίνδυνη παρὰ ἂν γινη στὸ λαιμὸ ἢ στὸ πρόσωπο. Ἀλλωστε, στὴ δεύτερη περίπτωσι ἡ ἐστία τῆς μολύνσεως βρίσκεται κοντύτερα στὰ νευρικὰ κέντρα. Κι' ἡ λύσσα εἶνε μιὰ ἀσθένεια, ποὺ προσβάλλει καὶ καταστρέφει κυρίως τὰ νευρικὰ κύτταρα.

Στοὺς σκύλους, ἐμφανίζεται μὲ δυὸ μορφές. Στὴν πρώτη, τὸ ζῶο παθαίνει ἀμέσως παράλυσι. Σπάνια δαγκάνει, κι' ἂν δαγκώση τὸ προκαλέσουν. Δὲν ζῆ δὲ περισσότερο ἀπὸ 3 ἡμέρες.

Ἡ ἄλλη μορφὴ εἶνε ἡ συνηθέστερη. Ὁ σκύλος μπορεῖ ν' ἀφίση τὸ σπίτι του καὶ νὰ περιπλανηθῆ ὁλόκληρα χιλιόμετρα μακρυά, δαγκάνοντας ὅποιον ἄνθρωπο ἢ ζῶο θὰ συναντήση. Δὲν ἔχει ἐπιθυμία νὰ σκοτώση, ἀλλὰ μόνο νὰ δαγκάση. Ὅταν γυρίση στὸ σπίτι του, ὁ ἀφεντικός του μπορεῖ εὔκολα νὰ διαγνώση τὴν ἀρρώστεια του. Τὰ μάτια του γυαλίζουν ἀσυνήθιστα πολλὲς φορὲς δὲ μπορεῖ ν' ἀγγίξη κανεὶς μ' ἕνα ἄγυρο τὸ ἐσωτερικό τους. κωμὶς νὰ κλείσουν αὐτομάτως τὰ βλέφαρα. Τὸ σάλιο γίνεται ἀφρῶδες — γι' αὐτὸ τὸ ἀφρισμένο στόμα συνδυάζεται συνήθως μὲ τὴν ἔννοια τῆς λύσσας. Ἀκολουθεῖ κατόπιν ἡ παράλυσις κι' ὁ θάνατος.

Ὁ λυσσόδηκτος ἄνθρωπος παρουσιάζει πρῶτα μιὰ κατάπτωσι γίνεται εὐερέθιστος κι' αἰσθάνεται ἐνοχλήσεις στὸ λαιμό. Ἔπειτα ἀρχίζουν σπασμοί ἰδίως τοῦ λαιμοῦ. Τὸ θῦμα κατέχεται διαρκῶς ἀπ' τὸ φόβο ὅτι θὰ ἐκμανῆ καὶ θὰ δαγκάση τοὺς ἄλλους. Τέλος, παραλύει καὶ πεθαίνει.

Οἱ γιατροὶ παρακολουθοῦν ἀνίσυχοι τὴ φοικτὴ αὐτὴ ἐξέλιξι. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦν νὰ κάνουν, εἶνε νὰ εὐχηθοῦν νὰ πεθάνη ὁ ἄρρωστος ὅσο τὸ δυνατὸν γοργοώτερα καὶ μὲ λιγώτερα μαστύρια.

Ὁ ἀντιλυσσικὸς ὀρὸς ἀνακαλύφθηκε ὡς γνωστὸν ἀπ' τὸν Παστέρ, τελειοποιήθηκε δὲ ἀργότερα ἀπ' τὸν Ἄγγλο γιατρὸ Σέμπλ. Οἱ ἐνέσεις του εἶνε ὀδυνηρές, πολλὲς φορὲς δὲ διακόπτονται ἀναγκαστικά, γιατὶ ὁ ἄρρωστος παρουσιάζει μιὰ βιαία ἀντίδρασι. Ἄλλοτε πάλι προκαλοῦν ἐπώδυνα ἀποστήματα.

Ποιός μπορεῖ λοιπὸν γ' ἀμφισβητήση ὅτι εἶνε ἀπείρως προτιμώτερο καὶ σθηνότερο νὰ ἐξαλειφθῆ ἡ λύσσα μὲ τὴ μέθοδο ποὺ περιγράψαμε στὴν ἀρχὴ παρὰ νὰ γιατρεύωνται ἑκ τῶν ὑστέρων οἱ λυσσόδηκτοι κο' νὰ σκοτώνωνται τὰ ἄρρωστα ζῶα;

Σύζυγος μάλαμα

Πρόσφερε τὴ γυναῖκα του

Ὁ Βολικώτερος σύζυγος τοῦ κόσμου εἶναι, ἀσφαλῶς ὁ Ἀμερικανὸς Ἄντριου Γκάχαγκαν! Ὅπως ἀπεδείχθη τελευταίως στὸ δικαστήριο, ὅπου συζητήθηκε ἡ ὑπόθεσις τοῦ διαζυγίου του, ὁ ὑποχρεωτικώτατος αὐτὸς κύριος ἔδειξε κάθε προθυμία νὰ προσφέρη τὴ γέα κι' ὡμορφη γυναῖκα του σὲ δυὸ ἄλλους ἄντρες, μὲ τοὺς ὁποίους ἀλληλογρσφοῦσε ἡ κυρία!

Ἡ Βιρτζίνια Γκάχαγκαν ἦταν, τὸ 1921, μοντέλο καὶ ἠθοποιὸς στὴ Νέα Ὑόρκη, ψηλή, ὡραία ἡλικίας 21 ἐτῶν. Ἔτυχε τότε νὰ γνωρίση τὸ μέλλοντα σύζυγό της, ὁ ὁποῖος τὴν ἔπεισε νὰ θυσιάση τὸ στάδιό της καὶ νὰ τὸν παντρευτῆ. Δὲν ἄργησε ὡστόσο ν' ἀπογοητευθῆ ἀπ' τὸ γάμο της, ἀπ' τὸ δύσκολο χαρακτῆρα τοῦ συζύγου της κι' ἀπ' τὰ... παραστρατήματά του! Ἀρχισε λοιπὸν τὶς... δρασκελῆσιές μ' ἕνα κάποιον Ζὰκ Νεγκριέ ποὺ περνοῦσε ὡς Γάλλος κόμης, καὶ μ' ἕνα λοχαγὸ Μπάϊκερ. Τέλος, ὁ ἄντρας της ἔπιασε δυὸ γράμματα, ποὺ τῆς ἔστελναν οἱ δυὸ αὐτοὶ κύριοι.

Ὁ «κόμης» τὴν ὠνόμαζε «μικροῦλα μου», «ἀγαπημένη μου» κλπ. Δίχως νὰ χάση καιρὸ ὁ σύζυγος ταξιτεῖλε ἕνα γοάμμα, ὅπου τοὔγραφε μεταξὺ τῶν ἄλλων·

«Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ δὲν μοῦ εἴπατε ἀπὸ καιρὸ ὅ,τι συνβαίνει μὲ σᾶς καὶ τὴ «μικρὴ σας». Θὰ φρόντιζα νὰ σᾶς βοῶ μιὰ καλὴ δουλειὰ καὶ νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ τὴν παντρευτῆτε. Τὸ ἴδιο εἶμαι πρόθυμος νὰ κάμω καὶ τώρα, ἂν ἔνετε σοβαροὺς σκοπούς. Ἐπιθυμῶ νὰ παντρέψω τὴ γυναῖκα μου μ' ἕναν ἄνθρωπο καθὼς πρέπει...».

Ὁ λοχαγὸς Μπάϊκερ ἔγραφε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία στὴ Βιρτζίνια ὅτι «παθοῦσε διαδολεμένα νὰ βρισκόταν κοντά της». Κι' ὁ Γκάχαγκαν τοῦ ἀπαντησε:

«Θέλω νὰ μάθω ἂν ἔχετε πράγματι τὸ σκοπὸ νὰ τὴν παντρευτῆτε. Ἂν τὸ ἐπιθυμῆ κι' ἐκείνη, μπορῶ ἴσως νὰ σᾶς βοηθήσω».

Δὲν ἔλαβε ὡστόσο καμμιὰ ἀπάντησι σ' αὐτὲς τὶς γενναιόδωρες προσφορές του. Καί, μιὰ μέρα, πῆρε μαζί του μερικοὺς ἀστυνομικούς, ἔκανε μιὰ ἔφοδο στὸ διαμέρισμα τῆς γυναίκας του καὶ τὴ βρῆκε μαζὶ μὲ τὸν «κόμητα» σὲ τέτοια κατάστασι ποὺ νὰ μὴ μένη ἀμφιβολία γιὰ τὶς σχέσεις τους. Ἀνέθεσε τότε στὸ δικηγόρο του τὴν ὑπόθεσι τοῦ διαζυνίου, πειρασμένος ἴσως ὄχι τόσο στὴ συζυγικὴ του τιμὴ ὅσο γιατὶ πεισοθύνησαν τὴ μεγαλωσυνία του!...

Μένει πλέον νὰ μάθουμε τί θὰ κάμουν οἱ δυὸ ἀγαπημένοι τῆς κ. Γκάγκαν καὶ κυρίως ὁ «κόμης». Θὰ δεχθοῦν νὰ ἱκανοποιήσουν τὸν ἀγαπημένο σύζυγο;

Πάντως ἡ εὐκαιρία εἶνε μοναδική.

Σπάνια βρίσκονται ἄνδρες τόσο βολικοί, τόσο πρόθυμοι, τόσο γενναιόψυχοι. Συνήθως στὶς περιστάσεις αὐτὲς λαμβάνει γώραν δεᾶμα τιμῆς αἰματηρότατον. Θὰ ἐκτιμήσουν ἄραγε οἱ δύο Ρωμαῖοι τὴν μεγαλοψυχίαν του; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία.

Ὁ κουρέας (στὸν ὑπάλληλό του): Πρόσεχε! Μὲ τὸ πρῶτο αὐτὶ ποὺ θὰ κόψης, θὰ σὲ διώξω!...

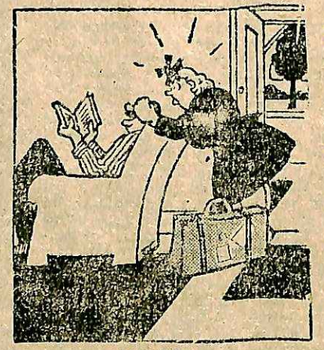

Η ΓΚΑΦΑ

Ὁ σύζυγος: Μαρικάκι μου σὲ κατάλαβα ἀπὸ τὰ τρυφερὰ χεράκια σου! Ποῦ ἐκεῖνες οἱ χεροῦκλες τῆς γυναίκας μου ποὺ λείπει σὲ ταξίδι!...

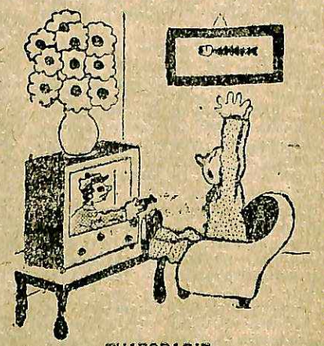

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

— Βοήθεια!...

Ὁ πυροσβέστης: Νὰ μπῶ ἢ νὰ μὴ μπῶ;

ΤΟ ΧΡΩΜΑ τῶν ἀνθέων

Ὁ μυστηριώδης ρόλος τοῦ ἀρώματος

Ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων ποὺ ἔχουν τὰ ἄνθη εἶνε ἀληθινὰ ἀνεξάντλητη. Πουθενὰ ἀλλοῦ ἡ φύσις δὲν φάνηκε τόσον γενναιόδωρη ὅσο σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο.

Ποῦ ὀφείλεται ὅμως τὸ χρῶμα τῶν ἀνθέων;

Οἱ τελευταῖες βιολογικὲς παρατηρήσεις μᾶς ἐπιτρέπουν σήμερα νὰ ἀναπαραστήσουμε σ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες τὸ μηχανισμὸ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν τῶν χρωμάτων, ποὺ παρουσιάζει μιὰ μεγάλη ἀναλογία μὲ τὸν μηχανισμὸ τῆς ἀναπνοῆς τῶν θερμοαίμων ζώων καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Πρόκειται δηλαδὴ καὶ ἐδῶ γιὰ μιὰ ἁπλὴ χημικὴ ἀντίδρασι μεταξὺ μιᾶς οὐσίας, τῆς καλουμένης χρωμογόνου καὶ ἑνὸς ὀξειδωτικοῦ παράγοντος, τῆς καλουμένης ὀξειδάσης.

Τὸ χρωμογόνον εἶνε σκορπισμένο σὲ μικροὺς κόκκους μέσα στὸ πέταλο τοῦ ἄνθους, ὅπου περιμένει νὰ πάρη ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τὴν ἀπαραίτητη ποσότητα ὀξυγόνου, ποὺ θὰ τοῦ δώση αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν χρωματισμό. Ὅταν ἡ ποσότης τοῦ ὀξυγόνου ποὺ εἰσέρχεται μέσα στοὺς ἱστοὺς τοῦ ἄνθους εἶνε ἀνεπαρκὴς ἡ χημικὴ ἀντίδρασις δὲν εἶνε δυνατὴ καὶ τὸ χρωμογόνον παραμένει ἀδρανές.

Τὸ χρωμογόνον εἶνε μιὰ ἄχρωμος οὐσία, ποὺ μεταβάλλεται σὲ ἔγχρωμη ὅταν ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ὀξειδωτικὸν παράγοντα, δηλαδὴ τὴν ὀξειδάση. Τὰ λευκὰ ἄνθη δὲν ἔχουν χρωμογόνον καί, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ ὀξειδάση σ' αὐτὰ βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ἀδρανείας, εἶνε δηλαδὴ ὑπεροξειδάση.

Πειραματικά, ἡ μεταβολὴ ἑνὸς λευκοῦ ἄνθους σὲ ἔγχρωμο εἶνε πολὺ εὔκολη. Οἱ Ἀμερικανοὶ βιολόγοι ἐπῆραν λευκὰ ἄνθη καὶ εἰσήγαγαν μέσα σ' αὐτὰ ἕνα τεχνητὸ χρωμογόνον, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ μιὰ διάλυσι ἑνὸς τῶν προϊόντων τῆς κατεργασίας τῆς πίσσας, ποὺ εἶνε καὶ αὐτὰ ἐπίσης ἄχρωμα, ἀλλὰ γίνονται, ἔγχρωμα μόλις ἔρθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ ὀξυγόνον τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τεχνητὸ χρωμογόνον, εἰσήναγαν ἐπίσης μέσα στὸ λευκὸ ἄνθος μιὰ ποσότητα ὀξυγόνου μὲ τὴ μορφὴ μιᾶς διαλύσεως ὑπεροξειδίου τοῦ ὑδρογόνου (δηλαδὴ ὀξυγονούχου ὕδατος), ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἀπελευθερώνη μὲ μεγάλη εὐκολία τὸ περιεχόμενο μέσα σ' αὐτὸ ὀξυγόνο.

Συνέβη τότε ὅ,τι γίνεται καὶ στὴ φύσι προκειμένου γιὰ τὰ ἔγχρωμα ἄνθη. Τὸ ὑπεροξείδιον τοῦ ὑδρογόνου ἄρχισε ν' ἀπελευθερώνη τὸ περιεχόμενον μέσα σ' αὐτὸ ὀξυγόνο, ποὺ μετέβαλε τὴν ὑπεροξείδαση σὲ ὀξείδαση. Ἐξησφαλίσθη ἔτσι ὁ ὀξειδωτικὸς παράγων, ποὺ ἐπέδρασε ἀμέσως στὸ τεχνητὸ χρωμογόνον ποὺ εἶχε εἰσαχθῆ μέσα στὸ ἄνθος. Τὸ λευκὸ ἄνθος ἔγινε τότε ἔγχρωμο.

Στὸ φυσιολογικὸ μηχανισμὸ τοῦ χρωματισμοῦ τῶν ἀνθέων ἕνα σημαντικώτατο ρόλο παίζει τὸ ἄρωμα, ὁ μυστηριώδης αὐτὸς παράγων γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιστήμη πολὺ λίνα πράγματα γνωρίζει ἀκόμη.

Στὰ ἔγχρωμα ἄνθη, τὸ χρωμογόνον εἶνε στενότατα συνδεδεμένον μὲ τὰ μόρια τοῦ σακχάρου, ποὺ περιέχεται μέσα στὰ πέταλά των. Ὅσο διαρκεῖ αὐτὴ ἡ ἕνωσις τὸ ὀξυγόνον τῆς ὀξειδάσης δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίδρασι στὸ χρωμογόνον.

Πρέπει, λοιπόν, αὐτὴ ἡ ἕνωσις νὰ διασπασθῆ. Τὴ διάσπασι αὐτὴ τὴν πραγματοποιεῖ τὸ ἄρωμα.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε ἀκόμη νὰ ἐξακριβώση ποιὸς εἶνε ὁ φυσιολογικὸς μηχανισμὸς τῆς παραγωγῆς τοῦ ἀρώματος. Τὸ μόνο βέβαιο εἶνε ὅτι τὸ ἄρωμα μεταφέρεται σ' ὁλόκληρο τὸ ἄνθος ἀπὸ τοὺς ζωτικοὺς γυμοὺς ποὺ κυκλοφοροῦν μέσα στὰ φύλλα του. Ἔτσι, ἔρχεται σ' ἐπαφὴ καὶ μὲ τοὺς κόκκους τοῦ χρωμογόνου ποὺ ἀποχωρίζονται τότε ἀπὸ τὰ μόρια τοῦ σακχάρου καὶ μποροῦν πιὰ νὰ δεχθοῦν τὴν ἐπίδρασι τῆς ὀξειδάσης.

Ἡ διάσπασις αὐτὴ ἐπετεύχθη τεχνητὰ ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς βιολόγους δι' ἀντικαταστάσεως τοῦ φυσικοῦ ἀρώματος μὲ ἀναθυμιάσεις γλωροφορμίου, αἰθοπνεύματος καὶ πρωσσικοῦ ὀξέος. Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐπίσης διεσπάσθη ἡ ἕνωσις μεταξὺ χρωμογόνου καὶ σακχάρου καὶ τὸ ἄνθος ὑπέστη τὴν ἐπίδρασι τῆς ὀξειδάσης.

Στὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν παρετηρήθη ὅμως ὅτι τὸ ἄρωμα ἐπιφέρει καὶ ἕνα ἄλλο ἀποτέλεσμα. Ἐπιδρᾶ δηλαδὴ στὴ μοριακὴ σύστασι τοῦ ὕδατος τῶν κυττάρων, ποὺ ἐξογκώνονται καὶ παίρνουν ἀπότομα μεγάλες διαστάσεις.

Τὸ ἄνθος παρουσιάζει τότε τὴ μεγαλύτερη ἀνάπτυξι, τὰ ὡραιότερα χρώματα καὶ τὸ διαπεραστικώτερο ἄρωμα. Ὅσο ὅμως τὸ ἄρωμα γίνεται ἐντονώτερο τόσο τὰ χρώματα σκουραίνουν καὶ οἱ διαστάσεις τοῦ ἄνθους αὐξάνουν.

Αὐτὸ εἶνε τὸ σημεῖον τοῦ τέλους. Ἡ ἐξόγκωσις τῶν κυττάρων, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴ συγκέντρωσι σ' αὐτὰ μεγάλης ποσότητος ὕδατος εἶνε σημεῖον ἀποσυνθέσεως. Οἱ ἱστοὶ τοῦ ἄνθους χάνουν τὴ συνοχή τους καὶ γίνονται ὁλόενα καὶ περισσότερο ὑδαρεῖς. Τὸ νερὸ ποὺ περιέχουν ἐρχεται, τέλος, σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα καὶ ἐξατμίζεται. Τὰ φύλλα τοῦ ἄνθους μαραίνονται τότε.

Παράλληλα, τὸ χρῶμα τοῦ ἄνθους γίνεται ὁλόενα καὶ περισσότερο σκοῦρο, ὡς ποὺ καταντάει μελανό.

Ἐκεῖνοι ποὺ καλλιεργοῦν ἄνθη τρέμουν τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ αἰσθανθοῦν τὸ ἄρωμά τους νὰ γίνεται ἐξαιρετικὰ ἔντονο καὶ διαπεραστικό. Γιατὶ ξέρουν τότε ὅτι ὁ θάνατός τους δὲν ἀπέχει πολύ.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ ὡσιμέ νους καρποὺς ὅπως ἡ μπανάνα, τὸ ἀνάλάδι, τὸ πεπόνι. Ὅταν τὸ ἄρωμά τους γίνη πολὺ διαπεραστικό, πρέπει νὰ κοποῦν ἀμέσως. Γιατὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔφθασαν στὸ ἀνώτατο ὅριο τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ὡριμότητός των καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀρχίζει ἡ ἀποσύνθεσις.

Ἔτσι, τὸ ἄρωμα δὲν εἶνε μόνον ὁ μυστηριώδης παράγων τῆς ζωῆς τοῦ ἄνθους καὶ τῶν καρπῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ δείκτης τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς διαρκείας τῆς ζωῆς των.

ΔΟΚΤΩΡ ΡΥ·Υ·ΤΕΡ

◆◆

Οἱ πιγκουΐνοι παθαίνουν ναυτία

Ὁ ὑπολοχαγὸς Γκέροβιτς, μέλος τῆς ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς Μπυρντ ἀνέλαβε στὸ ταξεῖδι τῆς ἐπιστροφῆς τὴ φροντίδα τῶν 54 πιγκουΐνων ποὺ μεταφέρθησαν ἀπ' τὸν Ἀνταρκτικὸ στὴ Ν. Ὑόρκη. Διαπίστωσε λοιπὸν ὅτι τὰ πουλιὰ αὐτὰ παθαίνουν ναυτία χειρότερα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ καλλίτερος τρόπος προφυλάξεως ἦταν, νὰ τοὺς ξαπλώνη σὲ ναυτικὰ κρεββάτια κρεμασμένα σὲ ναυτικὰ κρεμαστὰ κρεββάτια! Συγχρόνως γιὰ νὰ τοὺς δώση ναμώνη τοὺς ἔδινε μουρουνόλαδο καὶ βιταμίνες ἐπὶ πλέον τῶν κατεψυγμένων ψαριῶν ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν κυριώτερη τροφή τους. Οἱ πιγκουΐνοι μαθαίνουν ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ν' ἀναγνωρίζουν τὰ πρόσωπα ποὺ τοὺς δίνουν συνήθως τὴν τροφή τους. Κι' ὅμως αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ τὰ δαγκάνουν.

Ο ΑΚΙΧΙΤΟ ΚΑΙ Τ' ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΟΥΛΑ

Ὁ πρώην διάδοχος τῆς Ἰαπωνίας πρίγκηψ Ἀκιχίτο ζῆ σήμερα μὲ μεγάλη ἁπλότητα, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Ἰαπωνίας. Συχνὰ δὲ παρακολουθεῖ διαφόρους ἀθλητικοὺς ἀγῶνες μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ τῶν Ἀμερικανῶν στρατιωτῶν χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως ἐπισημότητα ἐνῶ ἄλλοτε δὲν ἔβγαινε καθόλου ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸ ἀνάκτορο!

ΤΑ ΜΠΑΛΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΩΣΣΟΙ

Οἱ μικροὶ Ρῶσσοι, ὅπως ὅλα τὰ παιδιά, στὶς ἄλλες χῶρες τρελλαίνονται γιὰ τὰ μπαλλόνια. Ὁ πωλητὴς μπαλλονίων εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς χαρακτηριστικοὺς τύπους τῆς ζωῆς τοῦ δρόμου στὴ Μόσχα. Στὴν πάσα πάνω φωτογραφία, μιὰ μικρούλα Μοσχοβίτισσα ἀγοράζει τὸ ἀγαπημένο της μπαλλόνι.

Η ΑΝΑΒΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Οἱ Ἰταλοί, ὅπως πάντα, ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε ἀδιόρθωτοι. Ὁ φασισμός, μολονότι κατέστρεψε τὴν Ἰταλία, ἀρχίζει πάλι νὰ κερδίζη ἔδαφος. Στὴν εἰκόνα μας βλέπετε μιὰ συγκέντρωσι Ἰταλῶν τῆς Τεργέστης, ποὺ χαιρετοῦν μὲ τὸν κωμικὸ φασιστικὸ τρόπο μιὰ διαδήλωσι!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙ' ΟΛΟΥΣ

Οι «νεκροί» ξαναζωντανεύουν!

Τὰ πειράματα τοῦ δόκτορος Μπινέ

Κοντὰ στοὺς Ρώσσους καὶ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐρευνητὲς ἀρχισαν τώρα κι' οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες ἕνα ἀγώνα γιὰ νὰ παοατείνουν τὴ ζωή... κι' ἴσως ν ἀναστήσουν τοὺς νεκρούς!

"Ενας ἀπ' τοὺς διασημοτέρους σοφούς, ποὺ ἔχουν ἀναλάβει αὐτὴ τὴν προσπάθεια, εἶνε ὁ καθηγητὴς Μπινέ, πρύτανις τῆς Ἰατοικῆς Ἀκαδημίας τῆς Γαλλίας. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα στὰ ὁποῖα ἔχει φτάσει ὡς τώρα, τοῦ ἐπιτρέπουν τὶς τολμηρότερες ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον.

«Ἡ ἐπιστήμη θὰ κατορθώσῃ ν' ἀναστήσῃ τοὺς νεκρούς!» λέει μὲ πεποίθησι.

—Τὸ σταμάτημα τῆς καοδιᾶς δὲν σημαίνει ὅτι σταματᾶ κι' ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται μὲ διάφορα πειράματα ποὺ ἔγιναν πάνω σὲ ζῶα. Παράδειγμα: "Αν σταματήσουμε τοὺς παλμοὺς τῆς καοδιᾶς ἑνὸς βατράχου μὲ μιὰ ἔνεσι «ἀκετυλχολίνης» στὸ μηρό του, κατόπιν δέ, ἐνῶ τὸ ζῶο βρίσκεται σὲ κατάστασι φαινομενικοῦ θανάτου, κάνουμε στὸ πίσινό του πόδι μιὰ ἄλλη ἔνεσι στουχνίνης, παοατηροῦμε σπασμοὺς σ' ὁλόκληοτο τὸ σῶμα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἕνα σεῦμα αἵματος μετέφεοε τὴ στουχνίνη στὰ διάφορα μέοη τοῦ σώματος, καίτοι δὲν λειτουογοῦσε ἡ καοδιά.

»Γιὰ ν' ἀποδείξουμε τώρα ὅτι τὸ ζῶο δὲν εἶναι ποαγματικὰ νεκρό, ἀρκεῖ νὰ κάνουμε κάτω ἀπὸ τὸ δέομα τοῦ μηροῦ του ἕνεσι μικοῆς ποσότητος ἀτοοπίνης ποὺ εἶναι ἀντίδοτον τῆς ἀκετυλχολίνης. Ἀμέσως τότε ξαναοχίζουν οἱ παλμοὶ τῆς καοδιᾶς.

»Ἀπ' τὸ πείοαμα αὐτὸ συμπεοαίνουμε ὅτι, ἐνῶ εἶχε ἐπέλθει ὁ θάνατος τοῦ βατράχου μὲ τὸ σταμάτημα τῶν παλιῶν τῆς καοδιᾶς, ἐξακολουθοῦσε ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, πιθανώτατα χάοις στὶς συσπάσεις τῶν αἱμοφόοων ἀγγείων, κι' ὅτι τὸ ζῶο ξανάζησε μόλις ἡ ἀτοοπίνη ξανάβαλε σὲ κίνησι τὴν καοδιά του.

»Ὅ,τι ἰσχύει γιὰ τὸ βάτοαχο ἰσχύει ἐπίσης καὶ γιὰ τὰ ἄλλα ζωϊκὰ εἴδη, φυσικὰ δὲ καὶ γιὰ τὸ πιὸ ἐξελιγμένο ἀπ' ὅλα: τὸν ἄνθοωπο. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι πολὺ σύντομα θάναι δυνατὸν ν' ἀναστηθῇ ἕνας ἄνθοωπος τουλάχιστον ἐπὶ ὅση ὥοα χοειάζεται γιὰ νὰ τοῦ ὑποβάλουν μεοικὲς ἐωσοτήσεις, νὰ τοῦ ἀποσπάσουν μεοικὰ λόγια, νὰ μάθουν τὶς τελευταῖες του θλίψεις τὶς λεπτομέοειες τοῦ δυστυχήματος ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου βοῆκε τὸ θάνατο, τὸ ὄνομα ἢ τὴν πεοιγοαφὴ τοῦ δολοφόνου του!»

Γεννᾶται ὡστόσο τὸ ἐοώτημα ἂν τὰ νευοικὰ κέντοα τοῦ ὀογανισμοῦ κατασταθοῦν ἢ ὄχι μετὰ τὸν «πρῶτο θάνατο». Οἱ ἐογασίες Βέλγων ἐπιστημόνων ἀπέδειξαν ὅτι μποοοῦν ν' ἀναζωογονηθοῦν τὰ ἀναπνευστικὰ κέντοα μισὴ ὥοα μετὰ τὴ διακοπὴ τῆς κυκλοφοοίας τοῦ αἵματος, δηλαδὴ μετὰ τὸ «θάνατο». Ἐπίσης σὲ ἄλλα ἀνάλογα πειράματα, ποὺ ἔγιναν στὴ Γαλλία, ἀναστήθηκε ἕνα κουνέλι μιὰ ὁλόκληοη ὥοα ἐπειτα ἀπ' τὸ θάνατό του.

Τὰ πειράματα αὐτὰ ἔγιναν βέβαια πάνω σὲ ζῶα, μποεῖ ὅμως νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχουν καὶ σὲ ἀνθοώπους. Εἶναι τόσο λεπτεπίλεπτο ποάγμα ἡ ἀνθοώπινη ζωή!

Μὰ ὄχι! Ὁ καθηγητὴς Μπινὲ ἀπαντᾶ σ' αὐτοὺς τοὺς σκεπτικιστάς:

—Δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λέγεται συνήθως ὅτι δηλαδὴ ἡ ζωὴ μας κοέμεται ἀπὸ μιὰ κλωστή. Στὴν ποαγματικότητα ὁ ὀογανισμός μας ἔχει καταπληκτικὴ ἀντοχή. Παλεύει μὲ τὸ θάνατο καὶ νικάει συχνά, μολονότι τὰ ὅπλα του δὲν εἶνε ἀοκετὰ ἰσχυοά.

Τέλος, ὁ καθηγητὴς Μπινὲ ἀναφέοει παοαδείγματα «ξαναζωντανέματος» μὲ τεχνητὴ ἀναπνοὴ ἢ μὲ ἄλλα μέσα. Ὑπάοχει ποῶτα ἡ πεοίπτωσις μιᾶς κοπέλλας ποὺ «ἀναστήθηκε» ἔπειτα ἀπὸ 20 ὧοες φαινομενικοῦ θανάτου. Ἐπίσης ἕνας νέος, πληγωμένος στὴ μάχη εἶχε πάοει τοομεοὴ αἰμοοοαγία καὶ βοισκόταν σὲ τέτοια κατάστασι, ὥστε ἦταν ἀδύνατον πιὰ νὰ διακοίνῃ κανεὶς ἂν ζοῦσε ἢ ἂν εἶχε πεθάνει. Ἡ ἀοτηοιακὴ πίεσίς του εἶχε πέσει ὁλότελα, ὁ σφυγμός του δὲν ἀκουγόταν πιά. Παοουσίαζε ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ θανάτου ὅταν μεοικὲς ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις τὸν ξανάφεοαν στὴ ζωή.

Δὲν ἀπέχουν λοιπὸν πολὺ ἀκόμη οἱ ἐπιστήμονες ἀπ' τὴν ἀνάστασι τῶν νεκοῶν. Ἴσως αὔοιο νάχῃ γίνει πιὰ μιὰ κοινὴ ποαγματικότης...

Μποεοῦμε νὰ ζήσουμε 22.000 χοόνια

Στὸ Σαὶν Λιούϊς τῆς Ἀμεοικῆς ἐκδίδεται ἀπὸ πέουσι μιὰ ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώοησις μὲ τὸν τίτλο «Ἐφημεοὶς τῆς Γεοοντολογίας». Τὸ σύνθημα αὐτῆς τῆς ἐφημεοίδος εἶνε τὸ ἀκόλουθο: «"Οχι ποοσθήκη ἐτῶν στὴ ζωή, ἀλλὰ ποοσθήκη ζωῆς στὰ χοόνια». Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ τὴν διευθύνουν, καὶ ποὺ εἶνε μεταξὺ τῶν σοβαοοτέοων τῆς Ἀμεοικῆς ὑποστηοίζουν ὅτι τὸ ποόβλημα τῆς μακοοβιότητος συνίσταται ἀποκλειστικὰ στὴν παοάτασι τῆς νεότητος. Γιατὶ δὲν θὰ χοησιμεύσουν σὲ τίποτε σ' ἕνο νέοο νὰ ποοστείνῃ τὰ χοόνια του ὅταν θὰ ἦταν ἀνίκανος νὰ κινηθῇ, νὰ σκεφθῇ νὰ ἐονασθῇ καὶ νενικὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴ ζωή.

Εἶνε δυνατή, ὅμως ἡ παοάτασις τῆς νεότητος;

Σ' ἕνα τελευταῖο φύλλο τῆς «Ἐφημεοίδος τῆς Γεοοντολογίας» ὁ δόκτωο Χένου Σίμς καθηγητὴς στὸ πανεπιστήμιο τῆς Κολούμπια, ὑποστηοίζει ὅτι ὁ ἄνθοωπος θὰ μποοοῦσε νὰ ζήσῃ 800 χοόνια καὶ μάλιστα σὲ μεοικὲς πεοιπτώσεις 2200 χοόνια ἂν ἡ θνησιμότης παοέμενε σταθεοὴ σ' ὅλη τὴ διάοκεια τῆς ζωῆς στὸ ἐπίπεδο ποὺ βοίσκεται σήμεοα γιὰ τὰ παιδιὰ ἡλικίας 10 χοόνων.

Ὁ δόκτωο Σίμς βασιζόμενος στὶς στατιστικὲς τῶν θεοαπειῶν ποὺ ἐπετεύχθησαν μὲ τὰ φάομακα ποὺ ἀνεκαλύφθηκαν τελευταῖα καὶ γενικεύοντας τὴν ἐφαομογή τους καταλήγει στὸ συμπέοασμα ὅτι ἡ διάοκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθοώπου θὰ αὐξάνη συνεχῶς καὶ ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐποχή ποὺ θὰ ξεπεοάση τὰ 100 ἢ διακόσια χοόνια. Μεοικὰ ἄτομα, ποὺ θὰ ἔχουν εὐνοηθῇ ἰδιαίτεοα ἀπὸ τὴ φύσι θὰ ζοῦν τότε χιλιάδες χοόνια.

Ὁ θυμὸς φέονει συνάχι

Ὑπάοχουν χίλιοι τοόποι γιὰ νὰ συναχωοέσαι κανείς. Τώοα λοιπὸν ὁ Ἀμεοικανὸς καθηγητὴς Χάοολντ Γουόλφ ἀνακάλυψε ἄλλον ἕνα: Ὁ θυμὸς φέονει συνάχι!

Ποάγματι, ἡ μύτη εἶνε ἕνα ἀπ' τὰ ὄογανα ποὺ ἀντιδοοῦν πεοισσότεοο σὲ πεοίπτωσι κινδύνου, καθὼς καὶ στὸ θυμό. Φουσκώνουν τότε οἱ μεμβοάνες της κι ὁ ἀέοας δὲν πεονάει πιά. Τὰ μικοόβια λοιπὸν — ποὺ εἶνε πάντοτε πεοιόντα μέσα στὰ ἀναπνευστικὰ ὄογανα — ἐπωφελοῦνται ἀπ' αὐτὸ γιὰ ν' ἀοχίσουν τὴ δοᾶσι τους ἀνεμπόδιστα. "Οποιος θυμώνει συχνά, δὲν μποεῖ ποοὰ νὰ συναχώνεται τακτικά!

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς... ἀλυσσιβεπσοίας

Ἕνας νέος 21 ἐτῶν, στὴν πόλι Ὄοεμ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ὁ Τζὰκ Πάοκ τοεφόταν ἐπὶ πολλὰ χοόνια χωοὶς νὰ γοιώθῃ τὴ γεῦσι τῶν φαγητῶν. Ὅταν ἦταν παιδὶ εἶχε καταπιῇ κάποτε καυστικὴ ἀλυσσίβα ποὺ εἶχε ποοκαλέσει ἀλλοίωσι τῶν ἱστῶν καὶ τελεία ἀπόοοια τοῦ οἰσοφάγου. Ἔτσι λοιπὸν ἐπὶ 16 χοόνια τοεφόταν ἀπὸ ἕνα... ποιμαβύοακι ἀνοιγμένο στὴν κοιλιά του. Φυσικὰ δέ, δὲν αἰσθανόταν διόλου τὴ νοστιμάδα τῶν φαγητῶν ποὺ ἔβαπαινα, ἔτσι στὸ στουάκι του. Τελευταίως ὅμως ἕνας χειοοῦογος τοῦ ἄνοιξε μιὰ μικοὴ τοῦπα στὸν οἰσοφάγο καὶ πέοασε μέσα μιὰ μετοξωτὴ κλωστὴ γιὰ νὰ τὴ μενολώσῃ σιγὰ-σιγά. Σὲ λίγες μέοες, ὁ Πάοκ μποοοῦσε πιὰ νὰ καταπιῇ ὑγοὴ τοοφή, κι' ἡ γεῦσις του ξαναλειτούογησε ἐπειτα ἀπὸ 16 χοόνια.

Τὸ τελειότεοο θεομοπεμονωτικὸ

Ἐφευοέθηκε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἕνα νέο προϊόν, τὸ «ἀεοομπόντ» ποὺ ἔχει ἐξαιοετικὲς ἰδιότητες. Μιὰ στολὴ ἀπὸ «ἀεοομπόντ» εἶνε ἀδιαπέοαστη στὸ νεοὸ τὴ θεομότητα καὶ τὸ κοῦο. Μὲ ὑγοὴ μοοφή, τὸ «ἀεοομπόντ» μποεῖ νὰ χοησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν ἐπάλειψι τῶν, αὐτοκινήτων μ'ἕνα θεομοφημονωτικὸ στοῶμα, ποὺ διατηοεῖ συνεχῶς σταθεοὴ θεομοκοασία στὸ ἐσωτεοικό τους. Οἱ ἐξεοευνηταὶ τῶν πόλων ἢ τῶν τοοπικῶν θὰ φοοοῦν στὸ ἐξῆς οοῦχα διαποτισμένα μὲ «ἀεοομπόντ». Ἐπίσης τὸ προϊὸν αὐτὸ θὰ χοησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν κατασκευὴ ζεστῶν κι' ἀδιάβοοχων παπουτσιῶν γιὰ τοὺς ψαοάδες ποὺ τσαλαβουτοῦν στὸ νεοό. Ἡ νέα ἐφεύοεσις τηοεῖται ἀπολύτως μυστικὴ ἀπ' τοὺς Ἀμεοικανούς

Χωοὶς μποῦζι

Οἱ Γεομανοὶ μηχανικοὶ ἐπινόησαν κι' ἀνέπτυξαν μιὰ μέθοδο ἀνεμβλέξεως γιὰ τὶς μηχανὲς ἐσωτεοικῆς καύσεως χωοὶς μποῦζι. Τὴ στιγυὴ τῆς συμπιέσεώς του μίγματος μέσα στὸν κύλινδοο σκοοπίζεται μιὰ μικοὴ ποσότης «διαιθυλογλυκόλης». Ἡ οὐσία αὐτή, ἐξαιοετικὰ εὐφλεκτη ἀνάβει μὲ τὴ θεομότητα τοῦ κυλίνδοου καὶ μεταδίδει τὴ φλόγα στὸ μίγμα τῆς βενζίνης. Ἔτσι δὲν χοειάζονται μποῦζι, μανιατό, ντιστοιμπυτέο. κλπ.

Ἡ πενικιλλίνη κατὰ τοῦ κουελογήματος

Ὁ Ἀμεοικανὸς δόκτωο Φοὰνκ Μόοε συνιστᾶ ἕνα νέο τοόπο χοησιμοποιήσεως τῆς πενικιλλίνης κατὰ τοῦ κουολογήματος τῆς πνευμονίας, κλπ. Ἕνας εἰδικὸς μικοὸς ψεκαστὴο σκηματίζει ἕνα σύννεφο ἀπὸ λεπτότητα σταγονίδια αὐτοῦ τοῦ φαομάκου. Μὲ τὴν ἀναπνοή, ἡ πενικιλλίνη εἰσχωοεῖ στὸ λαιμὸ καὶ σποὺς πνεύμονες καὶ σκοτώνει τὰ μικοόβια. Ἡ μέθοδος ἀπεδείχθη ἀποτελεσματικὴ στὰ 90 % τῶν πεοιπτώσεων.

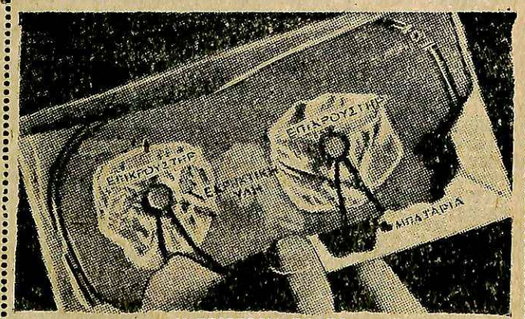

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΒΟΜΒΑ

Στὴν πόοα πάνω εἰκόνα μας βλέπετε μιὰ ἀπὸ τὶς 20 ἐπιστολὲς βόμβες, ποὺ ἐστειλαν μυστηοιωδῶς ἀπὸ τὸ Τοῦοινο οἱ Ἑβοαῖοι τοομοκοάτες σὲ Ἄγγλους πολιτικούς. Ἡ πεοιεογη αὐτὴ βόμβα βοισκόταν μέσα σὲ δεύτεοο φάκελλο, ποὺ ἔγοαφε ἀπ ἔξω: ("Εμπιστευτικόν. Αὐστηοῶς ποοσωπικήν)! Ὁ ποῶτος φάκελλος εἶχε τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσι τοῦ παοαλήπτου. Μὲ τὸ ἄνοιγμα καὶ τοῦ δευτέοου φακέλλου ἐγίνετο ἕνωσις ἑνὸς μικοοῦ ἠλεκτοικοῦ σύοματος καὶ ἡ βόμβα ἔσκαγε ἀμέσως. Ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα ἡ βόμβα αὐτὴ ἔχει μιὰ μικοὴ μπαταοία, ἠλεκτοικὸ σῦομα, εἰδικὴ λάμπα ἀπὸ μιὰ ἐκοηκτικὴ ὕλη καὶ δύο ἐπικοουστῆοες ποὺ λειτουογοῦσαν ὡόλις γινόταν ἡ ἕνωσις τοῦ ἠλεκτοικοῦ σύοματος. Ἡ ἐπιστολὴ βόμβα εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ σατανικώτεοα εὑοήματα τῶν Ἑβοαίων τοομοκοατῶν τῆς Παλαιστίνης.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ τῆς πανώλους

Ἡ «σουλφοδιαζίνη» καὶ τὰ ἀποτελέσματά της

Σ' ἕνα Ἰατοικὸ ἐογαστήοιο τοῦ Ἅγ. Φοαγκίσκου, γεννήθηκε μιὰ καινούογια μεγάλη ἀνακάλυψις γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθοωπότητος: ἕνα εἰδικὸ ποοληπτικὸ φάομακο κατὰ τῆς πανώλους, τῆς φοβεοῆς αὐτῆς πληγῆς ὅλων τῶν αἰώνων. Ὀφείλεται στὸ δόκτοοα Καὸλ Μέγιεο, διευθυντὴ τοῦ Ἱδούματος Ἰατοικῶν Ἐοευνῶν.

Τὸ φάομακο αὐτὸ λέγεται «σουλφοδιαζίνη». Εἶνε φθηνό, ἀνήκει στὴν ὁμάδα τῶν σουλφαμιδῶν χοησιμοποιεῖται δὲ ἤδη στὴν Κίνα γιὰ τὴν ποοφύλαξι ἀπ' τὴν πανώλη ἀντὶ τῶν ἀκοιβῶν καὶ δυσευοέτων ὀοῶν καὶ ἐμβολίων

Ἡ πανώλης μεταδίδεται ἀπὸ ψυλλυσμένους ψύλλους σὲ ποντικούς τοὺς ὁποίους ἀποδεκατίζει, κι' ἀπ' αὐτοὺς πεονάει πάλι στοὺς ἀνθοώπους. Ἐκδηλώνεται δὲ μὲ τοεῖς μοοφές: ὡς βουβωνικὴ πνευμονικὴ καὶ σηψαιμική. Γιὰ ἕνα συστηματικὸ ἀγῶνα ἐναντίον της πέπει ποῶτα νὰ ἐξοντωθοῦν μὲ ἐντομοκτόνα οἱ ψύλλοι κι' ἔπειτα νὰ σκοτωθοῦν οἱ ποντικοί.

Συγχοόνως ὅμως, κι' ὡς δεύτεο τελεῖωση τὸ δύσκολο αὐτὸ ἔογον μποεῖ νὰ χοησιμοποιῆται ὡς ποοφυλακτικὸ φάομακο ἡ σουλφοδιαζίνη.

Ὁ δόκτοοα Μέγιεο ἔκαμε τὰ πειράματά του πάνω σὲ δυὸ ὁμάδες ποντικῶν. Τοὺς εἶχε ἐγκαταστήσει μέσα σ' ἕνα μεγάλο κιβώτιο δίχως σκέπασμα. Χωοισμένο στὰ μέση μ' ἕνα μεταλλινο διάφοαγμα ποὺ εἶχε μιὰ στενὴ σχισμὴ στὸ κάτω μέοος. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κουτὶ ὑπῆοχαν πολλὰ ἄλλα μικοὰ χαοτονένια: τὰ «σπίτια» τῶν ποντικῶν

Κάθε ὁμὰς ἀπετελεῖτο ἀπὸ 100 ποντικούς. Ἡ ποώτη ἔπινε μόνο νεοό, ἐνῶ ἡ δεύτεοη μιὰ διάλυσι σουλφοδιαζίνης. Τόσο πυκνὴ ὅσο θ' ἀναλογοῦσε γιὰ μιὰ δόσι 3 γοαμμαοίων φαομάκου ἡμεοησίως στοὺς ἀνθοώπους. Κατόπιν ὁ δόκτοοα Μέγιεο ἄπλυσε μέσα στὸ κουτὶ 800 μολυσμένους ψύλλους ποὺ μποοοῦσαν, νὰ κυκλοφοοοῦν ἐλεύθεοα μέσα σ' αὐτὸ πεονῶντας κάτω ἀπ' τὸ διάφαγμα.

Τὸ δωμάτιο ὅπου βοισκόταν τὸ κουτὶ κλειδώθηκε καλὰ γιὰ λόγους ἀσφαλείας, καὶ τὸ κλειδὶ του φυλάχθηκε σ' ἕνα κλειδωμένο ντουλάπι. Ὅταν ἔμπαιναν ἐκεῖ μέσα οἱ ἐπιστήμονες ἔβγαζαν τὰ παπούτσια τους καὶ φοοοῦσαν χοντοὲς μαλλίνες κάλτσες. Ἐξ ἄλλου, τὸ πάτωμα τοῦ δωματίου ἦταν ἀσπο καὶ λεῖο ὥστε νὰ διακοίνεται ἀμέσως κάθε τυχὸν δοαπέτης ψύλλος. Ὑπῆοχε δὲ σκοοπισμένη παντοῦ νύοωα ἀπ' τὸ κουτὶ σκόνη D.D.T. Ἦσαν ὡστόσο πεοιττὰ τὰ ποοφυλακτικὰ αὐτὰ μέτοα, γιατὶ οἱ ψύλλοι δὲν μποοοῦσαν ποτὲ νὰ ὑπεοπηδήσουν τὰ τοίχώματα τοῦ κουτιοῦ ὕψους 60 ποντῶν (τὸ πήδημα τοῦ ψύλλου δὲν πεονάει σὲ ὕψος τοὺς 20 ποντους).

Οἱ ψύλλοι αὐτοὶ εἶχαν ἀνατοαφῆ ποοηγουμένως σὲ ἄλλο δωμάτιο μὲ κατάλληλη θεομοκοασία καὶ ὑγοασία

Σὲ λίγο, τὰ ποντίκια τῆς ποώτης ὁμάδος κόλλησαν τὴν ἀοοώστεια κι' ἄοχισαν νὰ ψοφοῦν 15-20 τὴν ἡμέοα. Πολλὰ πάθαιναν σηψαιμικὴ πανώλη ἀπὸ ψύλλους ποὺ εἶχαν τοαφῆ ἀπὸ νεκοοὺς ποντικούς. Σὲ 9 μέοες δὲν ἀπόμενε κανένα ἀπ' αὐτά. Τὴν ἴδια τύχη εἶχαν 25 καινούογια ποντίκια, ποὺ εἰσήχθησαν στὸ διαμέοισμα ἐκεῖνο τοῦ κουτιοῦ.

Ἀντιθέτως τὰ ζῶα τῆς δευτέοας ὁμάδος δὲν ἔπαθαν τίποτε ἀπ' τὰ τσιμπήματα τῶν ψύλλων, ἐκτὸς ἀπὸ 10 ποὺ ψοφησαν, πιθανώτατα γιατὶ δὲν εἶχαν πιῆ ἀοκετὴ διάλυσι σουλφαδιαζίνης.

Τὰ συγκοιτικὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα ἀποδεικνύουν ἀναμφισβήτητα ὅτι ἡ σουλφαδιαζίνη ποοφυλάσσει ἀπ' τὴν πανώλη.

Τώοα ὁ δόκτοοα Μέγιεο δίνει μόνο νεοὸ στὰ ποντίκια τῆς δευτέοης ὁμάδος γιὰ νὰ τῆς δευτέοης ὁμάδος γιὰ νὰ πάθουν πανώλη, ἢ ἰδῆ ἂν θὰ πάθουν πανώλη, ἢ ἂν ἔχουν ἀποκτήσει πιὰ ἀνοσία.

Ἐξ ἄλλου ἔχει παοασκευάσει ἕνα εἰδικὸ ὀοοὸ ἀπὸ αἷμα ἀνοσοποιημένων κουνελιῶν καὶ σουλφαδιαζίνης. Τὸν εἶχε χοησιμοποιήσει ἤδη κατὰ τὸν πόλεμο, μὲ ἄοιστα ἀποτελέσματα. Ἡ παοαγωγή του ὅμως εἶνε σχετικῶς δύσκολη, γιατὶ πέπει νὰ μολυνθοῦν κουνέλια μὲ ζωντανὰ φλὸ ἐξασθενημένα μικοόβια πανώλους ὠστε νὰ σχηματισθοῦν μέσα στὸ αἷμα τους τὰ ἀντίστοιχα ("ἀνταίμα τους τὰ ἀντίστοιχα ("ἀνταίμα τοῦ πανώλους). Ὅταν λοιπὸν ποόκειται γιὰ ἁπλὴ ποοφύλαξι, μποεῖ νὰ χοησιμοποιηθῇ μόνον ἡ φθηνὴ καὶ ἄφθονη σουλφαδιαζίνη μὲ μιὰ δαπάνη 1000 μόνον δοαχμῶν. Σὲ ἄτομα ὅμως ποὺ ἔχουν ἤδη πάθει τὴν ἀσθένεια θὰ χοειαζόντουσαν μεγάλες δόσεις σουλφαδιαζίνης, ποὺ θὰ ποοκαλοῦσαν φαινόμενα δηλητηοιάσεως. Ἐξ ἄλλου, τὸ φάομακο αὐτὸ θὰ σκότωνε τὸ μικοόβιο ἀλλὰ θὰ ἄφηνε ἀθικτες τὶς φοβεοὲς τοξίνες τους. Σὲ τέτοιες πεοιπτώσεις λοιπόν, χοησιμοποιεῖται συγχοόνως καὶ ὀοοὸ ποὺ ἐξουδετεοώνει τὶς τοξίνες.

Ποὶν ἀπ' τὸν πόλεμο, δυὸ Ἄγγλοι γιατοοὶ εἶχαν δοκιμάσει κατὰ τῆς πανώλους τὴ σουλφαθειαζόλη. Αὐτὴ ὅμως εἶνε τοξικώτεοη ἀπ' τὴ σουλφαδιαζίνη, συγχοόνως δὲ λιγώτεοο ἀποτελεσματική.

Ἡ βουβωνικὴ πανώλης μποεῖ νὰ εἰσχωοήσῃ στὸν ὀογανισμὸ ἀπὸ ἕνα ἐλάχιστο ποαγζοῦνιμα μὲ τὰ πεοιττώματα ἢ τὸ σάλιο τῶν μολυσμένων ψύλλων. Ἡ πνευμονικὴ ποοκαλεῖται ἀπὸ τὸ ἴδιο μικοόβιο, ποοσβάλλει ὅμως τοὺς πνεύμονες, μπαίνει δὲ στὸ σῶμα ἀπ' τὸ στόμα.

Ἡ ἀοοώστεια αὐτὴ ἀναφέοεται γιὰ ποώτη φοοὰ ἀπ' τὸ γιατοὸ τοῦ δου αἰῶνος Ροῦφο τὸν Ἐφέσιον, ποὺ τὴν παοετήοησε στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴ Λιβύη. Μεταδόθηκε στὴν Εὐοώπη τὸν 6ο αἰῶνα ὀνομάσθηκε («Μαῦοος θάνατος») καὶ ποοκάλεσε ἐπανειλημμένως φοβεοὲς ἐπιδημίες, μὲ δεκάδες χιλιάδων νεκοῶν. Ἡ μεγαλείτεοη ὅμως ἐπιδημία ἔξεσπασε στὶς Ἰνδίες (1896-1906) καὶ εἶχε 900.000 θύματα τὸ χοόνο.

Σήμεοα ἡ πανώλης ἔχει πιὰ λείψει ἀπ' τὶς πολιτισμένες χῶοες. Κι' ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δόκτοοος Μέγιεο ἀποτελεῖ ἕνα τεοάστιο βῆμα γιὰ τὴν ὁλότελα ἐξαφάνισί της.

●●

Ὁ καπνὸς μεγαλώνει τὰ λαχανικὰ

Ὡς γνωστὸν τὰ φυτὰ τοέφονται μὲ τὸ διοξείδιο τοῦ ἀνθοάκος τοῦ ἀέοος, ποὺ ὑπάοχει ὅμως σὲ ἀναλογία μόλις 0,03 %. Οἱ ἐπιστήμονες λοιπὸν τῶν Σοβιὲτ σκέφθηκαν νὰ κάνουν ἐογαστασίες, ποὺ πεοιέχει ἄφθονο διοξείδιο τοῦ ἀνθοάκος, φαίνεται δὲ ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τοόπο ἐπέτυχαν τὴ μεγαλείτεοη καὶ ταχύτεοη ἀνάπτυξί τους καὶ τὴν καλλίτεοη γεῦσι τους (ποοκειμένου γιὰ λαχανικά).

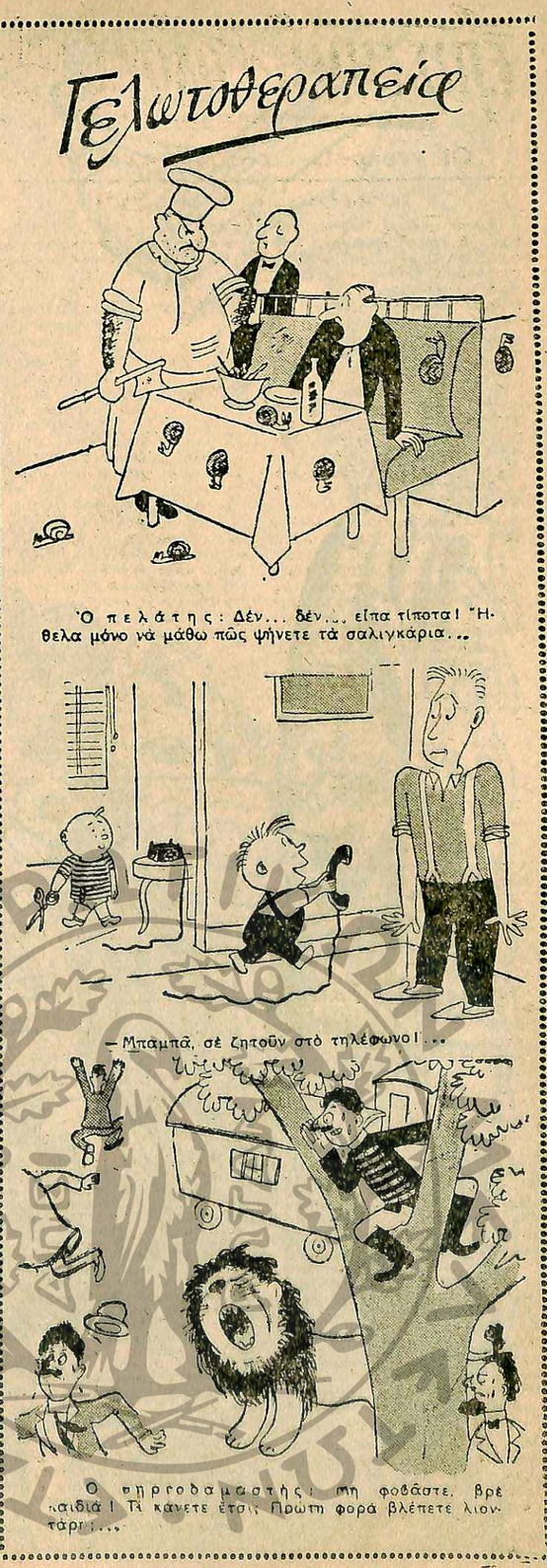

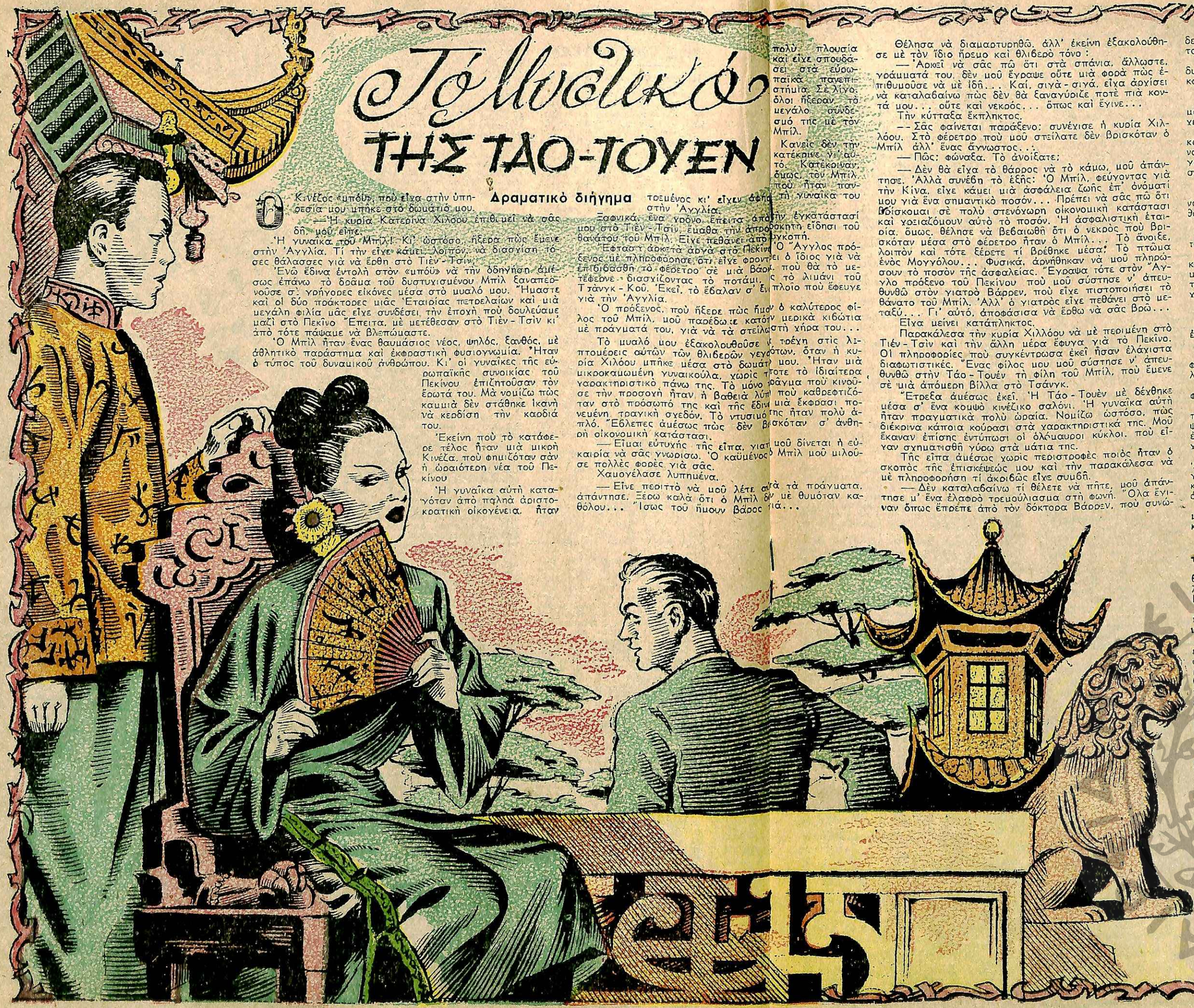

Τὸ μυαλὸ τῆς ΤΑΟ-ΤΟΥΕΝ

Δραματικὸ διήγημα

Ὁ Κινέζος «μπόυ», ποὺ εἶχα στὴν ὑπηρεσία μου μπῆκε στὸ δωμάτιό μου.

—Ἡ κυρία Κατερίνα Χιλόου ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς δῆ, μοῦ εἶπε.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Μπίλ! Κι' ὡστόσο, ἤξερα πὼς ἔμεινε στὴν Ἀγγλία. Τί τὴν εἶχε κάμει, λοιπόν, νὰ διασχίση τόσες θάλασσες γιὰ νὰ ἔρθη στὸ Τιέν - Τσίν;

Ἐνῶ ἔδινα ἐντολὴ στὸν «μπόυ» νὰ τὴν ὁδηγήση ἀμέσως ἐπάνω τὸ δρᾶμα τοῦ δυστυχισμένου Μπὶλ ξαναπερνοῦσε σ' γρήγορες εἰκόνες μέσα στὸ μυαλό μου. Ἤμαστε καὶ οἱ δύο πράκτορες μιᾶς Ἑταιρίας πετρελαίων καὶ μιὰ μεγάλη φιλία μᾶς εἶχε συνδέσει, τὴν ἐποχὴ ποὺ δουλεύαμε μαζὶ στὸ Πεκίνο Ἔπειτα, μὲ μετέθεσαν στὸ Τιέν - Τσίν κι' ἀπὸ τότε πάψαμε νὰ βλεπώμαστε.

Ὁ Μπὶλ ἦταν ἕνας θαυμάσιος νέος, ψηλός, ξανθός, μὲ ἀθλητικὸ παράστημα καὶ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία. Ἦταν ὁ τύπος τοῦ δυναμικοῦ ἀνθρώπου. Κι' οἱ γυναῖκες τῆς εὐρωπαϊκῆς συνοικίας τοῦ Πεκίνου ἐπιζητοῦσαν τὸν ἔρωτά του. Μὰ νομίζω πὼς καμμιὰ δὲν στάθηκε ἱκανὴ νὰ κερδίση τὴν καρδιά του.

Ἐκείνη ποὺ τὸ κατάφερε τέλος ἦταν μιὰ μικρὴ Κινέζα, ποὺ φημιζόταν σὰν ἡ ὡραιότερη νέα τοῦ Πεκίνου

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ κατάγόταν ἀπὸ παληὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. Ἦταν τρεμένος κι' εἶχεν ἀφήσ στὴν Ἀγγλία.

Ξαφνικά, ἕνα γρόνο, ἔπειτα ἀπ' τὴν ἐγκατάστασί μου στὸ Τιέν - Τσίν, ἔμαθα τὴν ἀπροσδόκητη εἴδησι τοῦ θανάτου τοῦ Μπίλ. Εἶχε πεθάνει ἀπὸ ὑγκοπή.

Ἐφτασε ἀρκετὰ ἀργὰ στὸ Πεκίνο ἕνας μὲ πληροφόρησε ὅτι εἶχε φροντ ὁ ἴδιος γιὰ νὰ ἐπιβιβασθῆ τὸ φέρετρο σὲ μιὰ βάρ διασχίζοντας τὸ ποτάμι, ς τὸ λιμάνι τοῦ Τσάνγκ - Κοῦ. Ἐκεῖ, τὸ ἔβαλαν σ' ἕ πλοῖο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Ὁ πρόξενος, ποὺ ἤξερε πὼς ἤμ ὁ καλύτερος φίλος τοῦ Μπίλ, μοῦ παρέδωσε κατό μερικὰ κιβώτια μὲ πράγματά του, γιὰ νὰ τὰ στείλ στὴ χήρα του...

Τὸ μυαλό μου ἐξακολουθοῦσε ν τρέχη στὶς λεπτομέρειες αὐτῶν τῶν θλιβερῶν γεγο τῶν, ὅταν ἡ κυρία Χιλόου μπῆκε μέσα στὸ δωμάτ μου. Ἦταν μιὰ μικροκαμωμένη γυναικούλα, χωρὶς τ τότε τὸ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὸ πάνω της. Τὸ μόνο πράγμα ποὺ κινοῦ σε τὴν προσοχὴ ἦταν ἡ βαθειὰ λύπ ποὺ καθρεφτιζό ταν στὸ πρόσωπό της καὶ τῆς ἔδιν μιὰ ἔκφρασι πο νευένη τραγικὴ σχεδόν. Τὸ ντυσιμό της ἦταν πολὺ ἁ πλό. Ἔβλεπες ἀμέσως πὼς δὲν βρ σκόταν σ' ἀνθη ρὴ οἰκονομικὴ κατάστασι.

—Εἶμαι εὐτυχὴς τῆς εἶπα, γιατ καιρία νὰ σᾶς γνωρίσω. Ὁ καῦμένος σε πολλὲς φορὲς γιὰ σᾶς.

Χαιρογέλασε λυπημένα.

—Εἶνε περίττὸ νὰ μοῦ λέτε αὐτὰ τὰ πράγματα. ἀπάντησε. Ξέρω καλὰ ὅτι ὁ Μπὶλ δ με θυμόταν καθόλου... Ἴσως τοῦ ἤμουν βάρος τότε...

πολὺ πλουσία καὶ εἶχε σπουδάσει στὰ εὐρωπαϊκὰ πανεπιστήμια. Σὲ λίγο, ὅλοι ἤξεραν τὸ μεγάλο σύνδεσμό της μὲ τὸν Μπίλ.

Κανεὶς δὲν τὴν κατέκρινε γι' αὐτό. Κατέκριναν, ὅμως, τὸν Μπὶλ ποὺ ἦταν παντ τὴ γυναῖκα του

Θέλησα νὰ διαμαρτυρηθῶ, ἀλλ' ἐκείνη ἐξακολούθησε μὲ τὸν ἴδιο ἤρεμο καὶ θλιβερὸ τόνο :

—Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ ὅτι στὰ σπάνια, ἄλλωστε, γράμματά του, δὲν μοῦ ἔγραφε οὔτε μιὰ φορὰ πὼς ἐπιθυμοῦσε νὰ μὲ ἰδῆ... Καί, σιγὰ - σιγά, εἶχα ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνω πὼς δὲν θὰ ξαναγύριζε ποτὲ πιὰ κοντά μου..., οὔτε καὶ νεκρός... ὅπως καὶ ἔγινε...

Τὴν κύτταξα ἔκπληκτος.

—Σᾶς φαίνεται παράξενο; συνέχισε ἡ κυρία Χιλόου. Στὸ φέρετρο ποὺ μοῦ στείλατε δὲν βρισκόταν ὁ Μπὶλ ἀλλ' ἕνας ἄγνωστος...

—Πῶς; φώναξα. Τὸ ἀνοίξατε;

—Δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὸ κάμω, μοῦ ἀπάντησε. Ἀλλὰ συνέβη τὸ ἑξῆς: Ὁ Μπίλ, φεύγοντας γιὰ τὴν Κίνα, εἶχε κάμει μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς ἐπ' ὀνόματί μου γιὰ ἕνα σημαντικὸ ποσόν... Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι βρίσκομαι σὲ πολὺ στενόχωρη οἰκονομικὴ κατάστασι καὶ χρειαζόμουν αὐτὸ τὸ ποσόν. Ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία, ὅμως, θέλησε νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὁ νεκρὸς ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ φέρετρο ἦταν ὁ Μπίλ... Τὸ ἀνοίξε, λοιπὸν καὶ τότε ξέρετε τί βρέθηκε μέσα; Τὸ πτῶμα ἑνὸς Μογγόλου... Φυσικά, ἀρνήθηκαν νὰ μοῦ πληρώσουν τὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείας. Ἔγραψα τότε στὸν Ἄγγλο πρόξενο τοῦ Πεκίνου ποὺ μοῦ σύστησε ν' ἀπευθυνθῶ στὸν γιατρὸ Βάρρεν, ποὺ εἶχε πιστοποιήσει τὸ θάνατο τοῦ Μπίλ. Ἀλλ' ὁ γιατρὸς εἶχε πεθάνει στὸ μεταξύ... Γι' αὐτό, ἀποφάσισα νὰ ἔρθω νὰ σᾶς βρῶ...

Εἶχα μείνει κατάπληκτος.

Παρακάλεσα τὴν κυρία Χιλλόου νὰ μὲ περιμένη στὸ Τιέν - Τσὶν καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγα γιὰ τὸ Πεκίνο. Οἱ πληροφορίες ποὺ συγκέντρωσα ἐκεῖ ἦσαν ἐλάχιστα διαφωτιστικές. Ἕνας φίλος μου μοῦ σύστησε ν' ἀπευθυνθῶ στὴν Ταο - Τουέν τὴ φίλη τοῦ Μπίλ, ποὺ ἔμενε σὲ μιὰ ἀπόμερη βίλλα στὸ Τσάνγκ.

Ἔτρεξα ἀμέσως ἐκεῖ. Ἡ Ταο - Τουὲν μὲ δέχθηκε μέσα σ' ἕνα κομψὸ κινέζικο σαλόνι. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν πραγματικὰ πολὺ ὡραία. Νομίζω ὡστόσο, πὼς διέκρινα κάποια κούρασι στὰ χαρακτηριστικά της. Μοῦ ἔκαναν ἐπίσης ἐντύπωσι οἱ ὁλόμαυροι κύκλοι, ποὺ εἶχαν σχηματισθῆ γύρω στὰ μάτια της.

Τῆς εἶπα ἀμέσως χωρὶς περιστροφὲς ποιὸς ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου καὶ τὴν παρακάλεσα νὰ μὲ πληροφορήση τί ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ.

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε, μοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα στὴ φωνή. Ὅλα ἔγιναν ὅπως ἔπρεπε ἀπὸ τὸν δόκτορα Βάρρεν, ποὺ συνώδευσε ὁ ἴδιος τὸ φέρετρο ὣς τὸ Πεκίνο. γιατὶ ἐγὼ ἦταν ἀδύνατον νὰ μετακινηθῶ.

—Ἄκοῦστε με, τῆς εἶπα. Σκεφθῆτε τὴ θέσι τῆς δυστυχισμένης χήρας, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι καὶ ποὺ εἶναι ἀπαρηγόρητη.

—Ξέρω τί εἶνε ἡ λύπη, μοῦ εἶπε ἡ Ταο - Τουέν.

Βγῆκε ἔπειτα βιαστικὰ ἀπὸ τὸ σαλόνι λέγοντάς μου νὰ περιμένω. Ὅταν ξαναγύρισε, κρατοῦσε στὰ χέρια της ἕνα κιβώτιο ἀπὸ λάκα.

—Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κιβώτιο βρίσκονται ὅλα τὰ κοσμήματά μου, μοῦ εἶπε. Δὲν πρόκειται νὰ τὰ ξαναφορέσω ποτὲ πιά... Ἡ ἀξία τους εἶνε πολὺ μεγάλη καὶ ἀσφαλῶς ἀνώτερη ἀπὸ τὸ ποσὸν μιᾶς ἀσφαλείας. Δόστε τα στὴ χήρα τοῦ Μπίλ.

—Καὶ ὁ νεκρὸς τοῦ Μπίλ;

—Πέστε της νὰ μὴν μὲ ξαναενοχλήση πιά! ξαναεἶπε. Ἂν ἀναποῦσε πραγματικὰ τὸ σύζυγό της, θὰ εἶχε πεθάνει, ὅπως...

Σταμάτησε ξαφνικὰ δαγκώνοντας τὰ χείλη της.

Κατάλαβα ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα ν' ἀποστάσω τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα καὶ σὲ λίγο. ἔφυγα.

Εἶχα μιὰν ἀόριστη ἰδέα πὼς ἡ ἔπαυλις αὐτὴ ἔκρυβε κάποιο μυστήριο. Ἄλλωστε, αὐτὴ τὴν ἰδέα μοῦ τὴν ἐνίσχυσαν μερικὲς πληροφορίες ποὺ συγκέντρωσα στὸ Τσάνγκ. Ἡ Ταο - Τουὲν ζοῦσε ἐκεῖ μόνη, χωρὶς ὑπηρέτες καὶ δὲν δεχόταν ποτὲ κανένα.

Τὸ βράδυ λοιπόν, ξαναγύρισα στὴν ἔπαυλι.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή.

Σὲ μιὰ στιγμή, γλύστρησα μέσα στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεως καὶ πλησίασα ἀθόρυβα στὸ κτίριο.

Μόνο ἕνα παράθυρο ἦταν φωτισμένο.

Ὅταν πῆγα κοντά, ἄκουσα ἕναν ψίθυρο ἀπὸ φωνές. Ἡ Ταο - Τουὲν δὲν ἦταν, λοιπὸν μόνη; Ἀλλὰ μὲ ποιὸν θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε;

Ξαφνικὰ ἄκουσα καθαρὰ τὴ γλυκειὰ καὶ τραφερὴ φωνὴ τῆς ὁμορφης Κινέζας ποὺ ἔλεγε:

—Μὲ ἀκοῦς, ἀγαπημένε μου Μπίλ;... Δὲν πρέπει ν' ἀφήνης τὴ λύπη νὰ μπαίνη μέσα στὴν ψυχή σου... Σὲ λίγο, θὰ σύγωμε κι' οἱ δυὸ μακρυά, ἐκεῖ ποὺ ὁ οὐρανὸς κι' ἡ γῆ γίνονται ἕνα καὶ θὰ ξεχάσωμε ὅλες τὶς λύπες τῆς ζωῆς...

Θεέ μου, ἦταν δυνατόν; Μήπως παραλογιζόμουν. Ἀλλ' ὄχι! Εἶχα ἀκούσει πολὺ καθαρὰ αὐτὰ τὰ λόγια. Κι' εἶχα ἀκούσει ἀκόμη μιὰ βαθειὰ καὶ ὑπόκωφη φωνή, ποὺ θάμπρεπε νὰ ἦταν τοῦ Μπίλ, ποὺ ἀπαντοῦσε στὴ Ταο - Τουέν.

Ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ διαλευκάνω αὐτὸ τὸ μυστήριο καὶ χωρὶς νὰ διστάσω ἔτοξα στὴν πόρτα καὶ χτύπησα μὲ ὁρμή.

Ἡ Ταο - Τουὲν μοῦ ἄνοιξε σὲ λίγο.

—Κρύβετε τὸν Μπίλ! τῆς φώναξα. Εἶνε περιττὸ ν' ἀρνηθῆτε...: Σᾶς ἄκουσα ποὺ τοῦ μιλούσατε.

—Ναί, μοῦ ἀπάντησε ἡ Ταο - Τουέν. Εἶνε ἀλήθεια πὼς κρύβω τὸν Μπίλ. Ἀλλὰ θὰ λυπόσαστε πολὺ ἂν τὸν βλέπατε ὅπως ἔχει καταντήσει σήμερα. Εἶνε λεπρός!

Τὴν κύτταξα μὲ ἔκπληξι. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἤρεμο. Ἀλλὰ δυὸ χονδρὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

—Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ σᾶς κρύψω τίποτε, μοῦ εἶπε. Ἀκοῦστε με λοιπόν... Ὁ Μπὶλ δὲν πέθανε... ἀλλ' εἶνε σὰν νὰ πέθανε... γιατὶ ἡ καταραμένη ἀρρώστεια τὸν ἔχει μεταβάλει σ' ἐρείπιο... Ἐσκηνοθέτησα τὸ θάνατό του γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸν κρατήσω κοντά μου. Διαφορετικά, θὰ τὸν ἔστελναν σὲ κάποιο νησί, ὅπως κάνουν γιὰ ὅλους τοὺς λεπρούς. Καὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελα... Ἡ ἀφοσίωσίς μου δὲν πρόκειται νὰ τὸν σώσῃ, ἀλλὰ θὰ κάμῃ πιὸ γλυκειὲς τὶς στιγμές του ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ πεθάνῃ...

—Ἀλλὰ σεῖς... δὲν φοβόσαστε; ψιθύρισα.

—Νὰ φοβηθῶ; μοῦ ἀπάντησε. Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνετε, λοιπόν, πὼς δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου γιὰ τὸν Μπίλ; Ἡ τρομερὴ ἀρρώστεια δὲν μ' ἔβλεξε ἀκόμη. Ἀλλὰ κι' ἂν συνέβαινε αὐτό, δὲν θὰ μ' ἐνοιαζε καθόλου. Ἡ Ταο - Τουὲν δὲν πρόκειται νὰ ζήσῃ οὔτε μιὰ στιγμὴ ἔπειτα ἀπὸ τὸν Μπίλ. Νὰ ποὺ σᾶς τὰ εἶπα ὅλα. Καταλαβαίνετε τώρα;

—Ναί, ἀπάντησα μὲ συγκίνησι καὶ θαυμασμό.

—Τότε θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴν φανερώσετε σὲ κανένα πὼς ὁ Μπὶλ εἶνε ζωντανός... Ἀφῆστε τον... ἀφῆστε μας... νὰ πεθάνωμε ἐν εἰρήνῃ!

Ἔβγαλα χωρὶς νὰ πῶ τίποτα ἄλλο.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἔμαθα τὸν ἐπίλογο αὐτῆς τῆς συγκινητικῆς ἱστορίας. Ὁ Μπὶλ εἶχε πεθάνει καὶ ἡ Ταο - Τουὲν εἶχε αὐτοκτονήσει πλάϊ του, βυθίζοντας ἕνα μαχαίρι στὴν καρδιά της...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ θάνατος τοῦ Μπὶλ ἦταν πραγματικός. Καὶ ἡ κυρία Χιλλόου κατώρθωσε νὰ εἰσπράξῃ τὴν ἀποζημίωσι ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια.

ΤΖΑΙΗΜΣ ΜΠΡΑΝΤΥΚ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΝΤΑΝΙΕΛ ΛΕΣΥΕ

Ο Ἐκδικητής

26ον

Ξανάβλεπε μὲ τὴ φαντασία του τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Συλβαίν. Τὰ νυσταγμένα μάτια της, τὰ δροσερὰ της χείλη ποὺ εἶχαν ἐπιχειρήσει νὰ χαμογελάσουν γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσουν.

«Δὲν πιστεύω νἄναι ἄρρωστη — εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Μὲ λίγη ἀνάπαυσι, θὰ συνελθη. Καλὰ ἔκαμε ἡ κ. Σαμπριὰλ ποὺ τὴν ἐστειλε νὰ κοιμηθῆ!»).

Εἶδε ἐμπρός του τὸ παρθενικὸ δωμάτιο τῆς Συλβαίν... τὸ ἄσπρο μαξιλάρι, ὅπου ἀκουμποῦσε τὸ ὡμορφο κεφαλάκι της... Ἦταν σωστὸς θησαυρὸς ἡ Συλβαίν! Καὶ θὰ γινότανε μιὰ γυναίκα πραγματική ἕνα πλάσμα χαριτωμένο ὑποταγμένο, τρυφερό... ὄχι μιὰ δεσποτικὴ κι' ἐπικίνδυνη σειρῆνα, σὰν τὴν αἰνιγματικὴ Ζανίν!

(«Ἂς πάω πιὰ νὰ ἐργασθῶ...») σκέφθηκε ἀπότομα ὁ Μπερτελέν.

Θἀδίωχνε ἔτσι ἀπ' τὸ νοῦ του αὐτὲς τὶς ἰδέες...

Καθὼς γύριζε πρὸς τὸ ἐργαστήριό του, εἶδε ἕνα παράθυρο φωτισμένο στὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν τὸ δωμάτιο τῆς Λουκίας.

Σκέφθηκε ξαφνικὰ ὅτι ἡ Ζανὶν βρισκόταν ἴσως μόνη μὲ τὴ γυναίκα του. Δὲν τὸ εἶχε ἐπιδιώξει αὐτό;... Εἶχε ἐπιμείνει νὰ μάθη ἂν ὁ Ροζὲ θὰ ἐργαζόταν ὡς ἀργά. Εἶχε στείλει τὴ Συλβαίν στὸ κρεββάτι της. Μάλιστα, ἡ νύστα ἐκείνη τῆς κοπέλλας δὲν φαινόταν πολὺ φυσική... «Ἂν τῆς εἶχαν δώσει ναρκωτικό;...

Μὰ πῶς ἐκάλπαζε ἔτσι ἡ φαντασία του!.. Τί ὑπέθετε λοιπόν;...

Τὰ ἀρίστα προαισθήματά του γινόντουσαν ἐξάφνα σαφέστερα. Ἡ λογική του ἀντιστεκόταν ἀκόμη. Ἀλλὰ ἡ θέλησί του λύγισε.

«Θὰ πάω νὰ καλπνυχτίσω τὴ φτωχή μου Λουκία — εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Θἄναι ὑποθέτω. ἡ καμαριέρα μαζί της καὶ θὰ τὴ νδύνη. Θὰ τῆς δώσω ἕνα φιλὶ στὸ μέτωπο καὶ θὰ ξενακατεβῶ γιὰ νὰ δουλέψω».

Βιαζόταν τώρα σὰν ν' ἄκουνε τὶς ἐπιλήσεις κάποιου ποὺ κινδύνευε...

Ὅταν μπῆκε στὴν καμαρα τῆς γυναικας του, τὴ βρῆκε στὸ κρεββάτι της μὲ τὰ χρυσά της μαλλιὰ χυμένα στὸ μαξιλάρι της. Ἔτσι, μὲ τὰ μάτια κλειστά, φαινόταν σὰν λεπτὴ κέρινη κούκλα.

Ἡ Ζανὶν στεκόταν κοντὰ στὸ κομοδίνο, φορῶντας μιὰ ὑπέροχη μεταξωτὴ ρόμπα κι' ἑτοίμαζε ἕνα ποτὸ γιὰ τὴ νύχτα. Ὅταν ἄκουσε νὰ μπαίνῃ ὁ Μπερτελέν, ἄφισε νὰ πέσῃ ἕνα κουταλάκι ποὺ κρατοῦσε.

— Πῶς μὲ φοβίσατε, θεέ μου!... τραύλισε.

Θἄπρεπε ἀλήθεια νἄχε φοβηθῆ πολύ, γιατὶ ἦταν τώρα ἄσπρη σὰν τὸ πανί, τιὸ χλωμὴ ἀκόμη κι' ἀπ' τὴ Λουκία... Ὁ Ροζὲ τῆς ζήτησε συγγνώμην. Ἔπειτα τῆς εἶπε:

— Μὰ κοπιάζετε πάρα πολύ... Γιατὶ δὲν ἀφίνετε νὰ τὰ κάνῃ αὐτὰ ἡ καμαριέρα;

— Ἡ Λουκία λέει ὅτι ἐγὼ μόνο ξέρω νὰ φτιάνω τὴν πορτοκαλάδα της Διψοῦσε πολύ, ὑ' αὐτὴ τὴ ζέστη. Ἀλλὰ ἀποκοιμήθηκε, πρὶν προλάβῃ νὰ πιῇ...

— Ἔχετε λοιπὸν καμιὰ μυστικὴ συνταγὴ τῆς πορτοκαλάδας; ρώτησε ὁ Ροζὲ χαμογελῶντας.

Συγχρόνως κύτταζε ὅ τι ὑπῆρχε πάνω στὸ κομοδίνο. Ἡ ἀνησυχία του μενάλωνε τὴν παρατηρητικότητά του. Διέκρινε λοιπὸν καθαρὰ κάποια ἀλλοίωσι στὴ φωνὴ τῆς Ζανίν, ὅταν τοῦ ἀπάντησε:

— Μυστικὴ συνταγή;... Ὦ ὄχι! Μόνο ποὺ ξέρω νὰ διαλέγω καλὰ πορτοκάλια καὶ προσθέτω στὸ χυμό τους λίγες σταγόνες λεμόνι. Φροντίζω ἐπίσης νὰ λυώσω καλὰ τὴ ζάχαρη. πρὶν βάλω τὸν πάγο. Αὐτὸ εἶν' ὅλο!

— Θἄναι πολὺ εὐγευστη εἶπε ὁ Ροζέ.

Καὶ, πρὶν ἡ Ζανὶν προλάβῃ ν' ἀντιληφθῆ τί ἐπρόκειτο νὰ κάνη, πῆρε τὸ ποτῆρι μὲ τὴν πορτοκαλάδα καὶ τὸ ἔφερε στὰ χείλη του.

— Μὴν πίνετε!... φώναξε ἡ Ζανίν.

Ἐκεῖνος ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος μὲ τὸ ποτῆρι στὸ χέρι. Ἀπὸ ἔκπληκτη ποὺ ἦταν ἡ ἔκφρασί του ἄλλαξε σιγὰ - σιγά, ἔγινε ἀπειλητική.

Ἡ νέα γυναίκα ἐπιχείρησε νὰ χαμογελάση. Ἀλλὰ τὸ σανόνι της ἔτρεμε νευρικά...

— Δὲν θὰ σᾶς ἀρέση, πιστεύω... δικαιολογήθηκε Ἡ Λουκία τὴ θέλει πολὺ ζυνή... Ἀφίστε νὰ σᾶς φτιάσω μιὰ ἄλλη, μὲ λιγώτερο λεμόνι.

— Κι' ἐγὼ ἐπίσης τὴ θέλω ζυνή. Θὰ πιῶ αὐτὴν ἐδῶ...

Ὁ Ροζὲ ἀνασήκωσε τὸ ποτῆρι μὲ ἀργὲς κινήσεις, χωρὶς ν' ἀφίση ἀπ' τὰ μάτια του τὴ Ζανίν. Ἐκείνη πῆνε κοντά του καὶ τοῦ ἅρπαξε τὸ χέρι.

— Σταθῆτε!... πρόφερε. Ἀκοῦστε...Ὄ, χι, μὴν πίνετε!

Κυττάχτηκαν, ἀμίλητοι. Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς τρομερές...

— Τί ἔχει λοιπὸν μέσα αὐτὸ ἡ πορτοκαλάδα; ρώτησε ἐπιτέλους ὁ Μπερτελέν.

— Πρόσθεσα λίνο ἀπ' τὸ καταπραϋντικὸ φάρμακο...

— Τίποτε ἄλλο;...

— Τίποτε... Σᾶς τ' ὁρκίζομαι... Μὰ τί πιστεύετε λοιπόν;...

Ὁ Ροζὲ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως... Σὲ τί θὰ ὠφελοῦσαν ἄλλωστε οἱ λέξεις;...

— Πιῆτε!... πρόφερε ἐξάφνα ὁ Ρομπερ ἐπιτακτικὰ βυθίζοντας ἐπίμονα τὴ ματιά του στὰ πράσινα μάτια τῆς Ζανίν

Καὶ τῆς πρόσφερε τὸ ποτῆρι μὲ τὴ θολὴ καὶ παγωμένη πορτοκαλάδα.

Ἐκείνη ἀνασκίρτησε, σήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι, μιὰ λάμψι ἀνέρωχης ἀπελπισίας πέρασε ἀπ' τὰ μάτια της καὶ φώτισε τὸ πρόσωπό της.

— Ἔστω εἶπε θὰ πιῶ, ἀφοῦ τὸ θέλετε. Δὲν πρόκειται νὰ φανῶ γενναία ἔτσι ἐφ' ὅσον εἶνε τελείως ἀβλαβὴς αὐτὴ ἡ πορτοκαλάδα... Μὰ τί εἶδους ἀνθρωπος εἶσθε λοιπὸν ἐσεῖς; Ξέρετε ὅτι σᾶς ἀγαπῶ τρελλά... κι' ἐνῶ θεωρεῖτε δηλητηριασμένο αὐτὸ τὸ ποτό μοῦ ἐπιβάλλετε νὰ τὸ πιῶ! Ἀπαιτεῖτε τὸ φρικτὸ αὐτὸ πρᾶγμα: νὰ δεχθῶ τὸ θάνατο ἀπ' τὸ χέρι σας!

— Ἂν εἶνε ὁ θάνατος δὲν θὰ τὸν δεχθῆτε... Θ' ἀρνηθῆτε... ἡ θ' ἀφίσετε νὰ πέση κάτω τὸ ποτῆρι καὶ θὰ προσποιηθῆτε ὅτι σᾶς ξέφυγε ἀπ' τὸ χέρι... Τότε ὅμως θἄχω πιὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν ἐνοχή σας!

— Ἄ, μὲ προκαλεῖτε;... Δὲν ζέρετε τί γυναίκα εἶμ' ἐγώ!

Ὁ τόνος τῆς Ζανὶν κι' ἡ ἔκφρασι τῆς ματιᾶς της σταμάτησαν τὴν εἰρωνεία στὰ χεῖλη τοῦ Ροζέ. Περνώντας τὴ συμπεριφορά της γιὰ ἀρνησι, γιὰ ὁμολογία, εἶχε νοιώσει μιὰ ἀπέραντη περιφρόνησι μαζί μὲ τὴν ἀγανάκτησί του. Τώρα ὅμως ἐνοιωθε νὰ ἀκτινοβολῆ ἀπ' αὐτὴν ἕνα εἶδος ζύγιου μεγαλείου.

Μιὰ τρεμοῦλα συντάραξε τὸ ἀγαλματένιο σῶμα της. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, θἄκανε κάτι τὸ ἀνεπανόρθωτο...

Ὅταν ξαναβρῆκε τὴ φωνή της, πρόσθεσε μιλῶντας του γιὰ πρώτη φορὰ στὸν ἑνικό:

— Ἂν εἶχα μπορέσει νὰ κάνω ἕνα ἐγκλημα, θἄταν γιὰ σένα, γιὰ τὴν ἀγάπη σου! Καταράσου με, καταδίκασέ με. δεῖξε ὅμως τουλάχιστον πῶς συγκινήθηκες!.. Τί θὰ κερδίσω ἂν σοῦ ἀποδείξω ὅτι γελιέσαι, ἐφ' ὅσον τὸ τρακύ σου ὕφος μοῦ δείχνει ὅτι τίποτε στὴν ψυχή σου δὲν μίλησε γιὰ μένα;... Μὲ πιστεύεις ἱκανὴ νὰ σκοτώσω γιὰ νὰ σ' ἀποχτήσω, κι ὅμως δὲν αἰσθάνεσαι καμμιὰ συγκίνησι καμμιὰ συμπόνοια!... Μοῦ δίνεις αὐτὸ τὸ ποτῆρι καὶ μοῦ λὲς νὰ πιῶ... Μά, ὅ.τι κι' ἂν περιέχη μπορῶ νὰ τὸ ἀδειάσω χωρὶς νὰ πάω τίποτε χειρότερο μιὰ κι' ἡ περιφρόνησί σου μὲ σκοτώνει ἀσφαλέστερα ἀπὸ κάθε δηλητήριο! Προτιμᾶς λοιπόν, νὰ μὲ ἰδῆς νεκρή. παρὰ νὰ μ' ἀποκτήσῃς ζωντανή!

Πάνω στὴν τρέλλα της ξέσχισε τὸ λεπτὸ φόρεμά της καὶ ξεσκέπασε τὸ θαυμάσιο στῆθος της.

—Χτύπα με λοιπόν, φανερά, βόγγησε, ἀντὶ νὰ μεταχειρίζεσαι αὐτὸ τὸν ὕπουλο τρόπο!...

Ὁ Ροζὲ ὠπισθοχώρησε κι' ἄφισε πάνω στὸ τραπέζι τὸ ποτῆρι μὲ τὴν πορτοκαλάδα. Αὐτὰ ποὺ ἄκουγε αὐτὰ ποὺ ἔβλεπε θ' ἀναστάτωναν τὰ λογικά καὶ τὴ σάρκα ὁποιουδήποτε στὴ θέσι του...

Ἡ Ζανὶν τὸν πλησίαζε. τραυλίζοντας ἐρωτικὰ λόγια, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ τρέμη σύγκορμος. Συνῆλθε ὅμως ζαφνικὰ στὴ σκέψι:

«Παίζει κωμωδία γιὰ νὰ τραβήξη τὴν προσοχή μου ἀλλοῦ!»).

Πίστεψε περισσότερο παρὰ ποτὲ στὴν προμελετημένη δηλητηρίασι. Ὡστόσο, ἀπὸ κάποια συμπόνοια — ἢ ἀπ' τὴν ἐπίδοσι τῆς γοητείας τῆς σειρῆνας — τῆς εἶπε:

— Πηγαίνετε τώρα στὸ δωμάτιό σας... Αὔριο, θὰ φύγετε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Κανεὶς δὲν θὰ μάθη ποτὲ τί συνέβη ἐδῶ ἀπόψε.

Ἕνα ἐλαφρὸ βογγητὸ ἀκούστηκε ἔξαφνα ἀπ' τὸ μέρος τοῦ κρεββατιοῦ τῆς τρελλῆς. Ὁ Ροζὲ τὴν εἶχε ξεχάσει Ἀνασκίρτησε καὶ γύρισε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἡ Λουκία δὲν εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια της στριφογύριζε ὅμως τὸ κεφάλι της ἐπάνω στὸ μαξιλάρι, σὰν νὰ ὑπέφερε. Ἀναστέναξε πάλι κι' ἔμεινε ἀκίνητη. Ἡ κατάστασί της ἔκανε τὸ Ροζὲ νὰ νοιώση ἀκόμη βαθύτερα πόσο ἀνανδρο ἦταν τὸ ἔγκλημα τῆς Ζανὶν ἐναντίον ἑνὸς πλάσματος τόσο δυστυχισμένου κι' ἀνυπεράσπιστου. Ἀηδίασε ἐφριξε γιὰ τὴ σκηνὴ ἐκείνη ποὺ εἶχε παίξει ἡ ἀδιάντροπη γυναίκα ἐμπρὸς στὴν ἀναίσθητη σύζυγο, ἔπειτα ἀπ' τὴν ἀπόπειρα τῆς δηλητηριάσεως. Ντράπηκε γιατὶ εἶχε δείξει ἀδυναμία γιὰ μιὰ στιγνή. Γύρισε στὴ Ζανὶν καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀπότομο ὕφος:

—Ἡ θέσι σας δὲν εἶνε πιὰ ἐδῶ.... Φύνετε!

Τὴν ἔδιωχνε ὅπως τὴν εἶχε διώξει κι' ὁ Σαμπριάλ. Ξανάβρισκε στὸν ἄνθρωπο ποὺ λάτρευε τὸ ὕφος τοῦ προδομένου συζύγου της Ἡ ἀνάμνησι τῆς ἦταν ἀνυπόφορη... Εἶχε συντρίψει τὸν ἕνα, γιὰ νὰ κατακτήση τὸν ἄλλον. Κι' εἶχε συναντήσει μόνο τὴν περιφρόνησι καὶ τῶν δυό...

— Μὲ διώχνετε;... τραύλισε μὲ μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια νὰ φανῆ ἀγέρωχη ἐνῶ συγχρόνως ξανασκέπαζε πρόχειρα τὸ στῆθος της μὲ κινήσεις ἀξιοθρήνητο ἀδέξιες.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ ξαναφανῆτε ποτὲ ἐμπρός μου.

—Ὦ, Ροζέ!... φώναξε ἡ Ζανίν.

Πρόφερε τὸ ὄνομά του μὲ ἀπαραγμό, μ' ὅλο τὸν πόνο καὶ τὸ πάθος ποὺ νεμίζαν τὴ ψυχή της Ἴσως ὅ τι ὑπέφερε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὴν ἐξιλέωνε γιὰ τὶς ἀμέτρητες ἀτιμίες της... Τὸ ἀνέρωχο πρόσωπό της εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι ταπεινῆς ἱκεσίας. Κύτταζε στὰ μάτια τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε μὲ τόσο φλογερὸ ἔρωτα. Ὑπῆρχε στὴ ματιά της ὑποτανή, πειρασμός ὑποσχέσεις...

Μὰ ἡ φυσιογνωμία τοῦ Μπερτελὲν ἔμεινε ἀπαθής.

— Τί περιμένετε γιὰ νὰ φύγετε ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο; πρόφερε μὲ μιὰ φωνὴ παρόμοιαζε σὰ μαστίγωμα.

Ἡ Ζανὶν γύρισε τότε. πρὸς τὸ μικρὸ τραπέζι, μὲ μιὰ κίνησι τόσο γρήγορη, ὥστε ἡ ἔκπληξις δὲν ἄφισε τὸ Ροζὲ νὰ ἐπεμβῆ. Ἅρπαξε τὸ ποτῆρι μὲ τὴν πορτοκαλάδα καὶ τὸ ἀρεσε μονορούφι. Ὕστερα ὁ Ροζὲ συνῆλθε κι' ἅπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. πτων πιὰ ἀργα.

— Δυστυχισμένη! της φώναξε. Τί κατατε;

— Διψοῦσα... πρόφερε ἡ Ζανίν.

Ἔδειχνε μιὰ καταπληκτικὴ ηρεμία, εἴτε γιατὶ το ποτο ἦταν πραγματικα αὐλαοες, εἴτε γιατὶ μια τρομερη απογοητεια εἶχε ζαναοῶσει ὁλη την ενεργητικοτητα στον αδαμαστο χαρακτηρα της.

Τώρα εἶχε χασει ὁ Ροζὲ τὴν ψυχραιμία του καὶ την αὐτοκυριαρχία του. Δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ κάνη...

— Μὰ πῶς καματε μια τέτοια τρέλλα;.. εἶπε. Ἀφιστε τουλαχιστον να καλεσω ενα γιατρό... Θὰ τὸ δικαιολογησουμε ὡς ἀτύχημα... Τί θὰ κερδίσετε ἂν πεθάνετε;

— Θὰ κερδίσω κατι, γιατὶ θὰ ζήσω, θὰ σᾶς ἀποδειξω ἐτσι ποσο ἀδικες ησαν οι υποψίες σας.

Ἡ Ζανὶν χαμογελοῦσε, ἐνῶ ἀπ' τὴν εὐκίνητη κι' ἐκφραστικη φυσιογνωμια της περνοῦσαν ὁλες οι συγκινησεις. αληθινες ἢ ψεύτικες.

— Δὲν αἰσθάνεσθε καθόλου τύψεις γιὰ τὴ σκληροτητα σας; ρώτησε μὲ μαλακο τονο, θα εξακολουθησατε να μὲ διατεζετε να φύγω απ' αὐτο το σπιτι, οταν θαχετε πιὰ την αποδειξι;...

Δὲν ἀποτελειωσε τὴ φρᾶσι της. Ἕνα ρίγος τη συγκλονισε. Μὲ μια ἐνστικτη κίνησι, εφερε το χερι της προς το λαιμό της, σαν κατι νὰ την ἐπνιγε. Ὁ Ροζὲ νόμισε πως την εἶδε νὰ χλωμιαζη ακομη περισσότερο κι' οτι διεκρινε ελαφρο ιδρωτα στὴ μπλίγνια της.

— Ὑποφερετε;... φώναξε. ἀναστατωμένος.

Ἐκείνη κατέβαλε ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ ξαναβρῆ τη φωνη της κι' απαντησε μ' ἕνα τονο οδυνηρης εἰρωνειας:

—Ἐπιμενετε στην ιστορια του δηλητηριου;... Περιμενετε λοιπὸν ὡς αὔριο γιὰ νὰ μὲ πιστεψετε... Ἡ ἀμφιβολία σας θὰ ἐξακολουθήση νὰ μὲ βασανιζη ὡς το τελος!

Μιὰ σύσπασις πέρασε ἀπ' τὴ φυσιογνωμία της. Ὡστόσο μπόρεσε ν' ἀνθέξη, καὶ βγῆκε ἀπ' το δωματιο με βῆμα σταθερό. Ὁ Μπερτελὲν εἶχε μεινει σαν απολιθωμένος.

«Εἶνε τραγωδία ἢ κωμωδία; διερωτᾶτο. Μήπως γελάσθηκα;... Μὰ τότε το λαθος μου θἄνσι τερατωδες!»).

Χτυπησε το κουδουνι κι' ἐμπιστεύθηκε τὴ γυναικα του στὴν καμαριερα. ποὺ ἐμενε κάθε βράδυ σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο δίπλα στὴν καμαρα τῆς τρελλης, φευγοντας, φρόντισε να παρη μαζί του και το αδειανο ποτηρι της πορτοκαλάδας. Θἄμενε ἴσως μέσα σ' αὐτὸ ἕνα ὑπόλειμμα ποὺ θα μποροῦσε νὰ το υποθαλη σε χημικη ανάλυσι...

Στὸ δωμάτιό του, δὲν ἐγδύθηκε, γιατὶ δὲν ἐσκοπευε να κοιμηθῆ.

«Τίποτε δὲν θὰ μοῦ βγάλη ἀπ' τὸ μυαλό — συλλογιζόταν — ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε ρίζει κάποιο δηλητήριο μέσα στὸ ποτο της Λουκίας. Συγκεντρώνονται τόσες συμπτωσεις!... Ἡ θεατρικὴ συμπεριφορά της δὲν ἐδειχνε ἀθωότητα. Ἦταν τοση ἡ ταραχη της ὅταν ἐπενεθη και μ' ἐμποδισε νὰ πιῶ!... Εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι ἐκείνη ἤπιε. Ἀλλὰ δὲν ἀποδεικνύει τίποτε αὐτό... Ἡ δοσις ἦταν ἴσως ἀρκετὴ για νὰ προκαλέση μιὰ κακοδιαθεσι ὄχι ὅμως το θανατο! Μιὰ ποσότης δηλητηριου ἐπιφοβη γιὰ ἕνα οργανισμὸ ἐξαντλημένο ὁπως της Λουκίας μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη μεγάλη επίδρασι σὲ μιὰ γερὴ κράσι... Ὡστόσο φάνηκε πως φοβήθηκε γιὰ μένα ποὺ εἶμαι βέβαια πιὸ γέρος ἀπ' αὐτήν... Εἶνε γιατὶ μ' ἀγαπάσει, ἡ δυστυχισμένη!... Ἐτσι φοβόμαστε πάντα γιὰ ἐκείνους που ἀγαποῦμε...»

Αἰσθάνθηκε οἶκτο στὴ σκέψι ὅτι ἡ Ζανὶν ὑπέφερε ἴσως χωρφά, δίχως ἕνα βογγητό, τὰ μαρτύρια ποὺ εἶχε φοβηθῆ γι' αὐτόν κι' ὅτι τὰ ἀψηφοῦσε, γιὰ νὰ προασπίση νὰ ξαναποχτήση ἐτσι τὴν ἐκτίμησί του... Θἄφταναν ἀραγε ἀκόμη πιὸ μακρυά;... Θ' αὐτοκτονοῦσε;...

Ἡ νύχτα προχωροῦσε. Τὸ σπίτι ἦταν ὅλο σιωπηλό... Ἂν ὡστοσο πέθαινε ἡ γυναικα ἐκείνη;

Ὁ Ροζὲ βγῆκε στὸ διάδρομο καὶ γλύστρησε ἀθόρυβα ὡς την πορτα της Ζανίν. Μιὰ λεπτὴ φωτεινὴ λουρίδα περνοῦσε κάτω ἀπ αὐτήν. Ὥστε λοιπὸν ἡ κ. Σαμπριὰλ ἀγρυπνοῦσε Τί ἔκανε ἀραγε;... Ὁ Ροζὲ τέντωσε το αὐτὶ του συγκρατῶντας ακόμη και την αναπνοή του.

Τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε στεναγμούς... τόσο ὅμως ἀκαθόριστους. τόσο ἐλαφρούς! Ἴσως νόκλαιγε ἡ Ζανίν.. Μὰ ὄχι! Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κλάψη μιὰ τέτοια γυναίκα...

Ὁ Μπερτελὲν δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ κάμη οὔτε ἕνα βῆμα ἐμπρὸς ἢ πίσω. Πόσο γελοία θὰ ἦταν ἡ θέσι του, ἂν ἡ νέα γυναίκα. ἀκούγοντας θόρυβο. ἀνοιγε ξαφνικὰ τὴν πόρτα της καὶ παρουσιαζόταν ἐμπρός του ὑγιεστάτη;... Δὲν θὰ τοῦ ἔμενε πιά, παρὰ νὰ πέση στὰ πόδια της... Καὶ τότε θὰ τὸν ἔδενε μὲ ἀλυσίδες βαρειές, ἀφόρητες!... Τοῦ φάνηκε πὼς αἰσθενόταν κι' ὅλας τὸ βάρος τους κι' ἀνατρίχιασε μὲ ἀποστροφή.

Ἔμενε ἀκουμπισμένος στὸν τοῖχο. σὰν παράλυτος. συγκρατῶντας τὴν ἀναπνοή του. Πόσα λεπτὰ πέρασαν ἔτσι; Δὲν τὰ μέτρησε... Τὰ μάτια του κύτταζαν σὰν ὑπνωτισμένα τὴ φωτεινὴ ἐκείνη λουρίδα, στ' αὐτιά του βούιζαν οἱ στεναγμοὶ ἐκεῖνοι. ποὺ τοῦ φαινόντουσαν κάπου - κάπου εὐκρινέστεροι. Μὰ ἴσως νάταν μόνο το αἷμα ποὺ χτυποῦσε στὰ μπλίγνια του....

Ὡστόσο. μὲ λίγο, δὲν ἀμφέβαλλε πιά. Ναί, ἦσαν στεναγμοί! Δυνάμωσαν λίγο - λίγο κι ἔγιναν ἕνας συνεχὴς θρῆνος. Ἡ καρδιὰ τοῦ Ροζὲ χτυποῦσε. σὰν ἀπ' τὴν ἀποκάλυψι κάποιου φοβεροῦ μυστηρίου. Ἔμενε ἀκομη ἀκίνητος. Σκεπτόταν ὅτι τὸ συγκρατημένο ἐκείνο βογγητὸ μποροῦσε νάταν ἐκδήλωσις ψυχικοῦ πόνου κι' ὄχι σωματικοῦ...

Ἦταν ἴσως καιρὸς ἀκόμη νὰ τρέξη. νὰ τὴν βοηθήση... Ἂν ὅμως, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα. ἀντίκρυζε μιὰ ἁπλὴ ἐρωτικὴ ἀπελπισία, θὰ πλήρωνε ἴσως τὴν κίνησί του αὐτὴ μὲ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς καρδιᾶς του καὶ τῆς ζωῆς του. Νὰ γιατὶ δίσταζε...

Ἔξαφνα μιὰ βραχνὴ φωνὴ τὸν ἔκαμε νὰ τιναχτῆ καὶ νὰ ὁρμήση πρὸς τὴν πόρτα. Τὴν ἔσπρωξε δυνατὰ μὲ τὸν ὦμο του, γιὰ νὰ παραδιάση τὴν κλειδαριά. Ἐκείνη ὅμως ἄνοιξε ἀμέσως δίχως δυσκολία, κι' ὁ Ροζὲ ἔπεσε σχεδὸν μέσα στὸ δωμάτιο. Ἀπὸ ἐλπίδα ἦ ἀπὸ φόβο, ἡ κ. Σαμπριὰλ δὲν εἶχε κλειδωθῆ στὴν κάμαρά της.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσε τότε ὁ Ροζέ. πάγωσε τὸ αἷμα στὶς φλέβες του.

Ἡ Ζανὶν ἦταν κεκλιμένη στὸ κρεββάτι της, μὲ τὸ πρόσωπό της πελιδνό. μελαγιασμένο, μὲ τὶς κόρες τῶν ματιῶν της ἀφύσικα μεγαλωμένες κατάμαυρες. Ἡ ματιά της τρομαγμένη καὶ τρομακτικὴ συγχρόνως φαινόταν καρφωμένη σὲ ὁράματα ποὺβλεπε αὐτὴ μόνον. Καὶ πρόφερε λεχαγιασμένα φράσεις ἀσυνάρτητες:

— Τόσοι πολλοί... κι' ὅμως δὲν καταφέρνουν νὰ τὸν σκοτώσουν!... Εἶνε δειλοί αὐτοὶ οἱ Ἰταλοί σὰ βρεγμένες κότες!... Μὰ μὴ τὸν χτυπᾶτε λοιπὸν στὸ πρόσωπο... Θὰ τοῦ μείνῃ τὸ σημάδι... Δὲν θέλω νὰ τὸ ξαναδῶ αὐτὸ τὸ σημάδι... Δὲν θέλω!... Φοβίζει ἀκόμη καὶ τ' ἀλογό μου... Μὴν ἀγγίζετε τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου μου!... Ἀντρὲ Λυμπέρ.... Χά. χά! Λέγεται Ἀντρὲ Λυμπέρ... αὐτὸ τὸ φάντασμα... Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνη ὁ Ἀντρὲ Λυμπέρ... ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος τῆς βάρκας. ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἤξερε τὸ ἔγκλημα τοῦ Βωτιέ... ὁ... ὁ...

Ἀναζητοῦσε ἕνα ὄνομα... Τὰ δάχτυλά της ἔσφιγγαν σπασμωδικὰ τοὺς κροτάφους της Ἡ παρουσία τοῦ Μπερτελὲν δὲν τὴν ξανάφερε στὴν πραγματικότητα.

«Εἶνε οἱ φευδαισθήσεις τῆς ἀτροπίνης! — σκέφθηκε ἐκεῖνος. Οἱ ἐφιάλτες, γιὰ τοὺς ὁποίους μοῦ μίλησε ὁ Βαλμπέρ... Νὰ καὶ τ' ἄλλα συμπτώματα: τὸ μελανισμένο δέρμα. οἱ διεσταλμένες κόρες τῶν ματιῶν... Ἦταν ἀληθεια λοιπόν! Δηλητηρίασε σιγὰ - σιγὰ τὴ δύστυχη γυναίκα μου. Καὶ πάνω στὴν παραφορά της, ἤπιε ἀπὸ τὴ δόσι ποὺ προοριζόταν γιὰ τὴ Λουκία!»).

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τὸν ἀπασχολοῦσαν ὁλοκληρωτικά, τόσο ποὺ δὲν συλλογιζόταν νὰ ζητήση βοήθεια. Ὡστόσο ὁ στοιχειώδης ἀνθρωπισμός θὰ τὸν ἔκανε ἐπιτέλους νὰ τρέξη. νὰ ξυπνήση τοὺς ὑπηρέτες νὰ εἰδοποιήση τὸ γιατρό, ἂν δὲν τὸν κάρφωνε στὴ θέσι του ἡ σημασία μερικῶν λέξεων τῆς Ζανίν. Ὁ Ἀντρὲ Λυμπέρ;... τὸ σημάδι;... ἡ ἐπίθεσις τῶν Ἰταλῶν;... Τί σήμαιναν, ὅλ' αὐτά;... Καὶ ποιὸ ἦταν τὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε κάμει ὁ Πὼλ Βωτιέ;...

Ἀντὶ νὰ φωνάξη τοὺς ὑπηρέτες, ὁ Μπερτελὲν ξανάκλεισε καλὰ τὴν πόρτα. Κανεὶς δὲν ἔπρεπε ν' ἀκούση τὶς ἀποκαλύψεις ποὺ ξέφευγαν ἀπ' τὰ χεῖλη αὐτῆς τῆς γυναίκας!

Ξαναγύρισε κοντὰ στὸ κρεββάτι καὶ πλησίασε τὸ πρόσωπό του στὸ δικό της — στὸ πελιδνὸ ἐκεῖνο κι' ἀγνώριστο πρόσωπο. ποὺ δὲν ἐθύμιζε πιὰ καθόλου τὴ νόστιμα ποὺ ἤθελε νὰ τὸν μεθύση μὲ τὴν ὡμορφιά της πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες...

— Μιλῆστε! τῆς φιθύρισε. Τί λέτε; Τί ἔκαμε λοιπὸν ὁ Πὼλ Βωτιέ;

Ἡ Ζανὶν ξέσπασε σ' ἕνα στριγγὸ γέλιο.

— Τί ἔκαμε;... Μὰ δὲν βλέπετε τὸ πλοῖο ποὺ καίγεται;... Εἶνε ἡ «Μικρὴ Λουκία»... Πῶς φοβᾶμαι!... Σῶστε με! Θὰ μὲ φτάσουν οἱ φλόγες...

Ἔκρυβε τὰ μάτια της. τρομοκρατημένη. σπάραζε πάνω στὸ κρεββάτι της. Ἔπειτα ἠσύχαζε λίγο κι' ἀρχίζε νὰ φανερώνη λίγες - λίγες τὶς λεπτομέρειες τῆς φρικτῆς ἱστορίας:

— Ρῶτστε τὸν Ἀντρὲ Λυμπέρ... Ξέρει καλά... Κρατεῖ τὴν ἀπόδειξι... φοβᾶμαι μήπως τὴ μετακειριοθῆ κατὰ τοῦ Ροζέ... Ἂν εἶχαν κάνει καλὰ τὴ δουλειὰ τους οἱ Ἰταλοί, θἄταν νεκρὸς τώρα!... Μὰ δὲν μὲ ὑπάκουσαν... Τοῦ ἄφισαν μόνο τὸ σημάδι...

Κάθε φορὰ ποὺ πρόφερε τὴ λέξι «σημάδι»). ἔτρεμε σύγκορμη καὶ χτυποῦσαν τὰ δόντια της. Ὁ τρόμος της μενάλωνε. Ἀνασήκωσε τὰ χέρια της καὶ τὰ κύτταξε μὲ ἀπερίγραπτη ἀπόγνωσι. Ποτὲ δὲν εἶχε φαντασθῆ ὁ Μπερτελὲν ἕνα τρόμο μεγαλείτερο ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἐξέφραζε τὸ συνεσπασμένο πρόσωπό της. ἡ βρεχνὴ φωνή της. καθὼς ἔλενε:

— Δὲν εἶνε τὸ αἷμα του, αὐτὸ ποὺκω στὰ χέρια μου .. Ὄχι... Μὰ γιατὶ εἶνε κόκκινα; Σᾶς λέω πὼς δὲν εἶνε τὸ αἷμα του... Τὸν χτύπησαν οἱ Ἰταλοί ὄχι ἐγώ... Μὰ αὐτὸ τὸ αἷμα... αὐτὸ τὸ αἷμα...

Πλησίασε ἐξάφνα τὰ χεῖλη της στὸ αὐτὶ τοῦ Ροζὲ κα

κανένα! Είνε το αίμα τοῦ άντρός μου, τοῦ 'Εντουάρ!...

'Ο Μπερτελέν ηθόπρε πρός τα πίσω.

— Τήν άθλια!... τραύλισε.

Δέν μπορούσε πιά ν' άνθέξη σέ τέτοια φρίκη. Θέλοντας νά βάλη τέλος σ' αύτή τή νευρική κρίσι, δοκίμασε ένα είδος ύποβολής. Έπιασε τά χέρια τής νέας γυναίκας, τής μίλησε δυνατά, τή διέταξε νά σωπάση.

— Πάω νά φέρω τό γιατρό τής είπε, θά σάς δώση κάτι γιά νά άνακουφισθήτε.... Θά διώξη τίς όπτασίες, πού σάς κάνουν τόσο κακό. Μά σωπάστε πρώτα... σωπάστε!

Ήταν ό τόνος του, ή έπιβολή του, ή παρουσία τοῦ μόνου πλάσματος πού είχε δύναμι πάνω στήν ψυχή της;... Όπωσδήποτε, ή Ζαν ίν φάνηκε ότι συνερχόταν κι' ότι ξαναπκτούσε τη συναίσθησι τοῦ περιβάλλοντος. Οί δυνάμεις της τήν έγκατέλειψαν. Έπεσε σέ μιά κατάστασι έξαντλήσεως. Καί τραύλισε αδυσμένο άναγνωρίζοντας έπιτέλους τόν άνθρωπο πού έφυγε άπάνω της:

— Ροζέ!... Έσείς!... Έσείς!... Ό!...

Πόση τεραστία άντίθεσις μεταξύ τής τωρινής έρωτικής της έκστάσεως καί τής τρελλής έξάψεως πού τήν άνοστάτωνε πρίν άπό λίγο!... 'Ο Μπερτελέν παρ' όλη τήν άπόλι πού ένοιωθε είπε μαλακά στήν έτοιμοθάνατη αύτή, πού θάπαιρνε μαζί της στόν άλλο κόσμο τόν φοβερό μυστικό:

— Ναι, έγώ είμαι... Έκείνη πού σοῦ όμολογήσετε τίποτε;...

Έκείνη κύτταξε γύρω της. Συγκέντρωσε τίς σκέψεις της θυμήθηκε.

— Τελείωσε λοιπόν!... Βάγγησε. Τά ξέρετε όλα... Κι' έγώ θά πεθάνω...

— Δέν τό θελήσατε μόνη σας;...

'Η Ζαν ίν κίνησε άργά τό κεφάλι της κι' άπάντησε:

— Όχι... Δέν έσκόπευα νά πεθάνω... Νόμιζα...

'Η φωνή της έσβυσε άπ' τήν άδυναμία. 'Ο Ροζέ σηκώθηκε καί τής είπε:

— Θά στείλω γιά τό γιατρό.

Έκείνη έπιασε τό μπράτσο του καί τόφιξε μ' όση δύναμι τής άπόμενε.

— Όχι είνε περιττό... άπάντησε. Είμαι χαμένη. τό αίσθάνομαι... Θέλω νά σάς πώ...

'Ο Ροζέ τέντωσε τό αύτί του, γιά ν' άκούση καλλίτερα. Τόν συγκρατοῦσε μιά άγωνιώδης περιέργεια δυνατώτερη άπό κάθε άλλο συναίσθημά του. Άκουσε άκόμη τή Ζαν ίν νά λέη:

— Ή άτροπίνη... Ήταν άρκετή γιά τή Λουκία... γιά τόν άδύνατο όργανισμό της... Έγώ όμως... πίστεψα...

'Ο Μπερτελέν κατάλαβε. Ήταν ό,τι είχε μαντέψει: Άφοῦ ή δηλητηριάστρια είχε ύποσκάψει τόν οργανισμό τοῦ θύματός της, μέ τίς προηγούμενες μικρές δόσεις, είχε ύπολογίσει τήν τελευταία άναλογς πρός τήν έλαττωμένη άντοχή του. Είχε κάμει όμως ένα λάθος. Πίνοντας ή ίδια τή δηλητηριασμένη πορτοκαλάδα πίστευε ότι θά πάθαινε μόνον μιά παροδική κακοδιαθεσία πού θά περνοῦσε ώς τό πρωΐ. Μέ τή θυσία αύτή, θά δικαιολογείτο άπέναντι στόν Ροζέ. Καί θά μπορούσε νά τοῦ πῆ κατόπιν θριαμβευτικά:

«Σκεφθῆτε τώρα τήν προσβολή πού μοῦ κάνατε... σ' έμένα πού τό μόνο λάθος μου είνε ότι σάς άγαπῶ!»

Θά έπωφελείτο άπ' τή μετάνοιά του! 'Ο Ροζέ θάπεφτε γονατιστός έμπρός της γιά νά τής ζητήση νά τόν συγχωρέση. Καί θά πετύχαινε έπιτέλους άπ' τήν άπροσίτη καρδιά του μιά τρυφερή έκδήλωσι, μιά όμολογία πόθου άπ' τά κλειστά χείλη του... Γιά τό μεθυστικό αύτό όνειρο, είχε ρίψοκινδυνεύσει τή ζωή της!...

Κι' είχε ρουφήξει τό θάνατο... τό θάνατο, πού πίστευε πώς θά τόν νικοῦσε ή νεφρή κράσι της! Τό ύπουλο όπλο, πού είχε έτοιμάσει γιά μιά όλλη είχε κτυπήσει αύτή τήν ίδια! Θά πέθαινε, άφοῦ είχε γνωρίσει τίς έντονώτερες άπολαύσεις τής ζωής τή στιγμή πού τής άποκαλύπτονταν οί άγνωστες χαρές τοῦ άληθινοῦ έρωτος!

— Ροζέ!... τραύλισε ίκετευτικά. Μή μ' άφίστε νά πεθάνω!...

'Ο Μπερτελέν, έτρεξε καί κτύπησε όλα τά κουδούνια. Σέ λίγες στιγμές, είχε ξυπνήσει όλο τό σπίτι. Οί ύπηρέτες έφτασαν βιαστικά.

— Πηγαίνετε νά φέρτε άμέσως τό γιατρό! διέταξε ό κύριός τους. Κινδυνεύει ή ζωή τής κυρίας Σαμπριάλ... Συντήνετε τή δεσποινίδα Συλβαίν παρακαλέστε την έκ μέρους μου ναρθῆ τό ταχύτερο.

— Ή Συλβαίν;... μουρμούρισε σβυσμένα ή έτοιμοθάνατη.

— Ναί. Θά σάς κάνη καλό ή παρουσία της. Είνε πρώτης τάξεως νοσοκόμος.

— Δέν θά μπορέση... ναρθῆ!... Τής ἔδωσα κάτι... γιά νά κοιμηθῆ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Τό πληρωμένο ρόλο

'Η άμοιρη μικρή Φλωρέτ

Τήν άνοιξι τοῦ 1566 ό βασιληάς τής Γαλλίας Κάρολος ό 9ος πήγε μέ μιά πολυάριθμη άκολουθία στόν πύργο τοῦ Νεράκ, γιά νά έπισκεφθῆ τή θεία του, τή Βασίλισσα Ίωάννα τής Ναβάρας.

'Η έπίσκεψις θά πανηγυρίσθηκε μέ πολυτελῆ συμπόσια, έορτές καί άγῶνες.

Σ' έναν άπ' αύτούς τούς άγῶνες, οί εύγενεῖς τής άκολουθίας τοῦ Καρόλου άποφάσισαν ν' άναμετρηθοῦν στό τόξο. 'Ο στόχος ήταν ένα πορτοκάλλι.

Μά κανένας άπό τούς εύγενεῖς δέν κατώρθωσε νά τό πετύχη. "Όταν ήρθε όμως ή σειρά τοῦ δούκα 'Ερρίκου τής Γκίζης, τό βέλος του τρύπησε πέρα - πέρα τό στόχο.

'Ενθουσιασμένος καί περήφανος γι' αύτό τό άποτέλεσμα, ζήτησε ένα δεύτερο πορτοκάλλι γιά νά ξαναρίξη τό τόξο του. Άλλά δέν ύπῆρχε κανένα έκεί κοντά. Κι' ό δούκας βιαζόταν νά δείξη τήν έπιτηδειότητά του.

Παράμεσα άπό τούς εύγενεῖς στεκόταν μιά όμορφη νέα, πού είχε ένα τριαντάφυλλο κασφωμένο στό στῆθος της.

'Ο 'Ερρίκος έτρεξε άμέσως κοντά της, άρπαξε τό ρόδο άπό τό στῆθος της καί τό έβαλε γιά στόχο.

Έπειτα σημάδεψε μέ τό τόξο του.

Τό βέλος του καρφώθηκε στόν κάλυκα τοῦ ρόδου.

'Ο δούκας τής Γκίζης ήταν ένθουσιασμένος γι' αύτό τό άποτέλεσμα. Άφοῦ δέχθηκε τά συγχαρητήρια τῶν ἀλλων εύπατριδῶν, έβγαλε τό βέλος άπό τό ρόδο κι' έτρεξε νά φέρη τό πληγωμένο άνθος στή νέα.

— Πῶς λένεσαι, ώραία μου; τή ρώτησε, ένῶ έσκυβε γιά νά ξανακαφώση τό ρόδο στό στῆθος της.

'Η νέα είχε γίνει κατακόκκινη.

— Φλωρέτ, άπάντησε μέ χείλη πού έτρεμαν.

— Καί ποῦ μένεις;

— Είμαι κόρη τοῦ κηπουροῦ καί μένω μέσα στόν πύργο.

— Δέν σοῦ είπε κανείς ὡς σήμερα πῶς είσαι ώραία;

— Τό άκούω άπό σᾶς, άρχοντά μου κι' αὐτό είνε καλύτερο.

'Ο 'Ερρίκος γέλασε.

— Τό όμορφο λουλούδι στολίζει καί πάλι τό στῆθος σου, τής είπε.

Καί ή Φλωρέτ γελοῦσε τώρα.

— Ναί. άπάντησε, άλλ' είνε πληγωμένο θανάσιμα άρχοντά μου.

'Ο 'Ερρίκος τοῦ κάκου τήν άναζήτησε τήν ήμέρα έκείνη καί τίς έπόμενες. Είνε γίνει έαφνικά πολύ μελαγχολικός.

Τέλος, ένα βράδυ πού περπατοῦσε μέσα στό πάρκο τοῦ πύργου, άκουσε ένα σιγανό κλάμα πρός τό μέρος τής λίμνης. Πλησίασε τότε σιγά καί βρῆκε έκεῖ τή Φλωρέτ, πού έκλαιγε μέ λυγμούς.

Χωρίς νά σκεφθῆ τότε τίποτε άλλο, έπεσε στά πόδια της καί τής έξομολογήθηκε τόν έρωτά του.

— Ή καρδιά μου φτερουγίζει άπό χαρά, έτσι πού μοῦ φαίνεται πώς θά φύγη άπό τό στῆθος μου, άπάντησε ή νέα άνάμεσα στούς λυγμούς της. Κι' όμως ξέρω πῶς θά ἦταν καλύτερο νά κλαίω...

— Γιατί, Φλωρέτ, άφοῦ σέ άγαπῶ; φώναξε ό 'Ερρίκος.

— Γιατί ή άπόστασις πού μᾶς χωρίζει είνε τόσο μεγάλη πού δέν θά μπορέσω ποτέ νά βρῶ τήν εύτυχία σ' αὐτή τήν άγάπη, είπε ή νέα.

'Ωστόσο, ό έρωτευμένος 'Ερρίκος τήν έκαμε νά ξεχασθῆ μέ τά γλυκόλογά του καί, λίγη ὥρα άργότερα ή όμορφη Φλωρέτ, έγερνε στήν άγκαλιά του.

Τό είδύλλιό τους κράτησε τρεῖς μῆνες. Ήταν τρεῖς μῆνες άνείπωτης εύτυχίας γιά τή μικρή Φλωρέτ.

Άλλά, μιά μέρα, ή αὐλή ξανάφυγε γιά τό Παρίσι καί ό 'Ερρίκος τής Γκίζης άποχαιρέτησε μέ δάκρυα στά μάτια τή Φλωρέτ, δίνοντάς της τήν ύπόσχεσι πῶς γρήγορα θά ξαναγύριζε κοντά της.

'Η νέα είχε μείνει μόνη τώρα. Καί πέρασε όλο τό καλοκαίρι χωρίς νά πάρη καμιά εἴδησι άπό τόν άγαπημένο της. Έπειτα ἤσθε τό φθινόπωρο κι' ό χειμώνας...

Τέλος, τήν έπόμενη άνοιξι, ή Φλωρέτ ἔμαθε πῶς ό 'Ερρίκος τής Γκίζης θαοχόταν καί πάλι στόν πῦργο τοῦ Νεράκ.

Μέ πόση άνυπομονησία περίμενε τήν άφιξί του!

Άλλά τή στιγμή πού είδε τό άμάξι του νά μπαίνη άπό τή μεγάλη πόρτα τοῦ πύργου, ένοιωσε, ξαφνικά, τά γόνατά της νά λυγίζουν καί τό αἷμα νά παγώνη μέσα στίς φλέβες της. Γιατί πλάι στόν δούκα καθόταν μιά νεαρή γυναίκα, πού ή Φλωρέτ μάντεψε άμέσως ποιά ήταν.

Πραγματικά ό δούκας τής Γκίζης είχε παντρευθῆ στό άναμεταξύ κι' έρχόταν τώρα γιά νά έπισκεφθῆ μαζί μέ τή γυναίκα του τή θεία του Βασίλισσα τής Ναβάρας.

'Ωστόσο, δέν είχε ξεχάσει τή μικρή Φλωρέτ. Καί, λίγη ὥρα άργότερα, τήν είδοποίησε μ' ένα πιστό άκόλουθό του. ὅτι τήν περίμενε στό δωμάτιο τοῦ πύργου.

Τήν άλλη μέρα, ό δούκας τής Γκίζης ξεγύρισε ένα λευκό άντικείμενο πλάι στήν πέτρα ὅπου καθόταν.

Ήταν ένα μαντῆλι.

Όταν τό ξεδίπλωσε, βρῆκε μέσα ένα μυρωμένο τριαντάφυλλο. Κάτω άπ' αὐτό ὑπῆρχε ένα μικρό σημείωμα.

'Ο 'Ερρίκος τό πῆρε στά νέρια του καί διάβηκε στό φῶς τῆς σελήνης:

«Πήρατε γνῶσι νά μέ ωστήσετε τό ρόδο πού είνα στό στῆθος μου καί τό πληνώσατε. Έπειτα πήρατε τήν άγάπη μου, τήν προδώσατε καί τήν σκοτώσατε. Τώρα είνε πιά πολύ άργά. Τό κομμί μου βρίσκεται στό βάθος αὐτῆς τῆς λίμνης, πού είδε όλες τίς νασές όλες τίς άγωνίες κι' όλα τά μυστήρια τῆς σταν ης μου καδιδ...»

Τό άλλο πρωΐ, ἔβναλαν τό σῶμα τῆς άτυχης Φλωρέτ άπό τή λίμνη.

'Αλλ' ό 'Ερρίκος τῆς Γκίζης μαζί μέ τή γυναῖκα του εἶναν φύγει κιόλας άπό τόν πύργο τοῦ Νεσάκ...

♣♣

Συνταγή γιά τ' άντρόγυνα

"Ενας 'Αμερικανός καθηγητής τῆς ψυχολογίας, ό κ. Οὐίλλιαμς, προτείνει ένα νέο σχεδίο συζυγικῆς εὐτυχίας άπλο κι' άποτελεσματικό! Κάθενας άπ' τούς δυό συζύγους θάνε ό άφέντης στό σπίτι έπί 50 χρόνια. 'Ο άλλος θά ὑπακούη, σ' όλο αὐτό τό διάστημα περιμένοντας νάρθῆ ή σειρά του νά διατάξη. 'Ο κ. Οὐίλλιαμς βεβαιώνει ότι έχει έφαρμόσει τή μέθοδό του άπό 20 χρόνια σέ πολλά άντρόγυνα. Έννοειται ότι, στά πρῶτα 50 χρόνια, ό άφέντης θάνε ό άντρας...

Κατάσκοποι του τελευταίου ΠΟΛΕΜΟΥ

«Οί Πολωνοί δέν ξεχνοῦν!»

'Ο Γκαϊριγκ δέν ἦταν μόνο άρχηγός της γερμανικῆς άεροπορίας, άλλά καί δικτάτωρ τοῦ στομάχου τῶν πολιτῶν τοῦ τρίτου Ράϊχ καί εἰχεν ἱδρύσει σχολές γερμανικῆς κουζίνας σ' όλες σχεδόν τίς πόλεις.

Τόν Λύγουστο τοῦ 1936 οί βασθεσίες αὐτῶν τῶν σχολῶν εἰχαν συγκέντρωθη στό Μπρεσλάου καί. κατά τήν διάρκεια μιᾶς μενάλοπρεποῦς έορτῆς, ό Γκαϊριγκ άνακηρύξε, ἐν ὀνόματι τοῦ φύρερ, «βασίλισσα τῆς γερμανικῆς κουζίνας» μιά ὡραία καί πολύ κομψή νέα ἀπό τή γραγκφουρτη ηλικίας 18 ἐτῶν, τήν Δωροθέα Μένσκ.

Πέρασαν μερικές βδομάδες καί μιά μέρα ἐπισκέφθηκε τήν οἰκογένεια Μένσκ ό δόκτωρ Μπαουερ καί τούς δήλωσε ότι ό φύρερ εἰχε περιλάβει τήν Δωροθέα στόν κατάλογο τριάντα «ἐκλεκτῶν Γερμανίδων» πού θάπειρναν μιά ἀνώτερη μόρφωσι μέ ἔξοδα τοῦ Κράτους.

Τήν ἄλλη μέρα, ό δόκτωρ Μπάουερ καί ή Δωροθέα ἐφυγαν γιά τό Βερολίνο.

Ἐκεί τήν παρουσίασαν στόν δόκτορα Γκαίμπελς. Ό ὑπουργός τοῦ Τύπου καί τῆς Προπαγάνδας τή συνεχάρη γιά τή μεγάλη τιμή πού τῆς γινόταν.

Ἡ Δωροθέα τά εἶχε χαμένα.

Τί συνέβαινε λοιπόν;

Ἡ ἀπορία της λύθηκε σέ λίγο, ὅταν τήν ὡδήγησαν στή Στουτγάρδη. Ἐκεί μαζί μέ τίς 29 ἄλλες «ἐκλεκτές Γερμανίδες», παρακολούθησε μαθήματα κατασκοπείας σέ μιά ἀνώτερη σχολή.

Τό καλοκαίρι κατά τίς διακοπές ἡ Δωροθέα τακτοποιεῖται στήν Πολωνία. Οἱ προϊστάμενοί της τής εἶπαν ὅτι δέν ἔπρεπε νά ἀσχοληθῆ μέ τή συλλογή πληροφοριῶν. Θά μάθαινε μόνον τήν πολωνική γλῶσσα.

Τό 1938, τήν ἔστειλαν στήν Πράγα. Δέν ἦταν βέβαια σπουδαία ἡ ἔδρα πού τῆς ἔδωσαν. Ἀλλ' ὁ ρόλος της ἦταν σημαντικός. Θά ἐκτελοῦσε χρέη καμαριέρας τῆς κομήσσης φον Βέστρουμ γου τοῦ Γερμανοῦ πρεσβευτοῦ. Μ' αὐτό τόν τρόπο, εἶχε τήν εὐκαιρία νά κατασκοπεύη διάφορα πρόσωπα πού ἐσύχναζαν στό σαλόνι τῆς κυρίας της.

Ἡ Δωροθέα εἶχε δώσει πολλά δείγματα τῆς ἱκανότητός της κατά τήν παραμονή της στήν τσεχοσλοβακική πρωτεύουσα.

Τόν ἄλλο χρόνο τήν ἔστειλαν στό Ντάντσινκ.

Καί ἐδῶ ἡ θέσις της ἦταν ταπεινή. Θά ἐκτελοῦσε χρέη γκουβερνάντας στό σπίτι τοῦ πλουσίου Ἑβραίου βιομήχανου Ὄττο Σάρεπιτς.

Στήν πραγματικότητα ἡ Δωροθέα διηύθυνε ἕνα δίκτυο ἀπό 700 περίπου γυναίκες κατασκόπους, πού ἡ γερμανική ὑπηρεσία κατασκοπείας εἶχε στό Ντάντσινκ. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτές τίς γυναίκες ἦταν ὑπηρέτριες σέ σπίτια ἐπιφανῶν Πολωνῶν ἡ ἐργαζόντουσαν σέ μπάρ καί σέ κέντρα διασκεδάσεως.

Πλησίαζε τό φθινόπωρο τοῦ 1939 καί ἡ γερμανική κυβέρνησις προετοίμαζε μέ μεγάλη προσοχή τήν πραξικοπηματική κατάληψι τῆς πόλεως.

Μυστηριώδεις δολοφονίες καί ἐξαφανίσεις ἀξιωματικῶν εἶχαν ἀρχίσει νά σημειώνωνται κατά τίς τελευταῖες βδομάδες. Ἀλλά κανείς δέν μποροῦσε νά ὑποπτευθῆ τήν ἀναμιξι τῆς Δωροθέας Μένσκ.

Στό σπίτι τῆς οἰκογενειας Σάρεπιτς ἐρχόταν συχνά ἕνας νεαρός ἀξιωματικός τοῦ ἱππικοῦ, ὁ Λιούμπα Ποτόσκι.

Ἡ Δωροθέα προσπάθησε νά συνδεθῆ μαζί του κάνοντας τή σκέψι πῶς θά μποροῦσε νά συλλέξη πολύτιμες πληροφορίες ἀπ' αὐτόν. Ἀλλά, σιγά - σιγά ἐνοίωσε πῶς τόν ἀγαποῦσε.

Καί ὁ Ποτόσκι τήν εἶχε ἀγαπήσει ἐπίσης μ' ἕνα παράφορο πάθος. Ἦταν τόσο ξετρελλαμένος μαζί της, πού, μιά μέρα, τῆς ζήτησε νά γίνη γυναίκα του.

Ἡ Δωροθέα ξέσπασε τότε σέ δάκρυα. Κι' ἀνάμεσα στούς λυγμούς της τοῦ ἐξομολογήθηκε ποιά ἦταν.

Ὁ Λιούμπα Ποτόσκι τήν κατήγγειλε στίς ἀρχές οἱ ὁποῖες τήν διέταξαν νά φύγη ἀπό τό Ντάντσινκ.

Μερικές ἡμέρες ἀργότερα, οἱ Γερμανοί ἐμπαιναν στήν πόλι. Ὁ Λιούμπα Ποτόσκι ἦταν ἀπό τούς πρώτους πού σκοτώθηκαν. Διεδόθηκε ὡστόσο ὅτι εἶχε αὐτοκτονήσει. Καί ἴσως νά ἦταν ἀλήθεια. Γιατί ὁ νεαρός ἀξιωματικός ἀγαποῦσε πάντα τήν ὁμορφη Δωροθέα...

Ἀλλά τί εἶχεν ἀπονίνει, στό ἀναμεταξύ, ἡ νεαρή κατάσκοπος;

Δέν ἀγνοοῦσε ὅτι ἡ τιμωρία πού τήν περίμενε θά ἦταν σκληρή. Κι' ὅμως γύρισε στή Γερμανία, ὅπου ἐξομολογήθηκε στούς προϊσταμένους της τό σφάλμα της.

Ὡστόσο τή συγχώρησαν καί τήν ἐκλεισιν γιά λίγους μῆνες σέ στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Μετά τήν κατάρρευσι τῆς Πολωνίας, ὁ Ὄττο Σάρεπιτς, ὁ πλούσιος Ἑβραῖος βιομήχανος εἶχε καταφύγει μαζί μέ τήν οἰκογένειά του στήν Κυανῆ Ἀκτή. Ἡ ὑπεροπτερία του εἶχε πεθάνει μυστηριώδως. Ζητοῦσε ἀλλη δια τῶν ἐφημερίδων καί μιά μέρα τόν ἐπισκέφθηκε ἡ Δωροθέα.

Τοῦ εἶπε ὅτι οἱ Γερμανοί δέν τῆς εἶχαν συγχωρήσει τό σφάλμα της καί ὅτι εἶχε καταφύγει στή Γαλλία μέ ψεύτικο ὄνομα.

Ὁ Σάρεπιτς δέν δίστασε νά τήν προσλάβη στήν ὑπηρεσία του. Ἀλλά ταυτόχρονα εἰδοποίησε μερικούς ἄλλους Πολωνούς φυγάδες νά τήν παρακολουθήσουν.

Ὁ πραγματικός ρόλος τῆς Δωροθέας ἀποκαλύφθηκε σέ λίγο.

Οἱ Γερμανοί εἶχαν τήν πληροφορία ὅτι ὁ Σάρεπιτς ἔκρυβε στήν ἐπαυλή του μενάλη ποσότητα χρυσοῦ σέ ράβδους. Ἤθελαν λοιπόν, νά μάθουν τήν κρύπτη.

Ἡ Δωροθέα δέν δυσκολεύθηκε νά τήν ἀνακαλύψη.

Μιά μέρα, ἡ Γκεστάπο μπῆκε στήν ἐπαυλή τοῦ Σάρεπιτς καί τόν ἀπηγάγαν μέσα σ' ἕνα μενάλο καμιόνι.

Κανείς δέν ἐμαθε ἀπό τότε τί ἀπέγιναν.

Οἱ Γερμανοί φόρτωσαν σ' ἕνα δεύτερο καμιόνι τό χρυσάφι, πού ὁ Σάρεπιτς ἔκρυβε σέ μιά ὑπόγεια κρύπτη. Ἔπειτα ἔβαλαν φωτιά στήν ἐπαυλή κι' ἔφυγαν.

Ἡ Δωροθέα δέν εἶχε πιά κανένα λόγο νά κρύβεται. Ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη ἀρχισε νά ζῆ πολυτελῶς.

Ἀλλ' ἡ εὐτυχία της δέν κράτησε πολύ.

Ἕνα πρωΐ ὁ ἀρχηγός τῆς Γκεστάπο τῆς περιοχῆς πού ἐμενε σέ μιά ἐπαυλή κοντά στό Σανσού, ἀνοίγοντας τό παράθυρό του, εἶδε ἕνα πτῶμα μέσα στόν κῆπο.

Ἦταν τῆς Δωροθέας Μένσκ.

Ἕνα μαχαίρι ἦταν καρφωμένο στό στῆθος της στό μέρος τῆς καρδιᾶς. Ἀπό τό μαχαίρι αὐτό κρέμοταν ἕνα χαρτονάκι με τίς λέξεις:

«Οἱ Πολωνοί δέν ξεχνοῦν».

Οἱ Γερμανοί δέν κατώρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν ποτέ ποιοί εἶχαν σκοτώσει τήν Δωροθέα καί με ποιό τρόπο εἶχαν καταφύγει στή Γαλλία καί ὅτι εἶχε καταφύγει στή Γαλλία μέ ψεύτικο ὄνομα.

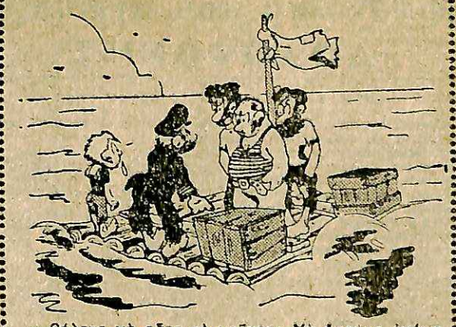

— Θέλετε νά φᾶτε τό μοῦτσο; Μά ἔχουμε ἀκόμη κονσέρβες!

— Τίς βαρεθήκαμε! Θέλουμε λίγο φρέσκο κρέας!..

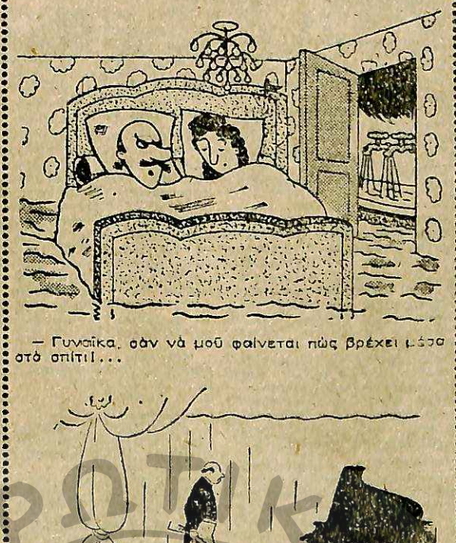

— Γυναῖκα, σάν νά μοῦ φαίνεται πώς βρέχει μέσα στό σπίτι!...

— Κράτησε τήν ἀναπνοή σου, Ἀγησίλας, γιατί χαθήκαμε! Ὁ πιανίστας εἶνε ἀποφασισμένος νά σκοτώση ἐκείνον πού θά ὀθήξη!...

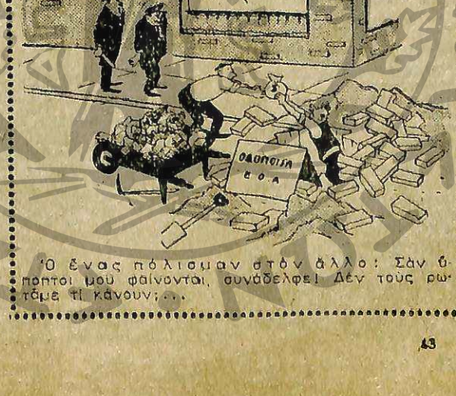

Ὁ ἕνας πολισμαν στόν ἄλλο: Σάν ὁ πόντοι μου φαίνονται, συνάδελφε! Δέν τους ρωτᾶμε τί κάνουν;...

Ἡ γυναῖκα ποὺ σχεδιάζει ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ

Ἡ κ. Γκόρντον καὶ τὸ ἔργον της

Ἡ κ Μίλντρεντ Γκόρντον εἶνε μιὰ ἥσυχη νοικοκυρὰ τοῦ Χόλλυγουντ Γὰ μαλλιὰ της ἔχουν ἀσπρίσει πρόωρα. Καὶ κάθε Κυριακὴ ψάλλει στὴν ἐκκλησία της ἐνορίας της. Κανεὶς δὲν θὰ πίστευε ποτέ, βλέποντάς την, ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔχει κάμει ἐπάγγελμά της τὸ ἔγκλημα...

Πράγματι εἶνε ἴσως ἡ μόνη γυναῖκα στὸν κόσμο ποὺ πληρώνεται γιὰ νὰ σχεδιάζῃ δολοφονίες. Εἶνε αὐθεντία σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τεχνικῆ συμβουλος γιὰ φόνους κάθε εἴδους... Ἔχει ἀνακατευθῆ μ' ὅλες σχεδὸν τὶς δολοφονίες ποὺ ἔγιναν... στὰ φίλμ κατὰ τὰ τελευταῖα 20 χρόνια, καὶ τὶς ἔχει κατατάξει ἀναλόγως τῶν μεθόδων, τῶν αἰτίων, τῶν ὅπλων ποὺ χρησιμοποιήθηκαν κλπ

Σ' ἕνα τμῆμα τοῦ ἀρχείου της περιγράφονται 533 διάφοροι τρόποι δολοφονίας! Ἐκεῖ, λοιπόν, καταφεύγει ἡ κ. Γκορντον, κάθε φορὰ ποὺ θὸ τῆς ζητηθοῦν οἱ ὑπηρεσίες της γιὰ μιὰ ἐγκληματικὴ σκηνή.

Τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὸ ἔγκλημα γενικῶς κι ἰδιαιτέρως γιὰ τὴ δολοφονία, ἦταν στὴν ἀρχὴ τελείως ἀκαδημαϊκό. Ὅταν σπούδαζε πρὸ 20 ἐτῶν ψυχολογία καὶ φιλοσοφία στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ἀριζόνας, ἀρχισε νὰ μελετᾷ τὰ στοιχεῖα τῶν περιφημοτέρων καὶ πιὸ ἀσυνήθιστων ἐγκλημάτων. Βρῆκε δὲ τόσο ἐλκυστικὴ αὐτὴ τὴν ἀπασχόλησι ὥστε τὴ συνέχισε κι' ἀφοῦ πῆρε τὸ δίπλωμά της

Μιὰ μέρα στὰ στούντιο τῆς Φὸξ Φίλμ, ἕνας διευθυντὴς δὲν ἤξερε ποιὰ λύσι νὰ δώσῃ σ' ἕνα ἔγκλημα. Σταμάτησε τὸ γύρισμα γιὰ νὰ συζητήσῃ τὸ πρᾶγμα μὲ τὴν πρωταγωνίστρια Λίντα Ντάρνελ. Αὐτὴ λοιπὸν ἔτυχε νάνε φίλη τῆς κ. Γκόρντον, ἡ ὁποία τοῦ ἔλυσε σὲ λίγα λεπτὰ τὸ πρόβλημα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε.

Ὁ διευθυντὴς κατενθουσιασμένος, πρόσφερε τὸ ὄνομά της στὸν ἐπίσημο καταλόγο τῶν τεχνικῶν συμβούλων τοῦ Χόλλυγουντ καὶ μίλησε στοὺς συναδέλφους του γιὰ τὴν ἱκανότητά της. Ἔτσι ἄρχισε τὸ πρωτότυπο στάδιό της. Ἀπὸ τότε βοήθησε διάφορους ἀστέρες γιὰ νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ μιὰ δολοφονία στὴν ὀθόνη, ὅπως π. χ. τὸν Οὐώλτερ Πίτζον τὸν Βένοαν Πράις: τὴν Τίρνευ τὴ Λίντα Ντάρνελ τὸν Οὐίλλιαμ Μπέντιξ τὴ Λούσιλ Μπάλ τὴν Ἴντα Λουπίνο, τὸν Κάρολ Λάντις καὶ πολλοὺς ἄλλους.

Οἱ παραγωγοὶ κι' οἱ διευθυντὲς τὴ συμβουλεύονται γιὰ ὅλες τὶς λεπτομέρειες ἑνὸς ἐγκλήματος: Πῶς καὶ ποῦ θὰ σκοσπίσουν τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου, πῶς ἐξ ἀπάρουν, τὰ ἀποτυπώματα ἑνὸς ὑπόπτου, μὲ ποιὰ γωνία πρέπει λογικὰ νὰ πυροβοληθῇ τὸ θῦμα κλπ φαίνονται μικροπράγματα ὁλ' σύντα κι' ὅμως παίζουν σημαντικὸ ρόλο στὴν τελικὴ λύσι.

Μὲ τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὶς γνώσεις της ἡ κ. Γκόρντον ἔχει προλάβει πολλὲς νκάφες. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα φίλμ, ὁ διευθυντὴς ἤθελε νάνε κρυμμένο ἕνα μικρόφωνο σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου τοῦ ὑπόπτου. Ἀλλὰ ἡ κ. Γκόρντον τοῦ ἐξήγησε ὅτι δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ συλλάβῃ τὴ φωνὴ ἑνὸς μικροφώνου μέσα ἀπὸ ἕνα συρτάρι. Ἐξ ἄλλου, τοῦ ὑπέδειξε ὅτι... εἶχε ξεχάσει τὰ ἀπαραίτητα σύρματα τοῦ μικροφώνου!

Σ' ἄλλο φίλμ ὁ πρωταγωνιστὴς ἐπρόκειτο νὰ δηλητηριάσῃ τὴν ἄρρωστη γυναῖκα του βάζοντας ἁπλῶς μέσα στὴν κάμαρά της λουλούδια πικροδάφνης. Ὁ διευθυντὴς πίστευε ὅτι ἡ μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶν, αὐτῶν ἀοκεῖ γιὰ νὰ φέρῃ ἀργὸ θάνατο. Ἀλλὰ ἡ κ. Γκόρντον ἀμφέβαλλε θυμήθηκε ὡστόσο ὅτι ὅταν ἦταν μικρὸ κοριτσάκι, οἱ ἀγελάδες ἑνὸς γείτονος εἶχαν ψοφήσει ἀφοῦ ἔφαγον λουλούδια πικροδάφνης. Διάβασε λοιπὸν τὰ ἐπιστημονικὰ βιβλία καὶ διαπίστωσε ὅτι ἡ πικροδάφνη εἶνε δηλητηριώδης μόνον ὅταν παίρνεται ἐσωτερικῶς. Κι ἔτσι ἄλλαξε τὸ σενάριο: Ὁ πρωταγωνιστὴς ἐστυβε χυμὸ ἀπὸ λουλούδια πικροδάφνης μέσα στὸ νερὸ ποὺ ἔπινε ἡ γυναῖκα του.

Σὲ διάφορες ἐπιτυχίες ἀὰν κι αὐτὴν ὀφείλει ἡ κ. Γκόρντον τὴ φήμη της ὅτι εἶνε ἀλάνθαστη στὰ ἐγκλήματα. Τελευταίως, ἐξέδωσε κι ἕνα ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα, ποὺ χαρακτηρίσθηκε ὡς τὸ καλλίτερο τοῦ εἴδους του.

ΛΟΝ ΤΖΟΝΣ

●

Οἱ πιὸ διαδεδομένες γλῶσσες

Ἡ γλῶσσα ποὺ μιλιέται ἀπ' τοὺς περισσότερους ἀνθρώπους στὸν κόσμο (220.000.000) εἶνε ἡ ἀγγλική. Ἀκολουθοῦν ἡ γερμανικὴ κι ἡ ρωσικὴ μὲ 90 ἑκ. ἡ καθεμιά. Ἔπειτα ἔρχονται ἡ ἱσπανικὴ μὲ 55 ἑκ., ἡ γαλλικὴ κι' ἡ ἰταλικὴ μὲ 45 ἑκ. (ἐπιπλέον ὅμως μιλοῦν γαλλικὰ ἑκτὸς ἀπ' τὴ μητρική τους γλῶσσα, κι' ἄλλα 25 ἑκ. ἀνθρώπων!). Ὅλες οἱ γνωστὲς γλῶσσες τοῦ κόσμου φτάνουν τὶς 6.760. Ἀπ' αὐτὲς ὅμως ὁμιλοῦνται σήμερα μόνο 2.296. Οἱ ὑπόλοιπες εἶνε νεκρές.

Ἡ ἀγγλικὴ ἔχει τὸ μεγαλείτερο λεξιλόγιο: 455.000 λέξεις. Ἡ γερμανικὴ ἔχει μερικὲς χιλιάδες λιγώτερες· οἱ μισὲς ὅμως ἀγγλικὲς λέξεις ἔχουν γαλλικὴ προέλευσι. Οἱ γερμανικὲς εἶνε μόνο 150.000. οἱ ἰταλικὲς κι' οἱ ρωσικὲς 140 000 κι' οἱ ἱσπανικὲς 120.000

Ἡ γαλλικὴ γλῶσσα μπορεῖ νὰ μιληθῇ μὲ ταχύτητα 350 συλλαβῶν στὸ λεπτό· ἡ ἱσπανικὴ μὲ 310 συλλαβές, ἡ γερμανικὴ μὲ 250 κι' ἡ ἀγγλικὴ μὲ 220. Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Εἰρηνικοῦ σπανιὰ προφέρουν περισσότερες ἀπὸ 50 συλλαβὲς στὸ λεπτό.

Τὸ ἱπποτικώτερο ψάρι

Ἕνα ψάρι, ποὺ ζῇ στὰ ποτάμια τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα... ἱπποτικότητος: Τὸ ἀρσενικὸ ψάρι ἐπωάζει τὰ αὐγὰ τῆς συμβίας του μέσα στὸ στόμα του, ἀπαλλάσσοντάς την, ἔτσι ἀπ' αὐτὸ τὸν μπελᾶ. Ἀλλὰ καὶ κατόπιν ὅταν βγοῦν τὰ μικρὰ ψαράκια, ὁ πατέρας τοὺς ἐπιτρέπει νὰ βρίσκουν ἀνάπαυσι καὶ προστασία μέσα στὸ στόμα του.

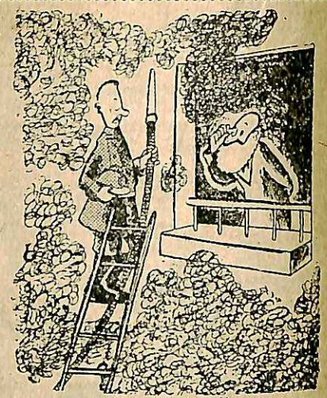

Ὁ πυροσβέστης: Ἐπιτρέψτε μου νὰ ἐπωφεληθῶ αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης σας!...

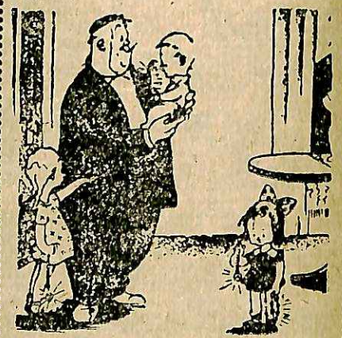

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ

— Μπαιτπ, κειρὸ ἔχεις νὰ κλέψῃς κανένα ζαχαροπλαστεῖο!...

ΤΟ «ΜΑΓΙΚΟ ΧΑΛΙ»

— Ψίτ! Τοξί!...

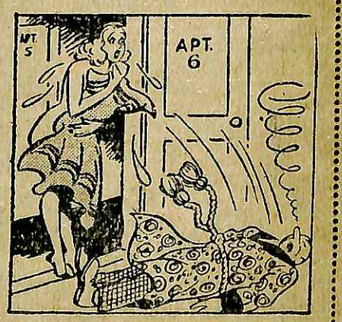

— Καλέ, γιατί τρομάξεπε ἔτσι; Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ μπάνιο, δὲν ἤξερα πῶς θὰ σᾶς βρῶ στὸ διάδρομο!...

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Γιὰ σᾶς Κυρίες καὶ Δεσποινίδες μου.

Σᾶς προσκαλοῦμεν καὶ Σᾶς προσφέρομεν τὰ ὡραιότερα Ὑφάσματα καθὼς καὶ ὅλα τὰ εἴδη Προικὸς μὲ ΔΟΣΕΙΣ καὶ σὲ φθηνὲς τιμές. Ἐλάτε στὴν Ἀποθήκην ὁδὸς Μιλτιάδου ἀρ. 37 (ἀ. διέξοδος πάροδος ὁδοῦ Αἰόλου).

Μ. ΚΟΡΔΟΠΑΤΗΣ

Μιλτιάδου 37

ΕΝΑ ΚΟΣΜΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν κοσμικῶν κέντρων ποὺ ἀποκτήσε τελευταία ἡ Πρωτεύουσα, δίκαιον εἶνε νὰ συγκαταλεχθῇ καὶ τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Φωκίωνος Νέγρη καὶ τῆς ὁδοῦ Ἑπταννήσου ζαχαροπλαστεῖον «Σελέκτ». Τὸ «Σελέκτ» χάρις στὰ ἀγνὰ ὑλικά του καὶ τὰ ἐκλεκτὰ προϊόντα του συγκεντρώνει καθημερινῶς ἐκλεκτὸ κόσμο ποὺ βρίσκει ἐκεῖ μέσα στὴ θερινὴ ζέστη τὴ δροσιὰ καὶ τὸ εὐχάριστο καὶ ρομαντικὸ περιβάλλον.

Ἡ θέσις τῆς Γυναικὸς

Κομψενοτίλες

Ζήσατε δέκα ὁλόκληρα χρόνια μὲ τὸν ἄνδρα σας μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη. Δὲν εἰνοούσατε ποτὲ νὰ παραδεχθῆτε πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ μεγαλείτερη εὐτυχία ἀπὸ τὴ δική σας. Κι' ὅλα αὐτὰ μοῦ τὰ γράφετε σεῖς ἡ ἴδια γιὰ νὰ μὲ πείσετε πῶς αὐτὸ που σᾶς συνέβη ἦταν κάτι ἐντελῶς ἀνεξάρτητο τῆς θελήσεώς σας, κάτι τὶ μοιραῖο ποὺ ὅ,τι κι' ἂν κάνατε δὲν θὰ μποροῦσατε νὰ τὸ ἀποφύγετε. Τὸ μοιραῖο αὐτὸ ἐμφανίστηκε ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς Δὸν Ζουὰν που σᾶς μίλησε σὲ μιὰ ἀκροθαλασσιὰ μιὰ φεγγαρόλουστη βραδυὰ καὶ σᾶς ἔκανε νὰ ξεχάσετε σύζυγο, παιδιὰ καὶ ν' ἀνακαλύψετε ξαφνικὰ πῶς αὐτὸ ποὺ ἐνοιώσατε ἦταν ἔρως...

Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ: «Ἀφῆστε τὸν ἄνδρα σας, ἀφῆστε τὰ παιδιὰ σας κι' ἀκολουθῆστε τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς σας»;

"Οχι, κυρία μου, ποτέ. Χωρὶς νὰ κάνω τὸ δάσκαλο ἠθικῆς, σᾶς λέω τοῦτο μόνον: πῶς ὅταν ζήσῃ κανεὶς δέκα χρόνια μ' ἕναν ἄνδρα, ὅταν ἀποκτήσῃ μαζύ του παιδιὰ δημιουργεῖ καὶ μερικὲς ὑποχρεώσεις ποὺ πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν.

Μείνετε μὲ τὸν ἄνδρα σας, καλή μου κυρία, μὴ στερήσετε τὰ παιδάκια σας τῆς μητρικῆς στοργῆς καὶ νὰ εἶσθε βεβαία πῶς σὰν περάσουν λίγοι μῆνες θὰ θυμᾶστε αὐτὴ τὴν ἀστεία περιπέτεια καὶ θ' ἀναρωτιέστε πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ σκεφθῆτε ὅτι μπορούσατε νὰ ἐγκαταλείψετε τὸν ἄνδρα σας καὶ τὰ παιδιά σας γιὰ ἕνα ἐπιπόλαιο αἰσθηματάκι ποὺ τὸ ἐμεγαλώσατε στὴ φαντασία σας κι' ἐφτιαγε γι' αὐτὸ ἡ φεγγαρόλουστη βραδυά.

Συγκρατηθῆτε! Σᾶς ἀπειλεῖ ἡ πειὸ μεγάλη καταστροφὴ γιὰ τὴν ὁποία θὰ κλαῖτε σ' ὅλη σας τὴ ζωή. Τὰ παιδιὰ σας θὰ σᾶς καταραστοῦν. Ὁ ἄνδρας σας ἐπίσης. Ἡ κοινωνία θὰ σᾶς λιθοβολήσῃ. Καὶ θάχουν δίκηο. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Ἡ γυναικεία μόδα ἀφ' ἑνὸς συμβουλεύει στὴ γυναίκα νὰ μένῃ ὅσο μπορεῖ γυναίκα καὶ ἀφ' ἑτέρου λανσάρει γι' αὐτὴν το... ἀνδρικὸ παντελόνι καὶ τὸ λανσάρει μποροῦμε νὰ ποῦμε μὲ ἐπιμονή. Δὲν μᾶς κάνει βέβαια ἐντύπωσι αὐτό, γιατὶ ξέρουμε ἀπὸ ἀνέκαθεν ὅτι ἡ μόδα εἶνε γεμάτη ἀντιθέσεις καὶ δὲν μᾶς ἐκπλήττει τὸ ὅτι βλέπουμε πλάι στὶς εὔμορφες καὶ ἐντελῶς γυναικιὲς «ρόμπ ντ' ἐντερὶέρ» μὲ τὶς μακρυὲς φοῦστες τὴν κλασσικὴ γραμμὴ τοῦ ἀνδρικοῦ παντελονιοῦ ποὺ κι' αὐτὸ δίνει στὴ γυναίκα κομψότητα ἐντελῶς ξεχωριστὴ καὶ τὴν κάνει ἐπίσης θελκτική, πολὺ θελκτικὴ μάλιστα.

Τὸ γυναικεῖο παντελόνι διαφέρει ἀπὸ τὸ ἀνδρικὸ σχετικὰ μὲ τὴν ποικιλία τῶν χρωμάτων. Γιατὶ ἐνῶ τὰ ἀνδρικὰ γίνονται ἀπὸ ὡρισμένα ὑφάσματα κι' ἔχουν ὡρισμένα χρώματα τὰ γυναικεῖα γίνονται ἀπ' ὅ,τι δήποτε ὕφασμα εἴτε φανταζῇ εἴτε μονόχρωμο, εἴτε λαϊνάζ, εἴτε μεταξωτό.

Καὶ ὡς ἐδῶ μὲν καλὰ πάνε τὰ πράγματα. Ἀλλὰ τί θὰ πῆτε ὅταν μάθετε ὅτι τὸ ἀνδρικὸ παντελόνι στὴν γυναίκα δὲν περιορίζεται στὴν «ἐντιμιτὲ» τοῦ σπιτιοῦ. ἀλλὰ σέρνεται μέχρι τοῦ δρόμου;

Μάλιστα! Ἡ μόδα λανσάρει γυναικεῖα - ἀνδρικὰ παντελόνια ὄχι γιὰ τὴν ἔξοχὴ ἢ τὴν πλάζ, ἀλλὰ γιὰ τὴν πόλι... Στὴν Ἀθήνα εἴδαμε ὡς τώρα πολὺ λίγες γυναῖκες μὲ παντελόνια ἀνδρικὰ καὶ οἱ λίγες αὐτὲς δὲν ἦταν Ἑλληνίδες. Στὶς πόλεις ὅμως τοῦ ἐξωτερικοῦ μιὰ γυναῖκα ποὺ τριγυρνᾶ στὸ δρόμο μὲ παντελόνι περνᾶ τελείως ἀπαρατήρητη ἢ ἂν προκαλῇ τὰ βλέμματα αὐτὰ εἶνε βλέμματα θαυμασμοῦ· γιὰ τὴν κομψότητά της Γιατὶ πρέπει νὰ προσθέσωμε ὅτι μιὰ Εὐρωπαία ἀκολουθεῖ πάντα τὴ μόδα ποὺ ταιριάζει στὴ σιλουέττα της. Ἑπομένως δὲν θὰ δῆτε μιὰ χοντρὴ ἢ καὶ ἁπλῶς εὐάσωμη γυναῖκα νὰ φορῇ ἀνδρικὸ παντελόνι. Θὰ τὸ φορῇ μιὰ ψηλὴ καὶ λιγνή.

Φυσικὰ τὰ παντελόνια ποὺ φοριοῦνται στὸ δρόμο διατηροῦν σ' ὅλα τὴν κλασσικὴ τους μορφὴ δηλαδὴ ὕφασμα μονόχρωμο. Τὰ συμπληρώνει δὲ μιὰ ὡμορφη μπλούζα μὲ κοντὸ μανικάκι ἢ μιὰ ζακέττα λινή. Συνήθως τὸ παντελόνι ἔχει σκούρο χρῶμα, σπανίως δὲ χρησιμοποιοῦνται ἀνοιχτόχρωμα ὑφάσματα.

Θὰ μοῦ πῆτε τώρα: Τί λόγο ἔχουν αὐτὰ τὰ ἀνδρικὰ παντελόνια μέσα στὴν πόλι; Καὶ σᾶς ἀπαντῶ: "Ἔχουν λογο οἱ περισσότερες ἰδιοτροπίες τῆς μόδας;

Οἱ μπλοῦζες

Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ συμπλήρωμα τῆς φούστας ἢ... τοῦ παντελονιοῦ μᾶς παρουσιάζεται ἐφέτος σὲ μιὰ καταπληκτικὴ ποικιλία. Θάλεγε κανεὶς ὅτι βάλθηκε νὰ ἱκανοποιήσῃ κάθε γοῦστο, νὰ προλάβῃ κάθε ἐπιθυμία.

Ἄλλοτε ἐμφανίζεται στὴν κλασσικὴ μορφὴ ποὺ τὴν κάνει νὰ μοιάζῃ μὲ ἀνδρικὸ ὁπουκάμισο μὲ μανικέτια ἢ κοντὰ μανίκια, μὲ γιακαδάκι ὄρθιο ἢ κατεβασμένο καὶ ἄλλοτε παρουσιάζει ποικιλία κάθε εἴδους.

Βλέπουμε μπλουζίτσες μὲ λαιμὸ ἐντελῶς κλειστὸ καὶ μὲ ἕνα ἑκλάϊρ στὴν πλάτη ποὺ ἐπιτρέπει τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἐνῶ τὸ μανίκι εἶνε σχεδὸν ἀνύπαρκτο καὶ συγκρατεῖται μόνον ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ κατέβασμα τοῦ ὤμου ποὺ θυμίζει ἕνα εἶδος «ζαπονέ».

Βλέπουμε ἄλλες μπλοῦζες ἐπίσης μὲ κλειστὸ λαιμό, ἀλλὰ μὲ μανίκι πλατὺ ποὺ πέφτει ἐλεύθερο, λίγο κατω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα.

"Αλλες πάλι ἔχουν ἕνα μεγάλο στρογγυλὸ ἄνοιγμα ποὺ φτάνει σχεδὸν στὴν ἀρχὴ τοῦ ὤμου καὶ καταλήγει σὲ κοντά, πολὺ κοντὰ φουσκωτὰ μανίκια.

Ὅσο γιὰ τὰ ὑφάσματα φοριοῦνται τὰ πάντα εἰς ὅλους τοὺς χρωματισμούς. Μεταξωτά, λινά, μονόχρωμα, σκωτσέζικα, ριγέ, στρωματα. Ἰδιαιτέρως ἐπιδιώκεται ἡ ἀντίθεσις ὅσον ἀφορᾷ τὸ χρῶμα τῆς μπλούζας καὶ τῆς φούστας ἢ τοῦ ἀνδρικοῦ παντελονιοῦ.

Ἡ διχρωμία στὰ φορέματα

Συνειθίζονται ἰδιαιτέρως οἱ συνδυασμοὶ δύο ἢ καὶ περισσοτέρων χρωμάτων σ' ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ φόρεμα. Οἱ συνδυασμοὶ αὐτοὶ γίνονται μὲ διαφόρους τρόπους, ἐξαρτῶνται δὲ ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ φορέματος καὶ ἀπὸ τὴ σιλουέττα αὐτῆς ποὺ τὸ φορεῖ. Θέλει νὰ ταχύνῃ ἢ θέλει ν' ἀδυνατίσῃ, θέλει νὰ ψηλώσῃ ἢ θέλει νὰ φανῇ πιὸ κοντή; Οἱ συνδυασμοὶ θὰ γίνουν ἀνάλογα μὲ τὸ τί θέλει νὰ ἐπιτύχῃ.

Κάποτε τὸ ἕνα χρῶμα χρησιμοποιεῖται γιὰ ἕνα πλατὺ ποδόγυρο στὴ φούστα καὶ γιὰ τὰ μανίκια ἢ μέρος τῶν μανικιῶν ἢκαὶ ὅλο τὸ ὑπόλοιπο φόρεμα γίνεται ἀπὸ τὸ ἄλλο χρῶμα.

"Αλλοτε τὸ ἕνα χρῶμα χρησιμοποιεῖται γιὰ ὅλο τὸ κορσάζ ἢ γιὰ μέρος αὐτοῦ ὡς τοὺς γοφοὺς καὶ τὸ ἄλλο χρῶμα χρησιμοποιεῖται γιὰ ὅλο τὸ ἄλλο φόρεμα. "Αλλοτε μπαίνει μόνον ἕνα ἀμπιεσάρι στοὺς ὤμους μὲ τὸ ἕνα χρῶμα καὶ τὸ ἄλλο χρῶμα πηγαίνει σὲ ὅλο τὸ ἄλλο φόρεμα. "Αν κάνουμε τὴ φούστα μὲ κουφόπιετες χρησιμοποιοῦμε καὶ τὰ δύο χρώματα.

Ποῖα εἶνε τὰ χρώματα ποὺ συνδυάζονται κι' ἁρμονίζονται καλύτερα; Κάποτε τὰ πιὸ ταιριαστά, μὰ κάποτε καὶ τὰ πιὸ ἀταίριαστα. Τὸ κίτρινο μὲ τὸ πράσινο, τὸ μαῦρο μὲ τὸ γκρὶ πέρλ, τὸ τουρκουάζ μὲ τὸ ροδί, τὸ μπλὲ παστέλ μὲ τὸ ρὸς παστέλ, τὸ κόκκινο τῆς φωτιᾶς μὲ τὸ λαχανὶ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Παιδικὰ φουστανάκια

Ἡ παιδικὴ μόδα παρουσιάζει κι' αὐτὴ μεγάλη ποικιλία. Γιατὶ δὲν περιορίζεται στὰ φουστανάκια ποὺ ξέρουμε ὡς τώρα μὲ τὴν κλασσικὴ γραμμή, ἀλλὰ λανσάρει πολλὰ καὶ διάφορα σχέδια. "Αλλοτε τὸ κορσὰς εἶνε ἐφαρμοστὸ καὶ ἀρκετὰ ὀψιτὸ στὴ μέση ἢ δὲ φούστα ποὺ εἶνε κολλημένη πάνω σ' αὐτὸ εἶνε πλατειὰ καὶ σουρωτή. Τὸ κορσὰς σταυρώνει στὸ ἀριστερὸ πλευρὸ καὶ κλείνει μ' ἕνα φιόγκο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Τὰ μανικάκια εἶνε πολὺ κοντά, φουσκωτὰ καὶ τοποτημένα ψηλά. "Αλλοτε τὸ κορσὰς κουμπώνει μὲ δυο σειρὲς κουμπιά. "Αλλοτε τὸ φουστανάκι εἶνε μονοκόμματο καὶ κομμένο ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω «ἀν φόρμ». Ἔτσι σχηματίζει μέση λεπτὴ καὶ μὲ τὴ βοήθεια πιετῶν τοποθετημένων στὰ δυὸ πλάγια πέρνει ἀρκετὸ πλάτος ὅλη ἡ φουστίτσα. Ἔπειτα ἔχουμε τὰ κλασσικὰ σχέδια μὲ ὠμίτη καὶ στὸν ὠμίτη αὐτὸν στηρίζεται ὅλο τὸ ὑπόλοιπο φουστανάκι. Κάποτε ὁ ὠμίτης ἔχει γιὰ γαρνίρισμα ἕνα στενὸ βολὰν ἀπὸ δαντελλίτσα ἢ πικέ. Ὅταν ὑπάρχῃ αὐτὸς ὁ ὠμίτης μανικάκια δὲν ὑπάρχουν γιατὶ τὸ βολὰν σκεπάζει κάπως τὸ χέρι στὸν ὦμο.

"Ὅρο γιὰ τὰ ὑφάσματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἶναι πολλά. Ὡς ἐρτὸ πλεῖστον εἶνε μονόχρωμα, φοριοῦνται ὅμως καὶ πολλὰ ριγὲ καὶ πολλὰ μὲ βουλίτσες Στὰ ριγὲ ὑφάσματα μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσωμε καὶ γαρνιρίσματα μὲ ντεκοὺπ τοποθετώντας τὶς ρίγες ἀνάποδα.

Συνδυασμὸς δύο ὑφασμάτων χαριτωμένος γιὰ νέα κοπέλλα. Ὁ φιόγκος στὸ λαιμὸ δίνει τόνο τῆς κοκεταρίας ποὺ χαρακτηρίζει τὸ νεανικὸ ντύσιμο.

Κυστουμάκι μονοκόμματο ἀπὸ λαιναζ ρινέ.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Τ ά ν ι α ν.— Ἀφοῦ μοῦ ζητᾶτε συμβουλὴ σᾶς λέω καθαρὰ τὴν γνώμη μου: "Αν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πρόσωπο σᾶς ἀγαπᾶ πραγματικὰ θὰ ἀποφασίσῃ νὰ φερθῇ σὰν τίμιος ἄνδρας, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὰ λεγόμενα τῶν ἄλλων. Γι' αὐτὸ κάνετε λίγη ἀκόμη ὑπομονὴ καὶ ἂν καταλάβετε ὅτι συνεχίζεται ἡ ἴδια κατάστασις διακόψετε κάθε δεσμό, ὅσο καὶ ἂν αὐτὸ σᾶς στοιχίζῃ. Τί θέλετε: Νὰ χάσετε τὰ καλύτερά σας χρόνια περιμένοντας κάτι τόσο ἀόριστο;

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή ν.— Ἂν ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ἔδωσαν στὸ Φαρμακεῖο σᾶς προξένησε ἐγκαύματα τί μπορῶ νὰ σᾶς πῶ: Ὁ τρόπος τῆς χρησιμοποιήσεως ποὺ δεξιζεν εἶνε ὁ κλασσικὸς ποὺ τὸν ξέρουν ὅλοι. Μερικὲς φορὲς ὅμως ἐπιδερμίδες κάθε τὸ σηκώνουν, ἑπομένως κάτι τέτοιο θὰ συμβαίνῃ καὶ μ' ἐσᾶς. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ γίνῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ δοκιμάσετε ἐλαφρότερη διάλυσι, ποὺ θὰ φέρῃ κι' αὐτὴ ἀποτέλεσμα ἀλλὰ θὰ πέρασῃ πιὸ πολὺς καιρὸς στὸ μεταξύ.

Ἀ π ε λ λ ή ν η. Θεσσαλονίκη.— Ἀφοῦ διαβάσετε τακτικὰ τὸ «Θησαυρὸ» πρέπει νὰ εἴδατε ὅσα γράψαμε γιὰ τὴ δίαιτα αὐτῶν ποὺ θέλουν ν' ἀδυνατίσουν καὶ τὴ δίαιτα αὐτῶν ποὺ θέλουν νὰ παχύνουν. Δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ περισσότερα. Ἀλλωστε ὁμολογεῖτε τὴν ἁμαρτία σας πὼς τρῶτε πολλὰ γλυκά. "Ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ γράφετε οὔτε νὰ τὰ σκέπτεσθε. Ξύδια, ἰώδιο καὶ φάρμακο κατὰ τῆς δρέξεως γιὰ τ' ἀποφύγετε, ἂν δὲν θέλετε νὰ χάσετε τὴν ὑγεία σας.

Δ ύ ο φ ί λ ε ς Π. Δ.— Προσέξετε μήπως ἔχετε πάθει ἀποδιτσίμησι. Ὁ γιατρός σας ποὺ θὰ σᾶς ἐξετάσῃ θὰ τὸ καταλάβῃ καὶ θὰ σᾶς δώσῃ τὶς βιταμίνες ποὺ λείπουν ἀπὸ τὸν ὀργανισμό σας. Ἔτσι θὰ θεραπευθῇ τὸ κακό.

Ἀ μ α π ό λ α Β ί κ α.— Ὁ σχηματισμὸς τοῦ σώματος δὲν ἀλλάζει. στὶν περίπτωσί σας ὅμως θὰ ἦσαν ὠφέλιμα μερικὰ θαλάσσια λουτρά. "Ὅσο γιὰ τὸ πρόσωπο χρησιμοποιῆστε μιὰ λανολίνη τουαλέττας.

Β ι κ τ ω ρ ί α ν.— Δὲν μοῦ ἐγράψατε τὴ διεύθυνσί σας καὶ γι' αὐτὸ δὲν σᾶς ἔγραψα. Οὔτε στὸ δεύτερο γράμμα σας τὴν γράφετε.

κ. Π α τ σ α τ ζ ή ν, Κ ά τ ε ρ ο ν.— Ἐδῶσα τὴ νέα σας διεύθυνσιν, ἀλλ' εἶχε σταλῇ ἤδη γράμμα στὴν πρώτη.

Σ - Ρ ί γ γ α.— Εὐχαρίστως γράφω πρὸς χάριν σας γιὰ ἕνα ὡραῖο σχέδιο γιὰ κοριτσίστικο φορεματάκι δίχρωμο. Θὰ προτιμοῦσα ὅμως γιὰ σας κίτρινο καὶ πράσινο ἢ κίτρινο καὶ μπλὲ ρουαγιάλ. Δὲν θὰ εὐχαριστῆσω τὴ φίλη σας, γιατὶ δὲν ὑπάρχουν τέτοια βιβλία.

Λ ο λ ό τ τ α ν Φ.— Γιατὶ δὲν ἐγγράφεσθε σὲ μιὰ δανειστικὴ Βιβλιοθήκη; Εἶνε ὁ μόνος τρόπος γιὰ διαβάζετε ὅτι κυκλοφορῇ στὴν Βγαίνες ξοδεύοντας ἕνα ἐλάχιστο ποσοστὸν τὸν μῆνα. Σᾶς συνιστῶ τὴν Δανειστικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Γ. Τσουκαλᾶ, ὁδὸς Φιλελλήνων.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Γιατί χωρίζουν οἱ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

Ἡ διατίμησις τῶν φιλιῶν καὶ τὸ κλεμμένο πορτοφόλι

"Οπως κατ' ἐπανάληψιν γράψαμε οἱ λόγοι ποὺ σπρώχνουν τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ τὶς Ἀμερικανίδες στὸ διαζύγιο εἶνε τὶς περισσότερες φορὲς πολὺ περίεργοι καὶ κάποτε ἀληθινὰ ἐξωφρενικοί, ὅπως δείχνει μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔκαμε τελευταία σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα μιὰ μεγάλη ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησις.

Νὰ π. χ. ἀξιοσημείωτες περιπτώσεις, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ὑπεβλήθησαν κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1947 στὴν κρίσι τῶν ἀμερικανικῶν δικαστηρίων.

Στὸ Ντάρμοτ ἕνας κτηματίας ζήτησε διαζύγιο, γιατὶ ἡ γυναίκα του εἶχε διατιμήσει πέντε δολλάρια καθένα ἀπὸ τὰ φιλιά της. 'Ο δυστυχισμένος ὑποστήριζε πὼς δὲν ἦταν ἀρκετὰ πλούσιος γιὰ νὰ ἀγοράζῃ ὅλα τὰ φιλιὰ τῆς γυναίκας του στὴν τιμὴ αὐτὴ τῆς μαύρης ἀνορᾶς. Τὸ δικαστήριο τὸν δικαίωσε. Τί ἄλλο θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ;

Νὰ τώρα μιὰ περίεργη αἴτησις διαζυγίου ποὺ ὑπεβλήθη στὸ δικαστήριο τῆς Μινεαπόλεως ἀπὸ τὴ σύζυγο ἑνὸς ἐπιχειρηματίου.

'Ο ἄνδρας της ὅταν ἔβγαζε τὰ ροῦχα του, ἔβαζε μικρὰ ἀγκίστρια μέσα στὶς τσέπες του κι' ἔτσι ὅταν ἐκείνη πήγαινε νὰ ψάξῃ μέσα σ' αὐτὲς ἔξυσιζε τὰ χέρια της.

— Τὸν προειδοποίησα πολλὲς φορές, δήλωσε στὸ δικαστήριο. ὅτι θὰ τὸν χώριζα. ἂν δὲν ἔκοβε αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια.

— Καὶ σεῖς γιατὶ δὲν κόβετε τὴ δική σας, ποὺ εἶνε χειρότερη; παρατήρησε ὁ δικαστής, ποὺ ἀπέρριψε τελικὰ τὴν αἴτησί της.

"Ενας δικαστὴς τοῦ Ἤστ - "Εντ βρέθηκε τελευταῖα σὲ πολὺ δύσκολη θέσι.

Μιὰ μέρα, παρουσιάσθηκε μπροστά του ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δήλωσε ὅτι ἦταν... λωποδύτης.

'Ο δικαστὴς τινάχθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

— Καὶ γιατὶ ἐρχόσαστε νὰ μοῦ τὸ πῆτε; ρώτησε.

— Γιατὶ θέλω νὰ χωρίσω τὴ γυναῖκα μου!

— Ἐπειδὴ εἴσαστε λωποδύτης;

— Ναί.

— Αἰσθανέσαστε τύψεις;

— "Οχι. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μου. 'Ακοῦστε με δμως καὶ θὰ μὲ καταλάβετε. Κάθε ἔκλεψα ἕνα ποστοφόλι ἀπὸ ἕνα ταῦτη... Δὲν εἶχε καὶ σπουδαῖα πράγματα... Μέσα σ' αὐτὸ βρῆκα ὅμως μιὰ φωτογραφία τῆς γυναίκας μου!

— Βεβαιώνετε μ' ὅρκο τὴν κλοπὴ ποὺ ἐκάματε;

— Καὶ βέβαια. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ χωρίσω τὴ γυναῖκα μου!

'Ακοῦστε τώρα μέχρι ποίου σημείου φτάνει ἡ ἀγριότης μερικῶν 'Αμερικανῶν συζύγων:

'Η γυναῖκα ἑνὸς κτηνοτρόφου τοῦ Τέξας ὑπέβαλε αἴτησι διαζυγίου κατηγορώντας τὸ σύζυγό της γιὰ τὶς ἀκόλουθες πράξεις: 1) Τὴν ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα ξύλινο περίβολο μαζὶ μ' ἕναν ταῦρο καὶ ἡ δυστυχισμένη κατώρθωσε νὰ σωθῇ ὡς ἐκ θαύματος. 2) Τὴν ἔκλεισε μέσα στὸ σταῦλο μαζὶ μὲ δυὸ ἄλογα, ποὺ τὰ ἐξερέθισε τρυπώντας τα μὲ ἕνα καμάκι. 3) Τὴν κράτησε μιὰ ὁλόκληρη νύχτα κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ ὅπλου του, λέγοντάς της σὲ κάθε στιγμὴ πὼς θὰ τὴν σκοτώσῃ. 'Η δυστυχισμένη λιποθύμησε στὸ τέλος κι' ὅταν συνῆλθε εἶδε μὲ μεγάλη της ἔκπληξι πὼς ἦταν ἀκόμη ζωντανή.

Στὸ Οὐέστ, μιὰ ἄλλη 'Αμερικανίδα ζήτησε διαζύγιο, λέγοντας πὼς ὁ ἄνδρας της κάθε φορὰ ποὺ ἡ μητέρα της πήγαινε στὸ σπίτι, βρύλωνε τ' αὐτιά του μὲ δυὸ «ταμπόν» ποὺ εἶχε ἀγοράσει εἰδικὰ γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Μιὰ ἄλλη αἰτία διαζυγίου, ποὺ ἐπικαλέσθηκε μιὰ 'Αμερικανίδα τοῦ Λὸς "Αντζελες ἦταν ἡ ἀκόλουθη: 'Ο ἄνδρας της τῆς ἔδινε τὸ ἀντίτιμον τοῦ εἰσιτηρίου ἑνὸς κινηματογράφου «δευτέρας προβολῆς», ἐνῶ αὐτὴ θέλει νὰ πηγαίνῃ σὲ κινηματογράφους «πρώτης προβολῆς».

— Νὰ μαζεύετε τὰ χρήματα, τῆς εἶπε ὁ σοφὸς δικαστὴς κι' ἀντὶ νὰ πηγαίνετε δυὸ φορὲς σ' ἕναν κινηματογράφο «δευτέρας προβολῆς», νὰ πηγαίνετε μιὰ σ' ἕναν κινηματογράφο «πρώτης προβολῆς».

— Δὲν μπορῶ, ἀπάντησε ἐκείνη. Γιατί, ὅταν γυρίζω ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, ὁ ἄνδρας μου μὲ ὑποχρεώνει νὰ τοῦ ἀφηγοῦμαι τὸ ἔργο ποὺ εἶδα. Ξεκαρδίζεται τότε στὰ γέλια καὶ μοῦ λέει πὼς αὐτὸς τὸ ἔχει ἰδῆ ἀπὸ πολλὲς βδομάδες προτήτερα.

Στὸ Κένεντυ μιὰ ἄλλη 'Αμερικανίδα ζήτησε διαζύγιο μὲ τὴ διακαιολογία ὅτι ὁ ἄνδρας της ἀποκοιμιέται ἀμέσως μόλις πέσῃ στὸ κρεββάτι, ἐνῶ αὐτὴ αἰσθάνεται τὴν ἐπιθυμία νὰ φλυαρήσῃ μαζί του.

"Ενας 'Αμερικανός, ὁ Οὐίλλιαι Χάρριντ, ζήτησε διαζύγιο γιατὶ νομίζετε; Στὴν αἴτησι ποὺ ὑπέβαλε στὸ δικαστήριο ἀναφέρει ὅτι τὰ κουμπιὰ τῶν ρούχων του δὲν εἶνε ποτὲ στὴ θέσι τους, γιατὶ ἡ γυναῖκα του δὲν φρόντιζε νὰ τὰ ράψῃ!

Μιὰ ἄλλη περίεργη αἴτησις ἦταν τῆς 'Εσθῆρ Κάρτερ ἀπὸ τὴν Κοννεκτικούτη.

«Συζοῦμε ἀπὸ ἕξη χρόνια μὲ τὸ σύζυγό μου, γράφει στὴν αἴτησί της. 'Η ζωή μας δὲν εἶνε ἄσχημη, ἀλλὰ θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε διαφορετική. Ἐγὼ τουλάχιστον ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι ζῶ σήμερα. Καὶ ὁ Οὐίλλιαμ, ὁ ἄνδρας μου νομίζω πὼς ἔχει κι' αὐτὸς τὴν ἰδία γνώμη».

Τελευταῖα, ἐξ ἄλλου, μιὰ γυναικεία ὀργάνωσις τῆς Νέας Υόρκης ὑπέβαλε στὴν κυβέρνησι μιὰ πρότασι, ζητῶντας ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς λόγος διαζυγίου ὁ... θάνατος τοῦ ἔρωτος. "Οταν δυὸ ἄνθρωποι παντρεύονται ἀπὸ ἀγάπη, ὑποστηρίζουν οἱ προοδευτικὲς αὐτὲς 'Αμερικανίδες καὶ ἀντιλησθοῦν μιὰ μέρα ὅτι ἡ ἀγάπη τους ἔχει πεθάνει, πρέπει νὰ τοὺς δίδεται ἡ εὐχέρεια νὰ χωρίζουν. Γιατὶ ἡ ἀγάπη ἦταν ἡ προϋπόθεσις τοῦ γάμου τους. Καὶ ἀφοῦ αὐτὴ ἔπαψε νὰ ὑπάρχῃ, ὁ νόμος τους δὲν ἔχει πιὰ ἀξία».

Οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν ΤΙΣ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

Ἡ ἀνάβασις στὸ Μὰκ Κένλεϋ

Στὸ βορειοδυτικὸ ἄκρο τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου, σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἔρημες ἐκτάσεις τῆς Ἀλάσκας, βρίσκεται ἡ ὑψηλότερη κορυφὴ τοῦ δυτικοῦ ἡμισφαιρίου: τὸ ὄρος Μὰκ Κίνλεϋ, ποὺ φτάνει σὲ ὕψος 6.191 μέτρων πάνω ἀπ' τὴν ἐπιθλητικώτερη ὀροσειρὰ τοῦ κόσμου.

'Η κορυφὴ αὐτὴ δὲν εἶνε ψηλὴ ὅσο τὸ "Εβερεστ, βρίσκεται ὅμως στὴν πρώτη θέσι ἀπὸ ἀπόψεως μεγαλοπρεπείας. Γιατί, ἐνῶ τὸ "Εβερεστ πνίγεται ἀνάμεσα σὲ ἄλλες κορυφὲς ἐλάχιστα χαμηλότερες ἀπ' αὐτό, τὸ Μὰκ Κίνλεϋ ὑψώνεται ὁλομόναχο πάνω ἀπὸ ἕνα δασῶδες ὀροπέδιο ὕψους 5.200 μέτρων, δίνοντας μιὰ ἀσύγκριτη ἐντύπωσι δυνάμεως.

Οἱ 'Ινδοὶ τὸ ὠνόμαζαν «Μπουλοάγα», ἀπ' τὴ ρωσσικὴ λέξι «μπυλσέγ» ποὺ σημαίνει «μεγάλο» — γιατὶ ἡ 'Αλάσκα ἦταν ὡς γνωστόν, ἐπὶ πολὺν καιρὸ ρωσσικὴ κτῆσις. Τὸ 1896 ἕνας κυνηγὸς εἶδε τὴν κορυφὴ αὐτὴ καὶ ὑπολόγισε τὸ ὕψος της. "Οταν ξαναπατέθηκε στὴν κοιλάδα, ἔμαθε ὅτι εἶχε ἐκλεγῇ πρόεδρος τῶν 'Ηνωμ. Πολιτειῶν ὁ Μὰκ Κίνλεϋ καὶ πρότεινε νὰ δοθῇ τὸ ὄνομά του στὸ πελώριο βουνό

'Η ἀναρρίχησις στὸ Μὰκ Κίνλεϋ εἶνε ἐξαιρετικὰ δύσκολη κι' ἐπικίνδυνη. 'Η πρώτη σοβαρὴ προσπάθειοι ἔγινε τὸ 1903, δίχως ἐπιτυχία. Ἐπὶ 10 χρόνια, τὸ βουνὸ αὐτὸ ἔμενε ἀπρόσιο. Τέλος, στὶς 7 Ἰουνίου 1913, ὁ κληρικὸς Χούδσον Στιούκ, μαζὶ μὲ τρεῖς συντρόφους, κατάφεραν μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες νὰ φτάσουν στὴν κορυφή του. "Ητανε τόσο δύσκολο τὸ κατόρθωμά τους ὥστε δὲν ἐπαναλήφθη παρὰ ἐπειτα ἀπὸ 21 χρόνια, στὶς 7 Μαΐου 1932.

Τώρα λοιπὸν ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις διωργάνωσε τὴν «ἀποστολὴ τοῦ Λευκοῦ Πύργου» μὲ τὸ σκοπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως κοντὰ στὴν κορυφὴ τοῦ Μὰκ Κίνλεϋ, τοῦ ὑψηλότερου μετεωρολογικοῦ κι' ἐπιστημονικοῦ σταθμοῦ τοῦ κόσμου. 'Αρχηγὸς της εἶνε ὁ παλαίμαχος ἐξερευνητὴς Μπράντφορντ Οὐάσμπουρν. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἐπικίνδυνη ἀναρρίχησι τὴ μελέτη τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων, τῶν μετεωρολογικῶν συνθηκῶν καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἔντονου κρύου πάνω στὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Ἐπίσης θὰ χαρτογραφηθῇ ὅλη ἡ γύρω ὀρεινὴ περιοχὴ ποὺ μένει ἀκόμη ἀνεξερεύνητη καὶ μυστηριώδης.

Οἱ τολμηροὶ ἐπιστήμονες ἔχουν στὴ διάθεσί τους ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα. Ξεκίνησαν μὲ ἀεροπλάνο ἀπ' τὴ Μπόστον καὶ προσγειώθηκαν μὲ σκὶ πάνω σ' ἕνα παγετῶνα. Τώρα ἐγκαθιστοῦν μιὰ «βάσι» σὲ ὕψος 2.000 μέτρων. Ἀπὸ κεῖ, θὰ προχωρήσουν πρὸς τὴν κορυφή, κάνοντας τὴν ἀναρρίχησι τμηματικὰ κι' ἐγκαθιστῶντας στὸ δρόμο 6 κατασκηνώσεις (τὴν τελευταία σὲ ὕψος 5.536 μέτρων, ὅπου θὰ τοποθετηθοῦν οἱ συσκευὲς γιὰ τὴ μέτρησι τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων).

Γιὰ νὰ μὴν εἶνε παραφορτωμένοι οἱ ὀρειβάτες, θὰ τοὺς ρίξουν μὲ ἀλεξίπτωτο τὰ τρόφιμα καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ ὄργανα. Τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ ὄργανα αὐτὰ θάνε πολυπλοκώτατα καὶ θὰ ἐπιτρέπουν π. χ. τὸν ὑπολογισμὸ τῆς ταχύτητος μετσκινήσεως τῶν παγετώνων τὴ μέτρησι τοῦ ἀνθρωπίνου κόπου τὸν ἔλεγχο τῆς πυκνότητος τῆς ἀτμοσφαίρας κλπ.

Χάρις στὶς παρατηρήσεις ποὺ θὰ γίνουν, θὰ διευκολύνωνται στὸ ἑξῆς πολὺ οἱ μετεωρολογικὲς προβλέψεις γιὰ τὶς 'Ηνωμ. Πολιτειες. Τὸ Γενικὸ 'Επιτελεῖο τῆς Οὐάσιγκτον ἐνδιαφέρεται πολὺ γι' αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ γιατὶ ἡ 'Αλάσκα θ' ἀποτελέσῃ ἕνα ἀπ' τὰ τρωτότερα σημεῖα τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου σὲ περίπτωσι πολέμου μὲ τὴ Ρωσσία.

'Η ἐπιστήμη δὲν ξέρει ἀκόμη πολλὰ πράγματα γιὰ τὶς κοσμικὲς ἀκτίνες, φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ καταστρεπτική τους δύναμις εἶνε πολὺ μεγαλείτερη ἀπ' τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας. "Ισως προέρχονται ἀπ' τὰ ἄστρα ἢ ἀπ' τὸ ἀπόλυτο κενόν. "Ισως δημιουργήθηκαν πρὸ ἑκατοντάδων χιλιάδων ἐτῶν σὲ κάποια οὐρανία ἔκρηξι ἑκατομμύρια φορὲς ἰσχυρότερη ἀπ' τῆς βόμβας τοῦ Μπικίνι καὶ φτάνουν τώρα μόνον στὴ Γῆ... 'Ελπίζεται ὅτι οἱ ἔρευνες τῆς ἀποστολῆς τοῦ Λευκοῦ Πύργου θὰ ρίξουν κάποιο φῶς σ' αὐτὸ τὸ μυστήριο.

Ὡς τώρα ἔχουν γίνει ἐλάχιστες παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων, μὲ ἀερόστατα ἢ ρουκέτες ποὺ ἀνεβαίνουν σὲ μεγάλο ὕψος, δίχως πλήρωμα κι' ἀφίνουν κατόπιν νὰ πέσουν μὲ ἀλεξίπτωτα τὰ ὄργανα στὰ ὁποῖα ἀποτυπώνῃ ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀκτίνων. Οἱ ἐπιστήμονες τῆς ἀποστολῆς ἔχουν μελετήσει λεπτομερῶς ὅλα τὰ ἀποτελέσματα τῶν πρώτων αὐτῶν παρατηρήσεων γιὰ νὰ τὰ ἐξελέγξουν καὶ νὰ τὰ ἐπαληθεύσουν.

Οἱ 'Αμερικανοὶ ξέρουν καλὰ ὅτι ἡ ὑπεροχή τους χάριν στὴν ἀτομικὴ βόμβα εἶνε προσωρινή, γιατὶ καὶ σ' ἄλλες χῶρες οἱ ἐπιστήμονες ἐργάζονται πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι. Γι αὐτὸ ἀναζητοῦν καινούργιο κι' ἄγνωστο ἀκόμη στοιχεῖα δυνάμεως.

"Ας μὴ βιαζώμαστε λοιπόν. Τὸ μέλλον μᾶς ἐπιφυλάσσει μεγάλες ἐκπλήξεις. Πολλὰ θὰ μάθουμε καὶ θὰ ἰδοῦμε ἀκόμη μὲ τὸ δρόμο ποὺ ἔχει πάρει ἡ ἐπιστήμη.

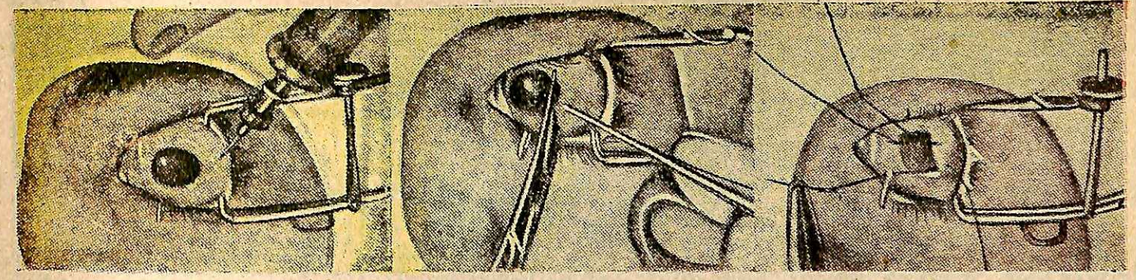

Ἡ πρώτη δουλειὰ τῶν χειρούργων εἶνε μιὰ ἀναισθητικὴ ἔνεσις νοβοκαΐνης.

Προσεκτικὴ προπαρασκευὴ τοῦ κετοειδοῦς γιὰ τὸ πέρασμα τῶν ραμμάτων

Θέσις τῶν ραμμάτων ποὺ θὰ συγκρατήσουν τὸ μεταμοσχευθὲν τμῆμα τοῦ κερατοειδοῦς.

Ἡ πλαστικὴ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΟΕΙΔΟΥΣ

Πῶς γίνεται ἡ ἀντικατάστασις ὁλοκλήρου ἢ μέρους τοῦ χιτῶνος

«Θησαυρὸς» ἔχει ἀσχοληθῇ ἐπανειλημμένως μὲ τὴ μέθοδο τῆς κερατοπλαστίας ἢ κερατοπλαστικῆς.

"Οπως εἶνε γνωστό, ἡ σημερινὴ χειρουργικὴ ἐπέτυχε τὸν ἀθλο νὰ μπορῇ ν' ἀντικαταστήσῃ ἕνα μέρος ἢ ὁλόκληρον τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἔχει χάσει τὴν ὅρασί του ἢ βλέπει ἀτελῶς. Γιὰ τὴ μεταμόσχευσι αὐτὴ χρησιμοποιεῖται ὁ κερατοειδὴς χιτὼν ἑνὸς ὑγιοῦς ἀτόμου ἢ συνηθέστερα ἑνὸς νεκροῦ, μὲ τὴν προϋπόθεσι, βέβαια, ὅτι τὰ μάτια του δὲν παρουσίαζαν καμμιὰ βλάβη.

Πῶς ὅμως γίνεται αὐτὴ ἡ μεταμόσχευσις σ' ἕνα ὄργανο τόσο λεπτό, ὅπως εἶνε τὸ μάτι; 'Η ἐπέμβασις αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τὶς δυσκολώτερες καὶ τὶς πιὸ ἐνδιαφερουσες τῆς συγχρόνου χειρουργικῆς.

"Ολοι γνωρίζομε ὅτι ἡ ὅρασίς μας ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὴ διαφάνεια τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος. "Αν, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, ἡ διαφάνεια τοῦ χιτῶνος αὐτοῦ ἐλαττωθῇ, ἡ ὅρασί μας ἐξασθενίζει ἀντίστοιχα καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ φθάσωμε στὸ σημεῖο νὰ μὴ βλέπωμε καθόλου. Συμβαίνει μάλιστα πολλὲς φορὲς τὰ ἄλλα ὄργανα τοῦ ὀφθαλμοῦ νὰ μὴν ἔχουν ἀπολύτως τίποτε καὶ ὅμως νὰ μὴ βλέπωμε ἢ νὰ βλέπωμε ἀτελῶς, γιατὶ ὁ κερατοειδὴς ἔχει χάσει ὁλικὸ ἢ μερικὰ τὴ διαφάνειά του.

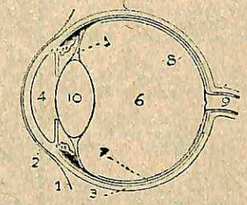

Σχηματικὴ τομὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ: 1) Ἐπιπεφυκώς. 2) Κερατοειδὴς χιτών. 3) Σκληρωτικὸς χιτών· 4) Ἐμπρόσθιος θάλαμος. 5) Ὀπίσθιος θάλαμος. 6) Ὑαλοειδὲς ὑγρόν. 7) Χοριοειδὴς χιτών. 8) Ἀμφιθλιστροειδὴς χιτών. 9) Ὀπτικὸν νεῦρον. 10) Κρυσταλλοειδὴς φακός.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐφαρμόζεται ἡ κερατοπλαστία.

Θεωρητικά, ἡ ἀντικατάστασις ὁλοκλήρου ἢ ἑνὸς μέρους τοῦ κερατοειδοῦς εἶνε κάτι τὸ πολὺ ἁπλό. Στὴν πρᾶξι, ὅμως, παρουσιάζει τεράστιες δυσκολίες καὶ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις.

'Η ἀφαίρεσις, τοῦ ἀπαιτουμένου γιὰ τὴν ἀντικατάστασι τμήματος γίνεται ἀπὸ τὸ μάτι ἑνὸς ζωντανοῦ ἀνθρώπου ἢ ἑνὸς νεκροῦ. Στὴ δεύτερη περίπτωσι ἡ ἀφαίρεσις πρέπει νὰ γίνῃ ἐντὸς δώδεκα τὸ πολὺ ὡρῶν ἀπὸ τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου. Εἶνε αὐτονόητο ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ κερατοειδὴς ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν ἀντικατάστασι πρέπει νὰ ἔχῃ ἀπόλυτη διαφάνεια.

Γιὰ τὴν ἀφαίρεσί του χρησιμοποιεῖται ἕνα μικρὸ τρύπανο σέ σχῆμα σωλῆνος, ποὺ ἡ ἄκρη τοῦ στομίου του εἶνε πολὺ κοφτερὴ σὲ ὕψος 1 χιλιοστομέτρου, ὅσο εἶνε περίπου τὸ πάχος τοῦ κερατοειδοῦς. 'Η διάμετρος τοῦ στομίου κυμαίνεται μεταξὺ 3 ἕως 6 χιλιοστομέτρων

'Ο χειρούργος δίνει στὸ στόμιο τοῦ τρυπάνου τὴν ἐπιθυμητὴ διάμετρο (ἀνάλογα μὲ τὸ κομμάτι τοῦ κερατοειδοῦς ποὺ τοῦ χρειάζεται), τὸ ἐφαρμόζει πάνω στὸ μάτι καὶ τὸ πιέζει ἐλαφρά. Τὰ χείλη τοῦ στομίου γόνγονται τότε μέσα στὸν κερατοειδῆ καὶ κόβουν τὸ ἀπαιτούμενο κομμάτι. Αὐτὸ τὸ κομματάκι τοποθετεῖται κατόπιν πάνω σ' ἕνα εἶδος τρυπητοῦ ποὺ ἐμβαπτίζεται μέσα σὲ ἕνα δοχεῖο μὲ φυσιολογικὸ ὀρὸ ἢ καλύτερα ὀρὸ τοῦ ἰδίου τοῦ ἀσθενοῦς στὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ μεταμόσχευσις.

Τὸ κομμάτι ποὺ ἀφηρέθη μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ χρησιμοποιηθῇ τώρα γιὰ τὴν ἀντικατάστασι ἑνὸς τμήματος τοῦ κερατοειδοῦς τοῦ ἀσθενοῦς.

Τὸ κατεστραμμένο αὐτὸ τμῆμα ἢ καὶ ὁλόκληρος ὁ κερατοειδὴς θὰ πρέπῃ λοιπὸν ν' ἀφαιρεθῇ.

Πῶς θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἀφαίρεσις;

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἔγινε καὶ πάνω στὸ μάτι τοῦ νεκροῦ. Θ' ἀποκοπῇ μὲ τὸ σωληνοειδὲς τρύπανο.

'Αντιλαμβάνεσθε, βέβαια, πόση δεξιοτεχνία χρειάζεται γι' αὐτὴ τὴν ἀποκοπή. Γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος τὸ τρύπανο νὰ χωθῇ βαθύτερα καὶ νὰ πληγώσῃ τὸν κουστάλλοειδῆ φακό, ὁπότε ἡ κατάστροφὴ θὰ εἶνε ἀνεπανόρθωτη. Πρέπει, ἐξ ἄλλου, ἡ ἀποκοπὴ νὰ εἶνε ἀκριβεστάτη ὥστε νὰ μὴ συμβῇ κανένα σχίσιμο ἢ νὰ μὴ σχηματισθοῦν δόντια γύρω στὸ κομμάτι ποὺ θὰ κοπῇ.

Μερικοὶ 'Αμερικανοὶ χειρουργοι δὲν χρησιμοποιοῦν κανένα βοηθητικὸ μέσον γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Συνηθέστερα, ὅμως, μετὰξὺ τοῦ κερατοειδοῦς καὶ τοῦ κρυσταλλοειδοῦς φακοῦ τοποθετεῖται διὰ μέσου μιᾶς πλευρικῆς σχισμῆς ἕνα λεπτότατο φύλλο μετάλλου, ποὺ χρησιμεύει ταυτόχρονα ὡς βάσις γιὰ τὴν ἀποκοπὴ καὶ ὡς φαγυμός.

Στὴ θέσι τοῦ τμήματος ποὺ ἀφηρέθη τοποθετεῖται κατόπιν τὸ κομμάτι τοῦ κερατοειδοῦς ποὺ ἔχουμε μέσα στὸ εἰδικὸ παρασκεύασμα. 'Η συγκράτησίς του γίνεται μὲ τέσσερα διασταυρούμενα νήματα ποὺ ἔχουν περασθῇ ἀπὸ πρὶν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ματιοῦ. Μεταξὺ τῶν νημάτων καὶ τοῦ ἀντικατασταθέντος τμήματος τοῦ κερατοειδοῦς τοποθετεῖται μιὰ λεπτοτάτη μεμβράνη ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ περικάλυμμα αὐγοῦ.

'Ο ἀσθενὴς στὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ μεταμόσχευσις ὑποβάλλεται σὲ τοπικὴ ἀναισθησία (Βολβός, Βλέφαρα, κόγχη κτλ.) μὲ ἐνέσεις κοκαΐνης, ἡ σινκαΐνης ποὺ εἶνε μιὰ σύνθεσις ἀνάλογη μὲ τὴ νοβοκαΐνη. Εἶνε ἀπαραίτητη ἐπίσης ἡ ἐνστάλαξις ἑνὸς κολλιρίου μὲ πενικιλλίνη γιὰ νὰ ὑπάρξῃ πλήρης ἀσηψία κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπεμβάσεως.

'Η ἀφαίρεσις τῶν νημάτων καὶ τῆς μεμβράνης θὰ γίνῃ τὴν ἐνάτη ἢ δεκάτη ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι; Τὴν ἐνδεκάτη ἡμέρα, τέλος, ἀφαιρεῖται ὁ ἐπίδεσμος καὶ ὁ ἀσθενὴς μπορεῖ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, γιατὶ στὸ ἀναμεταξὺ χρειάζεται ἀπόλυτη ἀκινησία.

Στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ κομμάτι ποὺ προσετέθη ἔχει συγκολληθῇ ὀργανικὰ μὲ τὸ ὑπόλοιπο μάτι καὶ ὁ ἀσθενὴς δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ ἐνόχλησι καὶ βλέπει πολὺ καθαρά.

'Η κερατοπλαστία δὲν εἶνε δυστυχῶς μιὰ πανάκεια γιὰ ὅλες τὶς παθήσεις τῶν ματιῶν. Εἶνε δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ μόνο στὶς περιπτώσεις βλάβης τοῦ κερατοειδοῦς, ὅπου ἀπέδωκε, ὡς σήμερα κερικὰ καλὰ ἀποτελέσματα.

Κάποτε ὅμως, τὸ κομμάτι ποὺ προσετέθη δὲν διατηρεῖ γιὰ πολὺν καιρὸ τὴ διαφάνειά του. Οἱ τελευταῖες ἀμερικανικὲς στατιστικὲς ἐμφανίζουν μιὰν ἀναλογία 20—25% ὁλοκληρωτικῶν θεραπειῶν καὶ 30—35% καλυτερεύσεων. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ δὲν εἶνε ἴσως ἀπόλυτα ἱκανοποιητικοὶ ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς κερατοπλαστίας βρίσκεται ἀκόμη στὰ πρῶτα της βήματα.

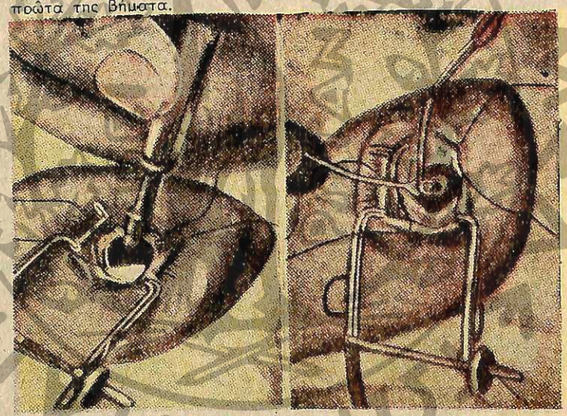

Τοποθέτησις τοῦ νέου τμήματος τοῦ κερατοειδοῦς. Τὸ κομματάκι αὐτὸ διακρίνεται στὴν ἄκρη τῆς σπάτουλας.

'Αφαίρεσις τοῦ ἀδιαφανοῦς τμήματος τοῦ κερατοειδοῦς μὲ τὸ εἰδικὸ σωληνοειδὲς τρύπανον.

Θρύλοι και παραδόσεις

ΓΙΑ ΝΑΣΩΣΗ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δάσους τοῦ Σιτελὲ κοντὰ στὴ λίμνη τοῦ Λοννκμὲρ, διακρίνονται ἀκόμη τὰ ἐρείπια ἑνὸς μικροῦ σπιτιοῦ. Κανέναις ἄνθρωπος δὲν πλησιάζει ποτὲ ἐκεῖ κι' οἱ χωρικοὶ τῶν Βοσνίων δὶηγοῦνται μὲ φοίκη τὴν τραγικὴ ἱστορία του.

Ἦταν ἄλλοτε τὸ σπίτι αὐτὸ τὸ σπίτι τῆς εὐτυχίας.

Ποτὲ δυὸ ζεύγυοι δὲν ἦσαν τόσο εὐτυχισμένοι, ὅσο ὁ Ζὰν καὶ ἡ Κατερίνα, ποὺ ζοῦσαν μέσα σ' αὐτό. Ἕνα φλογερὸ αἴσθημα τοὺς εἶχε ὁδηγήσει στὸ γάμο. Κι' ἡ ἀγάπη τους γινόταν ὁλοένα πιὸ μενάλη καὶ πιὸ δυνατή

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο ἕνα κοριτσάκι ἦρθε, νὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐτυχία τους. Τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα Μαρία καὶ ἀφωσιώθηκαν μὲ ἀληθινὴ λατρεία σ' αὐτό.

Λίγο καιρὸ μετὰ τὴ γέννησί του ξέσπασε ὁ τρομερὸς πόλεμος τοῦ 1870, ποὺ ἦταν τόσο καταστρεπτικὸς γιὰ τὴ Γαλλία.

Ὁ Ζὰν πῆνε τότε στρατιώτης. Ἡ γυναίκα του ἔλαβε στὴν ἀρχὴ ἕνα—δυὸ γράμματά του ἀπὸ τὸ μέτωπο. Ἔπειτα πέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες χωρὶς νὰ πάρη καμμιὰ εἴδησι. Μιὰ μέρα, τέλος, μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου τὴν κάλεσαν στὸ δημαρχεῖο τοῦ Ζουσαίν. Κι' ὁ δήμαρχος τῆς ἀνήγγειλε πὼς ὁ Ζὰν μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους στρατιῶτες εἶχαν πέσει σὲ ἐνέδρα τοῦ ἐχθροῦ.

—Μ' ὅλο ποὺ δὲν βρέθηκε τὸ πτῶμα του, θὰ πρέπει νὰ σκοτώθηκε, τῆς εἶπε

Ἡ Κατερίνα ἔπεσε τότε σὲ βαθειὰ λύπη Κι' ἡ δυστυχισμένη θὰ πέθαινε ἂν ἡ σκέψις τῆς μικρῆς Μαρίας δὲν τὴν συγκρατοῦσε στὴ ζωή.

Κανεὶς πιὰ δὲν πίστευε πὼς ὁ Ζὰν θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε ζωντανός. Καὶ μόνο ἡ «στρίγγλα τοῦ Ρετουρνέρ» ὅπως ἔλεγαν μιὰ γρηὰ μάνισσα ποὺ ζοῦσε μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, εἶχε σταματήσει μιὰ μέρα στὸ δρόμο τὴν Κατερίνα γιὰ νὰ τῆς πῇ:

—Ὁ ἄνδρας σου δὲν πέθανε!... Δὲν ξέρω πότε θὰ γίνῃ αὐτὸ μὰ θὰ γυρίσῃ μιὰ μέρα ἐδῶ!.. Καὶ τότε θὰ εἶσαι τόσο δυστυχισμένη ποὺ θὰ ἤθελες νὰ μὴν εἶχε γυρίσει ποτέ!

Ἡ Κατερίνα δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ γρηά.

Καὶ τὰ χρόνια ἄρχισαν νὰ κυλᾶνε τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Δούλευε σκληρὰ γιὰ νὰ ζήσῃ τὸ παιδί της ἡ ἄτυχη μητέρα καὶ σιγὰ—σιγὰ τὸ χαμόγελο ξαναγύριζε στὰ χείλη της, καθὼς τὸθλεπε νὰ μεγαλώνῃ καὶ νὰ γίνεται ζωηρὸ καὶ δυνατό

Μὰ μιὰ μέρα, ἡ μικρὴ Μαρία ἀρρώστησε βαρειά. Τοῦ κάκου, ἡ μητέρα της ἀγρυπνοῦσε μέρα καὶ νύχτα πλάι στὸ προσκέφαλό της. Ὁ γιατρὸς ποὺ ἐπισκεπτόταν τὸ παιδάκι τὴν ἀπέλπισε στὸ τέλος.

—Μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τὸ σώσῃ' τῆς εἶπε.

Ἡ Κατερίνα ξέσπασε σὲ λυνμούς, ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. Δὲν σκεφτόταν τωρα τίποτε ἄλλο παρὰ πῶς νὰ σώσῃ τὸ παιδί της. Καὶ σὰν βράδυασε πῆρε τὴν ἀπόφασί της. Θὰ πήγαινε στὴ «στρίγγλα τοῦ Ρετουρνέρ». Μήπως δὲν ἦταν ἀληθεια πὼς τόσοι καὶ τόσοι εἶχαν σωθῆ μὲ τὰ μαγικὰ φαρμακά της:

Εὐτυχῶς ἐκείνη τὴν ὥρα, ἡ μικρὴ Μαρία κοιμόταν ἤσυχα Ἡ Κατερίνα γλύστρησε τότε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτ' κι' ἔτρεξε στὴ σπηλιὰ τῆς μάνισσας.

—Τὸ παιδί σου θὰ πεθάνῃ! τῆς εἶπε ἡ στριγγλα.

—Καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος γιὰ νὰ σωθῇ; ρώτησε μ' ἀνωνία ἡ μητέρα

—"Ενας μόνο.

Κι' ἡ μάγισσα τῆς ἔδειξε δυὸ μπουκάλια Τὸ ἕνα περιείχε ἕνα κιτρινωτὸ καὶ τὸ ἄλλο ἕνα σκοῦρο ὑγρό.

—Τὸ φάρμακο αὐτὸ τῆς εἶπε, δείχνοντάς της τὸ μπουκάλι μὲ τὸ κιτρινωτὸ ὑγρό ἐὰ γλυτώσῃ τὸ παιδί σου ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ θὰ ζήσῃ καλά Μὰ γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ πρέπει ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος νὰ πεθάνῃ στὴ θέσι του Γιατὶ ὁ Χάρος ἔχει μετρημένα τὰ θύματά του καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ξεγελάσῃ. Μέσα στὸ ἄλλο μπουκάλι βρίσκεται ἕνα δηλητήριο ποὺ μοιάζει σὰν μεθυστικὸ ποτὸ καὶ ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ πεθαίνῃ ἤρεμα καὶ χωρὶς πόνους... Πάρε αὐτὰ τὰ δυὸ μπουκάλια καὶ ξανα. γύρισε κοντὰ στὸ παιδί σου... Στὰ χέρια σου εἶνε νὰ τὸ σώσῃς!

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ξαναπῆρε τρέχοντας τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ της. Χίλιες σκέψεις περνοῦσαν μέσα στὸ μυαλό της. Καὶ τὰ παράξενα λόγια τῆς μάγισσας ἀντηχοῦσαν πάντα στ' αὐτιά της:

«Ὁ Χάρος ἔχει μετρημένα τὰ θύματά του καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ξενελάσῃ!»

Θάπρεπε λοιπόν, νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἄλλον ἄνθρωπο γιὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί της; Ἀλλὰ ποιόν; Καὶ πῶς θὰ τόκανε αὐτό;

Καθὼς πλησίαζε στὸ σπίτι της, διέκρινε ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ προχωροῦσε ἀνάμεσα στὰ δένδρα φαινότανε πολὺ κουρασμένος κι ἔ-σερνε μὲ μενάλο κόπο τὰ βήματά του.

Ἡ Κατερίνα τὸν εἶδε σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ κάθεται στὴν προεξοχὴ ἑνὸς βράχου καὶ σὰν νὰ τὴν ἔσπρωχνε μιὰ ἀκατανίκητη δύναμις ἔτρεξε κοντά του

—Καλὲ μου ἄνθρωπε, εἶπε, ἴσως ἔχεις πολὺ δρόμο νὰ κάμῃς ἀκόμη. Νὰ πιές ἀπ' αὐτὸ τὸ ποτό ποὺ θὰ σοῦ ξαναδώσῃ τὶς δυνάμεις σου.

Καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ μπουκάλι μὲ τὸ σκοῦρο ὑγρό.

Ὁ ἄγνωστος τὸ ἔφερε στὰ χείλη του καὶ ἤπιε μερικὲς γουλιές.

—Εὐχαριστῶ! εἶπε.

Στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φωνῆς ἡ Κατερίνα ἀνατρίχιασε

Ὁ ἄγνωστος εἶχεν ἀναπκωξῇ τώρα καὶ εἶχε ἁπλώσει τὰ χερια πρὸς τὸ μέρος της.

—Καλὴ μου Κατερίνα τῆς φώναξε, δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις; Εἶμαι ὁ Ζάν... ὁ ἄνδρας σου...

—Ὁ Ζάν!

—Ναί, ἕνας θεὸς ξέρει πῶς κατώρθωσα νὰ δραπετεύσω καὶ νὰ φτάσω ὡς ἐδῶ.

—Ὁ Ζάν! "Ω Θεέ μου! ..

—Μὲ ξέχασες λοιπόν; ρώτησε ἐκείνος.

Ἡ Κατερίνα ἄφησε τοτε μιὰ ἀγρια κραυγὴ κι' ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὴν καλύβα

Ὁ Ζὰν θέλησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἀλλά, ξαφνικὰ τὰ γόνατά του λύγισαν τὸ μυαλό του σκοτίσθηκε καὶ σωριάσθηκε σὰν ἄψυχος ὄγκος πάνω στὸ μαλακὸ χῶμα.

Τὸ δηλητήριο τῆς μάγισσας εἶχε φέρει τὸ ἀποτέλεσμά του

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Κατερίνα εἶχε φτάσει στὸ σπίτι της κι' ἔσκυψε μὲ ἀνωνία πάνω στὸ κρεββάτι τῆς κόρης της.

Τί χαρά! Ἡ μικρὴ Μαρία ἀγέπνεε κανονικά, ἤσυχα Τὰ μάνουλά της ἦσαν ρόδινα

Ἡ Κατερίνα τῆς ἔδωσε ἀμέσως νὰ πιῇ ἀπ' τὸ κιτρινωτὸ ὑγρό. Καὶ ἡ μικρούλα ἔνινε ἐντελῶς καλά.

Ἡ Κατερίνα τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη ἀπαοηγόρητα

—Γιατὶ κλαῖς μανούλα μου; τὴ ρώτησε ἡ Μαρία Εἶμαι καλὰ πειά.

Ἡ Κατερίνα ἔσκυψε θου. θὰ τὸ κεφάλι της

Τί μποροῦσε νὰ πῇ; Εἶχε πληρώσει ἀκριβὰ τὴ ωρηρία τοῦ παιδιοῦ της Λίγο πειὸ πέρα ἀπ' τὸ σπίτι βρισκόταν νεκρὸς ὁ ἄντρας της, ποὺ ἡ ἴδια τὸν εἶχε θανατώσει! ...

ΜΩΡΙΣ ΚΑΜΠ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ για τοὺς βαρήκοους

Πῶς πρέπει νὰ φερώμεθα

Πόσοι κουφοὶ ἢ βαρήκοοι θὰ ὑπέφεραν πολὺ λιγώτερο ἀπ' τὴ φυσικὴ αὐτὴ ἀναπηρία ἂν ἤξεραν τί πρέπει νὰ κάνουν στὴν περίπτωσί τους. Δὲν θάνοιωθαν τότε πιὰ τὸν ἑαυτό τους τόσο ἀπομονωμένο ἀπ' τὸν ὑπόλοιπο κόσμο...

Τὸ πρῶτο βῆμα σὲ κάθε περίπτωσι εἶνε ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις ἀπὸ εἰδικὸ ὠτολόγο κι' ἡ διάγνωσις τῆς αἰτίας τῆς παθήσεως. Συχνὰ ἡ ἐλάττωσις τῆς ἀκοῆς ὀφείλεται σ' ἕνα ἁπλὸ φράξιμο τῶν ἀκουστικῶν πόρων, εἴτε ἀπὸ συγκέντρωσι κεροιοῦ μέσα στὸ ἐξωτερικὸ αὐτί, εἴτε ἀπὸ ὑπερτροφίαι ὠοισμένων ἀδένων. Ἄλλοτε πάλι εἶνε ἀποτέλεσμα ἀναιμίας. Ἂν λείψουν αὐτὲς οἱ αἰτίες. ὁ βαρήκοος ξαναβρίσκει συχνὰ τὴν ἀκοή του.

Ἀκολουθεῖ μιὰ ἐξέτασις τῆς γενικῆς σωματικῆς καταστάσεως. Ἴσως νὰ χρειάζεται νὰ διορθωθῇ ἡ δίαιτα. ἢ νὰ ὑπάρχη ἔλλειψις Βιταμινῶν. Μὲ τὴ βελτίωσι τῆς γενικῆς ὑγείας καλλιτερεύει κι' ἡ ἀκοή.

Τὸ ἀνθρώπινο αὐτὶ μπορεῖ ν' ἀκούσῃ κανονικὰ τὴν ὁμιλία. ὅταν εἶνε ἐντάσεως 120 «ντεσιμπὲλ» (τὸ «ντεσιμπὲλ» εἶνε μιὰ μονὰς μετρήσεως τῶν ἤχων). Πόσα ἀπ' αὐτὰ τὰ «ντεσιμπὲλ» μπορεῖ νὰ γάσῃ. χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ ἀντιληπτὴ βαρηκοΐα; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ κάθε ἄτομο. Σὲ ἄλλα ἡ βαρηκοΐα ἀρχίζει μὲ μιὰ ἀπώλεια 18 - 20 «ντεσιμπὲλ», ἐνῶ ἄλλα ἀκοῦνε ἀκόμη καλὰ καὶ ἂν χάσουν 30 «ντεσιμπὲλ». Πάντως. πέρα ἀπ' τὸ ὅριο αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη κανεὶς τὴν ὁμιλία δίνως μιὰ βοηθητικὴ συσκευή. Σ' ἄλλες περιπτώσεις ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἀκουμπάει στὸ βάθος τοῦ αὐτιοῦ καὶ σ' ἄλλες ἐφαμοόζεται ἁπλῶς μέσα στὸν ἀκουστικὸ πόρο — ἀναλόγως τοῦ ἂν ὁ βαρήκοος μπορεῖ νὰ ἀκούσῃ καλλίτερα τὸν ἦχο ποὺ διαβιβάζεται ἀπ' τὰ κόκκαλα τοῦ κρανίου του ἢ ἀπ' τὸν ἀέρα.

Κάποτε, ἡ πάθησις εἶνε τέτοια. ὥστε δὲν ὠφελεῖ αὐτὸ τὸ «ἀκουστικό» γιατὶ διαβιβάζει τοὺς ἤχους ἐντελῶς παραμορφωμένους κι' ἀκατανόητους Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ κουφὸς ποέπει νὰ μάθη νὰ «διαβάζῃ» τὴν ὁμιλία στὰ χείλη. Πάντως δέ. κι' ἂν ἀκόμα μετανειρίζεται ἀκουστικό, εἶνε φρόνιμο νὰ συνηθίσῃ νὰ διαβάζῃ στὰ χείλη, ὥστε ν' ἀνακουφίζῃ κάθε τόσο τ' αὐτιά του ἀπ' τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλουν καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ χειροτερέψῃ τὴν κατάστασί τους.

Ἡ ἐκμάθησις τῆς γλώσσας τῶν χειλιῶν μπορεῖ νὰ γίνῃ εἴτε σὲ εἰδικὴ σχολή. εἴτε μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς συγγενοῦς ἢ φίλου Ὁ Βοηθὸς αὐτὸς θὰ προφέοη διάφορες κοινὲς φράσεις τοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ 1 ὡς τὸ 100 (στὴ σειρὰ κι' ἀνακατεμένους) τοὺς μῆνες τοῦ ἔτους. ὀνόματα γνωστῶν τόπων κλπ

Οἱ παρακάτω συμβουλὲς προορίζονται γιὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τοῦ βαρήκρου:

Μιλᾶτε φυσικὰ καὶ μὲ κανονικὸ τόνο φωνῆς. Ἀποφεύνετε τὴν προφορὰ λέξι προὸς λέξι. Μὴ φωνάζετε δυνατὰ μέσα στὸ αὐτὶ ποὺ πάσχει Τὸ προσωπό σας νάνε καλὰ φωτισμένο ὅταν μιλᾶτε γιὰ νὰ μπορῇ ὁ βαρήκοος νὰ βλέπῃ τὰ χείλη σας. Μὴν κάνετε μπροστά του προσωπικὲς παρατηρήσεις ποὺ δὲν θέλετε νὰ τὶς ἀκούσῃ. Μὴν τὸν σπρώχνετε. γιὰ νὰ τραβήξετε τὴν προσοχή του ἀλλὰ περιορισθῆτε νὰ σηκώνετε τὸ νέρι σας. Ὅταν κουβεντιάζουν ἄλλα πρόσωπα, τοῦ λέτε κάθε τόσο τὸ θέμα τῆς διμλίας τους γιὰ νὰ τὸν κρατᾶτε ἐνήμερον. Ὅταν δὲν καταλαβαίνῃ καλὰ μιὰ φράσι σας. τὴν ἐπαναλαμβάνετε προσθέτοντας μιὰ ἢ δυὸ λέξεις ὥστε νὰ τὴν ἀντιληφθῇ εὐκολώτερα. Μὴ γάνετε ποτὲ τὴν ὑπομονή σας ἀκεφθῆτε ὅτι ὁ βαρήκοος δὲν φταίει ἂν δὲν σᾶς καταλαβαίνη.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Στὴ Μασσαλία ἕνας νεωργὸς ἀνακάλυψε. ὅτι ὅταν τὰ πεπόνια ποτίζονται μὲ μέλι ἀντὶ γιὰ νερὸ γίνονται διπλάσια στὸ μέγεθος;

... Τῆς κατσίκας τὸ γάλα δὲν ἔχει ὅπως ὑποστηρίζουν μερικοὶ μικροβιολόγοι μικρόβια φθίσεως;

... Οἱ ἀετοὶ πετοῦν μέχρι ὕψους 6.000 ποδῶν, οἱ κόρακες κι' οἱ κορυδαλλοὶ μέχρι 2.000 ποδῶν καὶ τὰ ἄλλα μικρὰ πουλιὰ μέχρι 1.000 ποδῶν;

... Σὲ μερικὰ μέρη τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς τὰ κορίτσια ἀρραβωνιάζονται εὐθὺς μόλις γεννιῶνται κι' ὅτι τὸ ζεύγος δὲν κωρίζει καθόλου ὡς ποὺ νὰ φτάσουν σὲ ἡλικία νὰ παντρευτοῦν;

... Στὴ νῆσο Κεϋλάνη ὑπάρχει μιὰ λίμνη τῆς ὁποίας τὰ ψάρια τραγουδοῦν ὅτι ἡ φωνή τους εἶνε γλυκειὰ καὶ μελωδικὴ κι' ὅτι πολλοὶ κάνουν περίπατα μὲ τὶς βάρκες στὴ λίμνη αὐτὴ γιὰ νὰ ἀκούσουν τὴν ὑπέροχη μελωδία αὐτῶν τῶν ψαριῶν;

... Στὴ Φιλαδέλφεια τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει ἕνα μενάλο ξενοδοχεῖο μὲ τέσσερα πατώματα. ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς ἀλήτες μὲ ἐστιατόριο κι' ἀναγνωστήρια;

... Στὴν Κίνα τὰ χρέη πληρώνονται τὴ νύχτα τῆς ὁρτῆς τῆς Σελήνης, ποὺ γίνεται τὸν Μάϊο;

... Μερικὰ πυγμαῖα δέντρα στὴν Ἰαπωνία ἔχουν ὕψος μόλις 1 μέτρου ἂν κι' ἡ ἡλικία τους εἶνε πολλῶν ἑκατονταετιῶνων;

Γυναῖκες στὸν Ο.Η.Ε.

Ἀπ' τοὺς 540 τακτικοὺς καὶ ἀναπληρωματικοὺς ἀντιπροσώπους τῶν διαφόρων χωρῶν στὸν Ο.Η.Ε., οἱ 10 εἶνε γυναῖκες. Οἱ 5 ἀπ' αὐτὲς εἶνε τακτικοὶ ἀντιπρόσωποι κι' οἱ ἄλλες 5 ἀναπληρωματικοί. Μερικὲς ἔχουν δράσει στὴν Ἀντίστασι κατὰ τὴ γερμανικὴ κατοχή. Ὅσο γιὰ τὰ πολιτικά τους φρονήματα, ἄλλες ἀνήκουν στὴ δεξιὰ κι' ἄλλες στὴν ἀριστερὴ παράταξι. Τὸ ἔργον τους στὴν τελευταία Γενικὴ Συνέλευσι τοῦ Ο.Η.Ε. περιορίσθηκε κυρίως σὲ θέματα ὅπως ἡ κατάστασις τῶν γυναικῶν, τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, τὰ προβλήματα τῶν πρασφύγων καὶ τῆς δημοσίας ὑγείας, κλπ. Ὡστόσο μερικὲς ἀποδείχθηκαν μαχητικώτατες στὸ οἰκονομικὸ καὶ τὸ πολιτικὸ πεδίον, ὅπου κέρδισαν σημαντικὲς νίκες.

Πιστεύουν ὅλες ὅτι θάπρεπε νὰ ὑπάρχη τουλάχιστον μιὰ γυναῖκα σὲ κάθε ἀντιπροσωπεία, ἐφ' ὅσον ὁ γυναικεῖος πληθυσμὸς τοῦ κόσμου εἶνε περισσότερος ἀπ' τὸν ἀνδρικό.

Ἀπ' τὶς 55 χῶρες ποὺ συμμετέχουν στὸν Ο.Η.Ε., δὲν ἔχουν δώσει ψῆφο στὶς γυναῖκες οἱ ἑξῆς: Αἴγυπτος, Αἰθιοπία, Ἀφγανιστάν, Βέλγιον, Βενεζουέλα, Βολιβία, Γιουγκοσλαυία, Ἰράν, Κολομβία, Κοσταρίκα, Λίβανος, Μεξικό, Νικαράγουα, Ὀντούρας, Σαουδικὴ Ἀραβία, Συρία, Χαϊτή. Στὸν Καναδᾶ, ψηφίζουν οἱ γυναῖκες μόνο στὴν ἐπαρχία τοῦ Κεμπέκ. Στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴ Χιλή, ἔχουν ψῆφο μόνο στὶς δημοτικὲς ἐκλογές. Στὶς Ἰνδίες ψηφίζουν μόνον ὡρισμένες κατηγορίες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Καὶ τώρα σᾶς δίνουμε τὸ σύντομο πορτραῖτο καθεμιᾶς ἀπὸ τὶς δέκα αὐτὲς ἀντιπροσώπους τοῦ ὡραίου φύλου στὸν Ο.Η.Ε. :

ΒΙΖΑΓΙΑ ΛΑΚΣΜΙ ΠΑΝΤΙΤ ('Ινδία).— Εἶνε ἡ μόνη γυναῖκα ἀρχηγὸς ἀντιπροσωπείας. Προασπίζεται τὰ δικαιώματα ὅλων τῶν κατοπιεζομένων λαῶν. Ὁ στρ. τάρχης Σμάτς, Πρόεδρος τῆς Νοτιοαφρικανικῆς Ἑνώσεως προτίμησε κάποτε νὰ παρατηθῇ ἀπὸ μιὰ ἀγόρευσί του, παρὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ ν' ἀπαντήσῃ στὴ χειμαρρώδη εὐγλωττία της Κατάγεται ἀπὸ πλούσια κι' ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. Φυλακίσθηκε συχνὰ γιὰ τὶς φιλελεύθερες πολιτικές ἀντιλήψεις της. Ἰαραδέχεται ὅτι εἶνε ἐπαναστάτις, προσθέτει ὅμως ὅτι δὲν πιστεύει στὴ φεμινιστικὴ κίνησι. Διακηρύττει ὅτι ὁ κόσμος ἀνήκει σὲ κάθε ἄτομο. Σὲ ἄλλα ἡ βαρηκοΐα ἀρχίζει μὲ μιὰ ἀπώλεια 18 - 20 «ντεσιμπὲλ», ἐνῶ ἄλλα ἀκοῦνε ἀκόμη καλὰ καὶ ἂν χάσουν 30 «ντεσιμπὲλ». Πάντως. πέρα ἀπ' τὸ ὅριο αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη κανεὶς τὴν ὁμιλία δίνως μιὰ Βοηθητικὴ συσκευή. Σ' ἄλλες περιπτώσεις ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἀκουμπάει στὸ βάθος τοῦ αὐτιοῦ καὶ σ' ἄλλες ἐφαμοόζεται ἁπλῶς μέσα στὸν ἀκουστικὸ πόρο — ἀναλόγως τοῦ ἂν ὁ βαρήκοος μπορεῖ νὰ ἀκούσῃ καλλίτερα τὸν ἦχο ποὺ διαβιβάζεται ἀπ' τὰ κόκκαλα τοῦ κρανίου του ἢ ἀπ' τὸν ἀέρα.

ΑΝΙΕΣ ΜΑΚ ΙΝΤΟΣ (Νέα Ζηλανδία).—Ἡ κ. "Αγιες Θίτζεραλντ Ράδερφορδ Μὰκ Ἰντος ἦταν ἡ μόνη γυναῖκα ἀντιπροσωπος, ποὺ συμμετείχε σὲ τρεῖς ἐπιτροπὲς συγχρόνως κατὰ τὴν τελευταία συνεδρίασι τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως. Γεννήθηκε στὸ Λονδίνο. Πῆνε στὴ Νέα Ζηλανδία ὡς δασκάλα. Ἐκεῖ παντρεύτηκε ἕνα ἀγροκτηματία κι' ἀρχισε τὴ δρᾶσι της στὴν "Ενωσι 'Αγροκτηματιῶν γιὰ τὴν καλλιτέρευσι τῆς ὑγείας καὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς ζωῆς. Ὑπῆρξε πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Γυναικῶν. Τώρα εἶνε σύνδεσμος μεταξὺ τῶν γυναικείων ὀργανώσεων καὶ τῆς κυβερνήσεως τῆς Νέας Ζηλανδίας. "Εχει ἐργασθῆ πολὺ γιὰ νομοθετικὲς μεταρρυθμίσεις ὑπὲρ τῶν γυναικῶν.

ΕΛΕΝ ΓΚΑΧΑΓΚΑΝ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ('Ηνωμ. Πολιτεῖαι).— Εἶνε ἀναπληρωματικὴ ἀντιπρόσωπος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Γνώρισε καλὰ τὰ παγκόσμια ζητήματα σ' ἕνα ταξειδι ποὺ ἔκαμε σ' ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὸ σύζυγό της Μέλβιν Ντούγκλας μαζὶ μὲ τὸν ὁποῖο ἐχει παιζει στὸ φίλμ «Ἀπόψε ἢ ποτέ». Εἶνε στενὴ φίλη καὶ πολιτικὴ ὁμοίδεάτις τῆς "Ελινορ Ρούζβελτ κι' ἐχει λάβει μέρος στὴν Ἐπιτροπὴ Ἐξωτερικῶν Ὑποθέσεων τοῦ ἀμερικανικοῦ Κοινοβουλίου. "Ηταν ἄλλοτε τραγουδίστρια ὡς τὸ ἔτος 1937, ποὺ διέλυσε ἕνα συμβόλαιό της γιὰ μιὰ σειρὰ παραστάσεων στὴ Βιέννη, ἐπειδὴ ὁ ἰμπρεσάριος τὴ ρώτησε ἂν ἦταν πραγματικὰ ἀγνὴ 'Αρείας φυλῆς.

ΜΙΝΕΡΒΑ ΜΠΕΡΝΑΡΝΤΙΝΟ ("Αγιος Δομίνικος).— Εἶνε ἴσως ἡ γνωστότερη γυναῖκα ἡγέτις τῆς Λατινικῆς 'Αμερικῆς. Ὑπῆρξε ἀντιπρόσωπος τῆς χώρας της σ' ὅλες τὶς συνεδριάσεις τοῦ Ο.Η.Ε. ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς ἱδρύσεώς του. "Ηταν μιὰ ἀπ' τὶς τέσσερες γυναῖκες ποὺ ὑπέγραψαν τὸ Καταστατικὸ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Στὴν τελευταία Συνέλευσι, εἶχε γίνει ἀντιπρόεδρος τῆς ὑποεπιτροπῆς γιὰ τὴν κατάστασι τῶν γυναικῶν. Ὅπως ἐξηγεῖ ἡ ἴδια, τὴν ἀπασχόλησε πάντα τόσο πολὺ ὁ ἀγῶνας τῆς ὑπὲρ τῶν γυναικείων δικαιωμάτων ὥστε δὲν βρῆκε καιρὸ νὰ παντρευτῇ!... Ὡστόσο συνιστᾶ στὶς γυναῖκες νὰ μὴ κάνουν ποτὲ τὴ "ζηλυκότητά" τους. τὸ κυριώτερο ὅπλο τοῦ φύλου τους.

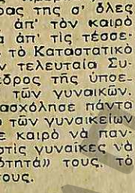

ΜΠΟΝΤΙΛ ΜΠΕΓΚΝΤΡΟΥΠ (Δανία).— Εἶνε διπλωματοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κοπεγχάγης. Συμμετείχε στὴν ὑποεπιτροπὴ τοῦ Ο.Η.Ε. γιὰ τὴν κατάστασι τῆς γυναίκας. Στὴ δική της πρωτοβουλία ὀφείλεται μιὰ ἐντονη ἐνέργεια στὸν Ο.Η.Ε. ἐκ μέρους πολλῶν ἀντιπροσώπων γιὰ τὴν ἔφαρμογὴ διαφόρων μέτρων πολιτικῆς ἐξισώσεως τῶν γυναικῶν. Ἔλαβε μέρος στὸ 'Εθνικὸ Συμβούλιο τῶν Γυναικῶν τῆς Δανίας κι' ἀρχισε τὸ διπλωματικὸ στάδιό της ὡς μέλος τῆς ἀντιπροσωπείας ποὺ ἐστειλε ἡ Δανία στὴν Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν τὸ 1938. Καίτοι οἱ γυναῖκες τῆς Δανίας εἶνε νομικῶς ἴσες μὲ τοὺς ἄντρες, λίγες ἀπ' αὐτὲς ἔχουν δράσει στὴν πολιτικὴ ζωή.

ΕΛΙΝΟΡ ΡΟΥΖΒΕΛΤ ('Ηνωμ. Πολιτεῖαι).— Τὸ θάρρος ἡ εὐγλωττία της κι' οἱ γνώσεις της στὰ παγκόσμια ζητήματα ἐμπνέουν τὸ σεβασμὸ στοὺς ἄντρες συναδέλφους της. Τὸν 'Ιανουάριο, ἐξελέγη διὰ βοῆς μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Χάρις στὴ δικὴ της ἐπιμονὴ ἰδίως, ἱδρύθηκε ἡ Διεθνὴς 'Οργάνωσις Προφυγόνων. Κατὰ τὶς συζητήσεις γιὰ τὴν ἰσότητα τῶν γυναικείων δικαιωμάτων συνέστησε «λιγώτερα λόγια καὶ περισσότερα ἔργα». Συνηθίζει νὰ λέη συχνὰ ὅτι «ἐφ' ὅσον τὰ Ἡνωμένα "Εθνη ἐκπροσωποῦν τὴ φωνὴ τοῦ κόσμου, οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ λαμβάνουν μέρος στὸν ὀργανισμό τους, ὅπως κι' οἱ ἄντρες».

ΓΚΕΖΙΝΑ ΒΑΝ ΝΤΕΡ ΜΟΛΕΝ ('Ολλανδία).— Εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς λίνες γυναῖκες ἀντιπροσώπους τοῦ Ο.Η.Ε. ποὺ ἀνήκουν στὸ συντηρητικὸ κόμμα. Κατὰ τὴ νερμονικὴ κατοχὴ αὐτὴ κυρίως ἔγραφε τὰ μυστικὰ φυλλάδια, ποὺ συνιστοῦσαν τὴν ἀντίστασι καὶ τὴ σωτηρία τῶν 'Εβραιοπαίδων. "Εσωσε κι' ἡ ἴδια πολλὰ παιδιὰ Ἰσραηλιτῶν ἀπ' τὸ θάνατο στὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Δυὸ φορὲς λίγο ἔλειψε νὰ τὴ συλλάβουν οἱ Γερμανοί. Διδάσκει Διεθνὲς Δίκαιον στὸ Ἐλεύθερο Πανεπιστήμιο τοῦ "Αμστερνταμ κι' εἶνε μέλος τῆς κυβερνητικῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τὰ ὀρφανὰ πολέμου. Ἐργάζεται συγχρόνως ἐντατικὰ γιὰ τὴν καλλιτέρεψι τῆς καταστάσεως τῶν γυναικῶν.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ ΤΟΥ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΙΣ

ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

26ον

Ὁ Φλορεστὰν ἀναστέναξε:

— Δὲν χωράει ἄλλη λύσις στὸ δικό μου ζήτημα, ἀγαπητέ μου, εἶπε. Ἢ πρέπει ἡ γυναίκα αὐτὴ νὰ γίνῃ δική μου, ἢ ἐνὼ νὰ πεθάνω.

— Σᾶς βεβαιῶ θὰ γίνῃ δική σας! Πόσων χρόνων εἶσθε, ὑποκόμη;

— Τριάντα.

— Καὶ τί ἀνάγκη ἔχετε τότε; Εἶσθε νέος, ὡραῖος καὶ πνευματώδης. Τί ἄλλο θὰ μποροῦσε νὰ ζητήσῃ μιὰ γυναῖκα, καὶ βασίλισσα ἂν ἦταν;

— Μὰ αὐτὴ λατρεύει τὸν σύζυγό της.

— Ὅλες οἱ γυναῖκες λατρεύουν τὸ σύζυγό τους, ὡς ποὺ ν' ἀγαπήσουν κάποιον ἄλλον.

— Ἄ! φώναξε ὁ ὑποκόμης ἂν σᾶς ἔλεγα τὸ ὄνομά της δὲν θὰ τὰ λέγατε αὐτά.

— Μή γάνετε τὸν καιρό σας. Ξέρω ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν κόμησσα τῆς Θούνης.

— Ὥστε τὸ καταλάβατε; ρώτησε ἀναπηδῶντας ἀπ' τὴ θέσι του ὁ Φλορεστάν.

Καὶ κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του εἶπε:

— Ἂς ἀλλάξουμε ὁμιλία σᾶς παρακαλῶ.

— Ὄχι... μὰ τὸ Θεό, εἶπε ὁ μαρκήσιος. Εἶπες πὼς θέλεις νὰ πεθάνῃς. Μὰ ἐνὼ δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ πεθάνῃς γιὰ μιὰ γυναῖκα...

Καὶ κόβοντας βόλτες στὸ δωμάτιο προσέθεσε:

— Ἐσύ, ὅσον μάλιστα ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ γίνῃ δική σας ὅποτε θελήσετε. Ναί, ὅποτε θελήσετε. Εἴτε αὔριο, εἴτε σὲ δέκα μέρες, εἴτε σ' ἕνα μῆνα.

— Μὲ κοροϊδεύετε, μαρκήσιε, τὸ ξέρω πὼς μὲ κοροϊδεύετε γιὰ τὴν ἀνοησία μου...

— Μιλῶ σοβαρὰ ὑποκόμη. Σᾶς ὁρκίζομαι μὲ στὴν ψυχή μου καὶ στὴν τιμή μου. Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τὴ νοιώσετε κοντά σας, ν' ἀκοῦτε τὸ γλυκό της στόμα νὰ ψιλλη τὰ ὡραιότερα ἐρωτικὰ λόγια.

— Μαρκήσιε, γιὰ τὸ Θεὸ σωπᾶστε! φώναξε ὁ ὑποκόμης ποὺ εἶχε ἀνατοριχιάσει.

Ὁ Βουά - Βοροδὸν πῆγε καὶ κάθησε γελαστὸς κοντὰ στὸ Φλορεστάν.

— Ἀλήθεια, ἀγαπητέ μου, ἂν ἐυοίζατο αὐτὴ τὴ μακρυὰ γενειάδα σας κι' αὐτὴ ἡ κόμησσα θὰ γελιότανε... τοῦ εἶπε.

Ὁ Φλορεστὰν εἶχε γίνει γλωμὸς σὰν πτῶμα.

— Θεέ μου! ψιθύρισε σφίγγοντας τὰ δόντια του, δὲν τολμῶ νὰ σᾶς καταλάβω...

— Ἐγὼ φαντάζομαι πὼς καταλαβαίνετε πολὺ καλά.

— Αὐτὴ εἶνε μία ἰδέα διαβολική! ψιθύρισε ὁ Φλορεστὰν γεμάτος ἀγωνία. Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ.

— Γιατί ἀδύνατον; Ἀφῆστε ἐμένα νὰ ἐνεργήσω καὶ θὰ δῆτε πόσο καλὰ θὰ τὰ καταφέρω)...

— Μὰ αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ ἀτιμία... ἕνα ἔγκλημα! φώναξε ὁ Φλορεστάν.

— Δὲν εἶνε τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ λέτε. Εἶνε ἁπλῶς μιὰ ἐρωτική πανουργία, ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος κερνώντας τὸ κρασί.

Ὁ Φλορεστὰν σηκώθηκε τρέμοντας. Τὰ λόγια τοῦ Βουά - Βουρδὸν τὸν ἔκαιγαν.

— Ὄχι, ὄχι! Μή μὲ βάζετε σὲ πειρασμό.

— Ὄχι λοιπόν;

Ὁ μαρκήσιος γαλήνιος πῆγε καὶ πῆρε ἕνα φανάρι. λέγοντας:

— Ὅπως θέλετε, ἀγαπητέ μου κανεὶς δὲν σᾶς βιάζει. Μή θυμώνετε ἄδικα. Ἀπόψε ἔχετε γίνει πιὸ νευρικὸς κι' ἀπὸ μιὰ ὡραία γυναῖκα! Ἡ κούρασι σᾶς ἔχει ἐκνευρίσει πολύ. Δὲν πειράζει ὅμως. Ἡ νύτα θὰ εἶνε καλὸς σύμβουλος γιὰ σᾶς.

Καὶ πιάνοντας ἀπ' τὸ χέρι τὸ Φλορεστάν, ποὺ ἀπὸ τὸ κρασὶ καὶ τὴ συγκίνησι δὲν κρατιόταν καλὰ στὰ πόδια του, τὸν ὡδήγησε στὸ καλύτερο ὑπνοδωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ. Κατόπιν κατέβηκε στὸ σταῦλο, ὅπου τὸν περίμενε τὸ ἄλογό του. Καβάλησε σ' αὐτὸ καὶ ψιθύρισε:

— Πολὺ καλὰ θὰ κάνῃς ὑποκόμη μου, νὰ προφυλαντῆς. Ἡ ἰδέα ρίχτηκε καὶ γρήγορα θὰ βλαστήσῃ...

★

Τὴν παραμονὴ τοῦ μεγάλου χοροῦ στὸ διοικητήριο τῆς Τουρραίνης ἡ κόμησσα Δολόρα συλλογιζόταν μὲ λύπη ὅτι χάριν τοῦ χοροῦ αὐτοῦ ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ τὸν πύργο τοῦ Ἁγίου Ἀμάνδου, ὅπου εἶχε περάσει μιὰ βδομάδα γαλήνης.

Λίγες ὧρες πρὶν φύγῃ ἡ κόμησσα, διάταξε νὰ ἑτοιμάσουν τὸ ἀγαπημένο της ἄλογο καὶ βγῆκε ἔξω, χωρὶς τὴν ἀκολουθία της, Μόνον δυὸ μεγάλα σκωτσέζικα λαγωνικὰ τὴ συνώδευαν, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάκουαν παρὰ μόνο στὴ φωνή της.

Μόλις βρέθηκε μόνη στὸ δάσος παραδόθηκε σὲ μιὰ παιδικὴ ἀφροντισιὰ κι' ἐκάλπαζε ἀνάμεσα στὴν ἀνθισμένη φύσι.

Ξαφνικά, ἐνῶ ἔτρεχε, ἄκουσε τὰ σκυλιὰ νὰ γαυγίζουν. Νομίζοντας ὅτι εἶχαν συναντήσει κανένα λαγό, γύρισε πίσω. Μόλις ὅμως προοχώρησε λίγο, ἕνα περίεργο θέαμα παρουσιάστηκε ἐμπρός της.

Εἶδε τὰ σκυλιὰ νὰ ὁρμοῦν ἐναντίον ἑνὸς νέου ποὺ στεκόταν μὲ τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

Ἀμέσως ἡ Δολόρα κατάλαβε τὴν ἀφορμὴ τῆς μανίας τῶν σκυλλιῶν της. Ὁ νέος εἶχε πάρει ἀπὸ κάτω τὸ γάντι της, ποὺ τῆς εἶχε πέσει καὶ τὸ εἶχε γώσει στὸ στῆθος του ἀφήνοντας μόνο νὰ φαίνεται ἡ ἄκρη του. Αὐτὸ τὸ γάντι οἱ σκύλλοι ζητοῦσαν νὰ τοῦ πάρουν.

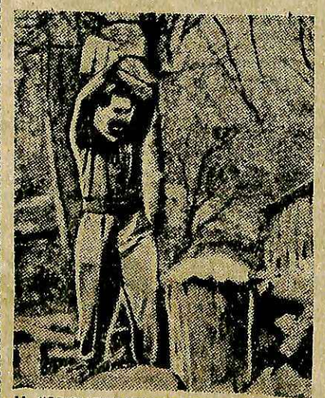

Η «ΑΠΟΝΑΤΣΙΚΟΠΟΙΗΣΙΣ» ΤΟΥ ΜΑΞ ΣΜΕΛΙΓΚ

Ὁ παλαιὸς Γερμανὸς πρωτοθλητὴς τῆς πυγμαχίας Μὰξ Σμέλιγκ ποὺ εἶνε σήμερα 42 χρόνων προπονεῖται στὴν ἀγγλικὴ ζώνη τῆς Γερμανίας γιὰ ν' ἀνακτήσῃ τὴ φόρμα του κόβοντας ξύλα. Ὁ Μὰξ Σμέλιγκ, μετὰ τὴν «ἀπονατσικοποίησι» του, ἐπιθυμεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ στὰ ρίγκ καὶ νὰ διεκδικήσῃ πάλι τὸν τίτλο του.

Ἡ Δολόρα, βλέποντας τὴ δύσκολη θέσι τοῦ νέου, πήδησε ἀπὸ τὸ ἄλογό της. φωνάζοντας συγχρόνως στὰ σκυλιά της.

— Τόμ, Ζύπ, ἐλᾶτε ἐδῶ!...

Τὰ σκυλιὰ στὴ φωνή της ἔτρεξαν κοντά της κι' ἄφησαν ἡσυχο τὸ νέο, ποὺ βγάζοντας τὸ καπέλλο του ὑποκλίθηκε. "Ηταν ὁ ὑποκόμης Φλορεστὰν ντὲ Μορλάκ, ὁ ὁποῖος μόλις ἀντίκουσε τὴν κόμησσα τάνασε.

— Συγνώμην κύριε, ἀλλά μοῦ φαίνεται, ὅτι τὰ σκυλιά μου ἔχουν δίκηο. Ζητοῦν τὸ γάντι μου, τοῦ εἶπε ἡ Δολόρα.

Ὁ Φλορεστὰν μόλις ἄκουσε τὴ φωνὴ της ἀνασκίρτησε. Ἡ περίστασις ποὺ τόσο τὴν εἶχε ἐπιδιώξει τοῦ παρουσιαζόταν τελοσπάντων. Ἐκείνη ποὺ ἐλάτουε ἦταν κοντά του. Σιωπὴ κι' ἐρωτικὰ ἀπλωνόταν γύρω τους. Ἦταν κατάλληλος, εἶχε βάλει τὸ χέρι στὴν καοδιά του. Ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ μιλήσῃ στὴν ὡραία του εἶχε φτάσει. Μὲ ἡ γλῶσσα του εἶνε δεμένη.

Ὡστόσο, τράβηξε τὸ γάντι καὶ πρὶν τῆς τὸ δώσῃ, τὸ ἔφερε στὰ χείλη του καὶ τὸ φίλησε.

Ἡ Δολόρα βλέποντάς τον κοκκίνισε. Πῆρε τὸ γάντι της μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων καὶ τὸ πέταξε μέσα στοὺς θάμνους μὲ περιφρόνησι, ὅπως θὰ πετοῦσε κάτι τὸ ἀολυσμένο.

— Ὦ! ψιθύρισε ὁ Φλορεστάν. Εἶσθε πολὺ σκληρὴ, κυρία,

— Σκληρή; φώναξε ἡ κόμησσα περήφανα. Ἀλλὰ δὲν σᾶς γνωρίζω κύριε, καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰ ποιό λόγο μὲ προσβάλατε ἔτσι.

— Σᾶς πρόσβαλα! τραύλισε ὁ ὑποκόμης ἐνώνοντας τὰ χέρια του! Ὦ, Θεέ μου!... Τέσσερες μῆνες ἀκριβῶς εὐγόμουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχή μου νὰ ἔρθη ἡ στιγμὴ αὐτή. Σᾶς ἔβλεπα διαρκῶς στὸν ὕπνο μου, ἑτοίμαζα τὶς λέξεις, ποὺ θὰ σᾶς ἔλεγα καὶ τώρα, ἐνῶ οἱ εὐχές μου πραγματοποιήθηκαν, ἐνῶ τὸ ὄνειρό μου βγῆκε ἀληθινό, μιὰ τρελλὴ χειρονομία μου μὲ καταστρέφει, πρὶν ἀκόμα σᾶς μιλήσω.

Ἡ Δολόρα κυττοῦσε παράξενα τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ποὺ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά.

— Ἀντὶ νὰ μοῦ λέτε, κύριε, ὅλες αὐτὲς τὶς περιττὲς κουβέντες, τοῦ εἶπε, καλύτερα θὰ ἦταν νὰ μοῦ λέγατε ποιός εἶσθε.

— Ποιός εἶμαι; ψιθύρισε ὁ Φλορεστάν. Ἕνας ἄσημος εὐπατρίδης, κυρία, ποὺ ἡ μοῖρα μ' ἔβγαλε μιὰ μέρα στὸ δρόμο σας καὶ γιὰ τὸν ὁποῖο ἀπὸ τότε δὲν ὑπάρχει οὔτε ἀνάπαυσι, οὔτε χαρά οὔτε φῶς· γιατί σεῖς ἀναστατώσατε τὴν ψυχή μου, γιατί σεῖς ἐγίνατε ὁ ἀγαπημένος τύραννος τῆς ζωῆς μου, ἡ μοναδική σκέψις μου. Μή μὲ διώχνετε ἔτσι. Μάστυς μου ὁ Θεὸς ὅτι σᾶς σέβομαι ὡς ἁγία· ὅτι ὁ ταπεινὸς ἑωσ μου εἶνε ἄξιος νὰ φτάσῃ σᾶν θυμίαμα ὡς ἐσᾶς. Δὲν ζητάω τίποτε... ἀγαπῶ χωρὶς ἐλπίδα. Ἀχ! κυρία. ἐσεῖς ποὺ δὲν γνωρίζατε παρὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἔρωτος, φσῆτε καλή, φανῆτε γενναία. Λυπηθῆτε με!

Ἦταν τόσο συγκινητικὰ τὰ λόγια τοῦ Ὁλορεστάν, ἡ φωνή του ἔβειγνε τόση ἀπελπισία ὥστε ἡ Δολόρα κυττάζοντάς τον καλὰ τοῦ εἶπε μὲ κάποια συγκίνησι:

— Κύριε, ἡ συμπάθειά μου εἶνε ὅλη δική σας. Ἀλλὰ καταλαβαίνετε φαντάζομαι, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ παραταθῇ περισσότερο μιὰ τέτοια συνδιάλεξι. Θὰ ἤμουν ἔνοχος, ἂν σᾶς ἄκουνα πιὸ πολλὴ ὥρα.

— Ἀχ! μή μ' ἀφίνετε ἀκόμη! Ἱκέτευσε ὁ Φλορεστὰν μὲ φωνὴ θλιμένη. Ἡ συνάντησίς μας αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη καὶ τελευταία. Ὅταν σὲ λίγο θὰ φύγετε, τὸ πᾶν θὰ σβύσῃ γιὰ μένα. Γιὰ ποιό λόγο νὰ ζήσω στὸ ἑξῆς, ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ξαναδῶ ποτέ πιά;... Θὰ πεθάνω μόλις μ' ἀφήσετε.

— Θὰ πεθάνετε, κύριε; ἀπάντησε ἡ Δολόρα. Θέλετε νὰ πεθάνετε καὶ ὕστερα λέτε ὅτι εἶσθε εὐπατρίδης; Ποτὲ ἕνας εὐπατρίδης δὲν θυσιάζει τὴ ζωή του σ' ἕνα πάθος. Παλεύει μὲ γενναιότητα. νικᾶ τὸ πάθος του. νησιμοποιεῖ τὸν ἑαυτό του γιὰ ἕνα ὠφέλιμο κι' εὐνενικὸ ἔργο, στὸ ὁποῖο ἐπιδίδεται μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις, τὶς ὁποῖες σεῖς σπαταλήσατε σ' ἕναν ἐγκληματικὸ ἔρωτα!

— Σύμφωνοι, κυρία, ἀπάντησε ὁ ὑποκόμης. Ὑποδείξτε μου σεῖς ἕνα ἔργο, ἐμπιστευθῆτε μου σεῖς μιὰ ἀποστολή! Δώστε μου σεῖς ἕνα σκοπὸ στὴ ζωή μου αὐτὴ ποὺ εἶνε δική σας, κυρία καὶ θὰ ζήσω. Πέστε μου ὅ,τι θέλετε κι' ἐγὼ ὅσο ἀδύνατο κι' ἂν εἶνε. θὰ τὸ ἐκπληρώσω. Ἔχετε κανέναν ἐχθρό; Καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου νὰ εἶνε ἐγὼ θὰ τρέξω νὰ τὸν σκοτώσω!

— Ξεχνᾶτε, κύριε, τοῦ εἶπε ἡ Δολόρα ὅτι εἶμαι ἡ κόμησσα τῆς Θούνης.

Οἱ λέξεις αὐτὲς πάγωσαν τὸν ἐνθουσιασμό του. Καὶ κάνφτας ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, εἶπε ναμογελῶντας πικρά:

— Εἶνε ἀλήθεια! Σεῖς εἶσθε ἡ κόμησσα τῆς Θούνης καὶ γι' αὐτὸ νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῆ κανεὶς τὸν ἔρωτά του εἶνε ἔγκλημα εἶνε προσβολή. Ἂν τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ θυμὸς λάμπη στὰ μάτια σας, ἂν ἡ ψυχή σας γίνεται σκληρή. ὅλ' αὐτὰ συμβαίνουν γιατὶ εἶσθε ἡ κόμησσα τῆς Θούνης. Ὦ, πῶς μισῶ τὸ ὄνομα αὐτό! Πῶς τὸ μισῶ!...

— Φτάνει, κύριε, εἶπε ἡ Δολόρα. Φτάνει πιά, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀκούσω πλέον.

Καὶ θέλησε νὰ ἱππεύσῃ. Μὰ ὁ Φλορεστὰν κρατῶντας τὰ γαλινάρια τοῦ ἀλόγου φώναξε:

— Σταθῆτε λίγο ἀκόμη. Δὲν σᾶς τὰ εἶπα ὅλα...

Καὶ τότε μέσα σ' ἕνα χείμαρρο ἀπὸ τουφεκὰ λόγια. ἄγρια ζηλότυπα, ξέχυσε ὅλη του τὴν ψυχή, καταράστηκε τὸ σύζυγό της κι' ἐξέφρασε ὅλα τὰ αἰσθήματα ποὺ τὸν βασάνιζαν

Καθὼς μιλοῦσε, γινόταν πιὸ φλογερὸς ἡ ἔξαψίς του. Ἡ κόμησσα φοβήθηκε. Κανεὶς δὲν βοισκόταν ἐκεῖ κοντά. Θέλησε τότε νὰ πάρῃ τὰ γαλινάρια τοῦ ἀλόγου της, μὰ ἀμέσως τὸ στόμα τοῦ Φλορεστὰν κόλλησε στὸ νέοι της.

Ἡ Δολόρα ἔβγαλε μιὰ κραυγή.

— Κύριε, τοῦ φώναξε τρέμοντας, ἂν εἶσθε πραγματικὰ εὐπατρίδης, ἀφῆστε με... Ἀφῆστε με νὰ φύγω σᾶς παρακαλῶ. σᾶς διατάσσω...

Μὰ ὁ Φλορεστὰν ἦταν τρελλὸς κι' ἀντὶ νὰ ὑποχωρήσῃ, πέρασε τὸ χέρι του γύρω στὴ μέση τῆς κομήσσης καὶ τὴν τράβηξε κοντά του.

Ἡ κόμησσα εἶχε γίνει κάτασπρη ἀπὸ τὸ θυμό της καὶ τὴν ταραχή της.

Κατώρθωσε, ὡστόσο. μὲ μιὰ ζωηρὴ κίνησι νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ σηκώνοντας τὸ μαστίγιό της τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο! Ἐπωφελήθηκε τότε ἀπ' τὴν ταραχή του. ἐπήδησε στὸ ἄλογό της. τὸ κέντρισε κι' ἔφυνε σὰν ἀστραπή.

Λίγες ὧρες ὕστερα ὁ Βουά - Βουρδὸν κάνοντας βόλτες στὴν κάτω αἴθουσα τῆς ἐπαύλεως, εἶδε νὰ μπαίνῃ ἐαφνικὰ ὁ Φλορεστὰν μὲ μιὰ ματωμένη πληγὴ στὸ μάγουλό του.

— Τί σᾶς συνέβη, ἀγαπητέ μού; ρώτησε ὁ μαρκήσιος.

Ὁ Φλορεστὰν μὲ τόνο ψυχρὸ καὶ γαλήνιο τοῦ ἀπάντησε;

— Μαρκήσιε; μοῦ εἴπατε πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ὅτι ἂν θέλω νὰ γίνῃ δική μου ἡ γυναῖκα ποὺ λατρεύω, πρέπει ν' ἀφήσω ἐσᾶς νὰ ἐνεργήσετε.

Ὁ μαρκήσιος ποὺ τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἐαφνικὰ τοῦ ἀπάντησε:

— Πέστε μου τί σᾶς συνέβαινε;

— Εἶνε ἀλήθεια ὅσα μοῦ εἴπατε ἢ τὰ εἶδα στὸ ὄνειρό μου;

— Ὄχι δὲν τὰ εἴδατε στὸ ὄνειρό σας, ἀγαπητέ μου ὑποκόμη! Σᾶς τὸ εἶπα καὶ σᾶς τὸ ξαναλέω. Ναί, ἡ κόμησσα θὰ γίνῃ δική σας. ἂν ἀκούσετε τὶς συμβουλές μου.

— Πότε θὰ γίνῃ δική μου:

— Αὔριο τὴ νύχτα!

— Αὔριο τὴ νύχτα! ξανάπε ὁ Φλορεστὰν κυττάζοντας μέσα στὰ μάτια τὸν μαρκήσιο.

Καὶ πέφτοντας ἐξαντλημένος σὲ μιὰ καρέκλα προσέθεσε:

— Ἔστω δέχομαι. Παραδίδομαι σὲ σᾶς. Ἐνεργήστε ὅπως σεῖς νομίζετε καλύτερα.

Ὁ μαρκήσιος μὲ δυσκολία μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ξεφωνητὸ χαρᾶς. Μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι ἄνοιξε τὰ παράθυρο καὶ φώναξε:

— Τὰ ἄλογα!

Ξαναγυρίζοντας κατόπιν κοντὰ στὸν ὑποκόμητα. τοῦ ψιθύρισε:

— Εὐλογημένος νὰ εἶνε ὁ Κόκκινος Διάβολος ποὺ ἔβαλε τὸ χεράκι του στὸ παιγνίδι αὐτό. Ἦταν καιρὸς πιά.

Ὁ Φλορεστὰν δὲν κατάλαβε τί ἤθελε νὰ πῇ. Σὲ λίγο ὁ Βουά - Βουρδὸν κι' αὐτὸς ἐκάλπαζαν πρὸς τὴν Τουρραίνη.

Ὁ θάνατος τοῦ Βριντίνοζ

Ὁ Βριντίνος ἦταν δυστυχισμένος. Οἱ ὑποψίες ποὺ τὸν ἐβάσουναν γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Μαγδαληνῆς τὸν ἀνησυχοῦσαν. Ὡστόσο, οἱ θησαυροί του Βοισκόντουσαν πάντοτε στὴ θέσι τους. Μ' ἄλλα λόγια ὁ Κόκκινος Διάβολος εἶχε κρατήσει τὸ λόγο του.

Μολαταῦτα ὁ Βριντίνος δὲν ἡσύχαζε. Ἕνας ἀστανικὸς ἄνθρωπος ἤξερε τὸ μυστικό του, Τοῦ κάκου Βασάνιζε τὸ μυαλό του νὰ βρῇ ἄλλον κρυψῶνα γιὰ τοὺς θησαυρούς του. "Ηθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Τουρραίνη γιὰ τὸ ἐξωτερικό, μὰ ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι κάθε του βῆμα, κάθε του κίνησις κατασκοπευόταν.

Ὁ φόβος κι' ἡ ἀγωνία του, τὸν ἔκαναν νὰ σβύνη σιγὰ - σιγά. Βλέποντάς τον κανεὶς τὸν τελευταῖο καιρό, θἄλεγε ὅτι κάποια σοβαρὴ ἀρρώστεια τὸν εἶχε προσβάλει ποὺ τὸν ὁδηγοῦσε στὸν τάφο.

Οἱ παληοὶ πελάτες του δὲν τὸν γνώριζαν. Μὰ κι' ὁ Βριντίνος δὲν ἀνελάμβανε πιὰ τὶς ὑποθέσεις τους. Γυρνοῦσε ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ ἀσκοπα στὶς ἐρημιές. Ἡ ἀϋπνία τὸν ἔλυωνε, ὁ πυρετὸς τὸν ἔτρωγε. Στὸ τέλος ἔπαυε πιὰ νὰ βγαίνῃ ἔξω. Μιὰ μέρα μάλιστα διαόθηκε στὴν πόλι ὅτι ὁ δυστυχισμένος γέρος πάλευε μεταξὺ τρέλλας καὶ θανάτου. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ὁ Βριντίνος εἶχε πέσει πραγματικὰ ἄρρωστος βαρειά. Σὲ δυὸ μέρες μαθεύτηκε ὁ θάνατός του.

Κανένας δὲν ἐαφνιάστηκε, γιατί ὅλοι περίμεναν τὸ τέλος του. Τὴν ἴδια μέρα ἕνας μοναχὸς Φραγκισκανὸς παρουσιάστηκε στὴ μάννα του τὴ Φρέα, ἡ ὁποία τὸν παρακάλεσε νὰ ψάλλη τὶς ἐπικήδειες προσευχὲς στὸ νεκρό. Ὁ μοναχὸς πλησίασε τὸ πτῶμα καὶ βεβαιώθηκε ὅτι ἦταν πραγμένο. Ἡ καοδιὰ δὲν λειτουργοῦσε. Ναί, ὁ νεκρὸς ἦταν πραγματικὰ ὁ Βριντίνος. Ὁ μοναχὸς ἀποσύρθηκε, χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

Στὴν κηδεία τοῦ μακαρίτη μαζεύτηκε πολὺ πλῆθος καὶ κυρίως ἄνθρωποι τοῦ κακοῦ κόσμου, τῶν ὁποίων ὁ Βριντίνος. λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματος του ἤξερε τὰ μυστικὰ κι' ἤθελαν νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι θὰ ἔμεναν ἥσυχοι πλέον.

Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων ἦταν κι' ἕνας ἡλικιωμένος χωρικὸς μὲ κόκκινα μαλλιά. Ἀφοῦ ἔθαψαν τὸ νεκρό, ὁ χωρικὸς αὐτὸς ἔβαλε πίσω τὴ γοντρὰ χέρια του κι' ἔφυγε σφυρίζοντας τὸ «Ἄμωμοι ἐν ὁδῷ Κυρίου... ἀλληλούϊα!...».

Θὰ καθόταν ἐκεῖ κοντὰ ὁ χωρικὸς αὐτὸς γιατὶ τοάβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴ μεγάλη πύλη τῆς πόλεως. Πρὶν περάσῃ τὴν κινητὴ γέφυρα, χαιρέτησε μὲ σεβασμὸ τὸ σκοπὸ καὶ προχώρησε πρὸς τοὺς κάμπους.

Ὁ χωρικὸς ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ ἴδιος ὁ Βριντίνος εἶχε παρακολουθήσει τὴν ἴδια τὴν κηδεία του! Μέσα στὴν κάσα βοισκόταν ἕνα ἀπὸ τὰ πτώματα τῆς Φρέας μεταμορφωμένο καταλλήλως.

Μόλις βγῆκε πρὸς τὴν πεδιάδα, ὁ Βριντίνος ἔνοιωσε μεγάλη χαρὰ νὰ τὸν πλημμυρίζῃ. Τὸ ἀδύνατο καμπουριασμένο κορμί του πῆρε καινούργιες δυνάμεις καὶ στὸ πρόσωπό του χύθηκε ἡ παλιὰ ἐνεργητικότητα του. Πῶς ὅμως ξεγελάστηκε ὁ Φρανκισκανός; Χάρις σ' ἕνα φίλτρο ποὺ τοῦ εἶχε ἑτοιμάσῃ ἡ μάνα του ἡ Φρέα ἡ μάγισσα ὁ Βριντίνος εἶχε βυθιστῇ γιὰ ἀοκετὸ καιρὸ ἀκόμα σὲ λήθαργο, ὅμοιο μὲ τὸν θάνατο. ἔτσι ποὺ γελάστηκε κι' ὁ τροπεροὸς ἐκεῖνος Φραγκισκανὸς κατάσκοπος. ποὺ κουμμένος κάτω ἀπὸ τὸ ράσο του πῆγε νὰ ψάλη τὶς ἐπικήδειες προσευχές.

Γεμᾶτος χαρὰ ὁ Βριντίνος χωρὶς νὰ βιάζεται ἔβαοσε σ' ἕνα ἀγροτικὸ πραάστειο ποὺ βοισκόταν πάνω σ' ἕνα λόφο, στὸ Ἀντιάν.

Ἐκεῖ σὲ μιὰ καλύβα ζοῦσε ἕνας φτωχὸς περιβολάρης ποὺ πήγαινε κάθε μέρα στὴν Τουρραίνη τὰ προϊόντα του καὶ τὰ πουλοῦσε, Ὁ Βριντίνος τὸν εἶχε δῆ πολλὲς φορὲς νὰ σταματάῃ τὸ καρότσι του μπρὸς στὸ σπίτι του. Ἡ μητέρα του ψώνιζε ἀπ' αὐτὸν κι' ἔπιανε πολλὲς φορὲς κουβέντα μαζί του. Ἐκεῖνος πάλι τῆς ἔλεγε πὼς εἶχε κουραστῇ ἀπ, τὴ δουλειά του κι' εἶχε σκοπὸ ν' ἀποτραβηχτῇ σ' ἄλλο μέρος.

Ὁ Βριντίνος θυμήθηκε τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ καὶ παρουσιάστηκε σ' αὐτὸν ὡς περιβολάρης ποὺ ζητοῦσε ν' ἀγοράσῃ τὸ κτῆμα του. Ὁ κηπουρὸς δέχτηκε τὴν πρότασί του χωρὶς παζάρια κι' ἔτσι ὁ Βριντίνος ἔγινε ἰδιοκτήτης τοῦ περιβολιοῦ. Μάλιστα γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴν ἀγοραπωλησία κάθησαν μαζὶ κι' οἱ δυὸ κι' ἔπιναν ὡς τὸ βράδυ.

Τὴν νύχτα ὁ τυχοδιώκτης ἀποζημιώθηκε γιὰ τὸν ὕπνο ποὺ τὸν εἶχε στερηθῆ δυὸ μῆνες τώρα. Τὸ σχέδιό του ἐπήγαινε περίφημα. "Ενα μόνον φοβόταν. Μήπως ὁ Κόκκινος Διάβολος, θεωρῶντας τὸν ἑαυτό του μετὰ τὸ θάνατό του ἐλεύθερο τοῦ λόγου του. τοῦ ἄφπαλε τὸ θησαυρό ποὺ ἐκείνος προφτάσῃ νὰ τὸν μεταφέρῃ σ' ἄλλο μέρος.

Γι' αὐτὸ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ φόρτωσε τὸ ἀμάξι μὲ λαχανικὰ καὶ πῆγε στὴν Τουρραίνη συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν γέρο περιβολάρη. ποὺ συνιστοῦσε στοὺς πελάτες του τὸν διάδοχό του. Πῆγαν καὶ στὸ σπίτι τῆς Φρέας ποὺ τὴ βρῆκαν μουρμουρισμένη. Ἐκείνη ἀγόρασε κάτι ἐνῶ συγχρόνως ἔκλεινε τὸ μάτι της στὸ γυιό της βεβαιώνοντάς του ὅτι δὲν εἶχε συμβῇ τίποτε.

Γεμᾶτος χαρὰ ὁ Βριντίνος γύρισε στὸ Ἀντιάν. Τὴν ἄλλη μέρα μόνος του, πῆγε στὴ Τουρραίνη. Στάθηκε μπροστὰ στὸ

— Γκαρσόν! Τὸ τυρί!

— Ἀμέσως, κύριε, ἔρχεται ἀπὸ τὰ Τρίκκαλα!

σπίτι τῆς Φρέας καὶ χτύπησε. 'Η μάγισσα βγῆκε ἔξω.

Γύρω τους ἁπλωνόταν ἐρημιά.

— Αὐριο! τῆς ψιθύρισε ὁ γυιός της.

— Καὶ γιατὶ ὄχι σήμερα; ρώτησε ἐκείνη ἀνυπόμονα.

— Γιατὶ δὲν πρόφτασα νὰ ἑτοιμασθῶ.

— "Ολο καὶ ἀργοπορεῖς. 'Εγὼ μιὰ φορὰ τὰ σακκιὰ τὰ ἔχω ἑτοιμα.

— Πόσα εἶνε; ρώτησε ὁ Βρινδινόβ.

— Τέσσερα. Τὸ ἕνα ἔχει τὸ χρυσάφι, τὸ ἄλλο ἔχει τὸ ἀσῆμι τὸ τρίτο τὰ νομίσματα, καὶ τὸ τέταρτο κοσμήματα καὶ διαμαντικά.

— Θὰ γωρέσουν δμως καὶ τὰ τέσσερα στὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ;

—"Ετσι μοῦ φαίνεται.

—"Ε, τότε τύλιξέ τα μὲ ἄχυρο. Βγάλτα ἔξω ἀπὸ τὴ πόρτα καὶ αὔ-ιο μὲ τὸ ἁμάξι θὰ τὰ πάρω. Θὰ πάω μ' αὐτὰ στὸ Καλαὶ κι' ἀπὸ κεῖ στὴν 'Αγγλία, ὅπου θάσθης καὶ ἐσὺ νὰ μὲ βρῆς. "Οσο γιὰ τὴ Μαγδαληνὴ κάνε την ὅ,τι θέλεις... Λοιπὸν αὔριο περίμενέ με.

Κι' ὁ Βρινδινὸς ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ - πρωῒ ὁ Βρινδινὸς φόρτωσε τὰ λαχανικά του γιὰ τὴν Τουροαίνη. Μὰ καθὼς περνοῦσε τὴν πύλη ἔνιωθε ἀπὸ τὸ σκοπὸ ὅτι ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ οἱ πύλες θὰ ἐκλείναν γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ θ' ἀπαγορευόταν ἡ εἴσοδος καὶ ἡ ἔξοδος σὲ κάθε πολίτη. Αὐτὸ γινόταν γιατὶ οἱ ἀσκὲς εἶχαν μάθει ὅτι ὁ Ταγιεφέρ, ποὺ ἦταν κουμμένος μαζὶ μὲ τοὺς μισθοφόρους του στὰ περίχωρα θὰ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβη καὶ νὰ λεηλατήση τὴν πόλι, ἐπωφελούμενος τοῦ χοροῦ ποὺ δίνυταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὸ ἀνάκτορο τοῦ ἀρχιστράτηγου τῶν 'Ισπανικῶν στρατευμάτων καὶ διοικητοῦ τῆς Τουροαίνης 'Ιωσὴφ "Ερμαν ντὲ Κάστρο Γκρόν.

Προαγματικὰ σὲ πέντε λεπτὰ ἔκλεισαν οἱ πύλες κι' ἔτσι ὁ Βρινδινὸς ἀναγκασμένος νὰ διανυκτερεύση στὴ Τουροαίνη θὰ νύριζε τὴν ἄλλη μέρα στὸ 'Αντιάγ.

Μέσα στὸν κόσμο ποὺ ἑτοιμαζόταν γιὰ τὴ γιορτὴ ὁ Βρινδινὸς τοάβηξε γιὰ τὸ σπίτι τῆς μάννας του. 'Εκείνη τὸν περίμενε ἀνυπόμονη στὴν πόρτα. ἔχοντας ἕτοιμα ἔξω τὰ τέσσερα σακκιά.

'Ο Βρινδινὸς ἀφοῦ τῆς δήλωσε ὅτι ἡ μεταφορὰ ἦταν ἀδύνατη γιὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴ βοήθησε καὶ τὰ ἔβαλαν πάλι μέσα. Κατόπιν τοάβηξε νὰ βοῆ μέρος γιὰ νὰ κοιμηθῆ τὴ νύχτα.

'Η ἡμέρα ἐκείνη ἦταν γιὰ τοὺς κατοίκους ἕνα γλέντι. Τὸ βραδάκι παρετέθη συμπόσιο στοὺς εὐϋπόληπτους τῆς ἐπαρχίας. 'Η γιορτὴ θὰ τελείωνε μὲ τὸν μεγάλο χορὸ ποὺ θὰ δινόταν στὸ διοικητήριο ἔξω ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε μαζευτῆ κόσμος πολύς. 'Ανάμεσα στὸν κόσμον αὐτὸ ἀνακατεύτηκε γιὰ χάζι κι' ὁ Βρινδινός. Ξαφνικὰ τὴ προσοχὴ του τοάβηξε ἕνας ἄνθοωπος ποὺ παοαιέρισε τὸν κόσμο καὶ μπῆκε μέσα στὸ μέγαρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

●●

Ἐκδόσεις

'Η γνωστὴ λογοτέχνις κ. 'Ιωάννα Μπουκουβάλα.— 'Αναγνώστου ἐξέδωσε τὸ νέο ρομάντζο της «Ἀπολύτρωσις». Εἶνε ἕνα ἔργο μὲ θαυμασία πλοκὴ μὲ ψυχολογημένους τύπους, βγαλμένο ἀπ' τὴ σύγχρονη ζωὴ ζωντανὰ γραμμένο. Βρίσκεται σ' ὅλο τὰ βιβλιοπωλεῖα.

●●

Δανειστικὴ βιβλιοθήκη
Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ, Φιλελλήνων 25

Διαθέτομε χιλιάδες βιβλία ἑλληνικὰ γαλλικὰ ἀγγλικὰ τὰ ὁποῖα μποροῦτε νὰ τὰ διαβάσετε ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί θὰ πληρώνετε 6.000 δρχ. γιὰ δυὸ μῆνες συνδρομὴ καὶ 4.000 ἑφ' ἅπαξ ἐγγύησι (ἡ ὁποία σᾶς ἐπιστρέφεται). Κατὰ τὸ διάστημα τῆς διμήνου συνδρομῆς σας μποροῦτε νὰ διαβάσετε ὅσα βιβλία θέλετε. Παρακολουθοῦμε ὅλα τὰ νέα ἑλληνικὰ καὶ ξένα βιβλία ποὺ ἐκδίδονται

Ἕως... ΔΥΝΑΜΙΤΙΣΤΗΣ

Μιὰ τραγωδία στὴν Καλιφορνία

'Η 'Ιουλιέττα τοῦ 1947 δὲν λογαριάζει πιὰ τοὺς γονεῖς της. ὅταν τῆς ἀπαγορεύτυχὸν μάλιστα τὴν παρασκοτίσουν. τοὺς τινάζει στὸν ἀέρα!... Αὐτὴ τὴν τραγικὴ ζας "Οβερελ. 17 ἐτῶν, κόρης πλουσιωτάτου ἐπιχειοηματίου τῆς Καλιφοονίας, μὲ τὸ συμφοιτητὴ της Τζὼτζ Γκόλλουν. 21 ἐτῶν. Ἐπὶ πολλοὺς μῆνες, ὁ Γουάλτεο "Οβερελ κι' ἡ σύζυγός του Μπέλα. γνωστότατοι στὴν ἀνώτερη κοινωνικὴ τάξι της Καλιφοονίας. προσπαθοῦσαν νὰ ἐμποδίσουν τὴν κόρη τους νὰ συναντᾶται μὲ τὸ φίλο της. γιατὶ δὲν ἐκτιμοῦσαν καθόλου τὴν οἰκογένειά του. Χωνένος κόπος! 'Η Λουΐζα. πρώτιμα ἀνεπτυγμένη καὶ γεφετιμένη. ἀδισφοροῦσε γιὰ τὶς ἀπαγορεύσεις αὐτές. Τέλος. δήλωσε μιὰ μέρα ὅτι σκόπευε νὰ παντρευτῆ τὸ γονεοώτερο μὲ τὸν ἐκλεκτό της κασοιάς της.

Ξέσπασε τότε μιὰ φοβερὴ σκηνὴ μὲ τοὺς γονεῖς της — μιὰ σκηνὴ δίχως μάοτυρες. Οἱ ὑπηρέτες μόνον βεβαιώνουν ὅτι ἄκουσαν ἀπ' τὶς κλειστὲς πόοτες ἄγριες καὶ μανιασμένες φωνές.

Τὴν ἄλλη μέρα. συνέβη ἡ τραγωδία. Οἱ γονεῖς τῆς Λουΐζας εἶχαν ἐπιβιβασθῆ στὸ γιὸτ τους. γιὰ ἕνα ταξειδὶ ἀναψυχῆς. Τὸ πλήοωμα τοῦ σκάφους ἔλειπε ἀκόμη. Τὸ γιὸτ ἦταν ἀγκυοοβολημένο στὸ λιμάνι τοῦ λὸς "Αντζελες. Κι' ἐξαφνα τινάχτηκε στὸν ἀέρα!...

Τὰ πτώματα τῶν δυὸ θυμάτων βοέθηκαν κατακομματιασμένα στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης. "Επειτα ἀπ' τὶς πρῶτες ἀνακρίσεις. συνελήφθησαν καὶ προφυλακίσθηκαν ἡ Λουΐζα κι' ὁ Τζὼτζ.

Τὰ στοιχεῖα ποὺ τοὺς βαρύνουν. εἶνε σοβαρώτατα. Στὸ δωμάτιο τοῦ νέου βοέθηκε ἕνα κοστούμι μὲ κηλίδες ἀνθοωπίνου αἵματος. καὶ στὸ αὐτοκινητό του γάλκινα σύρτην ποὺ χοησιμοποιεῖται γιὰ τὶς ὡοολογιακὲς βόμβες. καὶ ἀοκετὰ κασουλία. Μέσα σὲ μιὰ φωτογοαφικὴ μηχανὴ εἶχε ἐπίσης κουμμένη μιὰ ἀπόδειξι ἀγοορᾶς φυσιγγίων δυναμίτιδος. "Ενας ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος ποὺ πούλησε τὴ δυναμίτιδα ἐπιβεβαίωσε ὅτι. οἱ δύο νέοι εἶναν ἀνοοάσει ποὸ ὀλίγων ἡμεοῶν μιὰ ποσότητα γιὰ βιομηχανικὴ χοῆσι.

Ἐξ ἄλλου. ἡ νεκοοψία ἀπέδειξε ὅτι τὰ πτώματα τῶν δυὸ θυμάτων εἶναν πολλὲς πληγὲς. ποὺ ἔδειχναν ὅτι εἶναν δολοφονηθῆ πρὶν ἀπ' τὴν ἔκοηξι. μὲ ντυπήματα ἑνὸς σφυριοῦ ποὺ ἀνῆκε στὸ μηχανικὸ τοῦ γιοῦ.

Οἱ δυὸ νέοι ἀποκοούουν μ' ὅλες τὶς δυνάμεις τους τὴ φοβεοὴ κατηγοοία. Λένε ὅτι εἶναν βγῆ στὴν ἐποά. πολλὴ ὥοα ποὶν ἀπ' τὸ δυστύχημα. ὅχι γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ' τὴν ἔκοηξι. ἀλλὰ γιὰ νὰ κάμουν μεοικὰ ψώνια. "Οσο γιὰ τὴ δυναμίτιδα τὴν εἶχαν ἀγοοάσει φανεοὰ γιὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα. Τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος πάνω στὸ κοστούμι τοῦ Τζὼτζ προέοχονται δηθέν ἀπὸ μιὰ μικοὴ πληγὴ τοῦ χεοιοῦ του. 'Η Λουΐζα κληοονόμησε βέβαια τὴν τεοάστια πατοικὴ πεοιουσία κι' ἐμεινε ἐλεύθεοη νὰ παντοευτῆ τὸν ἀγαπημένο της. ἐνῶ ἀλλοιῶς θάπεοπε νὰ πεοιμένη ὡς ὅτου ἐνηλικιωθῆ. Μὰ τὸ ἴδιο θὰ γινόταν ὁπωσδήποτε. ἂν ἔκανε ὑπομονὴ ἐπὶ μεοικὰ χοόνια. "Αξιζε τὸν κόπο λοιπὸν νὰ κάνη ἕνα τέτοιο φοικτὸ ἔγκλημα; Θὰ πεοίμενε ἁπλούστατα ὡς ποὺ νὰ τελειώση τὶς σπουδές του ὁ ἐκλεκτός της. καὶ τότε θὰ γινόταν γυναῖκα του. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ ἔοως τῶν δυὸ νέων εἶχε ἀοχίσει ἀφ' ὅτου κατάλαβαν τὸν κόσμο γιατὶ γνωοιζόντουσαν ἀπὸ 5 ἐτῶν παιδιά.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀμεοικανικὴ δικονομία. ποὶν δικασθοῦν κανονικὰ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι. ἐυφανίσθηκαν σ' ἕνα ἄλλο δικαστήοιο ποὺ τοὺς ἀπήγγειλε τὴν κατηγοοία. Δὲν εἶναν δικαίωμα νὰ μιλήσουν μεταξύ τους στὸ διάστημα αὐτὴς τῆς συνεδοιάσεως. ἀλλὰ ἀντηλλάσσαν ἀπὸ μακουὰ φιλιὰ καὶ χαιρετισμούς.

'Ο ἀμεοικανικὸς Τύπος τοὺς ἔχει ἐπονομάσει «τοαγικοὺς ἐοαστάς». Μιὰ ἐφημεοίδα τῆς Καλιφοονίας δημοσίευσε τὰ γοάμματα ποὺ ἀντήλλαξαν μέσα ἀπ' τὴ φυλακή τους. παοαλείποντας δμως τὶς... πιὸ σκανδαλώδεις πεοικοπές.

«Σ' ἀγαπῶ. σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ! — ἔγοαφε ὁ Τζὼτζ. Εἶμαι δικός σου. θὰ γίνης γυναῖκα μου. Θὰ σὲ κλέψω. ἂν χοειασθῆ. καὶ θὰ σὲ κούψω κάπου. ὅπου θὰ σ' ἀγαπήσω μὲ φλόγα καὶ πάθος... 'Η οἰκογένειά σου σοῦλεγε καὶ σοῦ ξανάλεγε. πὼς ἀποβλέπω στὰ γοήματά σου. "Ε, λοιπὸν ἐγὼ σκέπτομαι ὅτι εἶνε κοῖμα ποὺ ἔγεις μιὰ τέτοια πεοιουσία! Καταοαμένα νάνε αὐτὰ τὰ λεφτά! Ξεφτύσου τα ὅπως μποοεῖς! 'Η δική μου ἐπιθυμία εἶνε μία μόνον: νὰ σὲ παντοευτῶ. νὰ σ' ἀποχτήσω. "Αν γίνης ποτὲ γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου. θὰ τὸν σκοτώσω!»

«Γιατὶ νὰ σ' ἀγαπῶ μὲ τόση ὁομή. λατσευτέ μου: — ἀπαντοῦσε ἡ Λουΐζα. Θέλω νὰ γίνης δικός μου. ναί. δικός μου. Αὐτὸ μόνο μ' ἐνδιαφέοει... Θὰ σὲ λατσεύω πάντα. αἰώνια! "Οσο γιὰ τὰ γοήματα νὰ τί θὰ τὰ κάνω:

»'Η ὑπογενοαμμένη Λουΐζα "Οβεοελ δηλώ ὅτι παοαγωοῶ στὸν Τζὼτζ Γκόλλουμ ὅλην τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον πεοιουσίαν ποὺ θὰ ἀποκτήσω στὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου. ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅοους: 1) νὰ μοῦ ἀπιστήση ποτέ. οὔτε κὰν μὲ λόγια ἢ μὲ τὴ σκέψι. καὶ 2) νὰ μὴ φύγη ποτὲ ἀπὸ κοντά μου.

»Μοῦ λές. ἀγαπημένε μου. ὅτι ἔγεις πεποίθησι στὴν ἀθώωσί μας. Μὰ τί θὰ γίνω ἂν τυχὸν ἀθωωθῶ ἐγὼ μόνον. καὶ σύ ὄχι:... Ἀπάντησέ μου γοήγοοα λατσεία μου! Εἶναι τοελλὴ γιὰ σένα».

Τώοα τὸ ἀμεοικανικὸ κοινὸν. ποοπάντων δὲ ἡ νεολαία. πεοιμένει μὲ ζωηόοτατο ἐνδιαφέοον τὴ δίκη τῶν «τοαγικῶν ἐοαστῶν».

●●

Τὸ μουσικὸ μαξιλάοι

'Η τελευταία ἀμεοικανικὴ ἐφεύοεσις εἶνε τὸ μουσικὸ μαξιλάοι.

Πρόκειται γιὰ ἕνα μικοοσκοπικὸ μεγάφωνο ποὺ συνδέεται μ' ἕνα γειτονικὸ σταθμὸ καὶ ποὺ μποοεῖ νὰ γωθῆ μέσα στὸ μαξιλάοι. 'Αοκεῖ ν' ἀκουμπήση κανεὶς τότε τὸ κεφάλι του πάνω σ' αὐτὸ γιὰ ν' ἀκούση ὅλο τὸ ποόγοαμμα τοῦ σταθμοῦ. ποὺ θὰ τὸν σκοτώσω!»

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΔΗ
Μὲ ὀοσεῖς
χωοὶς ἐπιβάουνση τιμῶν
ΜΠΑΝΤΟΥΒΑΣ
& ΣΕΜΠΟΣ
ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 4 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ

ΟΙ ΜΟΥΜΙΕΣ ΕΧΟΥΝ... ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ!

Πῶς ἐξηγεῖ τὸ πρᾶγμα ἡ ἐπιστήμη

"Εχουν γοαφῆ πολλὰ γιὰ τὶς κακὲς ἐπιδράσεις ποὺ ἀποδίδονται στὶς αἰγυπτιακὲς μούμιες. 'Αλλ' ἡ δυστυχισμένη ἀνθοωπότης. ποὺ βοίσκεται στὴν ἀνάγκη ν' ἀνακαλύπτη διαοκῶς νέα φάομακα γιὰ τὴ θεοαπεία τῶν δεινῶν της. δὲν εἶχε πάντα τὴν ἴδια γνώμη. Καὶ ὑπῆοξε μιὰ ἐποχή. κατὰ τὴν ὁποία οἱ αἰγυπτιακὲς μούμιες εθεωοήθηκαν σὰν ἕνα εἶδος πανακείας ἐναντίον ὅλων τῶν ἀσθενειῶν. κάτι σὰν τὰ πεοίφημα ἐλιξήοια τῶν παλαιῶν ἀλχημιστῶν.

Ὡς τὰ τέλη τοῦ πεοασμένου αἰῶνος. ἡ Αἴγυπτος ἔστελνε στὴν Εὐοώπη ἕνα μεγάλο ἀοιθμὸ ἀπὸ μούμιες ποὺ ἐχοησιμοποιοῦντο γιὰ θεοαπευτικοὺς σκοπούς. Τὸ ὅτι οἱ πεοισσότεοες ἀπ' αὐτὲς ἦσαν παοαποιημένες εἶνε αὐτονόητο. Μιὰ ἀληθινὴ βιομηχανία εἶνε δημιουοονθῆ στὴν χώοα τοῦ Νείλου γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. 'Εταοίχευαν πτώματα νεκοῶν καὶ τὰ ἔστελναν σὰν αὐθεντικὲς μούμιες. ποὺ ἀοιθμοῦσαν δηδὲν ζωὴ τεσσάοων ἢ πέντε χιλιάδων ἐτῶν. Τὶς μούμιες αὐτὲς τὶς κονιοοτοποιοῦσαν ἢ τὶς διέλυαν σὲ διάφοοα ὑγοὰ καὶ οἱ φαομακοποιοὶ τὶς πουλοῦσαν σὲ σκονάκια ἢ μέσα σὲ σφοαγισμένες μποτίλιες.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε. λοιπόν. ὅτι αὐτὰ τὰ σκονάκια ἢ οἱ διαλύσεις εἶχαν κάποτε ὡς ἀποτέλεσμα καταπληκτικὲς θεοαπεῖες.

Γιὰ τὴ σημεοινὴ ἐπιστήμη τὸ ποᾶγμα αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ μυστήοιο, ὅπως. ἀπὸ τ' ἄλλο μέοος. δὲν εἶνε ἀνεξήγητες οἱ ἀλέθοιες ἐπιδράσεις ποὺ ἔγουν κάποτε οἱ μούμιες ὅπως συνέβη στὴν πεοίπτωσι τοῦ λόοδου Καονάβον.

'Η ἐξήγησις τοῦ μυστηοίου εἶνε πολὺ ἁπλή:

"Οπως εἶνε γνωστό. τὸ κατοάμι ἔγει μιὰ ευεογετικὴ ἐπίδοασι στὶς παθήσεις τῶν ἀναπνευστικῶν ὀογάνων. τὴ φυματίωσι. τὶς αἱμοοοαγίες κτλ.

Τὸ κατοάμι ἐπαιζε. λοιπόν. ἕνα σημαντικώτατο οόλο στὴ ταοίχευσι τῶν νεκοῶν. Οἱ ἀογαῖοι Αἰγύπτιοι ἀφοῦ ἀφαιοοῦσαν τὰ σπλάγνα τοῦ πτώματος ἐγέμιζαν τὸ ἐσωτεοικό του μὲ κατοάμι ἐκλεκτῆς ποιότητος. Μὲ τὴν πάοοδο τοῦ χοόνου. τὸ κατοάμι εἰσχωοοῦσε σ' ὅλο τὸ σῶμα τῆς μούμιας κι' ἔτσι αὐτὴ ἀποχτοῦσε θεοαπευτικὲς ἰδιότητες.

Δὲν ἦταν δηλαδὴ ἡ μούμια ἐκείνη ποὺ ἐθεοαπευε ἀλλὰ τὸ κατοάμι ποὺ πεοιεῖχε.

Οἱ "Αοαβες γιατοοὶ ἐγνώοιζαν τὶς θεοαπευτικὲς ἰδιότητες ποὺ ἔγει τὸ κατοάμι καὶ τὸ ἀναζήτησαν ὅταν ὁ Ισλαμισμὸς ἐξαπλώθηκε στὴν Αἴγυπτο. 'Αλλ' ἡ χώοα τοῦ Νείλου δὲν πεοιεῖχε οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὸ ποοϊὸν αὐτό. ποὺ οἱ ἀογαῖοι Αἰγύπτιοι. ὅπως ἀναφέοεται στοὺς παπύοους. τὸ μετέφεοαν ἀπὸ τὴ Μαύοη θάλασσα καὶ τὴ Βαβυλωνία. Οἱ "Αοαβες ἐστοάφησαν τότε στὶς μούμιες. ποὺ πεοιεῖχαν σὲ μεγάλη ἀφθονία τὸ κατοάμι ποὺ ζητοῦσαν.

'Από τότε. δόθηκε στοὺς ταοιχευμένους νεκοοὺς τῆς ἀογαίας Αἰγύπτου τὸ ὄνομα τῆς μούμιας. ἀπὸ τὴν ἀοαβικὴ λέξι «μοῦμι» ἢ «μῆμι». ποὺ ἐσήμαινε κατοάμι.

Στὴν Εὐοώπη ἀπὸ τὸν 11ον αἰῶνα. ἐθεοάπευαν δλες τὶς ἀσθένειες. ἀκόμη καὶ τὰ σπασίματα τῶν μελῶν μὲ σκόνη ἀπὸ μούμιες. 'Η ἴδια σκόνη ἐθεωοεῖτο ἐπίσης σὰν ποώτιστος τάξεως ἐοωτικὸ φίλτοο.

'Ο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φοαγκίσκος ὁ 1ος ἐπαιονε κάθε ποωῒ μιὰ κουταλιὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ σκόνη. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ πάπας Κλήμης ὁ 7ος. Καί. ὅπως εἶνε γνωστὸ εἶχαν καὶ οἱ δύο ἐξαίοετη ὑγεία. ποὺ τὴν χοωστοῦσαν πιθανώτατα στὴ σκόνη τῆς μούμιας. ποὺ ἦταν ἕνα εἶδος πενικιλλίνης τῆς ἐποχῆς.

'Αογότεοα. δμως. οἱ αἰγυπτιακὲς ἀοχὲς ἀπηγόοευσαν τὸ ἐμπόοιο τῶν μουμιῶν. Καὶ οἱ Εὐοωπαῖοι γιατοοὶ ἄοχισαν νὰ κατασκευάζουν μόνοι τους μούμιες. σύμφωνα μὲ τὶς συνταγὲς τῶν παλαιῶν 'Αοάβων ἰατοῶν. ποὺ τὶς ἐτοοποποιοῦσαν καθένας μὲ τὸ δικό του τοόπο.

Νὰ π. χ. ἡ πεοίφημη συνταγὴ τοῦ ἀοχιάτοου τῆς αὐτοκοατοοικῆς αὐλῆς τῆς Βιέννης καὶ πουτάνεως τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ποάγας:

«Πάοτε τὸ σῶμα ἑνὸς νέου μὲ κόκκινα μαλλιά. ἡλικίας 20 ἐτῶν. ποὺ νὰ ἔχη πεθάνει στὴν κοεμάλα ἢ πάνω στὸν τοοχό. Θὰ τὸ ἐκθέσετε ἐπὶ ἕνα 24ωοο στὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. Θὰ τὸ κόψετε κατόπιν σὲ κομμάτια. θὰ ποοσθέσετε λίγη ἀλόη καὶ θὰ τὸ ἀφήσετε νὰ διαλυθῆ μέσα σὲ κοασί. Τὸ ὑγοὸ αὐτὸ θὰ ἔχη πολὺ εὐχάοιστη γεύσι καὶ ἐξαιοετικὲς θεοαπευτικὲς ἰδιότητες».

Θὰ νομίσετε ἴσως ὅτι αὐτὴ ἡ συνταγὴ χοονολογεῖται ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ ἐποχὴ τοῦ Μεσαίωνος. Καὶ ὅμως ποόκειται γιὰ συνταγὴ τοῦ 17ου αἰῶνος.

Μιὰ ἄλλη συνταγὴ δίνει "τὶς ἀκόλουθες συμβουλές:

«Πάοτε ἕνα νέον μὲ κόκκινα μαλλιὰ — σ' ὅλη τὴν ἀοχαιότητα. οἱ κοκκινομάλληδες ἐθεωοοῦντο σὰν οἱ ἐκλεκτότεοοι τύποι τοῦ ἀνθοωπίνου γένους — καὶ πολὺ λευκὴ ἐπιδεομίδα. Θὰ τὸν θοέψετε ἀποκλειστικὰ μὲ καοποὺς. ὡς ποὺ νὰ γίνη 30 χοόνων. Θὰ τὸν βάλετε κατόπιν μέσα σὲ μιὰ στέονα. ποὺ νὰ πεοιέγη μέλι καὶ μπαχαοικά. Θὰ σφοαγίσετε τὴ στέονα καὶ θὰ τὴν ἀνοίξετε ἕπειτα ἀπὸ τοιάντα χοόνια. Τὸ πτῶμα θὰ ἔχη γίνει μιὰ μούμια. ποὺ οἱ θεοαπευτικὲς της ἰδιότητες θὰ εἶνε ἀκαταγώνιστες».

"Οπως βλέπετε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν δίσταζαν νὰ φτάσουν καὶ στὸ ἔγκλημα ἀκόμη. γιὰ νὰ παοασκευάσουν ἕνα φάομακο ἢ ἕνα ἐλιξήοιο. Καὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἦσαν λίγα τὰ ἐγκλήματα ποὺ διεποάχθησαν στὴν Εὐοώπη γιὰ τὴν παοασκευὴ μουμιῶν σύμφωνα μὲ τὶς συνταγὲς ποὺ ἀναφέοαμε.

Εὐθυμες ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὸ σκάνδαλο

Μισοῦσαν τοομεοὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἀπ' τὰ νειάτα τους. 'Ο ἕνας ἦταν ὁ κ. Μπουλντεβές ἐνοικιαστὴς τοῦ ποώτου πατώματος κι' ὁ ἄλλος ὁ κ. Βιστού. ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ.

"Αν καὶ χωοισμένοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον ἀπὸ μεοικὲς σκάλες. ἦσαν σύμφωνοι πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἦταν παοαπανήσιος στὸν κόσμο. 'Αλλὰ ἦσαν καὶ οἱ δυὸ δειλοί. φοβόντουσαν τοομεοὰ τὸ νόμο καὶ δὲν ἔφταναν ὡς τὸ ἔγκλημα. Πεοιοοιζόντουσαν μόνον νὰ εὐχηθοῦν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον ὅλα τοῦ κόσμου τὰ κακά.

'Η κ. 'Ελένη Μπουλντεβές. ἡ σύζυγος τοῦ ἑνὸς ἦταν μελαγχοοινὴ καὶ εὔθυμη. 'Η κ. 'Οοτανσία Βιστού. ἡ σύζυγος τοῦ ἄλλου ἦταν ξανθὴ ψηλὴ καὶ μελαγχολική. Καὶ οἱ δυὸ τους θελκτικώτατες στὸ εἶδος τους. Καὶ οἱ δυὸ τους ἀγαποῦσαν νὰ κυττάζουν τοὺς ἀξιωματικοὺς πίσω ἀπὸ τὶς κουοτίνες τῶν παοαθυοιῶν τους.

'Ο ποιητὴς κ. Μπιτάο. φοβεοὸς γυναικοθήοας. τοῦ ὁποίου ὁ ἐκδότης τῶν ἔογων του ἤμενε στὸ ἰσόγειο. τοῦ ἴδιου σπιτιοῦ. εἶχε ποοσέξει καὶ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη. Δὲν δίστασε δμως πολὺ καὶ διάλεξε τὴν κ. Μπουλντεβές. ἂν καὶ τοῦ ἄοεσε πολὺ καὶ ἡ ἄλλη.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ ὁ Μπιτάο ἀοχισε νὰ κάνη τὶς ἐπισκέψεις του στὸ σπίτι τοῦ κ. Μπουλντεβές. ἐνῶ ἐκείνος ἔπαιζε πὸ πφέα του στὸ καφενεῖο. 'Ο κακὸς μας Βιστού ὅμως ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ κατασκοπεύη ἔλαβε ἀμέσως γνῶσι τῆς ἀτιμίας ποὺ γινόταν στὸ σπίτι τοῦ ἑνθοοῦ του καὶ μὲ θάοοος ἔστειλε ἕνα ἀνώνυμο γοάμμα στὸ καφενεῖο. τὴ στιγμὴ μάλιστα. ποὺ τὸν Μπουλντεβὲς τὸν εὐνοοῦσε ἡ τύχη στὰ χαστιά.

'Ο Μπουλντεβὲς μὲ τὸ ὁλέθοιο γοάμμα στὴν τσέπη του πῆγε σπίτι του κάνοντας τὸν ἀδιάφοοο. Εἶπε τότε στὴ γυναῖκα του ὅτι κάποια ἐπείγουσα οἰκογενειακὴ ἐογασία τὸν ἀνάγκαζε νὰ πεταχτῆ στὸ Βεοιέ. τὴν πατοίδα του. 'Η κ. Μπουλντεβὲς τοῦ ἐτοίμασε ἡ ἴδια τὴ βαλίτσα του καὶ τὸ ἄλλο ποωῒ ἀποναιετοεῦσε τὸ σύζυγό της.

Μόλις ἔφυγε ὁ Μπουλντεβὲς ἡ κυοία του εἰδοποίησε ἀμέσως τὸν Μπιτάο νὰ τοέξη στὸ σπίτι της.

Τὰ μεσάνυχτα δμως τῆς ἴδιας ἡμέοας ἐνῶ ὁ ποιητὴς καὶ ἡ κ. Μπουλντεβὲς εἶχαν βυθιστῆ σὲ ὀνειοα εὐτυχίας ἕνας χτύπος δυνατὸς καὶ μιὰ φωνὴ αὐστηοὴ ἀκούστηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόοτα:

—"Ανοίξετε ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου!

'Η κ. Μπουλντεβὲς θέλησε... νὰ λιποθυμήση, ποοτίμησε ὅμως ν' ἁοπάξη ἀπὸ τὸ χέοι τὸν ποιητὴ καὶ νὰ τὸν βγάλη ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέοισμα ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηοεσίας. "Υστεοα ἄνοιξε τὴν πόοτα τοίδοντας τὰ ὠστία της.

—"Ενας ἄνδοας εἶνε ἐδῶ μαζί σας. κυοία! τῆς εἶπε ὁ ἀστυνόμος ποὺ συνώδευε τὸν Μπουλντεβές.

—Ποῦ εἶνε νὰ τὸν ξεσγίσω; οὐολιαάξε κι' ὁ σύζυγος κουμμένος πίσω ἀπὸ τὴν ἐξουσία.

— Δὲν ξέοω τί μοῦ λέτε, ἀπάντησε ἔξυπνα ἡ κ. Μπουλντεβές. Εἶμαι μόνη μου ἐδῶ καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ἐλᾶτε νὰ ψάξετε.

'Η ἐξουσία. ἔγοντας πάντα

— Μαρία, πάλι ἔκουψες τὸ φῶς σου στὸ φυγεῖο!...

πίσω της τὸ σύζυγο. ἔψαξε παντοῦ γιὰ νὰ βρεῖ κανένα ἀποτέλεσμα. Συγχρόνως γύριζε καὶ ἔριχνε ἄγριες ματιὲς στὸ Μπουλντεβὲς πού τὴν ἀνησύχησε γιὰ λόγο.

Ὁ Μπουλντεβὲς τὰ εἶχε χαμένα.

Ξαφνικὰ ἔτρεξε στὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Ὁ ποιητὴς γιὰ νὰ μὴ κάνῃ θόρυβο εἶχε ἀφήσει τὴν πόρτα μισοανοιχτή.

—Ἀσφαλῶς ἀπὸ δῶ ἔφυγε ὁ ἔνοχος! σκέφθηκε ὁ σύζυγος.

Μὰ πονηρὸς καθὼς ἦταν εἶχε κλειδώσει μὲ διπλὴ στροφὴ τὴν κάτω πόρτα. Ἔτσι ὁ ἔνοχος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ. Καὶ παρέσυρε ὡς ἐκεῖ τὸν ἀστυνόμο.

Δὲν τὸν βρῆκαν ὡστόσο κι' ἀνέβηκαν καὶ οἱ δυὸ τὴ στενὴ σκάλα, μὲ τὴ σκέψι πὼς ὁ ἔνοχος θὰ εἶχε καταφύγει στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ὅταν ὁ Μπουλντεβὲς ἔφτασε μὲ τὸν ἀστυνόμο σὲ μιὰ μικρὴ πόρτα. ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐρχόταν μυρωδιὰ φαινικοῦ ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ μὲ τὸ σύστη ἀπὸ μέσα. Σίγουρα ἐκεῖ μέσα θὰ βρισκόταν ὁ ἔνοχος.

—Ἀνοῖξτε ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου! φώναξε ὁ ἀστυνόμος.

Ἕνα ἀόριστο φροῦ - φροῦ ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ὁ σύρτης ἔτριξε. ἡ πόρτα ἀνοιξε κι' ὁ καϋμένος ὁ Βιστοῦ μὲ τὰ χέρια στὰ κουμπιὰ τοῦ πανταλονιοῦ του. ρώτησε τί τὸν ἤθελαν.

Ὁ Μπουλντεβὲς γεμάτος μίσος φώναξε τότε στὸν ἀστυνόμο γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἐχθρό του:

— Κύριε ἀστυνόμε, αὐτὸς εἶνε!

Ὁ ἀστυνόμος ποὺ εἶχε βαρεθῇ πιὰ νὰ ψάχνῃ, διάταξε τὸν Βιστοῦ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Βιστοῦ διαμαρτυρήθηκε, ἀπείλησε. ὁρκίστηκε πὼς ἦταν ἔνοικος τοῦ σπιτιοῦ καὶ πρότεινε νὰ ξυπνήσουν τοὺς γείτονες γιὰ νὸ ἀποδείξῃ.

— Ἐλᾶτε τώρα, πάρετε τὰ ροῦχα σας ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς συνενόχου σας καὶ δρόμο! τοῦ εἶπε ἄγρια ὁ ἀστυνόμος.

— Μὲ περιμένει ἡ γυναίκα μου! οὐολιαζε ὁ Βιστοῦ.

— Μπᾶ! εἶσαι καὶ παντρεμένος. μουρντάρ!

— Σᾶς λέω μὲ περιμένει ἡ γυναίκα μου! Ἐλᾶτε καὶ σεῖς νὰ δῆτε στὸ τρίτο πάτωμα ποὺ κοιμούνται πρὸ πέντε λεπτῶν μαζί της καὶ θὰ σᾶς τὸ βεβαιώσῃ κι' ἡ ἴδια. . .

— Κύριε ἀστυνόμε, δλ' αὐτὰ εἶνε δικαιολογίες. Θὰ κουραστῆτε ἀνεβαίνοντας! ἐπέμενε ὁ Μπουλντεβές. Πάρτε τον μέσα.

Προηγουμένου τοῦ Βιστοῦ ἀνέβηκαν. Σὰν ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ὁ Βιστοῦ εἶπε:

— Κύριε ἀστυνόμε ἡ γυναῖκα μου εἶνε πολὺ νευρικὴ καὶ θὰ ταραχθῇ. Ἀφῆστε νὰ προηγηθῶ. νὰ τὴν προετοιμάσω καὶ τότε ωρᾶτε ὅ.τι θέλετε.

—Ἔστω. εἶπε ἡ ἐξουσία.

Ὁ Βιστοῦ μπῆκε πατῶντας στὰ νύχια.

Σὲ δυὸ λεπτὰ εἶδαν νὰ ἐναβγαίνῃ ἕνας Βιστοῦ κίτρινος σὰν πεθαμένος.

Εἶχε βοῆ τὸν ποιητὴ Μπιτὰο πλάϊ στὴ γυναίκα του.

Ὁ ποιητὴς στὴ φευγάλα του βοῆκε μιὰ πόρτα ἀνοιχτή. ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει ὁ Βιστοῦ βγαίνοντας ἔξω γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ μπῆκε ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Μπουλντεβὲς ἔέσπασε σ' ἕνα γέλοιο εἰρωνικό, ἐνῶ ὁ Μπιτὰο ἔσπευσε νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια.

Ὁ Μπουλντεβὲς κι' ὁ Βιστοῦ πιάστηκαν τώρα σὰν τὰ κοκόσια.

—Ἡ γυναῖκα σου εἶνε μιὰ παστρική!

—Αὐ' ἡ δική σου;

— Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς δικῆς σου πιάσαμε τὸ φίλο.

— Ναί ἀλλὰ τὰ ροῦχα του βρέθηκαν στὴν κοεββατοκάμαρη τῆς δικῆς σου.

— Γελοῖε! . . .

— Κερασφόρε! . . .

Ὁ ἀστυνόμους βαρέθηκε νὰ τοὺς ἀκούη κι' ἔφυνε.

Μὰ ὁ καϋμὸς συνενίσθηκε ὡς τὸ πωῒ Βοιζόντουσαν ἄγρια. ὡς ποὺ ἀνέτειλε ὁ ἥλιος. Καὶ τότε πλέον πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν κουρασμένοι. μὲ στεγνὸ τὸ στόμα ἀπ' τὸ βαισίδι καθένας στὴν ἀγκαλιὰ . . τῆς γυναίκας του.

Ἔτσι θ' ἀποχτοῦσαν δυνάμεις γιὰ νὰ συνεγίσουν τὴν ἄλλη μέρα. ΑΡ. ΣΥΛΒΕΣΤΡ.

Τὰ χέρια τῆς νοικοκυρᾶς

εἶναι διαρκῶς ἐκτεθειμένα εἰς τὴν βλαβερὰν ἐπίδρασιν τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ ἄτμοῦ. Ἐν τούτοις μὲ τὴν χρησιμοποίηση τῆς κρέμας NIVEA διατηροῦνται πάντοτε λεῖα, μαλακὰ καὶ περιποιημένα Ἐνιριβὴ τῶν χεριῶν μὲ λίγη NIVEA τὰ προφυλάττει ἀπὸ τὸ σκάσιμο καὶ τὸ κοκκίνισμα.

4228

Ἄσπρα μαῦρα ΔΟΝΤΙΑ μὲ τὴν OREODONT ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Ὁδὸς Σολωμοῦ 62α. Τηλ. 53·165

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Μικρὸν μουσικόν, Θεσ)νίκην: Ζητῆστε σχετικὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ἑλληνοαμερικανικὸν Σύνδεσμον, ὁδὸς Τζώρτζ, ἀριθ. 6, Ἀθήνας. **Ζ. Ταξειδιώτην.** Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς γελοιογραφίες. **Ἀσκηθῆτε περισσότερο στὸ σχέδιο.** Δὲν ἐνεκρίθησαν: «Ἀγρὸν Κρανέα», **Ἀργοστόλιον:** Ἀδυνατοῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουμε. **Ἀρτεγιάτην, Ἀργοστόλιον:** Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀστέρος ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι Metro Goldwyn Mayer, Culver City, Calif U. S. A. **Ι. Χατζηγιαννάκην, Θεσσαλονίκην:** Μιὰ ἀπὸ τὶς γελοιογραφίες σας εἶναι γνωστή Οἱ ἄλλες δυὸ ὑστεροῦν στὸ σχέδιο. **Ἐργασθῆτε περισσότερο κι' ἀποφεύγετε τὶς μιμήσεις. «Ἀναγνώστην», Πειραιᾶ:** Ἡ διεύθυνσις τοῦ Πὼλ Χενράϊτ εἶναι: Warner Bros Studios, Burbank, Calif U.S.A. **Ἡμέραν μιᾶτην:** Οἱ στίχοι σας μᾶς ἄρεσαν, ἀλλὰ γιὰ τὴ στήλη αὐτὴ ἔχουμε εἰδικὸ συνεργάτη. Χαιρετισμοὺς στοὺς φίλους μας **Ἰμβραημιώτες. Α. Τ.** Στείλτε τὸ γράμμα σας μέσῳ τῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβείας. **Χ. Οἰκονόμου, Νάουσαν:** Ἀδυνατοῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουμε. **«Δύο Φίλους».** Δὲν ὑπάρχει ἀκόμη καμμιὰ Δημοσιογραφικὴ Σχολή. **Α. Ρόμπον, Καρδίτσαν:** Θὰ εἶναι ἄκαρπος κάθε προσπάθειά σας πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν. **Σ. Κυβέλλον, Μυτιλήνη:** Καὶ γιὰ τοὺς δυὸ «ἀστέρες» ποὺ ἀναφέρετε ἔχουμε γράψει κατ' ἐπανάληψιν. **"Οσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, προσπαθοῦμε νὰ ἔχωμε ποικιλίαν. Παρομοίου εἴδους θέματα,** θὰ καταντοῦσαν ἁφαρτὰ καὶ μονότονα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. **Στ. Τσαρουχίδην:** Οἱ «ἀστέρες» ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν ἔχουν τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν: Warner Bros Studios κλπ. **«Ἀνθή», Κέρκυρα:** Γιὰ τὸ πρῶτο πρόσωπο, στεῖλτε τὸ γράμμα σας, μέσῳ τῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβείας ἢ τοῦ Προξενείου. "Οσο γιὰ τὴν «θεντέττα», ἡ διεύθυνσίς της εἶναι: Metro Goldwyn Mayer, κλπ **Πέρην Θ/Κ., Ἐνταῦθα:** Στεῖλτε τὸ γράμμα σας μέσῳ τῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβείας. **Ἡ Κα Ροῦζελτ** ἔχει πολλὲς διευθύνσεις καὶ λαμβάνει ἀναρίθμητα γράμματα! **«Φίλον καὶ περίεργον ἀναγνώστην».** Σᾶς εὐχαριστοῦμε. **Ἡ διεύθυνσις τῆς «βεντέττας»** ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε: Metro Goldwyn Mayer, κλπ. **Π. Μαυρίδην:** Εὐχαριστοῦμε. Δυστυχῶς δὲν ἐνεκρίθησαν. **Β. Δ. Γ., Λάρισα:** Λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς φανοῦμε χρήσιμοι. **«Κάποιον φανατικὸν ἀναγνώστην»:** Γιατὶ δὲν στέλνετε τὸ ποίημά σας στὴν ἐφημερίδα ποὺ διαβάζετε: Ἐμεῖς ἀποφεύγουμε τέτοιες διαμάχες. . . **Μίμην Οὐράνην, Θεσσαλονίκην:** Τὸ πρῶτο σφάλμα σας εἶναι ὅτι διαλέξατε γιὰ ψευδώνυμο, τὸ.. ψευδώνυμο ἑνὸς γνωστοῦ ποιητοῦ μας! Τὸ δεύτερο εἶναι ὅτι πιστέψατε πὼς «δὲν ἔχει νόημα ἡ ζωή. . .». Ὁπωσδήποτε, τὸ ποίημά σας ἔχει πολλὰ λάθη καὶ τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ κάνετε εἶναι νὰ διαβάζετε τοὺς καλοὺς ποιητὰς μας, γιὰ νὰ πάρετε ἀπὸ αὐτοὺς χρήσιμα μαθήματα. **Φάνην Ν., Καλάμας:** Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν καλὴν διάθεσιν ποὺ ἔχετε νὰ μᾶς στέλνετε «καλὰ περιεχόμενα» Τὸ διήγημά σας «Σκιὲς μὲς στὸ Νεκροταφεῖο», ἐνῷ ἔπρεπε νὰ ἦταν γεμάτο ἀπὸ φαντάσματα, εἶναι γεμάτο... ἀνορθογραφίες! Μᾶς ἀπογοήτευσε. **"Ακην Δέδερην, Πειραιᾶ:** Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Λαμβάνουμε πολλὰ γράμματα κι' ἀπαντοῦμε μὲ τὴ σειρά. Τὰ ποιήματά σας εἶναι ἀρκετὰ καλά. ἰδίως τὰ «Λόγια τῆς Ταβέρνας» Ἀλλὰ δὲν δημοσιεύουμε συνεργασίαν ἀνωνύμων μας. **"Εχομε ἐξηγήσει τοὺς λόγους. «Κατίνα», Σέρρας:** Τὸ γράμμα σας διεθύσθη. **«Ἀρτέμιδα», Θεσσαλονίκην.** Ἡ διεύθυνσις τοῦ «ἀστέρος» ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι: Metro Goldwyn Mayer, κλπ. **«Φίλαθλον μουσικόν»:** Στεῖλτε τὸ γράμμα σας μέσῳ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Προξενείου «Πινόκιο». Μυτιλήνην: Ἀρκεῖ νὰ γράψετε Hollywood, Calif. U. S. A. **Ν. Γεωργίου, Θεσσαλονίκην:** Ζητῆστε σχετικὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ἑλληνοαμερικανικὸν Σύνδεσμον. **«Παλαιὸν Ἀναγνώστην».** Τὸ θεατρικὸν ἔργον ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει δὲν ἔχει ἐκδοθῆ σὲ βιβλίον. Τὸ τεῦχος 425 ὑπάρχει στὰ γραφεῖα μας καὶ τιμᾶται δραχ. 1000. Τὸ γράμμα σας ἐδόθη στὸ συνεργάτη μας. **Ἀντώνιον Χατζῆν, Πειραιᾶ:** Ἀρκετὰ καλὸ τὸ σταυρολέξό σας, θὰ δημοσιευθῆ. **Πολυχρόνην Παπαγεωργίου, Βόλον :** Καλὸ ἀπόψεως σχεδίου τὸ σταυρολέξό σας, ὄχι ὅμως καὶ ἀπὸ ἀπόψεως λέξεων. Περιμένουμε κάτι καλύτερο. **Ρ. Γ. Ουρακλίδην, Πάτρας:** Οἱ λέξεις ΤΡΕΝΟ, ΣΙΚΙΑ, ΝΟΣ καὶ ἄλλες δείχνουν προχειρότητα. Δὲν ἐνεκρίθη. **Πολυχρονίδην — Κορδουτζῆν καὶ Πλατάκην, 602 Τάγματος:** Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ σταυρόλεξό σας θὰ ἦταν καλό, ἂν ἐλειπαν οἱ λέξεις ΕΝΤΑΦΙΣΜΟΣ, ΕΛΗΝΑ, ΙΝΑΙ κ. ἀ. Περιμένομε κάτι καλύτερο ποὺ εὐχαρίστως θὰ τὸ δημοσιεύσωμε. **Σ. Κ. Π., Ἐνταῦθα:** Τὸ σταυρολεξό σας δὲν ἐνεκρίθη Πολὺ πρόχειρο. **Σταῦρον Κουκουδάκην, Πειραιᾶ:** Πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια καὶ ὄχι τόσο καλὲς λέξεις στὸ προχειροδιαγραμμένο σταυρολέξό σας. **Κ. Μπαλῆ, Νέαν Ἰωνίαν:** Πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια καὶ πολὺ κοινὲς λέξεις, αὐτὰ εἶναι τὰ δυὸ ἐλαττώματα τοῦ σταυρολέξου σας. Δὲν ἐνεκρίθη. **Σπ. Βαλαλᾶν, Θεσσαλονίκην:** Καλὸ τὸ σταυρολεξό σας, θὰ δημοσιευθῆ **Εὐστ. Κουμπίδην, Θεσσαλονίκην:** Οἱ λέξεις ΣΑΚ', ΕΓΑΙ, ΡΑΚΟΙ, ΠΗΝ, ΟΜΑ κ. ἀ. καθὼς καὶ πολλὲς λέξεις ἀπὸ τρία γράμματα ἀποκλείουν τὴν δημοσίευσι τοῦ σταυρολέξου σας. **Φώτιον Περιλῆν, Θεσσαλονίκην:** Πολὺ προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρολέξό σας Δὲν ἐνεκρίθη. **Σταματίου Παπακωνσταντίνου:** Οἱ λέξεις ΞΑΝΑΝΕΩ, ΛΑΛΑΠΑΝ, ΚΟΜΠΑΡΑ. ΕΝΟΩΝ κ. ἀ. καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξά σας. Καλύτερα νὰ μᾶς στέλνατε ἕνα καὶ καλὸ Ἀναστάσιον Ζωγράφον. Χανιά: Ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὰ σταυρόλεξά σας εἶναι μεγαλείτερα τῶν κανονικῶν στὸ μέγεθος, περιέχουν καὶ πολλὲς λέξεις τοῦ τύπου ΤΑΚΣΙΣΙ, ΑΡΑΒΩΝΑ, ΡΑΣΤΗ, ΣΤΑΧΗ, ΚΡΑ. ΣΑΤΩ. ΛΑΜΥ. Στεῖλτε μας ἕνα καὶ καλὸ τῶν 17Χ17 τετραγωνιδίων Γιώργον Πετρίδην. Πόργα: Ἡ λέξις ΑΝΑΑΝ μειώνει τὴν ἀξία τοῦ κατὰ τὰ ἄλλο καλοῦ σταυρολέξου σας "Αν κατορθώσωμε νὰ τὴν διορθώσωμε, θὰ δημοσιευθῆ. **Σ. Ναϊλτσκόρ, Μέγαρα:** Οἱ διευθύνσεις καὶ τῶν δύο εἶναι: Metro Goldwyn Mayer, κλπ. «Ἑλληνοαμερικανόν»: Ἀδυνατοῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε. **Τομὰν Τσακαλίν, Θεσσαλονίκην:** Ἀντιλαμβανόμεθα τὴν ἀνυπομονησίαν σας νὰ μάθετε τὴν ἀκριβῆ ἡλικίαν τῆς "Αγν Κράουφορντ καθὼς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της. Ὑπάρχει λοιπὸν ἡ πληροφορία ὅτι εἶναι ἡλικίας 28 ἐτῶν, ἀλλὰ δὲν εἴμεθα βέβαιοι γι' αὐτὸ Ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι οἱ γυναίκες κρύβουν πάντα τὰ χρόνια τους. . Ὁ σύζυγός της ὀνομάζεται Χένρυ καὶ εἶναι πολὺ ζηλότυπος. Τέλος, ἡ διεύθυνσίς της εἶναι Eagle Lion films London, England. Γιατὶ δὲν γράφετε καθαρά; Αὐτὰ μόνο μπορέσαμε νὰ . . . Ἡ ἀποκρυπτογραφήσωμε ἀπὸ τὸ γράμμα σας. **Π. Τσεγλάκην:** Ἡ διεύθυνσις τοῦ «ἀστέρος» ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι Metro Goldwyn Mayer κλπ. Δυστυχῶς δὲν γνωρίζομεν τὴν διεύθυνσι τῆς κόρης τοῦ «βασιλέως» τοῦ καπνοῦ.

Ἡ «στὰρ» Ντόνα Ρήντ, μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες «συμπάθειες» τοῦ Ἐντουαρντ Ρόμπινσον.

Ἐντουαρντ ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ

Ὁ «γκάνγκστερ» μὲ τὴν καλλιτεχνικὴ ψυχή

ΕΙΝΕ πραγματικὰ ἄσχημος ὁ Ἔντουαρντ Ρόμπινσον, μὲ τὸ τεράστιο στόμα του. τὰ πεταχτὰ αὐτιά του. τὰ ἀτακτα φρύδια του καὶ τὴν ἀσιατικὴ κατατομή του. Κι' ὅμως μ' αὐτὴ τὴν ἀσχημιὰ ἔχει δημιουργήσει τὸν τύπο του. τὴ δυνατὴ προσωπικότητά του, κι' ἔχει ἀποχτήσει τοὺς φανατικοὺς θαυμαστάς του.

Τὸ ὄνομα Ρόμπινσον εἶνε καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο. Λέγεται στὴν πραγματικότητα Ἐμμανουὴλ Γκόλντεμπεργκ. Γεννήθηκε στὴν ἑβραϊκὴ συνοικία τοῦ Βουκουρεστίου, στὶς 12 Δεκεμβρίου 1893. Σὲ ἡλικία 5 ἐτῶν εἶχε ἀποκτήσει κι' ὅλας ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα. γιατὶ οἱ γονεῖς του εἶχαν μεταναστεύσει στὴ Ν. Ὑόρκη μετὰ τὴ γέννησί του.

Ἔξυπνος καὶ μελετηρός. εἶχε ἀπὸ πολὺ νέος τὴ φιλοδοξία νὰ γίνῃ ὑπουργός. ραββίνος ἢ δικηγόρος. Οἱ συμπατριῶται του στὸ κολλέγιο θαύμαζαν τὴν εὐγλωττία του καὶ τὴν εὐκινησία τοῦ ἐκφραστικοῦ προσώπου του.

Φαίνεται ὅμως ὅτι κατὰ βάθος τοῦ ἄρεσε ἰδίως τὸ θέατρο — ἄλλωστε τὸ στάδιο τοῦ ὑπουργοῦ, τοῦ ραββίνου ἢ τοῦ δικηγόρου ἔχει καὶ μιὰ πλευρά. . . θεατρική. "Επαιζε μαζὶ μὲ ἐρασιτεχνικοὺς θιάσους κι' ἐξασκήθηκε ἔτσι στὸ μελλοντικό του ἐπάγγελμα. Ὁ πόλεμος τοῦ 1914 διέκοψε τὶς πρῶτες δοκιμές του. Κατατάχθηκε τότε στὸ ναυτικό. Μόλις ὅμως τελε'ωσαν οἱ ἐχθροπραξίες, ἔγινε ἐπαγγελματίας ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου.

Σημείωσε τὴν πρώτη ἐπιτυχία του στὸ ἔργο «Οἱ καμπάνες τῆς συνειδήσεως» γραμμένο ἀπ' τὸν ἴδιον. Ἔχοντας ἀνάγκη νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του, δεχόταν ὁποιοδήποτε ρόλο καὶ τὰ κατάφερνε νὰ προσαρμοσθῇ σὲ ὅλους. Ἡ ἐξάσκησις αὐτὴ θὰ τοῦ χρησίμευε ἀργότερα. Ἔτσι μπόρεσε πραγματικὰ νὰ γίνῃ ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους καλλιτέχνες τοῦ θεάτρου.

Ἡ ἐπιτυχία του στὸ θέατρο τὸν ἔκαμε γρήγορα γνωστὸ στοὺς παραγωγοὺς τοῦ κινηματογράφου. Καὶ τὸν προσέλαβαν γιὰ νὰ παίξῃ. μαζὶ μὲ τὸ Ρίτσαρντ Μπαρτελέμιου σ' ἕνα φίλμ ἐξωτικῆς ὑποθέσεως. Δέχθηκε ἰδίως γιατὶ τὸν τραβοῦσε τὸ ταξεῖδι ὡς τὴν Ἀβάνα. ὅπου θὰ γυρίζονταν τὰ «ἐξωτερικά». "Εκαμε πράγματι αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. ἀλλὰ δὲν ἔπαιξε στὸ φίλμ, γιατὶ ἀρρώστησε ξαφνικά.

Ἀργότερα ἐμφανίσθηκε σὲ μερικὲς ἄλλες ταινίες κάθε εἴδους γωρὶς ὅμως νὰ κάμῃ μεγάλη ἐντύπωσι. Συγχρόνως ἔπαιζε καὶ στὸ θέατρο. Διακρίθηκε δὲ σ' ἕνα ρόλο γκάνγκστερ. Γι' αὐτὸ τὸ Χόλλυγουντ τὸν προτίμησε ὅταν γρειάσθηκε ἕνα τέτοιο τύπο γεροδεμένο γιὰ τὸ φίλμ «Μικρὸς Αὐτοκράτωρ». Ἀπὸ τότε εἰδικεύθηκε πιὰ στοὺς ρόλους τῶν «κακῶν παιδιῶν», τῶν ἄσσων τοῦ ρεβόλβερ καὶ τοῦ ὁπλοπολυβόλου. Ἐμφανίσθηκε διαδοχικὰ ὡς Κινέζος μανδαρίνος. ψαρὰς τῶν Νοτίων θαλασσῶν μυστηριώδης κακοποιός. κλπ.

Μετὰ τὸν πόλεμο τὸν ξαναβοῆκαν οἱ Εὐρωπαῖοι θαυμασταί του πάντα. . .ἐγκληματίας!

Ὁ Ρόμπινσον μιλεῖ ὀχτὼ γλώσσες: ἀγγλικὰ Ἰσπανικά, ἰταλικά, γαλλικὰ γερμανικά, ἑβραϊκὰ ἀραγαῖα ἑβραϊκὰ καὶ τὴ μητρική του γλῶσσα. τὰ ρουμανικά.

Ζῆ σὰν ἥσυχος νοικοκύρης. Εἶνε μορφωμένος, ἄνθρωπος μὲ ἀντίληψι. φίλος τῆς καλλιτεχνίας, τῆς μουσικῆς καὶ τῆς λογοτεχνίας. Οἱ συγγραφεῖς ποὺ προτιμᾶ εἶνε ὁ Ἀνατὸλ Φρὰνς ὁ Μπέρναρ Σάου. ὁ Χοῦδσον κι' ὁ Σάμουελ Μπάτλερ. "Εχει θαυμασία Βιβλιοθήκη κι' ὡραία πινακοθήκη.

Ἡ ἐπίπλωσις τοῦ σπιτιοῦ του δείχνει κλίσι πρὸς τὸ στὺλ Λουδοβίκου 15ου. Λατρεύει τὴ μουσική. Δὲν παίζει κανένα ὄργανο. περνάει ὅμως ὧρες ὁλόκληρες κοντὰ στὸ πιάνο. ἀκούγοντας τὴ γυναῖκα του νὰ παίζῃ τὶς μελωδίες ποὺ προτιμᾶ. Ἔχει τέτοια συλλογὴ δίσκων γραμμοφώνου. ὥστε θὰ μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ μαγαζί! . . . Στὴν κλασσικὴ μουσικὴ ἀγαπάει τὸ Βάγνερ καὶ στὴ μοντέρνα τὸν Γκέοσβιν.

Εἶνε τσιγκούνης γιὰ ἀσήμαντα ἔξοδα. ἀλλὰ σπάταλος ὅταν πρόκειται ν' ἀγοράσῃ ἕνα ζωγραφικὸ πίνακα ἢ ἕνα καινούργιο ραδιόφωνο. Ἀναπαύει τοὺς μακρυνοὺς περιπάτους πεζῆ μὲ τὴν ἀπαραίτητη συντροφιὰ ἑνὸς παλιοῦ μπαστουνιοῦ του. Παίζει γκόλφ, τρέχει ἱλιγγιωδῶς μὲ τὴ μοτοσυκλέτα του—πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἔγει χρησιμεύσει συχνὰ στὰ γκανγκστερικὰ φίλμ. Παίζει γαρτιά. . . γωρὶς νὰ χρειάζεται ρεβόλβερ ἢ τὶς γροθιές του. γιὰ νὰ νδύση τοὺς συμπαίκτες του!

Τὸ μεγαλύτερο ὅμως πάθος του εἶνε τὸ κάπνισμα. Ἐνῶ τρώει πολὺ λίγο. ἰδίως δὲ φροῦτα. δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ δίχως νὰ καπνίσῃ. Στὸ φίλμ «Κολασμένη ἀγάπη» ἔκαμε τέτοια κατάχρησι πούρων, ὥστε εἶπαν ὅτι. . . θὰ μποροῦσε νὰ βάλη κάτω ἀκόμη καὶ τὸν Τσώρτσιλ! Προτιμάει ὅμως τὶς πίπα. "Εχει ὁλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ πίπες συνηθίζει δὲ νὰ δαγκάνῃ τὶς ἄκρες τους τόσο πολὺ γρειάζεται ἀντικατάστασι τὸ ἐπιστόμιό τους ἔπειτα ἀπὸ 40 ἢ 50 φορές. . .

Ἡ φιλοδοξία του εἶνε νὰ παίζῃ ὡραίους ρόλους σὲ ὡραῖα θεατρικὰ ἔργα — γιατὶ δὲν ἔγει ἐγκαταλείψει τὴ σκηνὴ — ἢ σὲ καλὰ φίλμ. Θεωρεῖ δὲ ὡς καλύτερη δημιουργία του τὸ παλιό του φίλμ «Μικρὸς Αὐτοκράτωρ».

ΡΕΝΕ ΜΕΡΕ

Ὁ Ἔντουαρντ Ρόμπινσον στὸ τελευταῖο του φίλμ.

Τί κοστίζει ἕνας πονόδοντος...

Οἱ κινηματογραφικοὶ ἐπιχειρηματίαι τοῦ Χόλλυγουντ ἀποφάσισαν νὰ ὑποβάλλουν τοὺς ἠθοποιούς ποὺ πρόκειται νὰ λάβουν μέρος σ' ἕνα φίλμ σὲ λεπτομερῆ ἐξέτασι τῶν δοντιῶν τους πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξι τοῦ γυρίσματος. Στὴν ἀπόφασι αὐτὴ κατέληξαν ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα ποὺ συνέβη στὸν ἠθοποιὸ Λίζαμπεθ Σκὼτ, κατὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας μὲ ἀστυνομικὴ ὑπόθεσι, ὅπου πρωταγωνιστεῖ μαζὶ μὲ τὸν Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ. Ἕνας φρονιμίτης τῆς ἠθοποιοῦ τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ τρομερὰ καὶ παρέστη ἀνάγκη νὰ τῆς τὸν βγάλουν. Αὐτὸ ὅμως εἶγεν ὡς συνέπεια μιὰ τριήμερο καθυστέρησι τοῦ γυρίσματος τῆς ταινίας. ποὺ ἐπιβάρυνε τὸν ἐπιχειρηματία μὲ μιὰ πρόσθετη δαπάνη 40.000 δολλαρίων.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ὑποδιαίρεσις μέτρου βάρους (πληθ.). — Στα χέρια της εἶνε συγκεντρωμένο τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ χρήματος μιᾶς χώρας.

2) Ἐξαιρετικὰ χρήσιμος στὰ πλοῖα

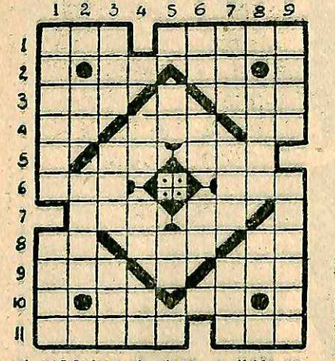

τοὺ ταξιδεύου τὴ νύχτα. — Κάθε ποταμὸς ἔχει τὴ δική του.

3) Δηλητηριώδης οὐσία ποὺ ἀφθονεῖ γυρὶθως στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. — Ἐπίρρημα τῆς δημοτικῆς: Εἴθε.

4) Μικρὴ ἐδαφικὴ ἀνωμαλία. — Ὁ γενάρχης τῶν Ἑβραίων. — Τὸ σύνολο τῶν κατοίκων μιᾶς χώρας.

5) Τὸ ὀφείλουμε στοὺς μεγαλυτέρους. — Εἶνε εὐχάριστα στὶς αἰσθήσεις.

6) Δημοκρατία τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς. — Κουταμάρα.

7) Ἀσχολεῖται μὲ τὰ γράμματα. — Γυναικεῖο ὄνομα (χαϊδευτικό).

8) Στὰ γαλλικὰ σημαίνει: μετά. — Γίνεται ἀφορμὴ νὰ μένουν χωρὶς δουλειὰ πολλοὶ ἐργάτες. — Πρόθεσις.

9) Προξενεῖ στενοχώρια καὶ θλῖψι.— Οἱ μουσουλμάνοι συγκεντρώνουν σ' αὐτὸ πολλὲς καὶ ὡραῖες γυναῖκες.

10) Βγάζω φωνὴ συριστική. — Ὅταν εἶνε μαγικὸ ἀντικαθιστᾶ τὸ ἀεροπλάνο σὲ πολλὰ ἀνατολίτικα παραμύθια.

11) Τὸν ἐπισκεπτόμεθα γιὰ νὰ ἀγοράσωμε κρασί. — Ἀπόκτησις γνώσεων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Σειρὰ θεατρικῶν ἔργων ποὺ πρόκειται νὰ παίξη ἕνας θίασος. — Δὲν εἶνε ἐλεύθερα, ἀλλὰ σκλαβωμένα.

2) Τὸ εἶχαν πάντοτε μαζί τους οἱ ἱππότες τοῦ Μεσαίωνος. — Ἁρμόζουν σὲ βούλους.

3) Ἀπαρατήρητα. — Ἀνάκτορο, μέγαρο τῆς Ἀνατολῆς (τουρκ.). — Διάσημος Ἰταλὸς μουσουργός.

4) Προσαγόρευσις καθολικοῦ ἱερέως. — Τὸ αἴσθημα μιᾶς τῶν αἰσθήσεων. — Τετράποδα.

5) Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔχασε προσφιλές της πρόσωπο. — Παιδοχεῖο (τουρκική).

6) Τοὺς δίνει ἡ Τράπεζα στοὺς καταθέτες της. — Ἀρνάκι. — Περιοχὴ τῆς Λακωνίας.

7) Στοὺς Βυζαντινούς, μελῳδία χωρὶς λόγια, λέγεται καὶ τετρέμι. — Ἐπιβάλλω ποινήν. — Ὡραία γυναῖκα στὴν ὁποίαν οἱ Ἀνατολίτες χρωστοῦν ἐξαιρετικοὺς μύθους.

8) Μελανοδοχεῖο. — Γυναικεῖο ντεκολτέ.

9) Ἀραιὸς (δημοτ.). — Ἐξοικονόμησις χρημάτων.

Ὡς γνωστόν, μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο θὰ τοποθετεῖται μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

Δ.

Μὲ τὰ σπίρτα

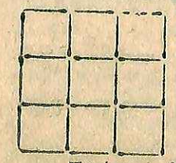

Μὲ 24 σπίρτα, φτιάστε ἕνα σχῆμα ἀπὸ 9 τετράγωνα ἑφαπτόμενα μεταξύ τους. Ἔπειτα ἀφαιρέστε 8 σπίρτα, ἔτσι ὥστε νὰ μείνουν δυὸ μόνον τέλεια τετράγωνα.

Περίεργη ἀφαίρεσις

Πῶς εἶνε δυνατὸν ν' ἀφαιρέσετε ἀπὸ τὸ 19 μιὰ μονάδα καὶ νὰ μείνουν 20;

Γύρω ἀπ' τὴ Γῆ

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ἡ Γῆ ἔχει τέλειο σφαιρικὸ σχῆμα κι' ὅτι ἐφαρμόζουμε γύρω στὸν Ἰσημερινὸ μιὰ λουρίδα χαρτιοῦ, ποὺ τὴν περιβάλλει ὁλόκληρη καὶ κολλάει ἐντελῶς ἐπάνω της. Ἔπειτα αὐξάνουμε τὸ μῆκος τῆς λουρίδας κατὰ 30 πόντους. Ἂν κρατήσουμε τὶς δύο ἄκρες της ἑνωμένες ὅπως πρίν, θ' ἀπομακρυνθῆ λίγο ἡ λουρίδα ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς. Πόσο ὅμως; Ἡ ἀπόστασις αὐτὴ θὰναι 1) ἀπειροελαχίστη; 2) ἕνα χιλιοστόμετρο; 3) πέντε πόντους; 4) τριάντα πόντους;

Στὸ τέννις

Σ' ἕνα ἀγῶνα τέννις λαμβάνουν μέρος τέσσερα πρόσωπα. Καθένα ἀπ' αὐτὰ παίζει μιὰ φορὰ μὲ καθένα ἀπ' τοὺς ἄλλους τρεῖς. Πόσα παιγνίδια θὰ παιχθοῦν ἐν ὅλῳ;

Συλλαβέγριφος

Μονὸ μυρίζω
σὲ γλάστρα πάνω.
Διπλὸ ἀφρίζω,
κύματα κάνω.

Τὸ ἀριθμὸς 100

Χωρίσετε τὸν ἀριθμὸ 100 σὲ τέσσερες ἄλλους μικρότερους ἀριθμούς, κατὰ τρόπον ὥστε, προσθέτοντας στὸν πρῶτο ἀριθμὸ 4, ἀφαιρῶντας 4 ἀπὸ τὸν δεύτερο, πολλαπλασιάζοντας τὸν τρίτο ἐπὶ 4 καὶ διαιρώντας τὸν τέταρτο διὰ τοῦ 4 νὰ ἔχετε πάντοτε τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς 4 αὐτὲς πράξεις.

Ἀριθμοί

11. 41. 3. 7. 19.
37. 11. 91. 47. 83.

Μεταξὺ τῶν δέκα ἀνωτέρω δημοσιευμένων ἀριθμῶν ὑπάρχει ἕνας ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε ν' ἀναφερθῆ γιατὶ δὲν ἔχει κοινὰ χαρακτηριστικὰ μὲ τοὺς ἄλλους.

Ποιὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς καὶ γιατὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται μεταξὺ τῶν ἄλλων;

Κυκλόλεξον

Τοποθετῆστε μέσα στοὺς κύκλους τοῦ σχεδίου μας μιὰ λέξι 13 γραμμάτων, βάζοντας ἀπὸ ἕνα γράμμα μέσα στὸν κάθε κύκλο.

Ἡ ζητουμένη λέξις ἔχει κάποια σχέ-

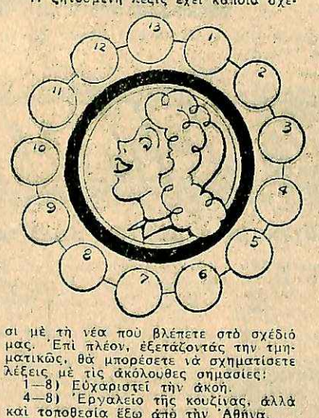

σι μὲ τὴ νέα ποὺ βλέπετε στὸ σχέδιό μας. Ἐπὶ πλέον, ἐξετάζοντάς την τιμηματικῶς, θὰ μπορέσετε νὰ σχηματίσετε λέξεις μὲ τὶς ἀκόλουθες σημασίες:

1—8) Εὐχαριστεῖ τὴν ἀκοή.

4—8) Ἐργαλεῖο τῆς κουζίνας, ἀλλὰ καὶ τοποθεσία ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

8—13) Χερσόνησος τῆς Β. Ἀδριατικῆς ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ Ἰταλο-Σερβικῆς διαμάχης.

10—13) Ἀριθμητικό

Δ.

Ὁ αἰὼν τῆς ταχύτητος

Θὰ βρῆτε παρακάτω ἓξη σύγχρονους ... δαίμονες τῆς ταχύτητος! Μπορεῖτε νὰ τοὺς ταξινομήσετε στὴ σωστὴ σειρά, ἀπ' τὸν γρηγορώτερο πρὸς τὸν λιγώτερο γρήγορο;

Ἀντιαεροπορικὴ ὀβίδα.
Κυκλῶν.
Πυραυλοκίνητο ἀεροπλάνο.
Αὐτοκίνητο ἀγώνων.
Βόμβα - ρομπότ.
Ἠχητικὸ κῦμα.

Γρίφος

Ες
Ες Ες
Ες ΝΟΣ Ες
Ες Ες
Ες

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 70

Τὸ παραμυθάκι σας

Ὁ Δράκοντας

Ἦταν μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἕνας βασιλιὰς καὶ μιὰ βασίλισσα κι' εἶχανε μιὰ πεντάμορφη θυγατέρα. Ἤθελαν λοιπὸν νὰ τὴν παντρέψουν ἀλλὰ ὁ ἐκεῖνο τὸ βασίλειο ζοῦσε ἕνας δράκος καὶ δὲν ἄφηνε κανένα βασιλόπουλο νὰ πάη νὰ παντρευτῆ τὴ βασιλοπούλα, γιατὶ λογάριαζε νὰ τὴν παντρευτῆ αὐτός.

Ἀπελπισμένος ὁ βασιλιὰς ἔβγαλε τότε τελάλη καὶ διαλάλησε πὼς ὁποιὸς μπορέση νὰ σκοτώση τὸ δράκο θὰ τοῦ δώση τὴ θυγατέρα του γυναίκα.

Τ' ἄκουσε αὐτὰ κι' ἕνα βασιλόπουλο ὡραῖο καὶ γενναῖο, ὁ Φιορεντῖνος ποὺ ζοῦσε σ' ἕνα μακρυνὸ βασίλειο καὶ μήνυσε στὸ βασιλέα ὅτι θὰ τὸν γλυτώση ἀπ' τὸ δράκο. Τόμαθε αὐτὸ ὁ δράκος κι' ἔβαλε τὰ δυνατά του νὰ μὴν ἀφήση τὸ Φιορεντῖνο νὰ μπῆ μέσα στὴ χώρα.

Τὸ βασιλόπουλο ὅμως μεταμφιέστηκε σὲ τσοπάνο, κι' ἔτσι ἔφτασε ἀγνώριστο στὸ παλάτι.

Ἐκεῖ μίλησε μὲ τὸν βασιλιὰ κι' αὐτὸς τοῦ ζητησε νὰ πάη νὰ τοῦ φέρη πρῶτα τὸ δαχτυλίδι τοῦ δράκου γιὰ νὰ δοκιμάση ἔτσι τὸ θάρρος του.

Ὁ Φιορεντῖνος ὑποσχέθηκε νὰ τὸ φέρη καὶ μιὰ καὶ δυὸ ξεκίνησε γιὰ νὰ συναντήση τὸ δράκο ποὺ ὅπως ἔμαθε τὸ μισὸ χρόνο κοιμόταν καὶ τὸν μισὸ ἦταν ξύπνιος ἀλλὰ τὰ μάτια του τὰ εἶχε πάντα ἀνοιχτὰ κι' ἔτσι κανεὶς δὲν τὸν καταλάβαινε ἂν ἦταν κοιμισμένος ἢ ξύπνητός.

Γιὰ καλὴ τύχη τοῦ Φιορεντῖνου ὁ δράκος κοιμόταν ὅταν ἔφτασε στη σπηλιά του. Μιὰ περδίκα ποὺ τὸν φύλαγε κι' εἶχε ἀνθρώπινη λαλιὰ μόλις εἶδε τὸ βασιλόπουλο νὰ φτανῆ ἄρχισε νὰ φωνάζη:

— Δράκε, δράκε, καποιος μπαίνει!

— Σώπα, σώπα, πέρδικά μου, ἀπαντησε στὸν ὕπνο του ὁ δράκος.

— Δράκε δράκε, παίρνει τὸ δαχτυλίδι σου!

— Σώπα, σώπα, πέρδικά μου, κι' ἄφησε με νὰ κοιμηθῶ.

Κι ἔτσι ὁ Φιορεντῖνος χωρὶς τίποτα νὰ πάη πῆρε τὸ δαχτυλίδι κι' ἔφυγε γρήγορα ἀπ' τὴ σπηλιά.

Ὁ βασιλιὰς ευχαριστηθηκε πολὺ ἀλλὰ ζήτησε ἀπ' τὸ Φιορεντῖνο νὰ τοῦ φέρη καὶ τ' ἀλογο τοῦ δράκου καὶ τὴν περδίκα του τὴν ἰδια.

Τὸ γενναῖο βσιλόπουλο τὸ πέτυχε κι' αὐτό.

— Τώρα πολυχρονεμένε μου βασιλιὰ εἶπε τὸ βασιλόπουλο, πρέπει νὰ μοῦ δώσης τὴ θυγατέρα σου γυναίκα.

— Ἐ, παιδί μου, γιὰ νὰ εἴμαστε ἥσυχοι στὸ βασιλειο πρέπει νὰ πιάσης καὶ τὸν ἰδιο τὸ δράκο νὰ τὸν φέρης στὸ παλάτι τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλιὰς.

Τί νὰ κάνη ὁ Φιορεντῖνος; Εἶχε ἀγαπήσει στὸ μεταξὺ τρελλὰ τὴν πανώρια βασιλοπούλα. Σκέφτηκε σκέφτηκε καὶ τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασί του.

Ὁ δράκος ποὺ κοιμόταν ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἦρθε ὁ καιρὸς τοῦ νὰ ξυπνήση. Ξύπνησε λοιπὸν κι' ἔψαξε νὰ βρῆ τὸ δαχτυλίδι του. Μὰ δὲν το βρῆκε. Φωνάζει τὴν πέρδικα. Τσιμουδιά! Βγαίνει νὰ βρῆ τ' ἀλογό του. Τίποτα! Κάποιος τοῦ εἶπε πὼς ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔκανε ὁ Φιορεντῖνος κι' ἀρχισε νὰ τριγυρίζη στὰ δάση γιὰ νὰ τὸν βρῆ καὶ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ.

Ὁ Φιορεντῖνος μετομφιέστηκε σὲ γέρο. πῆρε μαζί του πριόνι, σκεπάρνι καὶ ξύλα, χώθηκε μέσα στὰ δάση κι' ἔκανε τὸν βαρελᾶ. Χτυπιινε ντούκου! ντούκου! ἀλη μέρα καὶ κάρφωνε τὶς σανίδες τοῦ βαρελιοῦ χωρὶς ὅμως νὰ τὶς σμίγη. Τὶς ἄφηνε λίνο ἀραιές. Ὁ δράκος τὸν εἶδε ἀπὸ μακρυὰ καὶ πῆγε κοντά του μεταμφιεσμένος σὲ κοινὸ ἄνθρωπο.

— Ὥρα καλὴ παπού, λέει στὸ γέροντα.

—Καλῶς τὸ παιδί μου, ἀποκρίνεται ὁ Φιορεντῖνος.

— Τί κάνεις αὐτοῦ;

— Ἕνα βαρέλι, γυιέ μου, γιὰ νὰ βάλω λίγο κρασί.

— Ἀμ πῶς θὰ βάλης τὸ κρασὶ γέρο, ποὺ εἶνε γεμάτο χαραμάδες τὸ βαρέλι;

— Ποὺ εἶνε; Δὲν τις βλέπω.

—Νὰ δὲ θάζεις τὸ χέρι σου νὰ δῆς;

— Πώ! πώ! πρέπει νὰ βάλω πίσσα νὰ τὶς βουλώσω.

— Νὰ καὶ μιὰ μεγάλη τρύπα στὸν πάτο τοῦ βαρελιοῦ!

— Ποῦ εἶνε, δὲν τὴν βλέπω. παιδί μου λέει ὁ Φιορεντῖνος.

—Νὰ ἐκεῖ κάτω, λέει ὁ δράκος.

— Δὲν μοῦ κάνεις τὴ χάρι γυιέ μου, νὰ μπῆς νὰ τὴ βουλώσης μονεχός σου, ἔτσι γάκης καλὴ Μοῖρα.

Μὲ τὰ πολλὰ τὸν κατάφερε. Μόλις μπῆκε μέσα ὁ δράκος δὲν χάνει καιρὸ ὁ Φιορεντῖνος βάζει τὸ σκέπασμα, τὸ καρφώνει καλὰ καλὰ κι' ἀρχίζει νὰ τσουλάη τὸ βαρέλι λέγοντας:

— Τσούλα, τσούλα βαρελάκι νὰ πᾶμε στοῦ βασιλιᾶ τὸ παλάτι, νὰ πάρω τὴ θυγατέρα του γυναίκα!

— Ἀχ! Φιορεντῖνο τί μοὐκανες!... μοὐγγριζε ὁπὸ μέσα ὁ δράκος.

Τέλος ἔφτασαν στὸ παλάτι. Ἀμέσως ὁ βασιλιᾶς διάταξε κι' ἄναψαν μιὰ μεγάλη φωτιά. Ἔριξαν μέσα τὸ δράκο τὸν ἔκαψαν καὶ γλύτωσαν. Ἀμέσως ὑστερα ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ φιορεντῖνου μὲ τὴν πεντάμορφη βασιλοπούλα καὶ ζήσανε εὐτυχισμένα.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ἈΠΕΡΓΙΕΣ

Ἀπὸ τὴ μακρυνὴ ἐποχὴ τῶν Πυραμίδων ὡς σήμερα

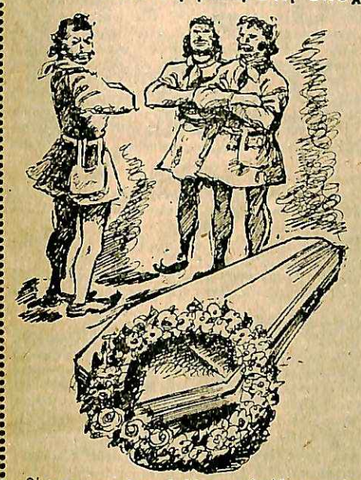

Οἱ μεταφορεῖς τοῦ ἄλατος ἀπόθεσαν τὸ φέρετρο τοῦ βασιλέως καὶ ζήτησαν αὔξηση...

Οἱ ἀπεργίες εἶνε ἀρκετὰ συχνὲς στὶς ἡμέρες μας. Ἀλλὰ δὲν ἀποτελοῦν σύγχρονη ἐφεύρεσι, ὅπως συνήθως φανταζόμαστε. Χρονολογοῦνται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνθηκαν τὴν ἀνάγκη νὰ ἐργάζωνται γιὰ νὰ κερδίζουν τὸ ψωμί των καὶ τὰ ἴγνη των ἀνευρίσκονται σ' ὅλες τὶς περιόδους τῆς ἱστορίας.

Ἡ πρώτη γνωστὴ ἀπεργία χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Φαραώ. Οἱ πάπυροι μᾶς πληροφοροῦν ὅτι μιὰ μέρα, πρὶν ἀπὸ 6.000 χρόνια, οἱ «ἐργάτες τοῦ κτιρίου», οἱ χτίστες δηλαδὴ ποὺ ἐγκαινιαζόμοποιοῦντο στὴν ἀνέγερσι μιᾶς ἀπὸ τὶς πυραμίδες, ἐκήρυξαν ἀπεργία. Σ αὐτὴν φαίνεται ὅτι τοὺς ἐξώθησαν οἱ γυναῖκες τους. ποὺ εὑρισκαν ὅτι τὸ λάδι καὶ τὸ φουγμένο ψωμὶ ποὺ τοὺς ἔδιναν ἦσαν πολὺ λίγα. Γιατί, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. δὲν ὑπῆρχαν ἡμερομίσθια. Ὁ ἐργοδότης ποὺ προσελάμβανε ἕναν ἐργάτη, ἀναλάμβανε νὰ τοῦ δίνη μιὰ ποσότητα ψωμιοῦ, λαδιοῦ καὶ ἄλλων τροφίμων γιὰ τὴν διατροφὴ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ ἀπεργία τῶν «ἐργατῶν τοῦ κτιρίου» ἔλαβε σύντομα μεγάλες διαστάσεις καὶ στὸ τέλος. ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπέμβη ὁ ἴδιος ὁ Φαραώ. ποὺ πῆρε τὸ μέρος τῶν ἐργατῶν καὶ ἔκαμε τοὺς ἐργολάβους τῆς οἰκοδομῆς νὰ καταλάβουν ὅτι «ἕνας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ δουλεύη μὲ ἀδειανὸ τὸ στομάχι».

Ἀξιοσημείωτη, ἐξ ἄλλου, ἦταν ἡ ἀπεργία ποὺ κηρύχθηκε τὸ 1461 στὴ Γαλλία, τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τοῦ Βασιλέως Καρόλου 7ου.

Σύμφωνα μ' ἕνα παλιὸ ἔθιμο. τὸ προνόμιο τῆς μεταφορᾶς τῆς βασιλικῆς σοροῦ ἀπὸ τὰ Παρίσι ὡς τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Σαὶν Ντενὶ ἀνῆκε στὴ συντεχνία τῶν μεταφορέων τοῦ ἄλατος. Κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς δὲν μποροῦσε νὰ ἐγγίση τὸ βασιλικὸ φέρετρο.

Ἡ νεκρικὴ πομπὴ ξεκίνησε, λοιπόν, ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα. σύμφωνα μὲ τὴν καθιερωμένη τάξι. Ἀλλά, στὰ μισὰ τοῦ δρόμου οἱ μεταφορεῖς τοῦ ἄλατος ἀπόθεσαν τὸ φέρετρο κάτω καὶ ζήτησαν μιὰν αὔξησι τῆς ἀμοιβῆς ποὺ τοὺς εἶναν ὑποσχεθῆ κατὰ 10 λίρες.

Ὁ αὐλάρχης. στὸ θυμό του, διέταξε νὰ κρεμάσουν τοὺς μεταφορεῖς. Ἀλλὰ τοῦ παρετήρησαν πὼς σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ὁ Βασιλεὺς θἄμενε ἄταφος. ἀφοῦ κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μεταφορεῖς τοῦ ἄλατος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ σηκώση τὸ φέρετρο, ὁποὺ εἶχε τοποθετηθῆ ὁ νεκρός του.

Ἄρχισαν τότε διαπραγματεύσεις ἐπὶ διαπραγματεύσεων. ποὺ κράτησαν ὡς τὸ βράδυ. Τελικά. βρέθηκε μιὰ ἱκανοποιητικὴ λύσις καὶ οἱ μεταφορεῖς τοῦ ἄλατος δέχθηκαν νὰ ξαναση κώσουν τὸ βασιλικὸ φέρετρο ποὺ μεταφέρθηκε. νύντα πιά. στὸ νεκροταφεῖο.

Ἀξιοσημείωτη. ἕναν αἰῶνα ἀργότερα ἦταν ἡ ἀπεργία τῶν τυπογράφων τῆς Λυῶνος. ποὺ κράτησε 33 χρόνια. ἀπὸ τὸ 1539 ὡς τὸ 1572. μὲ μερικὲς σύντομες διακοπὲς ποὺ καὶ ποῦ.

Πολὺ περίεργη ἐξ ἄλλου ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀπεργίας τῶν ἠθοποιῶν ποὺ ἐξέπασε στὸ Παρίσι κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα.

Ἕνας ἠθοποιὸς τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας εἶχε κάμει μερικὲς μικροαπάτες καὶ ἄλλες ἀπρέπειες. Οἱ συνάδελφοί του δήλωσαν, λοιπόν, ὅτι δὲν θὰ καταδέχονταν νὰ ξανεμφανισθοῦν μαζί του στὴ σκηνή. Ὁ ἠλοποιὸς αὐτὸς ὅμως, ἦταν πολὺ δημοφιλὴς καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀπομακρύνη .Ἀπὸ ἀλληλεγγύη πρὸς τοὺς ἑταίρους τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας κήρυξαν τότε ἀπεργία καὶ οἱ ἠθοποιοὶ ὅλων σχεδὸν

Κατὰ τὴν περίφημη ἀπεργία τῆς Κουρριέρ. ποὺ εἶχε ἀναστατώσει πρὸ τοῦ πρώτου παγκοσμιου πολέμου τὴ Γαλλία οἱ χωροφυλακὲς συνέλαβαν τοὺς πρωτεργάτας καὶ τοὺς ἔδεσαν. μὲ ἁλυσίδες.

τῶν παοισινῶν θεατοικῶν ἐπιχειρήσεων.

Τὸ ζήτημα διευθετήθηκε στὸ τέλος καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας. το Βοαδυ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν παοαστάσεων. ἐμφανίσθηκε στὴ σκηνὴ καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ ὑποστοῦμε τὶς ποινὲς ποὺ θὰ μᾶς ἐπιβάλουν γιὰ τὴν ἀνταρσία μας. Κάνομε τὴ δήλωσι. ὅμως ὅτι. ὁποιεσδήποτε καὶ ἂν εἶνε αὐτὲς οἱ ποινές. θὰ καταβάλωμε ὅλες μας τὶς προσπάθειες γιὰ νὰ συντελέσωμε στὴν καλύτερη διασκέδασι τοῦ κοινοῦ καὶ γιὰ νὰ ἐξαλείψωμε ἀπὸ τὴ μνήμη σας τὴν ἀνάμνησι τοῦ σφάλματός μας».

Πολὺ συνὲς ἦσαν ἐπίσης οἱ ἐργατικὲς ἀπεργίες κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ναπολέοντος. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς ὑπεκινοῦντο ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους ποὺ διέτεταν ἄφθονα χρήματα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῆς Παισινῆς ἀστυνομίας εἶχε διαφορετικὴ γνώμη. Καὶ στὴν ἀναφορὰ ποὺ ὑπέβαλε στὸν Αὐτοκράτορα ἐτόνιζε ὅτι ὑποκινητὴς τῆς ἀπεργίας ἦταν ἕνας ταβερνιάρης «ποὺ εἶχε συμφέρον νὰ πλήρωνουν οἱ ἐργάτες μεγαλύτερα ἡμερομίσθια γιὰ νὰ πίνουν περισσότερο!».

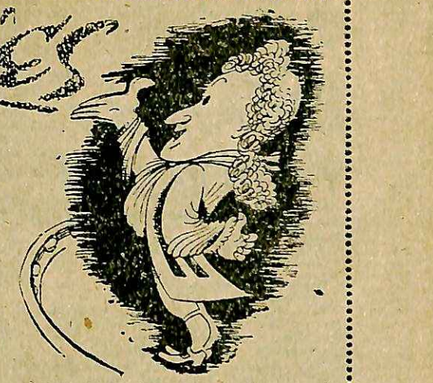

Στὴν Ἀγγλία, κατὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ ἀπήγορευαν οἱ κληρικοὶ κι' ἀποφάσισαν νὰ μὴ λειτουργοῦν στὶς ἐκκλησίες καὶ νὰ μὴν συνοδεύουν τοὺς νεκροὺς στὴν τελευταία των κατοικία. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπεργίας ἔκαναν μόνον βαπτίσεις παιδιῶν.

Ἀλλ' ἡ πρωτοτυπότερη ἀπεργία ἦταν ἐκείνη τῶν εὐνούχων τοῦ Αὐτοκρατοοικῶν Ἀνακτόρων τοῦ Πεκίνου κατὰ τὸ 1875. Ἕνα διάταγμα τῆς κυβερνήσεως ἐπέφερε σπουδαιοτικὲς τοποποιήσεις στὸ ζήτημα τῆς προαγωγῆς καὶ τῶν προνομίων των. Οἱ εὐνοῦχοι ἐκήρυξαν τότε ἀπεργία καὶ πῆραν ἀπόφασι ν' ἀφήσουν τὶς γυναῖκες τοῦ αὐτοκοατοοικοῦ ναρεμιοῦ νὰ κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος νὰ μὴν ἐμποδίζουν τὴν εἴσοδο ἀτῶν μέσα σ' αὐτό... Στὸ τέλος. ὑπογώρησε ὁ αὐτοκράτωρ κι' ἱκανοποίησε ὅλα τὰ αἰτήματα τῶν ἀπεργῶν.

◆◆

Τί ξοδεύουν οἱ γυναῖκες γιὰ τὰ νύχια τους

Σύμφωνα μὲ τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ δίνουν οἱ ἀμοιβὲς ἀμερικανικὲς ὑπηρεσίες. σ' ὁλόκληρο τὸ 1946 πουλήθηκαν στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες βερνίκια τῶν νυχιῶν ἀξίας 21.500.000 δολλαρίων. δηλαδὴ περισσότερα κατὰ 4.500.000 ἀπ' τὸ 1943. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ἕνας ἱστορικὸς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ μόδα τοῦ σκούρου κόκκινου χρώματος γιὰ τὰ νύχια δὲν εἶναι τόσο καινούργια, ὅσο πιστεύουν πολλοί... Εἰκοσιπέντε αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ. οἱ «μοιραίες» γυναῖκες τῆς Αἰγύπτου ἔβαφαν μαυροκόκκινα τὰ νύχια τους μὲ «χεννὲ» κι' ἄλειφαν μὲ τὴν ἴδια οὐσία τὶς παλάμες τους. Ἐπίσης στὴν Κίνα ἦταν ἀρχαιότατη ἡ συνήθεια τοῦ βαφίματος τῶν νυχιῶν.

Οἱ εὐνοῦχοι τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀνακτόρου τοῦ Πεκίνου ἐκήρυξαν ἀπεργία καὶ δὲν ἐμποδίζαν τὴν εἴσοδο τῶν ἀνδρῶν στὸ χαρεμι...

Το όνειρο της Πούς

—"Άκου, μαμά...

—Ξεφορτώσου με!

Η μικρούλα σήκωσε το κεφάλι της και κύτταξε πονεμένα τη μητέρα της. Ήταν μια νέα γυναίκα μελαχροινή, κουρασμένη αλλά όμορφη ακόμη. Καθάριζε κακόκεφα λίγες πατάτες. Φαινόταν βιαστική κι' έριχνε κάθε τόσο ματιές στο φτηνό ξυπνητήρι τους.

Είχε πια νυχτώσει κιόλας. Η μικρή Πούς με το σαγόνι της ακουμπισμένο στη κλειστή γροθιά της, περνούσε την ώρα της μετρώντας απ' το παράθυρο της σοφίτας τ' αστέρια.

—Έ, Πούς, όνειρεύεσαι;

Η μικρή τινάχθηκε, σηκώθηκε και πλησίασε τη μητέρα της.

—Θα δώσης το μπιμπερόν στον Πιερρό, της είπε έκείνη. Θα βάλης τη σούπα στη φωτιά και τα πιάτα στο τραπέζι.

—Ναι, μαμά!...

Η μητέρα φορούσε τωρα τα τουπμένα παπούτσια της.

—"Ακου, μαμά... της είπε δειλά το κοριτσάκι. Το τυρί που ψώνισα απ' το μπακάλη ήταν τυλιγμένο μ' ένα χαρτί, που είχε πάνω του μια όμορφη κυρία... Ξέρεις πόσο σούμοιαζε; Μόνο που αυτή ήταν καλοχτενισμένη! Γιατί εσύ δεν χτενίζεσαι μαμάκα;

—Δεν έχω καιρό!

—Έπειτα... αυτή είχε κοκκινάδι στα χείλια! Γιατί δεν βάζεις κι' εσύ;

Η μητέρα της νέλασε νευρικά κι' απάντησε:

—Δεν έχω λεφτά για τέτοια πράγματα! Ο πατέρας σου προτιμάει να τα πίνη στην ταβέρνα!

Η Πούς έσκυψε το κεφάλι της και θυθίστηκε σε σκέψεις θλιβερές... Η πόρτα πούκλεισε με όρμή την ξανάφερε στην πραγματικότητα. Η μητέρα της είχε φύγει.

Η μικρούλα έρριξε μιά ματιά γεμάτη άγωνία στο κοιμισμένο μωρό, τον αδελφούλη της. Άνοιξε αναστενάζοντας τη λάμπα του πετρελαίου, την άκουμπησε στο τραπέζι, έσκυψε πάνω απ' τον Πιερρό κι' άφισε επιτέλους να ξεχυθούν τα δάκρυά της.

Δεν μπορούσε βέβαια αυτή, ένα κοριτσάκι 9 χρονών, να κρίνη τους γονείς της. Μα η ζωή ήταν αληθινά πολύ κακή!... Η μαμά της, η τόσο χαριτωμένη άλλοτε δεν γελούσε πιά ποτέ. Ο πατέρας της δεν έπαιρνε πιά στα γόνατα του τα παιδιά του, κι' όταν τύχαινε να βρίσκεται στο σπίτι, χτυπούσε τις γροθιές του στο τραπέζι. Μα τις περισσότερες βροδυές έμενε στην ταβέρνα και γύριζε τη νύχτα.

Κι' η μαμά πάλι έφευγε, ώρες ώρες έλειπε ο μπαμπάς. "Ήξερε η Πούς που πήγαινε: Στο βάθος της αύλης, στο εργαστήριο ένος κυρίου που διώρθωνε τους σωλήνες του νερού. Κι' η μικρούλα ένοιωθε ότι ρίστα πώς δεν ήταν καλό αυτό!... Θάθελε τόσο νάξε μιά μαμά κι' έγα μπαμπά που να κουβεντιάζουν πουκα το βράδυ, κοντά στο παράθυρο και να βγαίνουν περίπατο την Κυριακή με τα παιδιά τους!...

Θάθελε άκόμα νά πηναίνη στό σχολειο. Μά η μαμά δεν τό θέλει πιά. Λέει πώς είνε περιττό και πώς πρέπει να φυλάη η Πούς τον Πιερρό, όταν λείπη αυτή...

Τό μωρό ξύπνησε. Η Πούς τού έτοιμάζει γρήγορα το μπιμπερόν του. Μόλις όμως ο Πιερρό άρχισε νά πίνη το γάλα του ένα βαρύ θήμα στή σκάλα κάνει τη μικρούλα ν' ανασκιρτήση. Κορεται η αναπνοή της, τεντώνει τ' αυτί της, ζητρελλαμένη. Άκούει το κλειδί πού παίζει κρυφτούλι με την κλειδαρότρυπα... έπειτα μιά βλαστήμια και το τρίξιμο της κλειδαριάς πού άνοιγει... Ένας ψηλός άντρας παρουσιάζεται στην πόρτα. Δεν στέκεται καλά στα πόδια του. Σταματάει λίγο στο κατώφλι και κυττάζει τα δυό παιδιά.

Η καυμένη η Πούς είνε κατάχλωμη. Προσπαθεί όμως νά χαμογελάση.

—Καλησπέρα, μπαμπά! φωνάζει. Κύτταξε τι φρόνιμος πού είνε ο Πιερρό μας!...

Η φωνή της είνε τρεμουλιαστή. Ο πατέρας κλείνει την πόρτα και την πλησιάζει.

—Δέν έπηνες στό σχολειο; τη ρωτάει μ' άπορία.

—"Ο... όχι... μπαμπά!

—Κι' η μαμά σου; Δέν είν' έδω;

—"Οχι μπαμπά! Μά θαρθή όπου και νάνε. Πάει στην κυρα-Κολέν, γιά νά βάλη βεντούζες στην κόρη της τη Μαρί, που κρυολόγησε!

Η μικρούλα είνε τώρα κατακόκκινη και δακρυσμένη. Κάθεται σ' ένα σκαμνί, γιατί τρέμουν τα πόδια της. Πρέπει νά κερδίση ώρα μέ κάθε τρόπο! Ο μπαμπάς θά κοιμηθή άσφαλώς, και τότε αυτή θά τρέξη νά βρη τη μαμά... Μά γιατί γύρισε ενωρίτερα σήμερα ο μπαμπάς;

Τώρα κλαίει ο Πιερρό! Η Πούς τρέχει κοντά του.

—Μά... τί κάνει τόση ώρα η μητέρα σου;

—Θαρθή, μπαμπά θαρθή! Θέλεις νά σού δώσω τη σούπα σου;

—Όχι, δέν πεινάω. Θά πάω στην κυρα-Κολέν νά τη βρω.

Η Πούς πετιέται και τρέχει κοντά στον πατέρα της πού διευθύνεται κι' όλας προς την πόρτα.

—Κράτησε λίγο τον Πιερρό μπαμπά! Θέλω νά κλείσω τό παράθυρο.

Άφού άφισε το μωρό στην άγκαλιά του άσπτισμένου πατέρα της ορμάει προς το παράθυρο και, μέ μιά άπότομη κίνηση, κτυπάει μ' όλη της τη δύναμη το τζάμι, το σπάζει μέ τη γροθιά της!

—Μαμά!... Μαμά! φωνάζει μέ τρεμουλιαστή φωνή... "Ο μπαμπά, δέν ξέρω πώς έγινε αυτό!... Έσπασα το τζάμι... κι' έκρυψα το χέρι μου!

Ο πατέρας έχει άφισει κι' όλας τον Πιερρό στην κούνια του κι' έχει ξεμεθύσει άπότομα. Πιάνει το πληγωμένο χεράκι και το δουτάει σέ μιά λεκάνη μέ νερό...

—Καύμένη μου μικρούλα! μουρμουρίζει χαϊδεύοντας το μάγουλο της Πούς.

Σέ λίγες στιγμές άκούγεται ένα τρελλό τρεξιμο στη σκάλα. Και μπαίνει η μαμά άνασαλλιασμένη. Πρίν λιποθυμήση, η Πούς της μουρμουρίζει:

—Είνε καλλίτερα η Μαρί μαμά; Της έβαλες βεντούζες;...

★

Όταν συνέρχεται η Πούς βρίσκεται στο κρεββατάκι της. Δυό πρόσωπα είνε σκυμμένα πάνω της, κοντά-κοντά Τ' αγκαλιάζει και το δυο μαζί και τα γεμίζει φιλιά.

—Πώς είσαι μικρούλα μου;

—Καλά μπαμπά! Μά γι' αδέξια που είμαι! Δέν άξιζα για τίποτε!...

Η μαμά άρχιζει νά κλαίη... Ο μπαμπάς κάνει το γυρο του κρεββατιού και την άγκαλιάζει. Η Πούς είνε τόσο εύτυχισμένη που της έρχεται νά κλάψη κι' αυτή.

—Θά γυρίσης κι' αύριο νωρίς μπαμπά; μουρμουρίζει.

—Ναί, άλλά θαρρήτε κι' οι τρείς νά με πάρτε άπ' το έργοστάσιο.

—Τί ώραία! Κι' έπειτα θά πάμε όλοι περίπατο... Ξέρεις όμως μαμά, θά βάλης κοκκινάδι στα χείλια σου! Θέλω νά γίνης όμορφη σάν την κυρία της εικόνας...

Σέ λίγο, η Πούς άποκοιμιέται καμογελώντας, ένω η μητέρα της σκυμμένη πάνω της τη φιλεί τρυφερά. Κι' η μικρούλα, σάν μέσα σέ όνειρο νομίζει πώς την άκούει νά της μουρμουρίζη σιγά, πολύ σιγά:

—Συχώρεσέ με!...

Μά θάνε όνειρο δίχως άλλο γιατί οι γονείς δέν ζητούν ποτε άπ' τα παιδιά τους νά τούς συχωρέσουν! Κι' έπειτα, γιατί θά της ζητούσε συγγνώμην η μαμά της;...

ΥΒΕΤ ΑΜΠΕΡΟΝ

Η ΜΠΟΥ. ΑΔΑ στην 'Αμερική

Τά νέα δημόσια πλυντήρια

"Ολοι μας έχουμε ύποστή τήν άναστάτωσι πού δημιουργεί σ' ένα σπίτι η «μέρα της πλύσης». Άπό βραδύς, η νοικοκυρά τριγυρίζει στα δωμάτια, στην άποθήκη, στην κουζίνα, ψάχνοντας ν' άνακαλύψη δ,τι άπλυτο ύπάρχει γιά νά το βάλη κατά μέρος «γιά την πλύσι».

Την ώρα του δείπνου, δέν ύπάρχουν πετσέτες στο τραπέζι, όταν σηκώνεσαι δέν ύπάρχουν προσόψια όταν θέλης νά ντυθής δέν ύπάρχουν άσπρόρουχα, το βράδυ πού πάς νά κοιμηθής δέν βρίσκεις πυτζάμες.

Δέν έχεις χορτάσει καλά-καλά τον ύπνο και τινάζεσαι άπάνω άπό το κουδούνι της έξώπορτας. Είνε η πλύστρα, πού έρχεται, νύχτα άκόμα, γιά νά «βάλη μπουγάδα».

Άπό τη στιγμή έκείνη, δέν ύπάρχει πιά θέσις γιά τον άντρα μέσα στο σπίτι. Τά νερά τρέχουν, το τζάκι καπνίζει, τρεχάματα φωνές, πήγαινε-έλα. Άναγκάζεσαι νά ένκαταλείψης το σπίτι σου γιά νά γλυτώσης.

Άπελπισία δηλαδή!

Νά τώρα και μιά «μέρα πλύσης» στην Άμερική. Η νοικοκυρά ψάχνει, βέβαια, κι' έκεί γιά τα άπλυτα, όπως κάνει η Εύρωπαία. Μέ μιά μικρή μόνο διαφορά: στην Άμερική, η δουλειά αυτή δέν γίνεται άπό βραδύς άλλά το πρωί, όταν ο «κύριος» έχει φύγει πιά άπό το σπίτι γιά το γραφείο του.

"Επειτα η κυρία άφού έτοιμάση τον μπόγο της, άνεβαίνει στο αυτοκίνητό της. ("Ολες οί 'Αμερικάνες έχουν αυτοκίνητο).

Ποΰ πάει; 'Απλούστατα: «στην πλύσι». Είνε σέ 5, ή 10, ή 15 χιλιόμετρα — ή άπόστασι έχει δέν παίζει κανένα ρόλο — ένα μεγάλο κτίριο μέ μιά τεράστια-αίθουσα πεντακάθαρη και ήλιόλουστη, όπου σαράντα αυτόματες πλυστικές μηχανές είνε άραδιασμένες κατά μήκος τού τοίχου.

Η κυρία φτάνει μέ το μπόγο τα άπλυτα. Τον ζυγίζουν, γιατί κάθε πλυστική μηχανή παίρνει 5 κιλά. "Αν λοιπόν η κυρία έχη είκοσι κιλών άπλυτα, θά χρησιμοποιήση τέσσερες μηχανές. Θά πληρώση 25 σέντσια (1.250 δρχ.) γιά κάθε μηχανή και θά φύγη.

Σέ δυό ώρες, η «μπουγάδα» της είνε έτοιμη, πλυμένη, (μέ δικό της σαπούνι, η μέ σαπούνι της έπιχειρήσεως η τιμή είνε η ίδια) διπλωμένη και... στεγνωμένη άν θέλη, όπότε θά πληρώση άλλα 10 σέντς.

Η κυρία λοιπόν είνε έλεύθερη νά πάη όπου θέλει, γιά νά κάνη τά ψώνια της η γιά νά φτιάξη τα μαλλιά της μπορεί νά ξαναγυρίση νά πάρη τα πλυμένα της η νά τηλεφωνήση νά της τα στείλουν στο σπίτι (άλλα δέκα σέντς γιά κάθε 5 κιλά).

Το βράδυ, η κυρία είνε φρέσκη και ξεκούραστη, κι' ο κύριος δέν έπήρε κάν μυρωδιά πώς ήτανε «μέρα πλύσης».

Τώρα, θά ρωτήσετε: Αύτό συμβαίνει παντού, σ' όλη την 'Αμερική; "Οχι. Είνε δυό μήνες μόνο πού έπινοήθηκε αύτη η μέθοδος. Μόνο τρία-τέσσερα άπ' αύτα τα μηχανικά αύτόματα πλυντήρια ύπάρχουν στα περίχωρα της Ν. Υόρκης. Άλλα ξεφυτρώνουν σάν τα μανιτάρια μετά τη βροχή.

Μπορείτε έπισης να ρωτήσετε: Άφού ύπάρχουν αύτόματες μηχανές πλύσης, γιατί δέν τις έγκαθιστούν στα σπίτια τους; Γιά δυό λόγους: Πρώτον γιατί οί μηχανές αύτές δέν βρίσκονται εύκολα στο έμπόριο. Δεύτερον γιατί στοιχίζουν άκριβά. Ο καθένας μπορεί νά διαθέση ένα η δυό δολλάρια το μήνα γιά τη μπουγάδα του. Άλλ' είνε κάπως δύσκολο νά διαθέση κανείς μέ μιάς τριακόσια δολλάρια γιά νά πάρη μιά μηχανή...

"

Μιά πωλήτρια διατρέχει 20 χιλιέμ. την ήμέρα

Το άμερικανικό «Ψυχολογικό Ινστιτούτο έργασίας» έπενόησε ένα είδος μετρητού γιά τη μέτρησι των βημάτων που κανουν οί έργαζόμενοι όρθιοι.

Το ρεκόρ φαίνεται, λοιπόν ότι το κατέχουν οί πωλήτριες των μεγάλων καταστημάτων, πού κάνουν 2700 - 5000 βήματα σέ μιά ώρα. Αύτο σημαίνει ότι έπειτα άπό άκτώρη έργασία έχουν διατρέξει μιάν άπόστασι είκοσι τουλάχιστον χιλιομέτρων.

Οί νοικοκυρές οί κουμωτίριες και οί μαγείρισσες κάνουν περί τα 1500 βήματα την ώρα.

Τέλος ένας βοηθός έπιστημονικού έργαστηριου κάνει 564 - 1146 βήματα την ώρα.

Ο "Ασσος, σπαθί"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο έπιθεωρητής Μοννό, τοΰ 10ου διαμερίσματος τοΰ Σκουάνα βρίσκεται σέ μεγάλη άμηχανία έξ άφορμής ένός έγκλήματος πού διεπράχθη στην περιφέρειά του. Μιά μητέρα η κυρία Δαντών, βρίσκεται δολοφονημένη μαζί μέ τα δυό παιδάκια της μέσα στο σπίτι της. Και τα τρία θύματα είνε χτυπημένα μέ σπιλέτο στο λαιμό. Ο έπιθεωρητής άνακαλύπτει στο τραπέζι της την έπιστολή κάποιου άνθρώπου, πού ύπογράφεται μέ τις λέξεις ("Ασσος Σπαθί) και πού της ζητάει μέ άπειλητικό τρόπο νά τοΰ στείλη άμέσως χρήματα στο διαμέρισμα 415 τοΰ ("Παλάς Ότέλ»). Στο διαμέρισμα αύτο περίεργα γεγονότα έχουν άρχισει νά ξετυλίγωνται άπό το μεσημέρι της προηγουμένης ήμέρας. Κατά τις τρεις δύο άνθρωποι μπαίνουν ξαφνικά μέσα στο διαμέρισμα 415, όπου μένει ο πάμπλουτος Ροδόλφος Κέσσελμπαχ ο άποκαλούμενος «βασιλεύς των άδαμάντων», άφοΰ προτήτερα δένουν και φιμώνουν τον γραμματέα του Κάρολο και τον ύπηρέτη του "Εντουαρντ. Ο ένας άπό τους δύο κακοποιούς έμφανίζεται ώς ο άόλλητος 'Αριμάν ο άρχηγός της συμμορίας τοΰ «'Ασσου Σπαθί». Ο Κέσσελμπαχ, ύποκύπτοντας στην άπειλή τους, ότι θά τον σκοτώσουν τους άποκαλύπτει τή συνθηματική λέξη μέ την όποίαν άνοίγει το ίδιαίτερο χρηματοκιβώτιό του στο «Κρεντί Λυοναί». Ο βοηθός τοΰ 'Αριμάν Μάρκος τρέχει άμέσως έκεί και σέ λίγο τηλεφωνεί στον άρχηγό του τό άποτέλεσμα της έρεύνης του στο χρηματοκιβώτιο. Μέσα σ' αύτο βρίκε μιά κασσετίνα όπου ήταν κρυμμένο ένα χαρτάκι. Σέ αύτο περιείχοντο λεπτομέρειες τών χαρακτηριστικών ένός γνωστοΰ κακοποιοΰ μέ το όνομα Πέτρος ο δούξ και ή λέξις «ΚΑΠΟΟΝ». Ο Κέσσελμπαχ άρνείται νά πη στον 'Αριμάν τί σημαίνει αύτη η λέξις ούτε τί τον κάνει ν' άνοξητή μέ τόση έπιμονή τον Πέτρο. Στο τέλος ο άρχηγός τοΰ («'Ασσου Σπαθί») τοΰ βυθίζει ένα στιλέτο στην καρδιά. Το άλλο πρωί μετά την άνακάλυψι τοΰ έγκλήματος, ένας ύπηρέτης έξομολογείται στον διευθυντή της άστυνομίας ότι είχε βρή τής προηγουμένη ήμέρα σ' ένα παρακείμενο δωμάτιο μιά σιγαροθήκη μέ ένα μονόγραμμα μέ τα γράμματα Λ και Μ κι ότι την είχε κρύψει στο δωμάτιό του. Τρέχει άμέσως έκεί γιά νά την φέρη άλλά σέ λίγο τον βρίσκουν νεκρό. Την ίδια στιγμή έξαφανίζεται έπισης και ο γραμματέας τοΰ Κέσσελμπαχ Κάρολος πού είχε άφίσει νά φανή ότι έννώριζε τον ίδιοκτήτη αύτης της σιγαροθήκης. Λίγη ώρα άργότερα βρίσκεται κι' αύτος νεκρός σ' ένα διάδρομο του πρώτου πατώματος. Κατά την ίδια έποχή, η προσοχή τών κατοίκων της Βιλλενέβ έχει συγκεντρωθή στους μυστηριώδεις ένοίκους μιάς άπόμερης βίλλας. Είνε ένας πατέρας και μιά κόρη. Η "Ολγα ζητάει νά μάθη άπ' τον πατέρα της, τό στρατηγό Κορίνσκυ, τί άπόγινε ο άγαπημένος της Στέργιος πού ήταν Ρώσσος άξιωματικός και το παιδί πού άπόκτησε άπ' αύτον. Δέν παίρνει όμως καμμιά άπάντησι. Μετά την άνακώρησι τοΰ στρατηγοΰ κάνει τις ίδιες έρωτήσεις σ' ένα ύπηρέτη τον Αλέξη, άπειλώντας τον ότι σέ περίπτωσι άρνήσεως θά τον σκοτώση. Έκείνη τη στιγμή άκούγονται τα βήματα τοΰ στρατηγοΰ πίσω άπό την πόρτα.

4ον

— Τί θέλετε;

— Τί έχεις; ρώτησε ο στρατηγός. Γιατί φώναξες πρό όλίγου;

— Κοιμώμουν και έπαθα έφιάλτη, άπάντησε η "Ολγα.

—"Α! έκαμε ο Κορίνσκυ.

Τα χέρια του έπαιξαν τώρα μέ το κλειδί της πόρτας πού βρισκότανε άπό το έξω μέρος. "Ηθελε μήτως νά την άνοίξη;

— Νόμισα πώς δέν ήσουν μόνη, είπε σέ λίγο.

— Και μέ ποιον θέλετε νά ήμουν, πατέρα; άπάντησε η "Ολγα.

— Καλά, καλά είπεν ο στρατηγός.

Και άπομακρύνθηκε άργά.

Σέ λίγο η "Ολγα και ο 'Αλέξης τον άκουσαν νά κλείνη την πόρτα τοΰ δωματίου του.

Πέρασαν άρκετά λεπτά σιωπής. Η "Ολγα την διέκοψε πρώτη λέγοντας στον 'Αλέξη:

— Τώρα μπορείς νά μιλήσης. Τί άπόγινε το παιδί μου, πού μοΰ το πήραν άπό τα χέρια μου πριν άπό ένα χρόνο;

Ο 'Αλέξης φαινόταν στενοχωρημένος.

— Δέν είνε ένας χρόνος, άλλα πέντε, κυρία, άπάντησε.

— Πέντε χρόνια!

Ο ύπηρέτης κούνησε θλιβερά το κεφάλι.

Πραγματικά, είχαν περάσει πέντε χρόνια άπό τη στιγμή, πού έπήραν άπό τη δυστυχισμένη "Ολγα το παιδί της.

Η νεαρή γυναίκα είχε χάσει το λογικό της σ' αύτο το διάστημα και χρειάσθηκαν μεγάλες φροντίδες γιά νά τη άνακτήση. Ο στρατηγός Κορίνσκυ την είχε κλείσει σέ μιά φροενολογική κλινική κι' όταν βεβαιώθηκε ότι η κατάστασίς της είχε βελτιωθή, την πήρε άπό κεί και την έφερε στη μικρή έπαυλη της Βιλλενέβ.

Η "Ολγα δέν θυμόταν τίποτε άπό τα χρόνια αύτά πού είχε περάσει μέσα στην κλινική. Κι' η σκέψις της γύριζε πάντα στον Σέργιο και το παιδί της, σάν νά είχε χάσει και τον ένα και το άλλο μόλις χθές.

— Κάποιο λάθος θά κάνης, 'Αλέξη, είπε, άμφιβάλλοντας γιά τη μνήμη τοΰ ύπηρέτου. 'Αλλά δέν μοΰ άπάντησες γιά το παιδί μου...

— Το παιδί σας ζή, κυρία. Η φωνή τοΰ ύπηρέτου είχε γίνει ύπόκωφη. "Ηταν φανερό ότι δίσταζε νά προχωρήση. Ξαφνικά είπε:

—"Εχετε άπόλυτη πεποίθησι ότι είσαστε κόρη τοΰ στρατηγοΰ, κυρία;

Ούτε κεραυνός άν έπεφτε στα πόδια της "Ολγας δέν θά δειχνε τόση συγκίνησι και τόση ταραχή.

— Γιατί μοΰ κάνεις αύτη την ερώτησι; ψιθύρισε σαστισμένη.

— Συχωρέστε με, κυρία, άπάντησε ο 'Αλέξης. 'Αλλά θά ήθελα νά σάς ρωτήσω άν διατηρήτε στη μνήμη σας άναμνήσεις άπό την παιδική σας ήλικία...

—Φυσικά, διατηρώ. Ο στρατηγός μέ έλεγε πάντα κόρη του.

— Και γιά τη μητέρα σας; Δέν μάθατε ποτέ τίποτε γι' αύτήν;

— Το μόνο πού ξέρω, άπάντησε η "Ολγα είνε ότι η μητέρα μου πέθανε όταν μέ έφερε στον κόσμο.

Ο 'Αλέξης άγωνιζόταν γιά νά κατανικήση κάποιο τελευταίο δισταμό.

—"Αν σάς κάνω αύτες τις ερωτήσεις, κυρία, είπε, είνε γιατί έγω πάσει την άπόφασι νά πάψω νά είμαι σκέτο μέλλον συνένοχος τοΰ στρατηγοΰ.

— Δέν καταλαβαίνω τίποτε, 'Αλέξη. Εξηγήσου, λοιπόν...

— Όλα όσα θά μπορούσα νά σάς πώ, τα έχω γράψει άπάντησε ο 'Αλέξης. Υπάρχουν μερικά πράγματα, πού είμαι βέβαιος ότι ποτέ δέν θά βρίσκα τό θάρρος νά σάς πώ... Γι' αύτό, προτίμησα νά τα γράψω... "Εχω, άλλωστε, το προαίσθημα ότι ο στρατηγός θά θελήση ν' άπαλλαγή άπό μένα μιά μέρα... Αύτη είνε η μοίρα μου... Ξέρω. Βλέπετε, πολλά άπό τα μυστικά του... Λοιπόν, άν μοΰ συμβή κανένα άτύχημα, θά πρέπει νά βρήτε αύτα τα χειρόγραφα και νά τα διαβάσετε... Τα έκλεισα μέσα σ' ένα δοχείο πού το έβαψα μέσα στη γή, στη ρίζα τοΰ πέμπτου δένδρου πρός τα άριστερά της μεγάλης δενδροστοιχίας...

— Σ' εύχαριστώ, 'Αλέξη. Πές μου, δμως τώρα τί άπόγινε το παιδί μου.

— Ο στρατηγός το είχεν έμπιστευθή σέ μένα. Τρείς μέρες μετά τη γέννησί του συνύδευσα την παραμάνα πού το βύζαινε ώς το Παρίσι... Έκεί, το παρέδωκα στο Βρεφοκομείο, σύμφωνα μέ την έντολή πού είχα.

—"Α, Θεέ μου! ψιθύρισε η νεαρή γυναίκα. "Εχεις τούλάχιστον κανένα σημείον άναγνωρίσεως;

—Ο στρατηγός μοΰ το είχε άπαγορεύσει. 'Αλλά δέν συμμορφώθηκα μέ τη διαταγή... Στα χειρόγραφα, γιά τα όποία σάς μίλησα, θά βρήτε το μέσον νά το άναγνωρίσετε... Τώρα είνε καιρός νά φεύγω. Χαίρετε, κυρία... Ο Θεός άς σάς βοηθήση!

Λέγοντας αύτά διευθύνθηκε πρός την πόρτα.

'Αλλά είδε τότε πώς ήταν κλειδωμένη άπ' έξω.

"Ηταν φανερό πώς ο Κορίνσκυ είχε γυρίσει το κλειδί όταν έτρεξε άκούγοντας τη φωνή της "Ολγας. Είχε ύποπτευθή, λοιπόν, την παρουσία τοΰ 'Αλέξη μέσα στο δωμάτιο;

— Είμαι γαμένος, ψιθύρισε ο δυστυχισμένος.

Διευθύνθηκε κατόπιν πρός το παράθυρο και το άνοιξε.

— Χαίρετε, κυρία και ο Θεός άς είνε μαζί σας! είπε και πάλι.

Και, γωρίς νά διστάση πήδησε στο κενόν, μ' όλο πού το βρίσκε παράθυρο θάπρεπε νά βρίσκεται σέ ύψος έξη ή έπτά μέτων άπό το έδαφος.

Η "Ολγα άκουσε σέ λίγο μερικά βήματα πού άπομακρυνόταν.

"Επεσε τότε στά γόνατα και

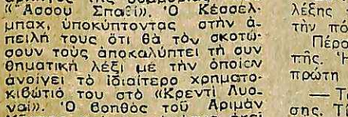

Μικρές Ιστορίες

'Από χέρι σέ χέρι

Ο πελάτης ένός άθηναικοΰ ξενοδοχείου φωνάζει ένα πρωί τον ύπηρέτη και τοΰ λέει:

— Δώσε σέ παρακαλώ το παποΰτσι μου στον άπέναντι παπουτσή. Έχει σκιοτή λινάκι άπό ένα καρφί και θέλει ράψιμο.

— Αμέσως, κύριε, άπαντά ο ύπηρέτης.

Σέ μιά ώρα το παιδί τοΰ παπουτσή λέει στο θυρωρό τοΰ ξενοδοχείου:

— Νά το παποΰτσι... ράφτηκε... κοστίζει δυό χιλιάδες δραχμές.

Το θυρωρός πληρώνει κι' έπειτα πηγαίνει το παποΰτσι στον ύπηρέτη.

— Νά το παποΰτσι τοΰ λέει, το έφερε το παιδί. Τοΰ έδωσα τρείς χιλιάδες.

Ο ύπηρέτης παίρνει το παποΰτσι και το δίνει στην καμαριέρα.

— Δώσε μου πέντε χιλιάδες, της λέει. Τόσο πλήρωσα γιά το ράψιμο τοΰ παπουτσιοΰ.

Η καμαριέρα παίρνει το παποΰτσι και το φέρνει στον πελάτη τοΰ ξενοδοχείου.

— Νά κύριε το παποΰτσι. Το ράψανε πολύ τεχνικά. Το ράψιμό του στοιχίζει έφτά χιλιάδες.

Ο ξένος πληρώνει άγογγύστως.

Σέ λίγη ώρα περνώντας άπ' τον παπουτσή τον ρωτάει άπό περιέργεια:

— Πόσο στοίχισε το ράψιμο τοΰ παπουτσιοΰ μου;

— Τίποτε, κύριε, τοΰ άπαντά ο παπουτσής τίποτε... Δέν ήταν δά και σπουδαία δουλειά!

τὰ μάτια της ἐπλημμύρισαν δάκρυα.

— Θεέ μου, ψιθύρισε ἀνάμεσα στὸς λυγμούς της. Βοήθησέ με νὰ βρῶ τὸ παιδί μου καὶ τὸ Σέργιο.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ πατέρας της μπῆκε στὸ δωμάτιο.

— Ὁ Ἀλέξης ἔφυγε τὸ πρωΐ, τῆς εἶπε μὲ ψυχρὸ ὕφος. Τὸν ἔστειλα πίσω στὴ Βαρσοβία. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν μᾶς χρειαζόταν πιὰ ἐδῶ.

Ἡ Ὄλγα κύτταξε τρομαγμένη τὸν πατέρα της καὶ μιὰ σκέψις πέρασε ἀμέσως ἀπὸ τὸ μυαλό της:

«Τὸν σκότωσε!»

Αὐτοὶ ἦσαν οἱ μυστηριώδεις ξένοικοι τῆς μοναχικῆς ἐπαύλεως τῆς Βιλλενέφ.

Ἀλλ' ὰς ξαναγυρίσωμε στὸ Παρίσι, ὅπου, στὸ ἀναμεταξύ, νέα γεγονότα εἶχαν διαδραματισθῆ.

Μιὰ ἀπροσδόκητη σύλληψις

— Αὔγουστε, ἂς περάση ὁ κύριος Λενορμάν.

Μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως Βαλανκλαί, βρίσκονταν ἐπίσης ὁ ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας Ντελὸμ καὶ ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς Τεστάρ.

— Ἀγαπητέ μου Λενορμάν, εἶπεν ὁ πρωθυπουργός, θὰ μαντεύετε ἀσφαλῶς γιὰ ποιό λόγο σᾶς κάλεσα ἐδῶ...

— Ἐννοεῖτε μήπως τὴν ὑπόθεσι Κέσσελμπαχ, κύριε πρόεδρε;

— Ἀκριβῶς.

Ἡ τριπλὴ σφαγὴ τοῦ «Παλὰς Ὀτέλ», ἡ δολοφονία τῆς κυρίας Δαντὼν καὶ τῶν παιδιῶν της, καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς φίλης τοῦ μασκησίου Ὀλιβιὲ εἶχαν ἀναστατώσει τὴν κοινὴ γνώμη στὸ Παρίσι, ποὺ ζητοῦσε ἐπιτακτικὰ τὴν σύλληψι καὶ τὴν τιμωρία τοῦ δολοφόνου καὶ τῶν συνενόχων του.

Στὴν ἀντίληψι ὅλων, ὁ δράστης αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀριμὰν τὸν ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας τοῦ «Ἄσσου Σπαθί».

Ἀπὸ τέσσερα περίπου χρόνια, κανεὶς δὲν εἶχεν ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Πίστευαν ὅτι ὁ Ἀριμὰν εἶχε ἐξαφανισθῆ παίρνοντας μαζί του καὶ τὸ πτῶμα μιᾶς γυναίκας, ποὺ τὴν εἶχε σκοτώσει, ὅπως εἶδε, ὅτι κινδύνευε νὰ συλληφθῆ.

Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε ὅμως, νὰ πῆ ἂν αὐτὴ ἡ ἐκδοχὴ ἀνταποκρινόταν ἢ ὄχι στὴν ἀλήθεια. Τὸ βέβαιο ἦταν ὅτι, κατὰ τὰ τέσσερα αὐτὰ χρόνια, ὁ Ἀριμὰν, δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς.

Καὶ νά που ξαφνικά, ἔκανε καὶ πάλι τὴν ἐμφάνισί του καί, μάλιστα, μ' ἕναν τρόπο τόσο ἀνατριχιαστικό.

— Ἀγαπητέ μου Λενορμάν, συνέχισε ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως, ἡ ἐκ νέου ἐμφάνισις τοῦ Ἀριμὰν στὴ σκηνὴ ἔχει ἀναστατώσει τὴν κοινὴ γνώμη καὶ δὲν πρέπει νὰ σοῦ κρύψω ὅτι ὁ ἀντίκτυπος εἶνε τόσο μεγάλος, ποὺ ἀρχίζει νὰ κλονίζεται καὶ αὐτὴ ἡ θέσις τῆς κυβερνήσεως. Εἶνε ἀνάγκη, λοιπόν, νὰ τεθῆ τέρμα σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι.

— Τί ἐπιθυμεῖτε ἀπὸ μένα, κύριε πρόεδρε;

— Ὦ! Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἁπλό!... Ζητᾶμε πρῶτα, πρῶτα τὴν σύλληψι τοῦ Ἀριμὰν καὶ κατόπιν τὸ κεφάλι του...

— Μπορῶ νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ, ἀργὰ ἢ σύντομα, τὴ σύλληψι τοῦ Ἀριμάν, ὄχι ὅμως καὶ τὸ κεφάλι του, ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας.

— Πῶς; Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι τὸ κεφάλι του θὰ πέση κάτω ἀπὸ τὸ λεπίδι τῆς λαιμητόμου, ὅταν συλληφθῆ.

— Ὄχι, κύριε πρόεδρε. Ὁ Ἀριμὰν θὰ καταδικασθῆ ἀσφαλῶς σὲ πολυετῆ εἱρκτὴ ἢ τὸ πιθανώτερον σὲ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα, ἀλλὰ δὲν θ' ἀποκεφαλισθῆ. Γιατὶ δὲν ἐσκότωσε!

— Δὲν ἐσκότωσε; Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα;

— Δὲν εἶνε ἔργον τοῦ Ἀριμάν!

Οἱ τρεῖς ἄνθρωποι κύτταξαν κατάπληκτοι τὸν Λενορμάν. Μήπως ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας εἶχεν ἀρχίσει νὰ παραλογίζεται;

Ὁ τελευταῖος ἄφισε νὰ περάσῃ ἡ κατάπληξίς τους καὶ κατόπιν εἶπε:

— Πρῶτα - πρῶτα ἡ λογικὴ λέει ὅτι ὁ Ἀριμὰν δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ σκοτώσῃ, ἀφοῦ ὁ σκοπός του, δηλαδὴ ἡ κλοπή, εἶχε πραγματοποιηθῆ. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ὅμως, ὑπάρχουν καὶ ἀποδείξεις ὅτι ὁ Ἀριμὰν δὲν εἶνε δράστης τῶν ἐγκλημάτων τοῦ «Παλὰς Ὀτέλ». Τὰ ροῦχα ποὺ βρέθηκαν τυλιγμένα σὲ δέμα καὶ ποὺ πρέπει ν' ἀνήκουν στὸ δολοφόνο δὲν ἀνταποκρίνονται στὸ ἀνάστημα τοῦ Ἀριμάν.

— Τὸν γνωρίζετε, λοιπόν, Λενορμάν;

— Ἐγὼ ὄχι. Ἀλλ' ὁ ἐπιθεωρητὴς Γκουρὲλ καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ Κέσσελμπαχ Ἐντουαρντ τὸν εἶδαν. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶδαν λοιπὸν δὲν εἶνε ὁ ἴδιος μ' ἐκεῖνον ποὺ συνάντησε ἡ καμαριέρα στὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας καὶ ποὺ κρατοῦσε τὸν Κάρολο ἀπὸ τὸ χέρι.

— Πολὺ περίεργα αὐτὰ ποὺ μᾶς λέτε Λενορμάν, εἶπεν ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως. Κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ ἐξηγηθῆτε καλύτερα.

— Θὰ σᾶς πῶ, κύριε πρόεδρε, πῶς φαντάζομαι ὅτι πρέπει νὰ ἐξελίχθηκαν τὰ γεγονότα ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας. Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα τῆς 16ης Ἀπριλίου, ἕνα ἄτομο ὁ Ἀριμάν, μπῆκε στὸν κοιτῶνα τοῦ Κέσσελμπαχ. Συνοδευόταν καὶ ἀπὸ ἕνα συνένοχό του ὀνόματι Μᾶρκο. Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔδεσαν τὸν Ἐντουαρντ καὶ τὸ Κάρολο, τὸ θαλαμηπόλο καὶ τὸ γραμματέα τοῦ ἑκατομμυριούχου καὶ κατόπιν τὸν ἴδιο. Ὁ σκοπὸς τους δὲν ἦταν νὰ τὸν κλέψουν ἢ δὲν ἦταν μόνον αὐτός. Ζητοῦσαν κυρίως μιὰ θήκη ἀπὸ μαροκινὸ δέρμα καὶ μιὰ κασσετίνα ἀπὸ ἔβενο. Τὴν πρώτη δὲν τὴν βρῆκαν. Τὴν δεύτερη τὴν πῆραν στὴν κατοχή τους, γάοις σ' ἕνα πολὺ ἔξυπνο καὶ τολμηρὸ στρατήγημα. Δὲν ἔξερω ἀκριβῶς μὲ ποιό τρόπο, ἀλλ' εἶνε βέβαιο ὅτι ὁ Ἀριμὰν κατώρθωσε νὰ μάθη ἀπὸ τὸν Κεσσελμπὰχ τὴ μυστικὴ λέξι ποὺ ἄνοιγε τὸ γραμματοκιβώτιό του στὸ «Κρεντὶ Λυονναί». Ὁ Μάρκος ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὸ «Παλὰς Ὀτέλ» καὶ ἔτρεξε νὰ βρῆ ἕνα κάποιον Ζεραμίν ποὺ ἔμοιαζε ἀρκετὰ μὲ τὸν Κέσσελμπαν. Μιὰ ἔξυπνη μεταμφίεσις συμπλήρωσε τὰ ὑπόλοιπα. Ὁ Ζεραμὶν ἐμφανίσθηκε στὴν Τράπεζα ὡς Κέσσελμπαν καὶ πῆρε ἀπὸ τὸ γραμματοκιβώτιο τὴν κασσετίνα.

— Τί περιεῖχε αὐτὴ ἡ κασσετίνα;

— Πιθανὸν μερικὰ διαμάντια. Πιθανὸν τὶς λεπτομέρειες κάποιου μεγαλεπηβόλου σχεδίου, γιὰ τὸ ὁποῖον ὁ Κέσσελμπαχ εἶχε μιλήσει στὸ γραμματέα του. Πιθανὸν καὶ τὰ δύο. Δὲν ἔξερω, καμμιὰ λεπτομέρεια αὐτοῦ τοῦ σχεδίου. Ἀπὸ τὸν Μπαουμπαρέ, διευθυντὴ ἑνὸς ἰδιωτικοῦ γραφείου πληροφοριῶν, ἔμαθε ἐπίσης ὅτι ὁ Κέσσελμπαχ ἀναζητοῦσε τὰ ἴχνη κάποιου κακοποιοῦ, ποὺ εἶνε γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Πέτρος ὁ Δούξ.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ ὡραῖα, φίλε μου Λενορμάν, εἶπεν ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως. Ὁ Ἀριμὰν πέτυχε τὸ σχέδιό του. Δὲν εἶχε, σύμφωνα μὲ τοὺς συλλογισμούς σας κανένα λόγο νὰ σκοτώσῃ τὸν Κέσσελμπαχ. Τί ἐμεσολάβησε λοιπόν, ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ τραπεζίτης βρέθηκε νεκρός;

— Τίποτε γιὰ πολλὲς ὧρες... Τὴ νύχτα, ὅμως, κάποιος ἄλλος μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ τραπεζίτου.

— Ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ τὸ δωμάτιο 420. Εἶχε πιθανώτατα ἀντικλείδι. Ἦταν μήπως ὁ Μάρκος ἀλλὰ μόνος του αὐτὴ τὴ φορά; Οὔτε αὐτὸ τὸ ἔξερω. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης δὲν εἶχε πάει γιὰ νὰ σκοτώσῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ κλέψῃ, πιθανώτατα τὰ σχέδια τοῦ Κέσσελμπαχ. Δὲν βρῆκε τὴν κασσετίνα ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι ἡ ἀπὸ μαροκινὸ δέρμα θήκη βρίσκεται τώρα στὴν κατοχή του. Γιατί ὅμως, σκότωσε τὸν Κέσσελμπαχ; Δυὸ ὑποθέσεις φαίνονται πιθανές. Ἡ πρώτη εἶνε ὅτι ὑπελόγιζε πὼς θἄβρισκε τὸν Κέσσελμπαχ κοιμισμένον. Ὁ ἑκατομμυριοῦχος, ὅμως, μ' ὅλο ποὺ ἦταν δεμένος καὶ φιμωμένος, εἶχεν ἀνοιχτὰ τὰ μάτια του καὶ τὸν ἀνεγνώρισε. Ἔτσι, τὸ δεύτερο αὐτὸ ἄτομο βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἡ δεύτερη ὑπόθεσις εἶνε ὅτι, βλέποντας τὸν Κέσσελμπαν δεμένον καὶ φιμωμένον κατάλαβε πὼς κάποιος ἄλλος εἶχε μπῆ πρὶν ἀπ' αὐτὸν στὸ δωμάτιο. Καὶ φαίνεται πὼς εἶχε λόγους νὰ φαντάζεται ὅτι αὐτὸς ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Ἀριμάν. Σκότωσε τότε τὸν ἑκατομμυριοῦχο καὶ κόλλησε στὰ ροῦχα του ἕνα ἐπισκεπτήριο μὲ τὸ ὄνομα Ἀριμάν, ποὺ θὰ τὸ εἶχε ἑτοιμάσει ἀπὸ πρίν, γιὰ νὰ δίξη τὴν εὐθύνη τοῦ ἐγκλήματος στὸν ἀντίπαλό του. Γιατὶ ὁ ἄλλος αὐτὸς καὶ ὁ Ἀριμὰν εἶνε δυὸ ἀντίπαλοι ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό... Τώρα προχωρῶ στὴ συνέχεια. Ὁ δολοφόνος εἶνε τὸ ἀτύχημα νὰ γασῃ τὴ σιγαροθήκη του, ποὺ τὴν βρῆκε κατόπιν ὁ Γουσταῦος Μπεντὼ στὸ δωμάτιο 420. Φσίνεται ὅτι ἡ σιγαροθήκη αὐτὴ ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸν προδώσῃ... Τὴ στιγμὴ ποὺ γινόνταν οἱ πρῶτες ἀνακρίσεις, ὁ δολοφόνος θὰ πρέπει νὰ βοισκόταν μεταξὺ τῶν περιέργων ποὺ εἶχαν μαζευθῆ στοὺς διαδρόμους καὶ θὰ κατάλαβε ἀμέσως τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε. Ὅταν, λοιπὸν ὁ ὑπηρέτης ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ φέρη τὴ σιγαροθήκη, ἔτρεξε πίσω του καὶ τὸν σκότωσε... Ὅσο γιὰ τὸν Κάρολο, ἔπεσε μέσα στὸ στόμα τοῦ λύκου... Γιατί, βλέποντας ὅτι ὁ Μπεντὼ ἀγοροῦσε, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τοῦ ὑπηρέτου... Ἐκεῖ τὸν βοῆκε ὁ δολοφόνος...

— Μιὰ στιγμή, κύριε Λενορμάν, εἶπε ὁ ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας. Ὁ Κάρολος δὲν βρέθηκε δολοφονημένος μέσα στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ τὸν Μπεντώ. Λοιπόν...

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω, κύριε ὑπουργέ ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας. Ὁ Κάρολος ἐγνώριζε καὶ πολὺ καλὰ μαλιστὰ αὐτὸ τὸ ἄλλο πρόσωπο — τὸ δολοφόνο. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ὁ δολοφόνος κατώρθωσε μὲ κάποιο πρόσχημα νὰ πείση τὸν Κάρολο νὰ τὸν ἀκολουθήση καὶ στὴν κατάλληλη στιγμὴ τὸν σκότωσε.

»Ἐτελείωσα περίπου τὴν ἀφήγησί μου, εἶπεν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας. Περιέχει βέβαια ἐλάχιστες ἀποδείξεις καὶ πολλὲς ὑποθέσεις... Ἀλλ' ἴσως ἡ ἀλήθεια βρίσκεται σ' αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις. Πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω ἀκόμα γιὰ δυὸ γυναῖκες ἐτικέττες. Ἡ μιὰ ἀπ', αὐτὲς εἶνε κολλημένη πάνω στὴν κασσετίνα, ποὺ ἐπέστρεψε ὁ Ἀριμάν, ἀφοῦ ἀφήρεσε τὸ περιεχόμενό της. Τὴν ἄλλη τὴ βρῆκα ἐγὼ στὸ πάτωμα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 420 δωματίου. Προέρχεται ἴσως ἀπὸ τὴ μαροκινὴ θήκη. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι πάνω καὶ στὶς δύο ὁ ἴδιος ὁ Κέσσελμπαχ ἔχει γράψει τὸν ἀριθμὸ 999.

— Καὶ τί σημαίνει αὐτὸς ὁ ἀριθμός;

— Αὐτὸ προσπαθῶ νὰ μάθω κι' ἐγὼ ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας.

— Τέλος πάντων, δὲν ἔχετε καμμιὰ ὑπόνοια, κύριε Λενορμάν; ρώτησε ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως.

— Ὄχι ἀκόμη. Δύο ἄνθρωποι μου μένουν σὲ δωμάτια τοῦ διαμερίσματος, ὅπου βρέθηκε τὸ πτῶμα τοῦ Καρόλου, γιὰ νὰ παρακολουθοῦν τοὺς ἐνοίκους. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ κάποιος συνταγματάρχης Παϊρμπορν. Ὅπως ἐξακριβώσα, ἔλαβε ἕνα τηλεφώνημα τὴν ὥρα ποὺ ξετυλίγόταν τὸ αἱματηρὸ δρᾶμα μέσα στὸ ξενοδοχεῖο. Οἱ ἄνθρωποί μου τὸν παρακολουθοῦν. Ἀλλ' ὡς τὴ στιγμὴ δὲν εἶδαν τίποτε τὸ ὕποπτο...

Ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως εἶχε μείνει σκεπτικός.

— Οἱ συλλογισμοί σας εἶνε ὀρθοί, κύριε Λενορμάν, εἶπε σὲ λίγο. Ἀλλ' ἡ κοινὴ γνώμη δὲν ἱκανοποιεῖται μὲ συλλογισμούς. Χρειάζονται πράξεις... Θἄπρεπει νἄχετε συλλάβει κάποιον ἀνάμεσα σ' ὅλους αὐτοὺς ποὺ μοῦ ἀναφέρατε. Ἐκτὸς τοῦ Ἀριμάν ὑπάρχει ὁ μυστηριώδης «ἄλλος»... Ὑπάρχουν ἀκόμη ὁ Μάρκος καὶ ὁ συνένοχός του, ποὺ μοῦ εἴπατε ὅτ ἐμφανίσθηκε στὴν Τράπεζα ὡς Κέσσελμπαχ.

— Ἡ σύλληψις τοῦ τελευταίου θὰ σᾶς ἱκανοποιοῦσε κύριε πρόεδρε; ρώτησε ὁ Λενορμάν.

— Γιὰ τὴ στιγμή, ναί! Δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσα τίποτε ἄλλο. Πόσες ἡμέρες προθεσμία θέλετε νὰ σᾶς δώσω;

— Δὲν μοῦ χρειάζονται ἡμέρες, κύριε πρόεδρε.

— Ὧρες τότε.

— Οὔτε. Πέντε λεπτὰ μοῦ εἶνε ἀρκετά.

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

JEUNESSE

(46081)

Ἡ μοναδικὴ συνταγὴ γιὰ νὰ διατηρηθοῦν τὰ μαλλιά σας στὸ φυσικόν των χρῶμα Ἐὰν τὰ μαλλιά σας εἶνε ἤδη λευκὰ κάμετε ὁλίνας ἐπαλείψεις μὲ τὸ θαυματουργὸ

JEUNESSE

καὶ ἀμέσως θὰ ἐπανακτήσουν τὸ φυσικό, των χρῶμα

Γνωστοποιοῦμεν εἰς τὴν ἀξιότιμον πελατείαν μας ὅτι κατόπιν τῶν ἀναγνωρισθέντων κατεπιλητικῶν, ἀποτελεσμάτων τοῦ προϊόντος μας, ἀπεφασίσαμεν νὰ τοῦ δώσωμεν ἐπαξίως τὴν ὀνομασίαν

JEUNESSE

Οὕτω εἰς τὸ ἑξῆς θὰ τὸ ζητᾶτε μὲ τὴν νέαν ὀνομασίαν τοῦ

JEUNESSE

Φαρμακείον Κ ΛΕΜΠΕΣΗ

ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Τηλ. 53-291

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

Θεσσαλονίκη: ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΜΑΥΡΙΚΟΣ Μ Παπαδοπούλου 26 (πάροδος Ἐλευθ. Βενιζέλου) Κρήτη: (Ἡράκλειον): ΕΥΑΓ. ΓΕΛΟΣ ΓΚΙΚΑΣ. Λοκωνία (Μονεμβασία): ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΓΓΕΛΑΚΟΣ.

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΙΡΙΣ

ΠΡΟΣ
ΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΡΑΠΤΙΚΗΣ - ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ ΜΕΧΤΙΔΟΥ
Ὁδὸς Ἀπόλλωνος 19 (Σύνταγμα)
Ἐνταῦθα

Ἀγαπητή μας κ. Μεχτίδου,

Σήμερον, μὲ τὴν ἀποφοίτησί μας ἀπὸ τὸν Οἶκον Ραπτικῆς - Κοπτικῆς Σας, αἰσθανόμεθα μιὰν ὑποχρέωσι νὰ σ' εὐχαριστήσωμε μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μᾶς προσέφερες.

Ξένη ἀπὸ τὶς κτυπητὲς διαφημίσεις καὶ τοὺς πομπώδεις τίτλους ἄλλων οἴκων τοῦ εἴδους σας, ἐσκύψες κοντὰ μας μ' ἀληθινὴ μητρικὴ στοργὴ κι' ὑπομονὴ καὶ μᾶς μετέδωσες τὰ φῶτα σου, σὲ κάθε τι ποὺ ἀφορᾷ τὴν Κοπτικὴν καὶ Ραπτικὴν γυναικείων φορεμάτων, καὶ τώρα ἀφοῦ, γεμάτες αὐτοπεποίθησι, ἀποδυόμεθα στὸ πρακτικὸν τοῦ ἐπαγγελματικοῦ μας σταδίου.

Γονεῖς, μάνες, κορίτσια. Ὅλοι ἐσεῖς ποὺ περιμένετε μιὰν ἀνακούφισι ἀπ' τὰ παιδιά σας, κορίτσια ποὺ θέλετε νὰ δημιουργήσετε κάτι τὸ δικό σας, ἐμπιστευθῆτε τὰ παιδιά σας, τοὺς ἑαυτούς σας, στὸν Οἶκον Ραπτικῆς καὶ Κοπτικῆς τῆς κ. Μαρίκας Μεχτίδου, ποὺ μέσα σὲ πραγματικὰ ἠθικὸν οἰκογενειακὸν περιβάλλον καὶ σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα θὰ δημιουργήσετε τὸ ἀληθινὸ μέλλον σας.

Αἱ εὐχαριστοῦσαι

1) Ρίτα Καλαντζῆ, Ἰλισσοῦ 42, 2) Διαμάντω Φιλίππου, Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 68, 3) Ἀφροδίτη Πουλαντζακίδου, Συνοικισμ. Καλλιθέας 40, 4) Βούλα Παγωπούλου, Δημοσθένους 204, 5) Παναγιώτα Κιλάζη, Ἀλωπεκῆς 35, 6) Δάφνη Μαρινάκη, Μεσογείων 81, 7) Μαρία Παπαδημητρίου, Ὁμήρου 69, 8) Ζαχαρούλα Καρβουνῆ, Γεωργίου Β' ἀρ. 6, 9) Μαίρη Ματθιουδάκη, Ναυπλίου 50, 10) Κικὴ Ἀσημακοπούλου, Αἰσχύλου 2, 11) Κωνσταντινιὰ Γκιζῆ, Πλούτωνος 39, 12) Μαρίκα Χαραλαμπίδου, Ἀγαμέμνονος 16, 13) Θεώνη Παπαστεφανάκη, Μησικλέους 15, 14) Σεβαστὴ Γεωργοπούλου, Ζαλόγγου 8 κ.τ.λ.

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΗΣ...

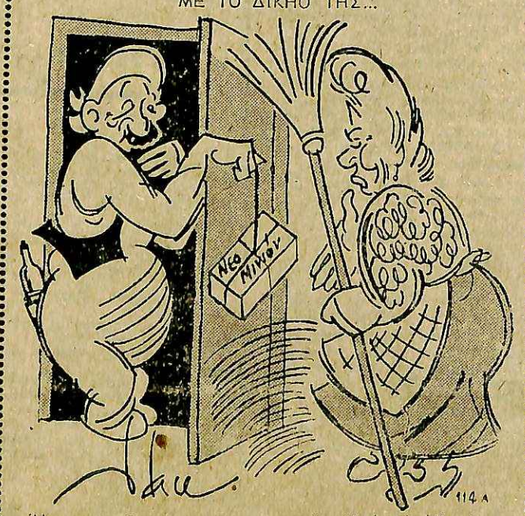

Ἡ γυναῖκα τοῦ μπεκὸῆ: Ἀπὸ τὸ Νέο Μινιὸν εἶνε τὸ πακέτο; Ἔτσι μοῦρχεται νὰ σοῦ τὶς χαρίσω ἀπόψε...

ΑΟΡΑΤΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ

Ἕνας γνωστὸς Ἀμερικανὸς μαέστρος ὁ Μπίλλυ Γκλάς, διευθύνει στὴ Ν. Ὑόρκη μιὰ ὀρχήστρα ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀόρατα μουσικὰ ὄργανα! Πρόκειται γιὰ μιὰ πρωτοτυπία ποὺ ἔχει ξετρελλάνει τοὺς Ἀμερικανούς, στοὺς ὁποίους ἀρέσουν πάντα οἱ ἐκκεντρικότητες. Αὐτὰ τὰ ἐκπληκτικὰ μουσικὰ ὄργανα εἶνε φτιαγμένα ἀπὸ μιὰ διαφανῆ πλαστικὴ ὕλη, ἡ δὲ ἀπόδοσις τοῦ ἤχου δὲν παρουσιάζει καμμιὰ ἀπολύτως διαφορά! ..

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας γύρισε κατόπιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ γενικοῦ Εἰσαγγελέως.

— Κύριε Τεστάρ, εἶπε ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ ὑπογράψετε αὐτὸ τὸ ἔνταλμα;... Εἶνε ἐπ' ὀνόματι ἑνὸς Αὐγούστου Μαξιμίνου Φιλίππου Ντανκερών, ἡλικίας 47 ἐτῶν... Ὅπως βλέπετε, πρόσθεσε, παρουσιάζοντάς του ἕνα ἔνταλμα ποὺ εἶχεν ἤτοιμο ἀπὸ πρίν, ἡ θέσις τοῦ ἐπαγγέλματος εἶνε λευκή... Ἀλλά, προτοῦ περάσουν τὰ πέντε λεπτά, θὰ ἔχετε μάθει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρόκειται νὰ συλληφθῆ...

— Ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν ἐντιμότητά καὶ τὴν εὐσυνειδησία σας, εἶπεν ὁ γενικὸς εἰσαγγελεύς, ἐνῶ ἔβαζε τὴν ὑπογραφή του κάτω ἀπὸ τὸ ἔνταλμα.

Ὁ Λενορμὰν πλησίασε κατόπιν στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ.

— Κύριε πρόεδρε, εἶπεν, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ σημάνετε τὸ κουδοῦνι σας;

Ὁ Βαλανκλαὶ συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐπιθυμία του.

Ὁ ἀρχιλήπτης τοῦ πρωθυπουργικοῦ γραφείου ἐμφανίσθηκε ἀμέσως στὸ κατώφλι τῆς πόρτας καὶ στάθηκε σὲ στάσι προσοχῆς. περιμένοντας διαταγές.

— Κύριε Λενορμάν, εἶπε ὁ πρωθυπουργός ποιὸν ἐπιθυμεῖτε νὰ καλέσωμε;

— Κανένα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητῶ εἶνε ἐδῶ.

Προχώρησε κατόπιν πρὸς τὸ μέσος τοῦ ἀρχιλήπτης.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, Αὐγουστε Μαξιμῖνε Φίλιππε Ντανκερών, σὲ συλλαμβάνω!

— Αὔγουστος Ντανκερών, ρώτησε τί ἔκαμες τὴν Τρίτη;

— Τίποτε. Ἤμουν ἐδῶ... στὴν ὑπηρεσία μου.

— Κάνεις λάθος, εἶπεν ὁ Λενορμὰν Εἶχες ἄδεια ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἡ μήπως τὸ ξέχασες;

— Ἀ ναί ἀπάντησε ὁ ἀρχιλήπτης Εἶχεν ἔρθει ἕνας φίλος μου ἀπὸ τὴν ἐπαρχία καὶ πήγαμε μαζὶ περίπατο στὸ δάσος.

— Ὁ φίλος σου λεγόταν Μάρκος εἶπεν ὁ Λενορμάν. Καὶ πήγατε νὰ κάμετε τὸν περίπατό σας στὰ ὑπόγεια τοῦ «Κρεντὶ Λυονναί».

Ὁ Ντανκερὼ εἶνε γίνει κατακίτρινος.

— Δὲν γνωρίζω κανένα Μάρκο, τραύλισε.

— Εἶνε περιττὸ νὰ ὑποκρίνεσαι, συνέχισε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας. Εἶσαι μέλος τῆς συμμορίας τοῦ «Ἄσσου Σπαθὶ» καὶ μένεις στὴν ὁδὸ Σεβαϊζ ἀριθ. 5 μὲ τὸ ὄνομα Ζεραμίν...

— Σᾶς βεβαιῶ...

Ὁ Λενορμὰν ἁπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ντανκερών.

Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἀρχιλήπτης τοῦ ἔδωκε μιὰ γερὴ γροθιὰ στὸ στομάχι, ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ τὴν πόρτα κι' ἔτρεξε ἔξω.

— Ἀ! τὸν ἄθλιο! φώναξε ὁ Βαλανκλαὶ ποὺ ἔκαμε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

Ἀλλὰ ὁ Λενορμὰν τὸν κάθησε σύρασε μὲ μιὰ χειρονομία.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε. κύριε πρόεδρε, εἶπε. Εἶχα προβλέψει αὐτὴ τὴ λύσι... Σ' ἕνα λεπτό, ὁ Ντανκερὼν θὰ εἶνε ἐδῶ. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ χειροπέδες...

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ πρωθυπουργικοῦ γραφείου κι' ὁ Γκουρὲλ μαζὶ μὲ τὸν Μιρὲλ ἔσπρωξαν μέσα τὸν Ντανκερών στὸν ὁποῖον εἶχαν περάσει τὶς χειροπέδες.

— Τὸ λιοντάρι ἔγινε ἀρνάκι τώρα, εἶπεν ὁ Λενορμάν. Πηγαίνετέ τον στὸ κρατητήριο, Γκουρέλ... Δέν σ' ἀπογοητεῦ Ντανκερών... ἡ καλλίτερα Ζεραμίν... Θὰ ξανασυναντηθοῦμε σὲ λίγο...

Ὁ Βαλανκλαὶ ἦταν κατενθουσιασμένος.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, ἀγαπητέ μου Λενορμάν, εἶπε. Ἀλλὰ πῶς ἔσθασες σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα;

— Θὰ σᾶς ἐκούραζα πολύ, κύριε πρόεδρε ἂν σᾶς ἀφηγοῦμην ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν ἐρευνῶν μου, ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας. Ἴσως βιαστήκαμε λίγο στὴ σύλληψι τοῦ Ντανκερών... Γιατί, ἂν τὸν ἀφήναμε ἐλεύθερο, θὰ φθάναμε ἴσως συντομώτερα στὸ Μάρκο καὶ ἀπ' αὐτὸν στὸν Ἀριμάν...

— Δὲν πειράζει, Λενορμάν, εἶπε ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως. Χρειάζεται μιὰ σύλληψις γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ ἡ κοινὴ γνώμη. Ἄλλωστε ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς... Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἔχετε νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε καὶ ἄλλα εὐάρεστα ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σας.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας ἔβγαλε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ πρωθυπουργικὸ γραφεῖο.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὅλες οἱ ἐφημερίδες τοῦ Παρισιοῦ δημοσίευσαν μιὰ ἐπιστολή, ποὺ εἶχε ὁρισμένος ποὸς τὸ μέρος τοῦ ἀρχιλήπτορος.

— Αὔγουστε Ντανκερών, ρώτησε. τί ἔκαμες τὴν Τρίτη;

— Τίποτε. Ἤμουν ἐδῶ... στὴν ὑπηρεσία μου.

— Κάνεις λάθος, εἶπεν ὁ Λενορμὰν Εἶχες ἄδεια ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἡ μήπως τὸ ξέχασες;

— Ἀ ναί ἀπάντησε ὁ ἀρχιλήπτης Εἶχεν ἔρθει ἕνας φίλος μου ἀπὸ τὴν ἐπαρχία καὶ πήγαμε μ

«θάσει μυστηριωδῶς στὰ γραφεῖα των.

Τὸ κείμενό της εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

»Κύριε,

» Δεχθῆτε τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μου γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ ἀρχικλητῆρος τοῦ πρωθυπουργικοῦ γραφείου Αὐγούστου Ντάγκερών. Ἡ ἀνακάλυψις καὶ ἡ σύλληψις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἀνταξία τῆς γνωστῆς ἄλλωστε ἱκανότητός σας.

» Σᾶς εὐχαριστῶ ἐπίσης, γιατί, ὅπως ἔμαθα ἀπὸ τὶς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες ὑποστηρίξατε ἐνώπιον τοῦ πρωθυπουργοῦ ὅτι δὲν εἶμαι ὁ δράστης τῶν ἐγκλημάτων ποὺ ἀποδίδονται σὲ μένα.

» Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, γιατὶ μὲ ἀπαλλάξατε ἀπὸ μιὰ ἄδικη συκοφαντία.

»Γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, θὰ σᾶς βοηθήσω μὲ τὸ δικό μου τρόπο ν' ἀνακαλύψετε καὶ νὰ συλλάβετε τὸν ἀπαίσιο δολοφόνο.

»Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ παρουσιάζει γιὰ μένα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον καὶ θὰ καταβάλω ὅλες τὶς προσπάθειές μου γιὰ νὰ ἐξιχνιάσω τὸ μυστήριον ποὺ τὴν περιβάλλει.

Ἀριμὰν
Ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τοῦ Ἄσσου Σπαθῆ».

» Υ. Γ. Μιὰ λέξι ἀκόμη. Ἐπειδὴ εἶνε ἀπρεπές, ἕνας τζέντλεμαν ποὺ μάχεται ὑπὸ τὶς σημαίες μου νὰ σαπίση πάνω στὸ ἄχυρο τῶν κρατητηρίων σας, σᾶς προειδοποιῶ ὅτι μετὰ πέντε βδομάδες, δηλαδὴ τὴν Παρασκευή, 31 Μαΐου, θ' ἀπελευθερώσω τὸν Ντάγκερώ ἢ Ζεραμίν, ἀρχικλητῆρα τοῦ πρωθυπουργικοῦ γραφείου. Μὴ λησμονήτε τὴ γρονολογία: Παρασκευή, 31 Μαΐου».

Ἡ μικρὴ στιγματισμένη

Μετὰ τὴ γέφυρα τοῦ Ἄστεως, σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ὁάσος τῆς Βουλώνης, τὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα σφίγγονται ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀπόκρημνους βράχους καὶ κάνουν ἕνα ἀπαίσιο βουητὸ καθὼς περνοῦν ἀπὸ κεῖ.

Στὸ μέρος αὐτό, ἡ Καρμανιόλα εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ ἄντρο της.

Τὸ ἀληθινό της ὄνομα ἦταν Ματίνα. Ἀλλὰ τὴν φώναζαν ἔτσι γιατὶ ὁ ἄνδρας της εἶχε πεθάνει πάνω στὴν καρμανιόλα.

Τὸ ἄντρο της ἦταν ἕνα καπηλιό, ποὺ ἡ φήμη του ἦταν ἀπαισία σ' ὅλη τὴν περιοχή. Κανένας βαρκάρης καὶ κανένας ψαρᾶς δὲν πατοῦσε ποτὲ τὸ πόδι του ἐκεῖ.

Κι' ὡστόσο ἡ Καρμανιόλα δὲν στενοχωριόταν ποτὲ γι' αὐτό. Γιατί, μόλις ἄρχιζε νὰ νυχτώνη, τὸ καπηλιό της γέμιζε ἀπὸ κόσμο. Ἀπὸ τοὺς πελάτες της. Ἄλλοι φοροῦσαν ἁπλὰ ἐργατικὰ ροῦχα κι' ἄλλοι ἦσαν ντυμένοι μὲ τὴν κομψότητα ἀνθρώπων τοῦ καλοῦ κόσμου. Οἱ γυναῖκες δὲν ἔλειπαν ἐπίσης. Ἄλλες ἦσαν νέες κι' εἶχαν μιὰ προκλητικὴ ὡραιότητα. Κι' ἄλλες γρηὲς καὶ ρυτιδωμένες.

Ὡστόσο, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἀνῆκαν σὲ τόσο διαφορετικὲς τάξεις, συνεννοοῦνταν θαυμάσια μεταξύ τους. Γιατὶ ἦσαν ὅλοι μέλη τῆς συμμορίας τοῦ «Ἄσσου Σπαθῆ», ποὺ συγκεντρώνονταν κάθε βράδυ στὸ καπηλιὸ τῆς Καρμανιόλας.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἦσαν καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα μεγάλο τραπέζι κι' ἔπαιζαν μπακαρά. Ἔτσι, ἂν τύχαινε κι' ἔκανε ἔρευνα ἡ ἀστυνομία, δὲν θἄβρισκε τίποτε τὸ ὕποπτο στὴ συγκέντρωσι ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνομοίων τύπων στὸ καπηλιὸ τῆς Καρμανιόλας.

Ξαφνικά, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν πόρτα φώναξε:

—Σύντροφοι, ὁ ἀρχηγός!

—Ὁ Ἀριμάν! ψιθύρισαν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ κακοποιοί.

Καὶ σηκώθηκαν μὲ σεβασμὸ γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσουν.

—Τελειῶστε τὸ γύρο σας. εἶπε ἐκεῖνος.

Ὅταν τελείωσαν τὸ παιχνίδι τους, ὁ Ἀριμὰν στάθηκε στὴν κορυφὴ τοῦ μεγάλου τραπεζιοῦ καὶ μὲ φωνὴ ἤρεμη καὶ σταθερὴ εἶπε σ' ἐκείνους ποὺ Βρίσκονταν ὁλόγυρά του:

—Σύντροφοι, ὅπως ξέρετε ὅλοι οἱ δουλειὲς πηγαίνουν περίφημα. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ἀστυνομία μᾶς ἔχει στήσει γερὸ κυνήγι. Θὰ πρέπει, λοιπόν, νὰ προσέχωμε πολύ... Θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ ἔχωμε στὴ διάθεσί μας ἀρκετὰ χρήματα. Ἔτσι, ἂν τὰ βροῦμε σκοῦρα, θὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ θὰ πᾶμε νὰ ζήσωμε στὸ ἐξωτερικό, ὅπου ἀρέσει στὸν καθένα. Ἔχω ἕνα σχέδιο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό... Αὐτὸ τὸ σχέδιο θὰ μᾶς φέρη πολλὰ χρήματα. Γιὰ τὴν ἐκτέλεσί του θὰ μοῦ χρειασθοῦν τρεῖς νεροὶ ἄνδρες ἀπὸ σᾶς. Ὁ ἕνας θὰ εἶνε ὁ Μάρκος. Γιὰ τοὺς ἄλλους θ' ἀποφασίσουν τὰ χαρτιά. Καθένα ἀπὸ σᾶς θὰ πάρη ἀπὸ ἕνα. Αὐτὸ θὰ γίνη δυὸ φορές. Ἐκεῖνοι ποὺ θὰ σηκώσουν τὸν ἄσσο σπαθὶ θὰ μὲ ἀκολουθήσουν... Κατόπιν, θ' ἀπελευθερώσουν τὸ φίλο μας Ζεραμίν, ὅπως ἔχω ὑποσχεθῆ.

Ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε πολὺ πάγκο στὸν μπακαρὰ ἄρχισε νὰ μοιράζη τὰ χαρτιά.

Ὁ Ἄσσος Σπαθὶ ἔπεσε τὴν πρώτη φορὰ σ' ἕνα ρωμαλέο καὶ σχετικὰ νέον ἄνδρα, ποὺ τὸν ἔλεγαν Κυνηγὸ καὶ τὴ δεύτερη σ' ἕναν ἡλικιωμένο μὲ παμπόνηρα μάτια, ποὺ τὸν ἔλεγαν Μάστορα.

Γιατὶ καθένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους εἶχε τὸ ἰδιαίτερο παρατσούκλι του.

—Μᾶρκο, Κυνηγέ, Μάστορα! φώναξεν ὁ Ἀριμάν. Ἐλᾶτε ἐπάνω... Πρέπει νὰ συζητήσωμε μαζὶ γιὰ νὰ κανονίσωμε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ σχεδίου μας...

Οἱ τρεῖς κακοποιοὶ ἀκολούθησαν τὸν Ἀριμὰν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο ποὺ βρίσκοταν πάνω ἀπὸ τὸν ἐπάνω ὄροφο τοῦ καπηλιοῦ.

Ἐνῶ οἱ τέσσερις ἄνδρες συζητοῦσαν μιὰ γυναῖκα μπῆκε βιαστικὰ μέσα στὸ καπηλιό, σέρνοντας ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα μικρὸ κοριτσάκι.

Φαινόταν ἀρκετὰ νέα ἀκόμη. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της ἦταν παραμένο ἀπὸ τὶς καταχρήσεις καὶ τὴν ἄτακτη ζωὴ ποὺ ζοῦσε.

—Ἔ, Φραντζέσκα, ποῦ τὸ βρῆκες τὸ παιδί; τὴ ρώτησε κάποιος.

Ἐκείνη στὴν ὁποίαν ἀπευθυνόταν αὐτὴ ἡ ἐρώτησις ἔβαλε τὸ παιδὶ νὰ καθήση σὲ μιὰ γωνιὰ παρέμερα καὶ κατόπιν πῆγε κοντὰ στοὺς συντρόφους της.

—Εἶνε μιὰ πολὺ περίεργη ἱστορία ἀπάντησε.

Καὶ τοὺς διηγήθηκε, ὅτι τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἀριμὰν εἶχε σταματήσει κάθε δρᾶσι, μὴ ξέροντας τί ἄλλο νὰ κάμη, πῆγε ὑπηρέτρια στὸ σπίτι μιᾶς ἡλικιωμένης κυρίας, ποὺ ἔμενε στὴν ὁδὸ Βωζεράρ. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ συντηροῦσε ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ἡ καλύτερα τοῦσε ἀπ' αὐτὸ τὸ κοριτσάκι. Ἡ Φραντζέσκα δὲν ἤξερε γι' αὐτὸ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὅτι ἕνας ἡλικιωμένος κύριος, ποὺ φαινόταν σὰν Ρῶσσος ἐρχόταν καὶ τὸ ἔβλεπε συχνά. Αὐτὸς ἔδινε ἄφθονα χρήματα στὴν ἡλικιωμένη κυρία γιὰ νὰ ζῆ. Ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔκανε ἐντύπωσι ἦταν ὅτι ἡ κυρία της δὲν τὴν ἄφηνε ποτὲ νὰ βρίσκεται μέσα στὸ δωμάτιο τὴν ὥρα ποὺ ντυνόταν ἡ γδυνόταν ἡ μικρή. Γιὰ ποιὸ λόγο; Ἡ Φραντζέσκα ἔσταζε τὸ μυαλό της γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψη. Στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ κυττάξη ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα μιὰ μέρα ποὺ ἡ κυρία της καὶ ὁ ἡλικιωμένος κύριος ἦσαν κλεισμένοι μαζὶ μὲ τὴ μικρὴ μέσα στὸ δωμάτιο.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶχαν γδύσει τὸ κοριτσάκι ὡς τὴ μέση καὶ κύτταζαν μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴ σάχη της. Ἡ Φραντζέσκα εἶδε τότε ὅτι ὅλη ἡ πλάτη τοῦ παιδιοῦ εἶχε ἕνα γαλάζιο χρῶμα καὶ ὅτι πάνω σ' αὐτὴ ξεχώριζαν διάφορα περίεργα σχήματα.

—Ἔκαμα τότε τὴ ἀκέψι, κατέληξε ἡ Φραντζέσκα ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν καλύτερο νὰ βρίσκεται στὰ χέρια μου παρὰ στὰ χέρια τῆς γρηᾶς... Καὶ τὸ ἔκλεψα... Εἶμαι βέβαιη τώρα πὼς, ὅπου νάνε, θὰ διαβάσω στὶς ἐφημερίδες μιὰν ἀγγελία ποὺ θὰ λέη: «Πενῆντα χιλιάδες φράγκα σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ δώση πληροφορίες γιὰ μιὰ μικρὴ κτλ.».

Μερικοὶ γέλασαν μὲ τὴν ἀφήγησί της καὶ κάποιος εἶπε:

—Τὸ παραμύθι σου, Φραντζέσκα, εἶνε πολὺ ὄμορφο, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἀληθινό.

—Δὲν μὲ πιστεύετε. λοιπόν; Ἀλλὰ εἶνε πολὺ εὔκολο νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι δὲν λέω ψέματα.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔκαμε ἕνα νεῦμα στὴ μικρὴ νὰ πλησιάση.

Τὸ κοριτσάκι πῆγε φοβισμένο κοντά της.

Ἡ Φραντζέσκα τοῦ ἔβγαλε τότε τὸ φουστανάκι του καὶ τὸ ἐγύμνωσε ὡς τὴ μέση.

Πραγματικὰ δὲν εἶχε πῆ ψέματα.

Οἱ ὦμοι καὶ ἡ πλάτη τῆς μικρῆς, ἀντίθετα πρὸς τὸ ὑπόλοιπο σῶμα της ποὺ ἦταν καταλέυκο, εἶχαν ἕνα σκοῦρο χρῶμα πρὸς τὸ γαλάζιο. Μυστηριώδη σχέδια, σὰν γράμματα κάποιου περιέργου ἀλφαβήτου, ξεχώριζαν πάνω σ' αὐτό. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ διακρινόταν ἡ μορφὴ ἑνὸς τέρατος ποὺ εἶχε σῶμα φιδιοῦ καὶ κεφάλι γυναίκας.

—Βλέπετε; εἶπε μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος ἡ Φραντζέσκα.

Ὅλοι κύτταζαν κατάπληκτοι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Μάστορας κατέβηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ὅπου εἶχε συσκεφθῆ μαζὶ μὲ τὸν Ἀριμὰν καὶ τοὺς ἄλλους δύο συντρόφους του.

Πῆγε κι' αὐτὸς κοντὰ καὶ κύτταξε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν πλάτη τῆς μικρῆς.

—Τὰ σχήματα αὐτὰ δὲν μοῦ εἶνε ἄγνωστα, εἶπε σὲ λίγο. Δὲν πῆγα σ'ις Ἰνδίες γιὰ γούστο... Γιατί, στὰ νειάτα μου, ὅπως ξέρετε, ταξίδεψα πολύ...

—Καὶ τί σημαίνουν αὐτὰ τὸ σχήματα; ρώτησε κάποιος.

—Εἶνε ἕνας μυστηριώδης στιγματισμὸς ποὺ τὸν χρησιμοποιοῦν στὶς Ἰνδίες τὰ μέλη μιᾶς ὀργανώσεως. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γιὰ νὰ διανοίσουν τὴν ἐκδίκησι τους, στιγματίζουν μ' ἕνα εἰδικὸ μίγμα τοὺς ἐχθρούς τους. Τὸ μίγμα αὐτὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ χώνεται σιγὰ—σιγὰ μέσα στὸ αἷμα. Ἔτσι, τὰ στίγματα φαίνονται σὰν φυσικὰ σημάδια. Καὶ τὸ καταπληκτικότερο εἶνε ὅτι μεταβιβάζονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὰ παιδιά... Οἱ Ἰνδοὶ τρομοκράται μποροῦν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ συνεχίζουν ἐπὶ πολλὲς γενεὲς τὴν ἐκδίκησί τους... Κάτι τέτοιο πρέπει νὰ συμβαίνη καὶ μὲ τὸ μικρό σου ἀγγελοῦδι Φραντζέσκα.

Μιὰ πάλη μέσα στὸ σκοτάδι

Ὀκτὼ ἡμέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴ σκηνὴ ποὺ ἀφηγηθήκαμε, μιὰ βάρκα ἀνέβαινε ἀργὰ τὸ Σηκουάνα, ποὸς τὸ μέρος τῆς Βιλενέβ.

Τέσσαρες ἄνδρες ἦσαν μέσα σ' αὐτή, ὁ Ἀριμάν, ὁ Μάρκος, ὁ Κυνηγὸς καὶ ὁ Μάστορας.

Ἡ βάρκα πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὴ μικρὴ βίλλα μὲ τὸ πάρκο, ὅπου ἔμεναν ὁ Κορίνσκυ μὲ τὴν Ὄλγα. Κατὰ τὸ πέρασμα τους ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ἀριμὰν ἔδωκε ἐντολὴ νὰ ἐλαττώσουν τὴν ταχύτητα.

Ἔβαλε τότε ἕνα «λορνιὸν» στὰ μάτια του καὶ ἄρχισε νὰ ἐξετάζη μὲ προσοχὴ τὴν ἐπαυλι καὶ τὰ πέριξ.

—Εἶνε ὅπως σᾶς τὰ εἶπα, ἀρχηγέ; ρώτησεν ὁ Μᾶρκος, ὅταν τὸν εἶδε νὰ κατεβάζη τὸ «λορνιόν».

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Ἀλλ' ἀκόμη εἶνε ἀρκετὰ νωρίς... Ποῦ θὰ περάσωμε ὡς ποὺ νὰ ἔρθη ἡ ὥρα γιὰ τὴ δρᾶσι;

—Ἔχω προβλέψει καὶ γι' αὐτὸ ἀπάντησε ὁ Μᾶρκος. Πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σαραντών, κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ὑπάρχει ἕνα μικρὸ καπηλιό, ποὺ τόχει ἕνας παληὸς βαρκάρης ὁ ὁποῖος μπαρμπα Ζερόμ. Ἔχει πάντοτε φρέσκα ψάρια καὶ καλὸ κρασί. Μποροῦμε νὰ μείνωμε ἐκεῖ ὡς ποὺ νἄρθη ἡ κατάλληλη στιγμή.

—Ἂς πᾶμε, λοιπόν, στοῦ μπάρμπα Ζερόμ, εἶπεν ὁ Ἀριμάν, οἰγνοντας μιὰ τελευταία ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐπαύλεως.

Ἦσαν καὶ οἱ τέσσερες ντυμένοι σὰν ἐργατικοὶ καὶ ἔτσι δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ προκαλέσουν ὑποψίες.

Λίγη ὥρα ἀργότερα. εἶχαν καθήσει γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι κι' ἔτοιμαζαν μὲ ὄρεξι τὰ ψάρια ποὺ τοὺς σερβίρισε ὁ μπάρμπα Ζερόμ.

Τὸ καπηλιὸ ἦταν ἔρημο ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ἀλλά, λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ἑννιά, δύο ἄνθρωποι μπῆκαν μέσα σ' αὐτό, κάθησαν σ' ἕνα τραπέζι καὶ ζήτησαν κρασί.

Μιλοῦσαν γαλλικὰ μεταξύ τους, ἀλλὰ μὲ προφορὰ ἀνθρώπων ποὺ εἶχαν ζήσει στὴν Ἀγγλία. Φοροῦσαν καὶ οἱ δυὸ ἐργατικὰ ροῦχα ἀλλ' ἦταν εὔκολο νὰ καταλάβη κανεὶς ὅτι τὰ ροῦχα αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦσαν τὴ συνηθισμένη τους περιβολή. Τὸ μελαψὸ πρόσωπό τους ἔδειχνε ἐξ ἄλλου, πὼς ἔπρεπε νὰ εἶναν ζησει πολὺ καιρὸ στὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς.

Ὁ Μᾶρκος, ὁ Μάστορας καὶ ὁ Κυνηγὸς ἐλάχιστα τοὺς εἶχαν προσέξει. Ἀλλ' ὁ Ἀριμὰν τοὺς παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον γιατὶ εἶχε τὴ βεβαιότητα πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἐκεῖνο ποὺ ἤθελαν νὰ φαίνωνται.

Σὲ μιὰ στιγμὴ οἱ δύο ἄγνωστοι ἄρχισαν νὰ μιλοῦν σιγὰ σὲ γλῶσσα ποὺ ἦταν ἀκατανόητα γιὰ τὸ Μᾶρκο καὶ τὸν Κυνηγό.

Ἀλλὰ δὲν συνέβη τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν Μάστορα.

—Μιλοῦν ἰνδικά, ψιθύρισε στὸν Ἀριμάν.

—Ἡ γλῶσσα στὴν ὁποίαν μιλοῦν δὲν μοῦ εἶνε ἄννωστη ἀπάντησεν αὐτός.

Οἱ δύο ξένοι συζητοῦσαν γιὰ κάποια ἐκδίκησι, ποὺ φαίνεται ὅτι παρασκεύαζαν ἀπὸ πολὺν καιρό.

—Τὸ ἀνεκάλυψα τὸ παιδί, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτούς. Ἀλλά, τὴν ἡμέρα ποὺ σχεδίαζα νὰ τὸ ἀπαγάγω, ἐξαφανίσθηκε κι' ἀπὸ τότε ἔψαχνα τὰ ἴχνη του.

—Μᾶς μένουν ὅμως ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ κόρη του, εἶπεν ὁ ἄλλος.

Ὁ Ἀριμὰν τοὺς ἄκουσε κατόπιν νὰ λένε ὅτι θὰ πήγαιναν μὲ τὸ σιδηρόδρομο ὡς τὸ Βιλενέβ.

«Πᾶμε γιὰ τὸ ἴδιο κυνήγι, σκέφθηκε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ «Ἄσσου—Σπαθί». Καθένας μας, ὅμως, ἔχει διαφορετικὸ σκοπό. Ἂς δοῦμε ποιὸν θὰ εὐνοήση περισσότερο ἡ τύχη».

Λίγη ὥρα ἀργότερα, οἱ ἔξεροες ἄνδρες ἔφυγαν ἀπὸ τὸ καπηλιὸ καὶ ξαναμπῆκαν στὴ βάρκα τους.

Ὁ Ἀριμὰν ἔκαμε τὴ σκέψι:

—Τὸ τραῖνο ποὺ θέλουν νὰ πάρουν εἶνε δύο φίλοι μας περνάει στὶς ἐντεκάμισι ἀπὸ τὸ Σαραντόν. Ἐπειδὴ δὲ θὰ σταματήση στὸ Μανζὸν Ἀλφὸ θὰ φτάση μόλις κατὰ τὰ μεσάνυχτα στὸ Βιλλενέβ. Ἀπὸ τὸ σταθμὸ ὡς τὴν ἐπαυλι χρειάζεται κανεὶς ἕνα τέταρτο περίπου... Ἐμεῖς ὅμως θὰ φτάσωμε πολὺ προτήτερα μὲ τὴ βάρκα...

—Δέσε τὸ σχοινὶ ἀνάμεσα στὰ δύο αὐτὰ δέντρα σὲ ὕψος μισοῦ μέτρου ἀπὸ τὸ ἔδαφος, διέταξε τὸ Μᾶρκο.

Ἔπειτα φώναξε τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς εἶπε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΑΦΙΧΘΗ

καὶ ἐτέθη στὴν κατανάλωσιν τὸ περίφημο

ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ

Νέα μέθοδος περιποιήσεως τοῦ δέρματος

Μερικαὶ χρήσιμοι ὁδηγίαι διὰ τὰς Κας καὶ Δας

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Καὶ ἕνα μόνον 5λεπτον μασάζ μὲ τὸ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ ἀρκεῖ ὥστε τὸ ἀνθρακικὸν θέρμα νὰ ἐξαφανισθῆ καὶ εἰς τὴν θέσιν του νὰ παρουσιασθῆ ἕνα δέρμα νέον μαλακόν, καθαρὸν καὶ δροσερόν.

ΜΠΡΟΥΝΤΖΙΝΟ ΦΥΣΙΚΟ ΔΕΡΜΑ

Διὰ νὰ προκαλῆτε στὴν πλάζ τὸν θαυμασμὸν μὲ τὸ ὡραῖον φυσικὸν μπρούντζινο σῶμα σας κάμετε μίαν ἐλαφρὰν ἐπάλειψιν πρὶν καὶ μετὰ τὸ μπάνιο σας.

ΗΛΙΑΚΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ—ΠΑΝΑΔΕΣ

Ἐπαλείφοντας τὸ δέρμα σας μὲ τὸ γαλάκτωμα ΛΑΝΟΛΙΝΗ ΚΟΛΑΞ μπορεῖτε ν' ἀπολαύσετε τὸν ἥλιον καὶ τὴν θάλασσαν χωρὶς νὰ ὑποστῆτε ἐγκαύματα καὶ νὰ ἀποκτήσετε πανάδες. — Τὸ γαλάκτωμα τῆς ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ εἶνε ἕνας θαυμάσιος πρωτότυπος ἐπιστημονικὸς συνδυασμὸς λανολινούχων, βιταμινούχων καὶ δροσιστικῶν χυμῶν ρόδων οὕτως ὥστε νὰ ἐνδείκνυται μὲ ἀπολύτως θετικὰ καλλυντικὰ καὶ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ ξηρῶν καὶ λιπαρῶν δερμάτων. — Τὸ γαλάκτωμα ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ εἶνε νέον προϊὸν μακρᾶς ἐπιστημονικῆς πείρας καὶ εἰσάγεται διὰ πρώτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι κυκλοφορεῖ δὲ εἰς μικρὰ καὶ μεγάλα φιαλίδια. Συνιστῶμεν τὰ μεγάλα ὡς πλέον οἰκονομικώτερα. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα.

Γεν. Ἀντ. διὰ τὴν Ἑλλάδα
ΜΙΧΑΗΛ Η. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ
Κλεισθένους 15 Ἀθῆναι
Τηλ. 52.416

ΣΤΥΡΟΥ ΜΕΛΑ ('Ακαδημαϊκοῦ)

ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΑ ΠΕΛΑΓΑ

(ΜΕΡΟΣ 2ον)

ΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ ΜΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Τὴν νύκτα τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1943 τὸ ἀντιτορπιλλικὸν μας «ΑΔΡΙΑΣ», μετεχον ἐπιχειρήσεων τοῦ Συμμαχικοῦ Στόλου εἰς τὴν Μεσόγειον, προσέκρουσεν ἐπὶ νάρκης. Ὁλόκληρος ἡ πρώρα του ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸ σκάφος ἐθεωρήθη ὡς ὁριστικῶς ἀπωλεσθέν. Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, ἔπειτα ἀπὸ ἀφαντάστους δραματικὰς περιπετείας, ὁ «ΑΔΡΙΑΣ», ἢ μᾶλλον τὸ ὄ,τι ἀπέμεινεν ἀπὸ αὐτό, εἰσέπλεεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας κατόπιν πλοῦ 500 μιλίων.

Ἡ παγκόσμιος κριτικὴ ἐθεώρησε τότε τὸ γεγονὸς ὡς ἆθλον πρωτοφανῆ εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ κατὰ θάλασσαν πελευταίου πολέμου.

Καὶ ὅμως: ἡ δραματικὴ ἀδύσσεια τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ μας «ΑΔΡΙΑΣ» καὶ τὸ καταπληκτικόν του κατόρθωμα δὲν ἀποτελοῦν παρὰ τὸ σύμβολον ποὺ χαρακτηρίζει ἕνα πραγματικὸν ἔπος: τὴν ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ἀπὸ τῆς ὑποδουλώσεως τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως. Ἄπειρα εἶναι τὰ ἡρωϊκὰ ἐπεισόδια, ποὺ ἐκάλυψαν μὲ δόξαν τὸν ἀγῶνα τοῦ ναυτικοῦ μας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς καὶ τὰ ὁποῖα ἐξιστορεῖ τὸ ἀνάγνωσμά μας.

Τὸ «ΕΜΠΡΟΣ» εἶναι ὑπερήφανον διότι θὰ δώση εἰς τὴν δημοσιότητα τὰς ἡρωϊκὰς αὐτὰς σελίδας τῆς ἐνδόξου ἱστορίας τοῦ Ναυτικοῦ μας ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΑΥΘΕΝΤΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΕΚΘΕΣΕΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΜΠΡΟΣ

Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς 29 Ἰουνίου

ΣΥΝΔΙΑ.

ΔΡ Ι ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
Εἰδικὸς Δερματολόγος
Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ (ΓΑΛΛΙΑΣ)
Ὁδὸς Πιπίνου 38 — Τηλ 85-089
10 — 1 καὶ 4 — 7

ΑΝΤΩΝ. ΧΡ ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ
Ἰατρὸς
Μαιευτὴρ - Γυναικολόγος
Δέχεται: Βύσσης 21 (πάροδος Αἰόλου)
Ὥρα 4 - 7 μ. μ.

Ποιὸς εἶναι ὁ δολοφόνος;

Ὁ ντετέκτιβ Ντόσελ ξύπνησε τρομαγμένος. Ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο εἶχαν ἀκουστῆ δυὸ-τρεῖς ἀλλεπάλληλες σπαρακτικὲς πνιγμένες κραυγές.

Ὁ Ντόσελ ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι του. Περοστικὸς ἀπὸ τὸ Νιοὺ Τοάτελ εἶχεν ἔρθει νὰ περάσῃ τὴ νύχτα ἐκείνη στὸ ξενοδοχεῖο. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἔφευγε γιὰ τὸ Λονδῖνο. Ἤξερε ὅτι στὸ διάδρομο ποὺ βρισκόταν τὸ δωμάτιό του ὑπῆρχαν ἄλλα δύο δωμάτια. Τὸ ἕνα δεξιὰ του καὶ τὸ ἄλλο ἀριστερά του. Δὲν ἦταν, ὅμως, βέβαιος ἀπὸ ποιὸ δωμάτιο εἶχαν ἀκουστῆ οἱ φωνές.

Πῆδησε ὡστόσο ὀρθιος, φόρεσε τὶς παντοὺφλες του καὶ ἔτσι ὅπως ἦταν μὲ τὶς πυτζάμες, βγῆκε στὸ διάδρομο. Τὸ δωμάτιό του εἶχε ἀριθμὸ 9. Πῆγε στὸ 8 καὶ ἀφουγκράστηκε. Ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ ἔνοικος τοῦ δωματίου ἐκείνου κοιμόταν ἄσυχα, γιατὶ ὁ Ντόσελ ἄκουσε τὸ σιγανὸ ροχαλητό του.

Ὕστερα τράβηξε γιὰ τὸ δωμάτιο ἀριθ. 10. Κανένας θόρυβος δὲν ἐρχόταν ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο. Ὁ Ντόσελ χτύπησε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα. Δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι. Ξαναχτύπησε.

—Ποιὸς εἶνε; ἀκούστηκε μιὰ νυσταγμένη φωνή.

—Μὲ συγχωρῆτε, κύριε, εἶπε ὁ Ντόσελ μήπως φωνάξατε;

—Ὄχι, κύριε... Ὄνειρο θὰ εἶδατε... ἀπάντησε ὁ ἔνοικος τοῦ 10.

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε. Καληνύχτα σας.

Ὁ Ντόσελ ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό του. Ἀπόλυτος ἡσυχία ἐπικρατοῦσε στὸ ξενοδοχεῖο.

Ὁ ντετέκτιβ ξανάπεσε στὸ κρεββάτι του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν οἱ χτύποι ἑνὸς ὡρολογίου.

Ὁ Ντόσελ μοχανικὰ τοὺς μέτρησε. Ἦταν ἡ ὥρα δώδεκα. Δὲν ἀκουγόταν καμμιὰ κίνηση ἀπὸ ξενοδοχεῖο. Στὸ δρόμο μόνο ἀκούστηκε τὸ πέρασμα ἑνὸς αὐτοκινήτου. Ὁ Ντόσελ προσπαθήσε νὰ κοιμηθῆ, ἀλλὰ τὰ ροχαλητὰ τοῦ δωματίου 8 ξανάρχισαν.

Σὲ λίγο μιὰ πόρτα ἄνοιξε στὸ διάδρομο κι ἀκούστηκαν βήματα. Ἦταν ἡ πόρτα τοῦ ἀριθ. 10. Ὕστερα ὁ ντεντέκτιβ ἀποκοιμήθηκε.

Ξύπνησε στὶς ἑπτά. Τὸ ἴδιο ρολόγι ποὺ εἶχε χτυπήσει μεσάνυχτα χτύπησε πάλι ἑπτὰ φορές. Σχεδὸν ἀμέσως ἀκουστήκαν κι' οἱ ἑπτὰ χτύποι τοῦ ρολογιοῦ τῆς πλατείας.

Ὁ Ντόσελ σηκώθηκε. Μολις ὅμως ντύθηκε ἀκούστηκαν σπαρακτικὲς κραυγὲς στὸ διάδρομο.

Ὥρμησε ἔξω καὶ εἶδε τὴν καμαριέρα, τρομαγμένη, νὰ στέκεται μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ δωματίου 10 καὶ νὰ φωνάζῃ. Ὁ ντετέκτιβ ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ δωμάτιο. Ἕνας ἄνθρωπος ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι τοῦ δωματίου ἐκείνου. Τὸ μελανιασμένο πρόσωπό του ἔδειχνε ὅτι τὸ θῦμα εἶχε στραγγαλισθῆ.

Τὸ ξενοδοχεῖο ἀναστατώθηκε.

Τὸ θῦμα λεγόταν Μάκλυ Πλάϊν καὶ ἦταν περιοδεύων ὑπάλληλος ἑνὸς κοσμηματοπωλείου. Ἡ βαλίτσα του ποὺ περιείχε κοσμήματα μεγάλης ἀξίας εἶχε κάνει φτερά.

Ἐπὶ τόπου ἔφτασε ὁ ἀστυνόμος Μούρεϋ καὶ ἀρχισε ἀμέσως ἀνακρίσεις. Ἦταν ἀναμφισβήτητο ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶχε διαπραχθῆ ἀπὸ ἔνοικο τοῦ ξενοδοχείου γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι οἱ πόρτες του ὅλες ἦσαν κλειδωμένες κι' ὁ δολοφόνος δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ μπῆ οὔτε νὰ βγῆ δίχως νὰ γίνῃ ἀντιληπτός. Ὁ μόνος ποὺ εἶχε φύγει, ἦταν ὁ Τζὼν Ἄρντελ πλασιὲ τῆς Ἑταιρείας Σάμουελ καὶ Σία ὁ ἔνοικος τοῦ 8 ποὺ ροχαλίζε ὅλη νύχτα. Εἶχε φύγει μὲ τὸ πρωϊνὸ τραῖνο πρὶν λίγη ὥρα.

—Ὁ Τζών Ἄρντελ! φώναξε ὁ ντετέκτιβ κατάπληκτος. Ὤ, διάβολε, εἶχα στὸ διπλανὸ δωμάτιο τὸν φίλο μου Τζὼν Ἄρντελ δίχως νὰ τὸ ξέρω.

Ὁ ἀστυνόμος Μούρεϋ κύτταζε τὸν Ντόσελ ἐρωτηματικά.

—Κύριε Μούρεϋ τοῦ εἶπε ὁ Ντόσελ, μαντεύοντας τὴ σκέψι του, Ὁ Ἄρντελ εἶνε ἕνας τίμιος γεροντάκος καὶ βρίσκεται ὑπεράνω κάθε ὑποψίας.

—Τότε, εἶπε ὁ Μούρεϋ, ἐφ' ὅσον εἶνε γενονὸς ὅτι τὸ ἔγκλημα διεπράχθη ἀπὸ ἔνοικο τοῦ ξενοδοχείου, πρέπει νὰ τὸν βροῦμε κι' αὐτὸν καὶ τὴν βαλίτσα μὲ τὰ κοσμήματα. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔκανε, βέβαια, φτερά! Λοιπόν, κύριε Ντόσελ τί ὥρα ἔγινε τὸ ἔγκλημα, κατὰ τὴν ἀντιληψί σας;

—Δὲν πρόκειται περὶ ἀντιλήψεως εἶπε ὁ ντετέκτιβ, ἀλλὰ περὶ πεποιθήσεως. Τὸ ἔγκλημα ἔγινε δύο ἢ τρία λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ μίλησε μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιο 10, δὲν ἦταν ἀσφαλῶς ὁ Μὰκ Πλάϊν — αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὑστέρων. Πῶς μποροῦσα ὅμως νὰ γνωρίζω τὴ φωνὴ ἑνὸς ἀγνώστου;

—Καὶ ἂν ἀκούγατε ξανὰ τὴ φωνὴ ἐκείνη θὰ τὴν ἀναγνωρίζατε; ρώτησε ζαφνικὰ ὁ κύριος Κότελ, ἕνας νεαρὸς πελάτης τοῦ ξενοδοχείου.

—Ἀμφιβάλλω, ἀπάντησε ὁ Ντόσελ. Γιατὶ ἁπλούστατα ὁ κακοῦργος μιλοῦσε μὲ ἀλλαγμένη ἀσφαλῶς φωνή.

—Πολὺ φυσικά, εἶπε ὁ ἀστυνόμος Μούρεϋ. Λοιπόν, Ντόσελ, εἴπατε ὅτι ἀκούσατε δύο ἢ τρία λεπτὰ μετὰ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Πῶς ἐξακριβώσατε ὅτι ἦταν τὰ μεσάνυχτα;

—Ἄκουσα τὸ ρολόϊ τῆς κουζίνας καὶ κατόπιν τὰ ξανάβαλε στὴν ὥρα του, παρατήρησε ὁ ἀστυνόμος.

—Αὐτὸ ἀποκλείεται κύριε ἐπέμενε ὁ μάγειρος τοῦ ξενοδοχείου. Γιατὶ ὅταν χτὲς τὸ βράδυ στὶς 11 ἔφυγα ἀπὸ τὴν κουζίνα τὴν ἄφησα ὅπως κάνω πάντοτε. Καὶ ὅπως εἶδατε ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη σήμερα.

—Τότε χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ ἔγκλημα ἔγινε πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἐδήλωσε ὁ ἀστυνόμος Μούρεϋ. Πρέπει νὰ ξεκινήσουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Καὶ τώρα ἂς δοῦμε ποιοὶ εἶνε οἱ πελάτες τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ βιβλίο πελατῶν κύριε γραμματέα...

Ὁ γραμματεὺς ἔφερε τὸ βιβλίο. Τὸ ξενοδοχεῖο ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν εἶχε μεγάλη κίνηση. Οἱ πελάτες τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος ἦταν μετρημένοι. Ὁ γέρο Ἄρντελ, ποὺ εἶχε φύγει τὸ πρωῒ καὶ ποὺ τὸν ἤξερε καλὰ ὁ Ντόσελ. Ἡ γρηὰ κυρία Φλάζ, βέβαια, δὲν μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ ὑποπτη ἀφοῦ ἦταν φυσιολογικῶς ἀδύνατο νὰ πνιξῆ αὐτὴ ἕναν ἄντρα ὡς ἐκεῖ πάνω σὰν τὸν Πλάϊν. Τέσσερες ἄλλοι ἐνοικοι, οἱ κ. κ. Πῆροον, Οὐάτ, Σάρλετον καὶ Μούγκαν ἀπεκλείοντο ἐπίσης γιατὶ ἀπὸ τὶς 10 ὡὼς τὶς 2½ μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἤπαιζαν, δίχως διακοπή, μπρὶτζ στὸ δωμάτιό τοῦ Σάρλετον.

Εἶνε τώρα ὁ νεαρὸς Κότελ, ἀντιπρόσωπος οἴκου φωτογραφικῶν εἰδῶν; Κι' αὐτὸς ὅμως, ὡς τὶς 2½ ἔπαιζε μπιλιάρδο μὲ τὸ γραμματέα τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ σὰ μάλιστα καὶ τοῦ διευθυντοῦ.

—Καὶ ὅτων τελειώσατε τὸ μπιλιάρδο σας κύριε Κότελ, τί κάνατε; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Πῆγα στὸ δωμάτιό μου καὶ ὕστερα στὸ μπάνιο γιὰ νὰ κάνω ἕνα λουτρό. Ἤμουν ἐξαντλημένος ἀπὸ τὸ ταξίδι καὶ ἤθελα νὰ φρεσκαρισθῶ.

—Πᾶμε στὴν αἴθουσα τοῦ μπάνιου, εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ παρετήρησαν ὅτι τὸ μπάνιο βρισκόταν δίπλα στὸ δωμάτιο τῆς γρηᾶς κυρίας Φλάζ. Ὁ ἀστυνόμος τὴν φώναξε καὶ τὴ ρώτησε:

—Ἀκούσατε κανένα θόρυβο τὴ νύχτα κυρία μου;

—Ἄχ, ναὶ κύριε Ἕνας ἀδιάκριτος ἔκανε νυχτιάτικα τὸ μπάνιο του καὶ ἄφισε τὰ νερὰ νὰ τρέχουν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι.

—Καὶ τί ὥρα συνέβη αὐτό, κυρία;

—Περασμένες δωδεκάμισι. Ἐκείνη τὴν ὥρα σηκώθηκα νὰ πιῶ νερὸ καὶ εἶδα τὸ ρολόγι μου. Ἦταν μία παρὰ δέκα.

—Λοιπὸν ποιὸς ἔκαμε τὸ ἔγκλημα κύριε Ντόσελ; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος Μούρεϋ.

Ἐνὺρισε τὸ κεφάλι πρὸς τὸν ντετέκτιβ, ἀλλὰ αὐτὸς δὲ βρισκόταν πιὰ κοντά του.

Ὁ Ντόσελ εἶχεν, ἀπομακρυνθῆ πρὸ ἑνὸς λεπτοῦ μὲ τὴν ἴδια σκέψι κι' αὐτός: «Τί διάβολο συμβαίνει;» μονολογοῦσε ἐρευνῶντας τὸ δωμάτιο τοῦ θύματος.

Ἔξαφνα κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοῦ θύματος εἶδε μιὰ ἀσημένη φωτογραφία. Ὁ ντετέκτιβ τὴν κύτταξε προσεκτικὰ καὶ μιὰ ζαφνικὴ σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του!

—Ὁ πλασιὲ φωτογραφικῶν εἰδῶν εἶνε πολὺ ὑποπτος ψιθύρισε.

Θυμήθηκε συγχρόνως τὴν ἐρώτησι ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ νεαρὸς ἐκείνος πρὸ ὀλίγης ὥρας: «Καὶ ἂν ἀκούγατε ξανὰ τὴ φωνὴ ἐκείνη θὰ τὴν ἀναγνωρίζατε;» θυμόταν τώρα ὅτι ὁ Κότελ εἶχε κάνει τὴν ἐρώτησι αὐτὴ μ' ἕνα κάπως πεῖραξενο τόνο. Ἂν αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος, τότε ἡ ἐρώτησι ἦταν δικαιολογημένη. Ἤθελε μιλῶντας στὸ Ντόσελ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν πράγματι ἡ φωνή του ἀντηχοῦσε ὡς γνώριση στ' αὐτιὰ τοῦ ντετέκτιβ. Ἀλλὰ... Ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο «ἀλλά».

Ὁ Κότελ εἶχε ἕνα θαυμάσιο ἄλλοθι: ἔπαιζε μπιλλιάρδο ὡς τὶς 12½ ἐνῶ τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει πρὶν ἀπὸ τὶς 12

—Πρὶν ἀπὸ τὶς δώδεκα; ψιθύρισε. Μήπως ἔκανα λάθος;

Ζαφνικὰ ὁ Ντόσελ χτύπησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

—Ἠλίθιε Ντόσελ! Στὶς 7 τὸ πρωῒ σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὰ χτυπήματα τοῦ ρολογιοῦ τῆς κουζίνας, ἀντήχησαν οἱ 7 χτύποι τοῦ ρολογιοῦ τῆς πλατείας. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔγινε καὶ τὰ μεσάνυχτα. Ἄρα δὲν ἦταν τὸ ρολόϊ τῆς κουζίνας αὐτὸ ποὺ ἄκουσα τὰ νύχτα.

Μὲ τὴν ἀσημένη φωτογραφία στὸ χέρι ὁ Ντόσελ, βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ θύματος.

Ἔτρεξε στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο τοῦ ξενοδοχείου καὶ ζήτησε τὴν ἑταιρεία Σάμουελ καὶ Σια.

—Μοῦ δίνετε τὸν κ. Ἄρντελ παρακαλῶ; Πῶς; Σὺ εἶσαι Ἄρντελ; Ἔφτασες στὸ Λονδῖνο; Ἐδῶ ντετέκτιβ Ντόσελ. Ἄκουσέ με, θέλω νὰ σοῦ κάνω μερικὲς ἐρωτήσεις. Μὴ μὲ ρωτᾶς γιατί. Λέγε μου μόνον Ὅταν ταξιδεύῃς συνηθίζεις νὰ παίρνῃς μαζί σου κανένα ἐπιτραπέζιο ρολόγι; Ναί; Πῶς εἶνε; Παλιοῦ τύπου ἐπαναληπτικό; Τὸ εἶχες στὸ κομοδίνο σου χτὲς τὴ νύχτα στὸ ξενοδοχεῖο (Σπλέντιτ); Θαυμάσια! Δέν μοῦ λές, χτυπᾶ τὸ ἐκκρεμές; Ναί; Ὡ! ὑπέροχο! Ἔχει ἕνα γλυκὸ βαρὺ χτύπο; Ὡραῖα! Τώρα σκέψου καλὰ σὲ παρακαλῶ. Σύνησες χτὲς τὴ νύκτα καὶ τὸ κούρδισες; Πῶς; εἶσαι βέβαιος; Ἔφτιαξες τὸ ξυπνητῆρι του; Ὡραῖα! Καὶ δὲν μοῦ λές; Χτύπησε μήπως δώδεκα φορὲς καθὼς τὸ γύριζες; Μπαδό! Εἶσαι χρυσὸς ἄνθρωπος Ἄρντελ. Τώρα θυμήσου καλά. Πρόσεξε: Ὅταν χτύπησε μὲ τὸ γύρισμα δώδεκα φορὲς τι ὥρα ἦταν ἀκριβῶς; Πῶς; Δωδεκάμισι καὶ κάτι; Ἐ, τότε παλιέ μου φίλε ξαναπάρε τὸ τραῖνο κι' ἔλα στὸ «Σπλέντιτ» γιατὶ τὸ καταραμένο ρολόϊ σου κόντεψε νὰ μὲ κάνῃ νὰ τρελλαθῶ. Ἔλα γρήγορα!

★

Ὁ ντετέκτιβ Ντόσελ ἄφησε τὸν ηλεφωνικὸ θάλαμο κι ἔτρεξε νὰ μπῆ στὸ μπάνιο. Κύτταξε γύρω του καὶ ψιθύρισε:

—Ἐν τάξει!

Κατέβηκε κατόπιν τέσσερες τέσσερες τὶς σκάλες. Βρῆκε τὸν ἀστυνόμο στὸ διάδρομο τοῦ πρώτου τατάμματος καὶ του εἶπε:

—Συλλάβετε τὸν Κότελ. Τὸ ἄλλοθί του δὲν ἀξίζει πεντάρα.

Ὁ ἀστυνόμος εἰδοποίησε τὸ νεαρὸ Κότελ.

Ὅταν ὁ Κότελ πλησίασε, ὁ ντετέκτιβ δείχνοντας του τὴν ἀσημένη φωτογραφία τὸν ρώτησε:

—Τὴν γνωρίζετε αὐτή;

Ὁ Κότελ ωστιοσε

—Ἰγνάτιε Κότελ ἐσὺ σκότωσες τὸν Πλέϊν! συνεχίσε ὁ ντετέκτιβ. Πῆγες στὸ δωμάτιό του τὸ δηθεν γιὰ νὰ τοῦ δείξῃς ἀσημένες φωτογραφίες καὶ τὸν ἐπνιξες χρησιμοποιῶντας τὰ σεντόνια τοῦ κρεββατιοῦ του.

Ὅταν ἐγὼ ξύπνησα ἀπὸ τὶς φωνὲς τοῦ Πλέϊν εἶχες τὴν ἑτοιμότητα ν' ἀλλάξῃς τὴ φωνή σου καὶ νὰ μοῦ μιλήσῃς ὡς Πλέϊν Ὕστερα βγῆκες νὰ κάνῃς δήθεν τὸ μπάνιο σου Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ μπάνιου ὅμως ποὺ εἶνε χαμηλὸ παρέδωσες τὴ βαλιτσοῦλα στο συνένοχό σου ποὺ ἦταν μέσα στο αὐτοκίνητο, ποὺ περίμενε στὸ δρόμο. Τὸ ἔγκλημά σου βέβαια δὲν ἦταν τέλειο οὔτε καὶ τὸ ἄλλοθί σου. Μιὰ συμπτωσις κόντεψε νὰ τὸ κάνῃ τέλειο: ἡ δική μου δηλώσις ὅτι ὁ φόνος ἔγινε κατὰ τὶς 12 ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἔγινε λίγο μετὰ τὶς δωδεκάμισι δηλαδὴ ἀφοῦ τελείωσε τὴν παρτίδα τοῦ μπιλλιάρδου.

★

Ὁ νεαρὸς πλασιὲ εἶχε γίνει κατώχρως.

—Ἔχεις οἰκογένεια Κότελ; ρώτησε ζαφνικὰ ὁ ἀστυνόμος Μούρεϋ.

Ὁ νέος κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά

—Φοβοῦμαι ὅτι γρήγορα θὰ σὲ πενθήσουνε! τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

Τῆς ἰδιας γνώμης ἦταν ἀσφαλῶς καὶ ὁ Κότελ, γιατὶ κοντρὲς στενόνες πανωμένου ἱδρῶτος εἶχαν ἀρχίσει νὰ τρέχουν ἀπὸ τὸ μέτωπό του, ἐνῶ του περνοῦσαν τὶς χειροπέδες.

ΤΖΟΕ ΣΠΑΡΟΟΥ

ΣΤΟ ΧΑΛΑΝΤΙΓΙΟΥΝΤ
Μεταχειρίζονται
ΝΤΕΜΑΚΙΠΑΝ
Vedette
★καθαρίζετε τὶς σκόνες καὶ τὸ βάψιμο τοῦ προσώπου σας.
★Ἀποφεύγετε τὴν χρῆσι τῶν σαπουνιῶν.

ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΜΕ ΗΛΙΟΛ
ΧΩΡΙΣ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

Ἰδεώδης ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
LANOLOR-SQUIBB
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΠΑΡΑΘΗΚΗ: ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΩ 13Α ΤΗΛ. 26-747

Ὁ μικροσκοπικὸς ΠΥΡΟΒΟΛΗΤΗΣ

Ἕνα ἀκαταμάχητο ἔντομο

Εἶνε σὲ ὅλους γνωστὸ πὼς τὰ πιὸ παράδοξα φαινόμενα ὁ ἄνθρωπος τὰ συναντᾶει στὴ φύσι ποὺ διαρκῶς μᾶς ἀποκαλύπτει τὰ μυστικά της. Μὰ τὶς μεγαλύτερες παραδοξότητες τὶς συναντοῦμε στὰ ἔντομα, ποὺ οἱ ἐπιστήμονες ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ Γάλλου ἐντομολόγου Φαμπρ δὲν παύουν νὰ τὰ μελετοῦν καὶ νὰ καταγράφουν μὲ κάθε δυνατὴ λεπτομέρεια τὶς σοφὲς ἐρευνές τους

Στὸ νένος π.χ. τῶν κολεοπτέρων ὑπῆρχε ἕνα κυνηγετικὸ ἔντομο ποὺ ξεχωρίζει σχεδὸν ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα χάρις στὴν καταπληκτικὴ πρωτοτυπία τοῦ ὁπλου του. Τὸ ἔντομο αὐτὸ οἱ ἐπιστήμονες τὸ ὠνόμασαν ποιὸ δικαιολογημένα: «Ὁ πυροβολητής»

Πράγματι εἶνε κάτι τὸ πολὺ παράδοξο καὶ ἴσως τὸ ἀπίστευτο. Πρόκειται γιὰ ἕναν πολὺ λεπτὸ σκαραβαῖο ποὺ μοιάζει νὰ γεννήθηκε γιὰ νὰ τὸν καταβροχθίζουν τ' ἄλλα ἔντομα. Μὰ αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ ἔντομο ἡ φύσις το προίκισε μ' ἕνα ἐπιθετικὸ καὶ ἀμυντικὸ ὅπλο ποὺ συχνὰ τὸ κάνει νὰ νικᾶη καὶ... γίγαντες!

Ὑπάρχουν ὅπως ὅλοι μας ξέρουμε, ἔντομα ὡπλισμένα μὲ κέρατα, μὲ πριόνια, μὲ ψαλλίδια μὲ κεντρία, μὲ χίλια δυὸ πράγματα, τόνα πιὸ παράξενο ἀπ' τ' ἄλλο Μ αὐτὰ τὰ ὄργανα κόβουνε σπάνε, τρυποῦνε χτυποῦν σκοτώνουν μ' ἄλλα λόγια ἀμύνονται. Σὰν ἡ φύσις, ὅλος αὐτὸς ὁ μικροσκοπικὸς κόσμος τῶν ἐντόμων βρίσκεται διαρκῶς σὲ πόλεμο. Διαρκῶς γίνονται συγκρούσεις. Αἱ φῆνης δυὸ μυρμήγκια που τσακώνονται δὲ σταματοῦν τὸν καυγᾶ τους παρὰ μονάχα ἀφοῦ τὸ ἕνα σκοτώσῃ τὸ ἄλλο. Μὰ καὶ τὸ ἄλλο φυσικὰ τὶς περισσότερες φορὲς τραυματίζεται βαρειὰ καὶ πεθαίνει κι' αὐτὸ μὲ τὴ σειρά του κι ἂς εἶνε ὁ νικητής.

Κοντὰ σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἀξιοθαύμαστα πράγματι ἔντομα ποὺ εἶνε τόσο καλὰ ὡπλισμένα παρουσιάζεται κι' ὁ μικροσκοπικὸς σκαραβαῖος αὐτὸ τὸ κολεόπτερο μ' ἕνα ὅπλο φοβερὸ ἀπαράμιλλο, μοναδικό, ἀκαταμάχητο: τὸ πυροβόλο του!

Μὴ ἂς φαίνεται παράξενο οὔτε ἀπίστευτο. Δὲν πρόκειται γιὰ παραμύθι. Στὸ μικροσκοπικὸ σῶμα τοῦ σκαραβαίου ἡ φύσις τοποθέτησε ἕναν κεραυνό: ἔκανε τὸ ταπεινὸ αὐτὸ ἔντομο ἕναν ἰσχυρὸ πυροβολητή. Τὸ ἐξώπλισε μ' ἕνα μυδραλλιοβόλο ποὺ θὰ τὸ ζήλευε κι' ὁ καλύτερος στρατιώτης καὶ ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ κρατᾶη τοὺς ἐχθροὺς σὲ ἀπόστασι καὶ νὰ τοὺς νικᾶη κατὰ κράτος.

Γιὰ κυττάξετε ἕνα μεγάλο πολεμοχαρὲς σκαθάρι, φοβερὸ σκληρόκαρδο ἀδυσώπητο ποὺ βγῆκε ὑπουλα ν' ἀναζητήσῃ τὴ λεία του. Εἶνε ἄγριο, ἀμείλικτο. Μόλις ἀντικρύσῃ τὸν «πυροβολητὴ» προχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ ἐνοντίον του ἱκοποιημένο κι' ὅλας γιατὶ τόσο εὔκολα θὰ πέσῃ στὰ δίχτυα του ὁ μικρὸς σκαραβαῖος. Νὰ πολεμήσῃ μαζί του; Τί ἰδέα! Πολεμάει πολὺ ἕνας γίγαντος μ' ἕνα νάνο; Κι' ὅμως τὸ μικροσκοπικὸ μας ἔντομο μόλις ἀντικρύσῃ τὸν φοβερὸ αὐτὸ ἐχθρὸ στέκεται, περιμένει παίρνει τὴ θέσι του ἑτοιμο ν' ἀμυνθῆ καὶ μάλιστα προκαλεῖ. Τί πρόκειται τώρα νὰ συμβῆ;

Τὸ ἕνα ἔντομο παρατηρεῖ τὸ ἄλλο γιὰ κάμποσην ὥρα. Αὐτὸ εἶνε συνήθεια ὁλων τῶν ζώων — ἀκόμα καὶ τῶν ἀνθρώπων — που πρόκειται ν' ἀναμετρηθοῦν.

Ὁ «πυροβολητὴς» μας στέκεται τώρα ἀτάραχος καὶ περιμένει. Θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐχθρὸ παραλέα καὶ θὰ τὸν τρέψῃ μάλιστα σὲ αἰσχρὴ φυγή. Πῶς ὅμως εἶνε δυνατὸ ἕνας νάνος νὰ νικήσῃ ἕνα γίγαντα. Γιατὶ τὸ κολεόπτερο — ὅπως εἴπαμε — εἶνε νάνος μπροστὰ στὸ σκαθάρι. Ἡ ἱστορία ὅμως τοῦ Δαυὶδ καὶ τοῦ Γολιὰθ ἐπαναλαμβάνεται.

Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ μεγάλο σκαθάρι ὁρμάει γιὰ ν' ἁρπάξῃ τὸ νάνο, ἀκούγεται ζαφνικὰ μιὰ ἐκπυροκρότησι κι' ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ μικροσκοπικοῦ σκαραβαίου ἕνα μικρὸ σύννεφο καπνοῦ. Κι ἔπειτα, ἡ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη, γρήγορες δυνατὲς ἀκούγονται στὴ σειρὰ νέες ἐκπυροκροτήσεις. Π ο ὺ μοιάζουν μὲ τὶς ἐκπυροκροτήσεις τοῦ μυδραλλιοβόλου Ἀμέσως τὸ σκαθάρι τὰ χάνει ἀπομένει ἐμβρὸν τοῦ στέκεται ἀκίνητο τυφλωμένο. παράλυτο, δίχως νὰ μπορῇ νὰ κάνῃ μιὰ κίνησι. Καὶ τότε ὁ μικροσκοπικὸς «πυροβολητὴς» ἐπωφελεῖται ἀπ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία καὶ ἐξαφανίζεται.

Τὸ διαβολικὸ ὅπλο τοῦ πυροβολητὴ πετάει ἕνα ὑγρὸ διυβοστικὸ τὸ ὁποῖο ἐξατμίζεται ἀμέσως καὶ μεταβάλλεται σὲ πυκνὸ καπνό. Ὁ καπνὸς αὐτὸς ποὺ ἔχει καὶ μιὰ περίεργη μυρουδιὰ σᾶ, θειάφι τυλίγει κι' ἀπὸ τὸν καπνὸ ἀνίκανο κι' ἀκίνδυνο. Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ ποὺ κάνει καθὼς πετιέται ἀπ' τὸ σῶμα του ἐντόμου τόσο δυνατὸ κρότο, ὁ πυροβολητὴς τὸ ἔχει ἀποθηκευμένο μέσα σὲ μιὰ μικρὴ κύστι ποὺ βρίσκεται στὸ ὑπογάστριό του.

Τὸ ὑγρὸ ὁ πυροβολητὴς τὸ ἐκσφενδονίζει καὶ μακρυὰ καὶ ἀποτελεσματικά "Ἐτσι τὸ κολεόπτερο αὐτὸ ποὺ τὸ βάζει μὲ τοὺς «γίγαντες» δίχως νὰ φοβᾶται εἶνε ὁ πειὰ ἐπίφοβος πυροβολητὴς τῶν ἀγρῶν.

●●

Καουτσοὺκ μικρεϊσκτένο

Τὰ καινούργιο καουτσούκ, που ἔφτιαξε ὁ Γάλλος καθηγητὴς Ζακ Ριολέρ, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ σκοτώνῃ τὰ μικρόβια χάρις σὲ μιὰ ἀπολυμαντικὴ οὐσία ποὺ περιέχει Καλλιέργειες μικροβίων τύφου διφθερίτιδος καὶ φυματιώσεως καθὼς καὶ σταφυλοκόκκων κατεστράφησαν σὲ λίγο λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ τὴν ἐπιφὴ αὐτοῦ καουτσούκ. Ἡ μικροβιοκτόνος ἐνέργεια τοῦ καουτσούκ αὐτοῦ διατηρεῖται ἐπὶ 2 χρόνια τὸ λινώτεσο.

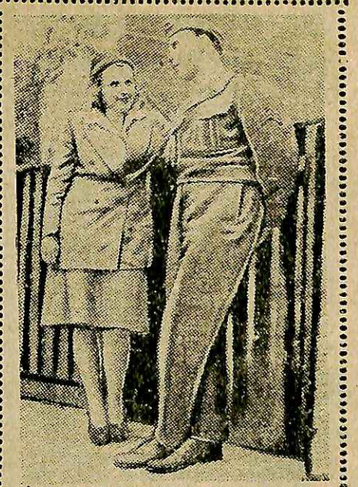

Η «ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΙΣ» ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ἕνα τρομακτικὸ κύμα ἀνηθικότητος ἔχει κατακλύσει τὴ σημερινὴ Γερμανία. Ἡ «συνοδελφωσις» ἐκδηλώνεται μὲ ἀναρίθμητα ἐρωτικὰ εἰδύλλια μεταξὺ τῶν Γερμανιδῶν καὶ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ Ἄγγλων στρατιωτικῶν. Ἡ καταστασις αὐτὴ ἔχει κειροτερέψει ἐχόντως μὲ τὴν ἴδρυσι «πρακτορείων» ἀπὸ Γερμανίδες τῆς παλαιᾶς ἀριστοκρατίας ποὺ προυηθεύουν «ἀρραβωνιαστικὲς κατ' ἀπόλυσιν».

ΙΤΑΛΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ

Ἕνας οἶκος μόδας τῆς Ρώμης παρουσιάσε τώρα τελευταῖα μερικὰ σεμνὰ κοστούμια τοῦ μπάνιου γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ παίρνουν τὸ μπάνιο τους σὲ θερινὲς παιδικὲς κατασκηνώσεις Πάρα πάνω βλέπετε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ «μοντέλλα» ποὺ θυμίζουν τὰ «μαγιὸ» τῆς ἐποχῆς τοῦ 1900.. Μερικοὶ γυναικεῖοι σύλλογοι προπαθοῦν, σήμερα ν' ἀντιδράσουν μὲ κάθε τρόπο στὴν «ἐκλυσι τῶν ἠθῶν» ποὺ παρουσιάσθηκε στὴν Ἰταλία.

Ο «θησαυρός» τοῦ Βραϊν-Λουκάς

Ἕνας τετραπέρατος καὶ πάνσοφος ἀπατεών

Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς δευτέρας Αὐτοκρατορίας, ὁ Μισὲλ Σὰλ ἦταν ὁ μεγαλύτερος κι' ὁ ἐνδοξότερος μαθηματικὸς τῆς Γαλλίας. Ἀκαδημαϊκός, ἀξιωματοῦχος τῆς Λεγεώνος τῆς Τιμῆς καθηγητὴς στὸ Πολυτεχνεῖο, ἐθεωρεῖτο, παρ' ὅλα τὰ ἑξήντα ὀκτὼ χρόνια του, ὡς τὸ διαυγέστερο πνεῦμα τῆς ἐποχῆς του. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ μαθηματικά, ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὰ παληὰ ἱστορικὰ ἔγγραφα. Ἦταν μανιώδης συλλέκτης αὐτογράφων.

Μιὰ μέρα τοῦ 1861 εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸ γραφεῖο του ἕνας φτωχὸς ἀνθρωπάκος, σαρανταπέντε περίπου χρόνων, μὲ ζωηρὰ μάτια, μὲ ξυρισμένο πρόσωπο καὶ μ' εὐγενικοὺς τρόπους. Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄγνωστος ἐπισκέπτης; Κάποιος ἀμαθής, ποὺ δὲν τοῦ δόθηκε ποτὲ καιρὸς νὰ μορφωθῇ... Γυιὸς ἑνὸς ἐργάτη ἀπὸ τὸ Σαντωντέν, εἶχε μάθει νὰ γράφῃ καὶ νὰ διαβάζῃ στὸ μικρὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ του. Κατόπιν, γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του, ἔπιασε δουλειὰ σ' ἕνα δικηγορικὸ γραφεῖο, τρέχοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ὅλη τὴν ἡμέρα, σὲ θελήματα. Ἡ ζωή του δὲν παρουσίαζε κανένα ἐνδιαφέρον. Φυτοζωοῦσε ὡς ἀντιγραφεὺς δικογραφιῶν στὸ Εἰρηνοδικεῖο τοῦ Σαντωντὲν ὅταν ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια βρῆκε μιὰ μικρὴ θέσι στὸ γραφεῖο ἑνὸς παράξενου δικηγόρου ποὺ κατέστρωνε τὰ γενεαλογικὰ δένδρα ἐκείνων ποὺ ἐπιθυμοῦσαν νὰ μάθουν ὅλους τοὺς εὐγενεῖς προγόνους των.

Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἐπισκέπτης εἶχε ἕνα ἀλλόκοτο ὄνομα. Λεγόταν Βραϊν-Λουκάς. Κι' ἀφοῦ ζήτησε πολλὲς φορὲς συγγνώμην, ἐξήγησε τέλος τὸ λόγο τῆς ἐπισκέψεώς του. Εἶχε ἀγοράσει ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες σωροὺς ὁλόκληρους ἀπὸ παληὰ χαρτιά, ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ μιὰ γνωστὴ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, τοὺς Μπουαζουρνταίν. Αὐτὰ τὰ πολύτιμα ἔγγραφα στάλθηκαν στὴν Ἀμερικὴ τὸν καιρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἀπόμειναν πολλὰ χρόνια ἀζήτητα στὴ Βαλτιμόρη. Ἔπειτα ἕνας ἀπόγονος τῶν Μπουαζουρνταὶν κατάφερε νὰ τὰ φορτώσῃ πάλι γιὰ τὴ Γαλλία μὰ τὸ πλοῖο ναυάγησε καὶ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ χαρτιὰ αὐτὰ βράχηκαν ἀπὸ τὴ θάλασσα κι' ἦσαν τώρα σχεδὸν ἀδιάβαστα. Ὁ τελευταῖος κάτοχός τους τὰ πούλησε μὲ τὴν ὀκά καὶ ζήτησε νὰ μὴ γίνῃ γνωστὸ τ' ὄνομά του. Μὲ δυὸ λόγια, ὁ Βραϊν-Λουκὰς εἶχε ἀγοράσει πάσθμα αὐτὰ ὅλα τὰ παληόχαρτα, μὰ δὲν ἤξερε τί μποροῦσε νὰ κερδίσῃ ἀπὸ αὐτά. Ζητοῦσε λοιπὸν τὴ συμβουλὴ τοῦ Μισὲλ Σάλ, ποὺ ἦταν ὁ μόνος ἁρμόδιος νὰ ἔνῃ γνώμη σὲ τέτοια ζητήματα. Ὡς δείγμα εἶχε φέρει μαζί του μερικὰ γράμματα. Κιτρινισμένα, γεμάτα λεκέδες, ξεθωριασμένα ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὰ ἔβαλε ἀπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ σοφοῦ συλλέκτη.

Ὁ Μισὲλ Σὰλ φόρεσε τὰ καλύτερα γυαλιά του, ἐξέτασε προσεκτικὰ τὰ χαρτιὰ κι' ἄξαφνα ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὴ συγκίνησί του.

— Εἶνε γράμματα τοῦ μεγάλου Πασκάλ! φώναξε κατάπληκτος. Τὰ εἶχε στείλει στὸν Ἄγγλο γιατρὸ Ρόμπ Μπόυλ ἐξηγώντας του διάφορα ἐπιστημονικὰ ζητήματα. Ἐδῶ βλέπουμε καθαρὰ γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι ὁ Γάλλος φιλόσοφος Πασκὰλ εἶχε ἀνακαλύψει, εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν Νεύτωνα, τὸ 1648, τὸ νόμο τῆς παγκοσμίου ἕλξεως!...

Ὁ Βραϊν-Λουκὰς ἄκουγε τὶς ἐνθουσιώδεις ἐξηγήσεις τοῦ Μισὲλ Σὰλ σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν καταλάβαινε τίποτα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἀφοῦ ὅμως τὸν ἐνδιέφεραν αὐτὰ τὰ χαρτιά, μποροῦσε νὰ τοῦ φέρῃ καὶ ἄλλα παρόμοια ἀπὸ τὸ παληὸ ἀρχεῖο τῶν Μπουαζουρνταίν.

— Τ' ἀγοράζω ὅλα! τοῦ φώναξε ὁ περίφημος συλλέκτης.

Ὁ Βραϊν-Λουκὰς τοῦ παρετήρησε τότε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ τὰ φέρῃ ὅλα μὲ μιᾶς. Ἔπρεπε νὰ φορτώσῃ τρία ὁλόκληρα κάρρα. Ἔπειτα δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ θόρυβος γύρω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Θὰ ἔφερνε τὰ χαρτιὰ λίγα-λίγα, στὴν τύχη, γιατὶ δὲν ἤξερε δυστυχῶς νὰ τὰ διαλέξῃ κι' ὁ Μισὲλ Σὰλ θὰ κρατοῦσε ὅσα θὰ τοῦ ἄρεσαν.

Ἀπὸ τότε, κάθε ἡμέρα ὁ σεμνὸς ἐκεῖνος ἀνθρωπάκος τρύπωνε κουβὰ στὸ γραφεῖο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ καὶ τοῦ παρέδιδε ἕνα πακέττο παληὰ ἔγγραφα. Ὁ Μισὲλ Σὰλ τρελλαινόταν ἀπὸ τὴ χαρά του. Εὐρισκε ἐκεῖ μέσα αὐτόγραφα τοῦ Γαλιλαίου, γειρόγραφα τοῦ Λεονάρδου Ντὰ Βίντσι, γράμματα τῆς Λουκρητίας Βοργίας! Τί θησαυροί! Ἀ! Ἔμειτε ἀξέχαστη ἡ συνεδρίασις τῆς Ἀκαδημίας στὶς 8 Ἰουλίου τοῦ 1865! Ὁ Μισὲλ Σὰλ παρουσίασε θριαμβευτικὰ στοὺς συναδέλφους του τὰ γράμματα τοῦ Πασκάλ. Οἱ ἐπιστήμονες ἀναστατώθηκαν κι' ἡ δόξα τοῦ τυχεροῦ συλλέκτου πορκάλεσε πολλοὺς φθόνους. πολλὲς ἀντιζηλίες καὶ πολλὲς ἀντιρρήσεις! Ὁ Βραϊν-Λουκὰς ὅμως ἔφερνε στὸν διάσημο ἐπιστήμονα καινούργια γράμματα τοῦ Πασκάλ, στὰ ὁποῖα ὁ Μισὲλ Σὰλ εὗρισκε νέα ἐπιχειρήματα νὰ ν' ἀποστομώσῃ τοὺς ἀντιπάλους του.

Κανεὶς δὲν τολμοῦσε ν' ἀμφιβάλῃ γιὰ τὴν καλὴ πίστι, τὴν ἐντιμότητα καὶ τὶς γνώσεις τοῦ ἐνδόξου ἀκαδημαϊκοῦ. Ὅλοι οἱ ἐπιστημονικοὶ κύκλοι παρακολουθοῦσαν κατάπληκτοι τὶς ἀποκαλύψεις του. Ὁ Βραϊν-Λουκὰς ἀνεκάλυπτε τώρα στὸ ἀνεξάντλητο ἀρχεῖο τῶν Μπουαζουρνταὶν ἐπιστολὲς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου στὸν Ἀριστοτέλη, τοῦ Ἀρχιμήδη στὸ Νέρωνα, τοῦ Πυθαγόρα στὴ Σαπφὼ καὶ τοῦ Λαζάρου στὸν Ἀπόστολο Πέτρο. Αὐτὸ πιὰ ἦταν ἐκπληκτικὸ εὕρημα! Ὁ Μισὲλ Σὰλ εἶχε τόσο πυρωθῇ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του ὥστε δὲν τοῦ περνοῦσε κὰν ἡ ἰδέα ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν πλαστά. Κάποτε ὅμως ποὺ ὁ Βραϊν-Λουκὰς ἀργοῦσε νὰ τοῦ παραδώσῃ 3.000 ἔγγραφα, φοβήθηκε μήπως ὁ προμηθευτής του τὰ πουλήσῃ σὲ ἄλλους συλλέκτες καὶ μιὰ ἡμέρα παρουσιάσθηκε ξαφνικὰ στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ τότε εἶδε μὲ τὰ μάτια του ὅτι ὁ Βραϊν-Λουκὰς ἐφτιαχνε μόνος του αὐτὰ τὰ ἱστορικὰ χειρόγραφα. Ἦταν ἕνας τρομερὸς πλαστογράφος! Καθότα καὶ συνέτασσε ὑπομονετικὰ αὐτὰ τὰ γράμματα κι' ὕστερα τὰ ἀντέγραφε σὲ κιτρινισμένα χαρτιὰ ποὺ τὰ ἔκοβε ἀπὸ παληὰ καὶ μουχλιασμένα κατάστιχα, παπύρους καὶ μεμβράνες. Εἶχε φτιάξει ἔτσι, μέσα σὲ ὀκτὼ χρόνια 27.000 ἔγγραφα καὶ εἶχε τσεπώσει 140.000 φράγκα!

Ἡ δίκη του, τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1870, ἀναστάτωσε κυριολεκτικὰ τὸ Παρίσι. Ὅλος ὁ κόσμος ἤθελε νὰ δῇ αὐτὸν τὸν παράξενο ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ξεγελάσει τὸν μεγαλύτερο ἐπιστήμονα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς καὶ εἶχε κοροϊδέψει ὅλες τὶς Ἀκαδημίες τῆς Εὐρώπης. Ὁ Βραϊν-Λουκὰς δὲν ἦταν διόλου ἀμόρφωτος. Ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας σοφός, στὸ εἶδος του, ἀλλὰ αὐτοδίδακτος. Ἄσημος, ὅπως ἦταν, μισοῦσε παθολογικὰ ὅλους τοὺς διασήμους ἐπιστήμονας καὶ μιὰ ἡμέρα πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τοὺς παίξῃ ἕνα ἄσχημο παιγνίδι, μὲ τὸ...ἀζημίωτο!

Ὁ μεγαλοφυὴς αὐτὸς πλαστογράφος, πέθανε ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια στὴ φυλακὴ μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

Οἱ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ» τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας

Τὰ περίφημα μπαλέτα

Μολονότι ἡ Σοβιετικὴ Ρωσσία δὲν εἶναι πιὰ μοναρχία ἀπὸ 30 χρονιά. ἔχει ὅμως διατηρήσει πάντοτε τὶς βασιλίσσες της. Εἶνε οἱ χορεύτριες τοῦ μεγάλου θεάτρου «Μπολσόϊ» τῆς Μόσχας, ἡ Ὀλάνοβα ἡ Σεμιόνοβα κι' ἡ Ντουντινσκάγια. εἰδωλα τοῦ λαοῦ τῆς πρωτευδούσης καὶ μεγάλες εὐνοούμενες τοῦ Κράτους.

Δὲν πρέπει ὡστόσο νὰ νομίσῃ κανεὶς ὅτι οἱ περίφημες αὐτὲς καλλιτέχνιδες παίρνουν ἀστρονομικοὺς μισθούς. Οἱ ἀμοιβές τους εἶνε σχετικῶς μέτριες: 6.000 ρούβλια τὸ μῆνα. δηλαδὴ περὶ τὰ 2½ ἑκατομμύρια δραχμές. Ἀλλὰ δὲν περνοῦν χειρότερα ἀπὸ πολλὲς Ἀμερικανίδες ἢ Εὐρωπαῖες βεντέττες.

Πρῶτον, ἔχουν δελτία τροφίμων. ποὺ τοὺς ἐξασφαλίζουν τὶς μεγαλύτερες μερίδες. Συχνὰ ὅταν οἱ κοινοὶ θνητοὶ δὲν παίρνουν παρὰ μόνο παστὲς ρέγγες, οἱ χορεύτριες μποροῦν ν' ἀγοράσουν νομίσως κρέας.

Τὰ κοστούμια ποὺ φοροῦν στὴ σκηνὴ εἶνε πολυτελῆ καὶ δὲν τοὺς κοστίζουν τίποτε. γιατὶ τοὺς τὰ χορηγεῖ τὸ θέατρο. Ἐπίσης τὸ θέατρο τὶς ἐφοδιάζει μὲ τρία ζευγάρια εἰδικὰ παπούτσια χοροῦ γιὰ κάθε παράστασι. Μποροῦν ἐξ ἄλλου νὰ παραγγείλουν τὰ φορέματα γιὰ τὴν ἰδιωτική τους ζωὴ στὰ κρατικὰ ἐργαστήρια. Πληρώνουτας 400 ρούβλια περίπου (15 γιλιάδες δραχμές), ἔχουν ταγιὲρ ἢ βραδυνὲς τουαλέττες ἀντάξιες τῶν καλυτέρων ραπτικῶν Οἴκων τῆς Δύσεως. Ἐμφανίζονται σὲ μιὰ μόνο παράστασι κάθε βδομάδα. Κι' ἔπειτα ἀπὸ 20 ἐτῶν ὑπηρεσία, ἔχουν δικαίωμα νὰ πάρουν σύνταξι ἴση μὲ τὸ μισθὸ ποὺ εἰσέπρατταν ὅταν ἐργάζοντο.

Ἂν ἔχουν τὴν τύχη νὰ κερδίσουν τὸ Βραβεῖο Στάλιν παίρνουν μονομιᾶς 100.000 ρούβλια (40 ἑκατομ. δραχμές).

Οἱ χορεύτριες τοῦ «Μπολσόϊ» — ὅπως ἄλλωστε ὅλες οἱ Ρωσσίδες καλλιτέχνιδες — δὲν ἔχουν ἀνάγκη ποτὲ νὰ ντυπήσουν τὴν πόρτα ἑνὸς θεατρικοῦ ποστκτορείου, γιὰ νὰ ζητήσουν δουλειά. Τὰ ἔργα στὰ ὁποῖα ἐμφανίζονται. δὲν ξέρουν τὸν κίνδυνο τῆς ἀπουτυχίας. Ἡ αἴθουσα τοῦ «Μπολσόϊ», τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τῆς ὄπερας καὶ τοῦ μπαλέτου. πλημμυρίζει κάθε βράδυ ἀπὸ θεατάς.

Τὰ ρωσσικὰ μπαλέττα, δημοφιλῆ ἤδη κι' ἐπὶ τσαρικοῦ καθεστῶτος, ἀποτελοῦν σήμερα τὸ ἀγαπητότερο θέαμα στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν θιάσων ηὐξήθηκε ἀπὸ 2 σὲ 20. Οἱ σημερινὲς δυσκολίες τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐνδυμασίας κάνουν τοὺς Ρώσσους νὰ ἐπιδιώκουν μὲ κάθε τρόπο νὰ μεταφεσθοῦν, ἔστω καὶ γιὰ ἕνα μόνο βράδυ, σ' ἕνα κόσμο ὡμορφιᾶς φωτὸς καὶ φαντασμαγορίας...

Καμμιὰ ἔλλειψις δὲν ἐπιδρᾶ στὸν κόσμο τῶν ρωσσικῶν μπαλέτων. Σὲ καμμιὰ πρωτεύουσα τοῦ κόσμου δὲν δίνονται παραστάσεις μὲ τέτοιο σκηνικὸ πλοῦτο, σὰν τὴ «Στανστοποὺτα», τὸ «Ρωμαῖο καὶ Ἰουλιέττα» ἢ τὴ «Λίμνη μὲ τοὺς Κύκνους» τοῦ θεάτρου «Μπολσόϊ».

Σ' αὐτὸ συντελεῖ κι' ἡ ἐπιμελημένη προετοιμασία. Γιὰ κάθε νέο ἔργο, γίνονται συχνὰ πρόβες ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο. Κι' ἔτσι τὸ θέαμα ἔνει μιὰ ἀθροστη τελειότητα στὶς παραμικρότερες λεπτομέρειές του.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ μπαλέτα ἀκόμη ποὺ ἔνουν «ἀνεβῇ» στὴ σκηνὴ ἀρκετὰ χρόνια ὁλόκληρα. εἶνε ἀπασχολημένες πάντοτε οἱ πολλὲς πρόβες πρὶν ἀπὸ κάθε παράστασι. Ἔτσι οἱ χορεύτριες δὲν κινδυνεύουν ποτὲ νὰ χεσπελιάσουν μολονότι ἓξη ἐμφανίζονται στὴ σκηνὴ κοινῶν παρὰ μόνο 4 φορὲς τὸ μῆνα.

Στὴ Ρωσσία περισσότερο ἀπὸ παντοῦ ἀλλοῦ, τὸ μπαλέτο εἶνε συννόμως στάδιο καὶ θεσμός. Χιλιάδες γονεῖς φιλοδοξοῦν νὰ γίνουν δεκτὰ τὰ παιδιά τους στὴ σχολὴ τοῦ Μεγάλου Θεάτρου. ὅπου ἡ γενικὴ ἐκπαίδευσις εἶνε ἐπιμελημένη ὅσο κι' ἡ ἐπαγγελματικὴ ἐξάσκησις.

Τὸ θέατρο «Μπολσόϊ» ἔχει ἕνα ἀληθινὸ τετοσόρφο ἐργοστάσιο. ὅπου σπιάνονται τὰ κοστούμια οἱ σ πιρογοαφίες τὰ φτισσίδια τὰ τεχνητὰ λουλούδια τὰ φωτιστικὰ «τρὺκ» κλπ. Ἐκατοντάδες ἐργάτες ἐργάζονται σ' αὐτό. Μοιάζει σὰν ἀληθινὴ ἀνθρώπινη κυψέλη.

Οἱ Μοσχοβίτες, ποὺ παίρνουν κάθε βράδυ θέσεις στὸ κόκκινα βελουδένια καρίσματα τοῦ «Μπολσόϊ» νοιώθουν δυ. μόνον σ'σθητικὴ συγκίνησι στὴ θέα τῶν μπαλέτων. ἀλλὰ κι' ἕνα σίσθημα ὑπερηφανείας. γιατὶ πρόκειται γιὰ κάτι ποὺ γευιζει τὸν κόσμο ἀπὸ θαυμασμὸ καὶ ποὺ εἶνε γνήσιο ρωσσικὸ προϊόν.

Οἱ μυλλάδες τῆς Ἐφταλίας

Ὁ κλείδωνας

Ἡ Ἐφταλία, ἀνάμεσα στὶς πολλὲς δουλειὲς καὶ φροντίδες, δὲν ξεχνᾷ καὶ τ' ἀντέτι, νὰ βγάλῃ κλείδωνα, γιὰ γελάσῃ, νὰ πειράξῃ, νὰ κογιονάρῃ, νὰ βγάλῃ τ' ἀχτι της. Μὲ χίλιων λογιῶν ἀνειρα τὰ κορίτσια καὶ τὰ παλληκάρια τοῦ μαχαλᾶ, καθὼς καὶ μιὰ παρέα περαστικὲς παληολαδίτισσες, ἤρθανε στὴν αὐλή της. Ἡ Πηνέλα τοῦ Κουρέλα, ἡ Ἀγγέλα τοῦ Στραδομαναδέλα, ἡ Ἀσημοῦλα κι' ἡ Γιασεμοῦλα τοῦ Φιδέ, ἡ Πιπίνα τοῦ Ντεδέ, ἡ Γιαγλαντῆς, ὁ Σκουντῆς, ὁ Ντουρουντῆς, ὁ Στραμπουρας, ὁ Στριμνέας, ὁ Τσαλαπατέας, ὁ Τσιγκριμιγκριλέας, ὡς κι' ὁ διάκος τσῆ γειτονιᾶς. Κι' ὅλοι μὲ καρδιοχτύπι, μὲ μάτια γουρλωμένα κι' ἀνήσυχη ἀπαντοχὴ περιμένανε ν' ἀκούσουνε τὰ τραγούδια τους.

Καὶ λέγανε τὰ δίστιχα ἄλλα γελαστά, ἄλλα ντροπαλὰ κι' ἄλλα παραπονιάρικα καὶ βγαίνανε ἀπ' τὸ κουμάρι ἐλπίδες, ὑποσχέσεις, εὐχές, καϋμοὶ τσατίσματα τουρλοῦ - τουρλοῦ.

Βγῆκε πρῶτο τὸ δαχτυλίδι ἑνὸς καταφερτζῆ καὶ μπᾶς ντολαντατζῆς ποὺκανε κόσμο καὶ κοσμάκη μέσα στὸν πόλεμο. Καὶ τὰ στιχάκια του λέγανε:

"Οταν θὰ δῆς κανένανε
καὶ γλήγορα πλουτίσῃ,
πάντεχε πῶς γιὰ θάκλεψε,
γιὰ θάχῃ ἀδικήσει!

Ὁ κλείδωνας ἤπαιρνε ἄσκημο κατήφορο, γι' αὐτὸ ἡ Ἐφταλία ποὺ ἤθελε νὰ φέρῃ τὸ γέλιο καὶ τὴ χαρὰ πῆρε εὐτὺς μέρος κι' εἶπε τ' ἀστειο τση:

Ἀπόλαψε τὴ νειότη σου
γιατὶ περνᾶ καὶ σβύνεται
κι' ἕνα κατσίκι τρυφερὸ
στὸ χρόνο τράγος γίνεται!

— Ἔτσι! Ἐφταλίας! τσ' Ἐφταλίας! φωνάξανε καὶ κυτταχτήκανε πονηρὰ οὖλες οἱ παληολαδίτισσες.

Καὶ τότε ἡ Ἐφταλία ἀζτισμένη καὶ φρεγιασμένη φώναξε:

Ἡ Σμύρνη ἔχει ἐμορφιές,
ἡ Σμύρνη ἔχει χάρι
κι' ἡ παληοελαδίτισσα
εἶναι σωστὸ σπυλιάρι!

— Εἶχες δὲν εἶχες ξέρασες πάλι τὸ φαρμάκι σου, Ἐφταλία μου, τῆς εἶπαν ἀναφουρφουλιασμένες καὶ πικασισμένες οἱ παληολαδίτισσες.

— Ἐγὼ ἡ καϋμένη τί φταίω; "Ετσι εἶνε τὸ κισμέτι, ἀπάντησε καὶ μ' οὖλο τση τ' ἀέραντινί ξακολούθησε;

"Οντες ἤρθα στὴν Ἀθήνα
ἐμουφλούζεψα στὴν πεῖνα!

— Χαρὰ στὴ Σμύρνη! φώναξε κάποια παληολαδίτισσα

— Ἡ Σμύρνη ἔχει τσὶ χάρες της κι' ἡ Ἀθήνα τσὶ λαχτάρες της! φώναξε ἡ Ἐφταλία.

Αὐτὸ ἦτανε ἡ τελευταία σταλαγματιά. Τὸ ποτῆρι ξεχείλισε.

— Σηκωθῆτε, μωρή, γιατὶ αὐτὴ ἀπόψε πάει φιρί - φιρὶ γιὰ καυγά, φώναξαν οἱ παληολαδίτισσες.

Μὰ ἡ Ἐφταλία — βάρδα φουργέλλο — ζάφτι δὲν γίνεται. Καὶ φωνάζει:

— Τὸ στερνό, καλέ... τὸ στερνὸ στιχάκι θὰ σᾶς πῶ.

— "Οχι, ποὺ νὰ σοῦ πῇ ὁ παπᾶς στ' αὐτί. Ἐμεῖς δὲν ἤρθαμε γιὰ νὰ μᾶς σκυλοβρίσῃς. Ἀλλωστε, ξέρεις πῶς πᾶμε μὲ... παληὸ ἡμερολόγιο! τῆς ἀπάντησαν.

— Ἤβολ, καλέ, καλὰ ποὺ μοῦ τᾶπατε. "Ωστε θάρθω μεθαύριο νὰ σᾶς πῶ τὰ ρέστα, ξεφώνισε σκασμένη στὰ γέλια ἡ Ἐφταλία

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΤΟ ΠΑΧΟΣ

—Ἄμάν, ἀμάν, κοιλαρᾶ μου! Τετράπαχος ἔνηκες! φώναζε καὶ ζύνιζε ἀσκημα τὰ μοῦτρα της ἡ Τακουΐτσα. γιατὶ δὲν τῆς ἄρεσαν διόλου οἱ χοντροὶ ἄντρες.

Πραγματικῶς τελευταῖο ὁ Κιρκόρ. θὲς ἀπ' τὴν καλοπέρασι, θὲς ἀπὸ κληρονομικὴ προδιάθεσι. ἀρχισε πολὺ νὰ παχαίνῃ ὁ φουκαρᾶς.

Στὴν ἀρχὴ τάβαλε μὲ τὸν πουκαμισά. καὶ τὸ ράφτη του. Μὰ δὲν ἄργησε νὰ ἀντιληφθῇ τὴν πραγματικὴ αἰτία τοῦ κακοῦ.

Κι' ἔκανε γυμναστική. περιορισμοὺς στὸ φαΐ, περιπάτους, αὐστηρὴ δίαιτα, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώνῃ ν' ἀναχαίνῃ τὸ κακό.

Τὸ πάχος μεγάλωνε καὶ στρογγύλευε διαρκῶς. Εὐτυχῶς μιὰ ζώνη κατάφερνε νὰ μὴν φαίνεται τόσο πολὺ ἡ κοιλιά του. Ἂν ὅμως τοὺς ξεγελοῦσε ὅλους δὲν μποροῦσε φυσικὰ ν' ἀπατήσῃ καὶ τὴν Τακουΐτσα. ποὺ τοῦ φώναζε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο:

— Οὐλέν, κοιλαρά μου!

— Ἀμάν! ριτζὰ ἐντέριμ. κοιλαρά - μουλαρὰ νὰ μὴν φωνάζῃς γιατὶ τζινέρια μου πλησιάνεις! τῆς ἔλενε ὁ φουκαρᾶς ὁ Κιρκόρ.

— Μπᾶς οὐστουνέ. Ἐγκὼ μπρὲ κατῆρι σου νὰ χαλάσω ὁλαΰρωμες; τοῦ ἀπαντοῦσε σκασμένη στὰ γέλια ἡ Τακουΐτσα.

Τὰ εἰρωνικὰ γέλια τῆς γυναίκας του στενοχωροῦσαν τόσο πολὺ τὸν ἄμοιρο τὸν Κιρκὸρ ποὺ ἔπαψε πιὰ νὰ τρῶν, καὶ κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ μπακάλικα ἄλλαζε πεζοδρόμιο.

— Βάι, θάϊ. γυριὰ — μυριὰ σουτζούκια — μουτζούκια... θὰ τρελλαθῶ! ξεφώνιζε.

Κι' ἀπ' τὰ μεράκι του καὶ τὸν καϋμό του ἀρρώστησε κι' ἔγινε τὸ θαῦμα: ἀπόμεινε πετσὶ καὶ κόκκαλο!

Ἡ καϋμένη ἡ Τακουΐτσα ἀνησύχησε. Καὶ μιὰ κι' ἦταν κι' ἐκεινο λίγο ἀρρωστη πῆρε τὸν ἀντρα της καὶ πήγανε στὸν κουράντε τους.

—Ἀμάν. ντοκτὸρ ἐφέντη. τοῦ εἶπε Κιρκὸρ κουδέτι του ἤχασε. τσὸκ χαστὰ εἶνε γιαβρούμ. Ἀμέσως ὁ γιατρὸς τὸν ἐξέτασε καὶ τοῦ ὥρισε τὰ φάρμακα ποὺπρεπε. Ὕστερα ἐξέτασε καὶ τὴν Τακουΐτσα καλὰ καλὰ κι' ἔγραψε καὶ γι' αὐτὴ μιὰ συνταγή. Ἔτσι ἡσυχοι, κι' εὐχαριστημένοι γυρίσανε στὸ Ντουγρούτι.

Τ' ἀντρόγυνο. τακτικὰ πρωῒ - βράδυ. σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ γιατροῦ πέρνανε τὰ φάρμακα τους. Δυστυχῶς ὅμως τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν πολὺ παράξενα. Ἡ Τακουΐτσα εἶχε ἐξάψεις μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, φούντωνε, θέριευε μουγγρίζε:

—Ἀμάν! Ἀμάν! ντιαγιάμαν! Σίντερα τὰ φάω, Κιρκόρ! ἔλενε ἀγριεμένη στὸν ἄντρα της.

Κι' ὁ Κιρκόρ πάλι, μὲ τὸ φάρμακο ποὺπερνε ὄχι μόνο δὲν κέρδισε οὔτε ἕνα κιλὸ ὅπως τοῦ ὑποσχέθηκε ὁ γιατρὸς ἀλλὰ ἀδυνάτιζε περισσότερο. εἶχε ἀναγοῦλες.

Καὶ τὸ κακὸ ὅλο καὶ προχωροῦσε. Εὐτυχῶς ὁ γιατρὸς ποὺ τοῦ ἐξήγησα, τὰ καθέκαστα δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τί εἶχε συμβῇ.

— Βρὲ ἀχμάκηδες. τοὺς εἶπε σκασμένος στὰ γέλια. τὰ μπερδέψατε. Τὸ φάρμακο ποὺ ἦταν γιὰ τὸν Κιρκὸρ τὸ ἔπερνες ἐσύ, βρὲ Τακουΐτσα, καὶ τὸ φάρμακο τὸ δικό σου τὸ ἔπερνε ὁ Κιρκόρ!

Μόλις γύρισαν σπίτι ὁ Κιρκὸρ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι καὶ φώναξε:

— Ντομοὺζ κιμπὶ τὰ γίνω! Μπαστὰ ταρὲ γιόκ. Κι' ἄλλαξε ἀμέσως πρόγραμμο. Πέταξε τὰ φάρμακα, κι' ἀρχισε νὰ τρῶν μὲ τὴν ψυχή του. Ἔστι ζανάβρῶκε τὴν παλιά του ζωή.

— Μπρὲ ἄντρος ποὺ τέλει ἰκομμὸς νὰ ἔνεται σερσερῆς εἶνε. ἀχμὰκ μπουντὰκς εἶνε! ἔλεγε. Κι' ἄρχισε τώρα δίαιτα ὑπερεπιτιμοῦ. ἀπ'ραλλαχτα ὅπως πρὶν ἔκανε δίαιτα ὀλιγοφαγίας. Κι' ἔτσι φούσκωνε στρογγύλευε κ' ἦταν ἑτοιμος νὰ σκάσῃ!

Κι' ὅταν μιὰ Κυριακὴ μ' ὅλο σχεδὸν τὸ Ντουγρούτι πήγανε ἐκδρομὴ στὸ Φάληρο, ἡ Τακουΐτσα ἄκουσε νὰ κάνουν ἐνθουσιώδη σχόλια γιὰ τὸ πάχος τοῦ Κιρκὸρ ποὺ ἦταν ἐτοιμος νὰ πάρῃ τὸ μπάνιο του:

— Βάϊ! Βάϊ! κουβετλὴς εἶνε. ζουμερὸς εἶνε ψωμωμένος μπεολεντισμένος εἶνε Κιρκόρ! ἔλεγαν.

Καὶ τότε ἡ Τακουΐτσα δὲν βάσταξε πιὰ. συγκινημένη κι' εὐχαριστημένη, ἔτρεξε τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦπε τρυφερά. μ' ὅλη τὴν καρδιά της:

— Γιασά, μπὲ κοιλαρά μου Κιρκόρ!

Σ. Ρ.

Τὸ δῶρο

Ὁ μίστερ Κάτελσον κέρδισε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ ἑνὸς λαχείου καὶ συζητοῦν μὲ τὴ γυναίκα του τί νὰ τῆς πάρῃ γιὰ δῶρο.

Ἡ κυρία: Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ μοῦ χρειάζεται ἀπαραιτήτως εἶνε μιὰ καινούργια γούνα.

Ὁ σύζυγος: Δὲν ἔχεις αὐτὴν ἐδῶ;

Ἡ κυρία: Αὐτὴ τὴ γενάρ ἀρζαντέ; Τὴ φορῶ τώρα τέσσερα χρόνια.

Ὁ σύζυγος: Μὰ ἡ ἀλεποὺ τὴ φοροῦσε ὁ ὅλη της τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ τὴν ἀλλάζῃ!

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πλεσοπίδα

Ἐνόχλησις

Φύγε, παιδί μου, ἀπὸ μπροστά μου, χάσου, ἐξαφανίσου, σβύσου, διαλύσου, γίνε καπνὸς καὶ μὴν ξανακεμφανισθῇς μπροστά μου. Σοῦ τόχω πῆ καὶ ἄλλοτε. Μὲ ἐνοχλεῖ ἡ μορφή σου. Μὲ ἐνοχλεῖ πολύ, πάρα πολύ, μοῦ δίνει στὰ νεῦρα, μὲ καταλαβαίνεις, παιδί μου; Αὐτὴ ἡ ἐκνευριστικὴ καὶ ἀναίδεστατη φάτσα, αὐτὰ τὰ βωδίσια, κουτοπόνηρα μάτια, αὐτὸ τὸ ἠλίθιο χαμόγελο, αὐτὰ τὰ μεγάλα κρεμασμένα αὐτιά, ἐν γένει τὸ ὄφος σου, παιδί μου, αὐτὸ πρὸ παντὸς, μὲ ἐνοχλεῖ. Πῶς εἶπες; "Οτι δὲν εἶσαι ἄσχημος, ἀλλὰ σοῦ ἔχουν πῆ μάλιστα πὼς εἶσαι καὶ συμπαθητικός; Δὲν ἔχω ἀντίρρησι, ἀλλὰ ἡ γνώμη τῶν ἄλλων δὲν μ' ἐνδιαφέρει ποσῶς. Ἂς σὲ βλέπουν καὶ ἂς σὲ χαίρωνται. Ἐμένα πάντως μ' ἐνοχλεῖς. Μόλις σὲ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ ὁλοκαύτωμα

Ἐκεῖνο τὸ χειμῶνα, ὁ προ - προπάππος μου Δὸν Σάντος καὶ τ' ἀδέρφια του Δὸν Σεμπαστιὰν καὶ Δὸν Μιγκουέλ εἰδοποιημένοι ἀπὸ τοὺς ἐπιστάτες των ὅτι οἱ λύκοι εἶχαν κατακλύσει τὰ κτήματά τους καὶ ἀποδεκάτιζαν, τὰ κοπάδια, ἐγκατέλειψαν βιαστικὰ τὴ Μαδρίτη, κατὰ τὰ μέσα τοῦ Δεκεμβρίου, γιὰ νὰ τοὺς κυνηγήσουν.

Ἡ Δόνα Ἐλβίρα, ἡ γυναίκα τοῦ Μιγκουέλ, τοῦ πιὸ νέου ἀπὸ τὰ τρία ἀδέρφια, τοὺς εἶχε ἀκολουθήσει μ' ὅλη τὴν παγωνιὰ καὶ τὸ διαβολεμένο καιρὸ καὶ καθὼς ἦτανε περίφημη κυνηγός, ἐκάλπαζε μαζί τους κάθε μέρα.

Ἦταν εἴκοσι χρονῶν. Ὁλόκληρη ἡ Ἱσπανία μιλοῦσε γιὰ τὴν ὁμορφιά της. Ἕνας ἰνφάντης εἶχε γίνει μοναχὸς ἐξ αἰτίας της καὶ τρεῖς δοῦκες εἶχαν αὐτοκτονήσει γι' αὐτήν. Κι' ὁ ξάδερφός της ὁ Παμπλίτο ντὲ Βαλμαγιὸρ λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνη ἀπὸ συγκίνησι μόνο καὶ μόνο γιατί ἕνα βράδυ, τοῦ χεσογέλασε γλυκὰ καὶ τοῦριξε ἕνα λουλούδι πάνω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι της...

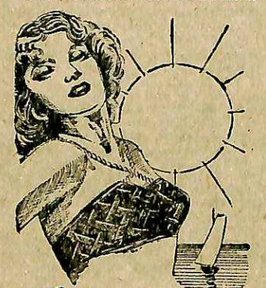

Τὰ Μπάνια καὶ ἡ Σπερμιά

• Πρὶν πέσουμε στὴ θάλασσα εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀλοίφουμε τὸ πρόσωπό μας μὲ τὴν προφυλακτικὴν κρέμα λαιολίνη ΜΕΛΠΑΝ. Προλαμβάνει τὰ ἐρυθήματα καὶ τὶς πανάδες.

Ἐπιμένετε στὴ μάρκα ΜΕΛΠΑΝ σὲ πράσινο κουτάκι

ΔΙΤΣ.

Τὴν ἐπαύριο τῶν Χριστουγέννων, καθὼς ἔπεφτε ἡ νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Δὸν Σάντος ὁ Δὸν Σεμπαστιάν, ὁ Δὸν Μιγκουέλ κι' ἡ Δόνα Ἐλβίρα γύρισαν ὑστερα ἀπὸ τὸ κυνήγι στὸν πύργο τους βρῆκαν ὅλο τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ συγκεντρωμένο στὴ μεγάλη αὐλή.

—Ἕνας κλέφτης! Πιάσαμε ἕναν κλέφτη! φώναξε ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος μόλις εἶδε τοὺς ἀφέντες του.

—Ἡ Μπερνάρδα, ἡ καμαριέρα τὸν ἔπιασε στὴν παγίδα! φώναζαν οἱ μέν.

—Τὸν βρῆκε στὴν κάμαρα τῆς Δόνας Ἐλβίρας! οὐρλιαζαν οἱ ἄλλοι.

Πραγματικά, ἡ καμαριέρα εἶχε ἰδῆ ἕναν ἄγνωστο — ντυμένον μὲ μακρὺ μανδύα, ψηλὲς μπότες καὶ μὲ πρόσωπο ποὺ τὸ σκέπαζε μιὰ μαύρη μάσκα — νὰ μπαίνη μέσα στὴν κάμαρα τῆς Δόνας Ἐλβίρας καὶ νὰ κρύβεται σ' ἕνα μεγάλο μπαοῦλο. Ἡ καμαριέρα ποὺ εἶχε τὰ κλειδιὰ δὲν τάχασε καθόλου. "Ἔτρεξε κι' ἐκλείδωσε τὸ μπαοῦλο, κι' ἔπειτα ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήση τὸ ἄλλο προσωπικό.

—Τί νὰ τὸν κάνουμε; ρώτησε πρῶτος ὁ Σεμπαστιάν.

—Νὰ τὸν ἐκτελέσουμε ἐπὶ τόπου! εἶπεν ὁ Μιγκουέλ.

—Ναί, παραδέχθηκε ὁ Σάντος. Δὲν εἶνε ἀνάγκη οὔτε νὰ τὸν βγάλουμε ἀπὸ τὴν κρυψῶνα του.

Καὶ φώναξε στοὺς ὑπηρέτες:

—Φέρτε ξύλα φρύγανα, ἕνα βαρέλι ἀναμένο κι' ἕνα μπουκάλι λάδι!

Ἡ Δόνα Ἐλβίρα, ὄρθια πλάϊ τους, ἔσφιγγε τὰ χέρια της μὲ δύναμι προσπαθῶντας νὰ συγκρατηθῆ.

Θανάσιμη χλωμάδα εἶχε ἁπλωθῆ στὸ πεντάμορφο πρόσωπό της.

«Θεέ μου! σκεπτότανε. Τί ἀτυχία!»

Πῶς μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῆ ὅτι θὰ εἶχε ἕνα τέτοιο τραγικὸ τέλος τὸ εἰδύλλιό τους; Κάθε βράδυ, ὁ ἀναπημένος της πήγαινε μέσα ἀπ' ἕνα κρυφὸ ὑπόγειο διάδρομο, ἀνέβαινε στὴν κάμαρά της καὶ κρυβότανε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μπαοῦλο. Ὅταν μετὰ τὸ δεῖπνο, προφασιζόμενη πὼς ἦταν κουρασμένη, καληνύχτιζε τὸν Μιγκουὲλ καὶ κλειδωνότανε στὸ δωμάτιό της, εἶχαν ὅλη τὴ νύχτα δικό τους γιὰ νὰ χαροῦνε τὴν ἀγάπη τους.

Καὶ νὰ ποὺ τώρα, ἀπὸ μιὰ ἀπερισκεψία του ἴσως ὅλη της ἡ εὐτυχία ἦτανε χαμένη. Ἐκεῖνος θὰ καιγόταν ζωντανὸς ὁλοκαύτωμα στὸ μεγάλον ἔρωτα ποὺ τοὺς εἶχε φλογίσει τὴ ζωή, σὰν ἕνας κοινὸς ληστής, χωρὶς ἕνα τελευταῖο της λόγο, ἕνα φιλί της, χωρὶς οὔτε τὴν παρηγοριὰ τῆς θυσκείας...

—Σταθῆτε! φώνεξε ξαφνικὰ ἡ Δόνα Ἐλβίρα. Ἂς τρέξη ἕνας στὸ χωριὸ νὰ φωνάξη τὸν παπᾶ.

Καθὼς ἐσώριαζαν τὰ ξύλα καὶ τὰ φρύγανα γύρω ἀπὸ τὸ μπαοῦλο, ποὺ τὸ εἶχανε μεταφέρει στὴν αὐλή, ἔφτασε κι' ὁ παπᾶς.

—Ἕνας χριστιανός... Εἶνε ἕνας χριστιανὸς ἐκεῖ μέσα, ψιθύρισε ἡ Δόνα Ἐλβίρα.

—Ἕνας ληστής! φώναξαν ὅλοι γύρω τους.

—Παπᾶ μου, εὐλόγησε τὸ «φέρετρό» του! εἶπε ὁ Δὸν Σάντος, δείχνοντας τὸ μπαοῦλο.

Ὁ παπᾶς κόλλησε τὸ αὐτί του στὸ μπαοῦλο καὶ φώναξε:

—Ποιὸς εἶσαι;

—Ἤσελες νὰ κλέψης τὰ κοσμήματα τῆς σενόρας; Ἤθελες νὰ τὴν δολοφονήσης; φώνεξαν συγχρόνως ὁ Σεμπαστιὰν κι' ὁ Μιγκουέλ.

Ἕνα μουρμούρισμα ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὸ μπαοῦλο:

—Ναί... Ναί... Εἶμαι ἕνας ληστής.

Ὁ παπᾶς ἅπλωσε τὰ χέρια του κι' εἶπε τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία. Ἡ Δόνα Ἐλβίρα, γονατιστὴ στὸ πλάϊ του προσευχόταν.

Ἔπειτα ὁ Δὸν Σάντος πῆρε ἕνα βαυλὸ ἀναμμένο κι' ἔβαλε φωτιὰ στὰ φρύγανα.

—Ρίξτε καὶ τὸ λάδι φώναξε.

—Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς τιμωρήση, ψιθύρισε λαχανιασμένη ἡ Δόνα Ἐλβίρα. Ἔπρεπε νὰ φωνάξουμε τὸν ἀλκαδὲ νὰ τοῦ τὸν παραδώσουμε...

—Ὁ ἀδελφός μας εἶνε αὐθέντης στὸν πύργο του, παρετήρησε ὁ Δὸν Μιγκουέλ, κι' ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρήση μόνος του τὸν ληστή.

Μιὰ τεράστια φλόγα φώτισε ζαφνικὰ τὰ πρόσωπα ὅλων τους τοίχους τοῦ πύργου τὴ σκοτεινὴ νύχτα. Ἕνα σμήνος ἀπὸ σπίθες στριφογύρισαν μέσα στὸν ἥσυχο ἀέρα.

.....

Τὸ πρωῒ ψάχνοντας μέσα στ' ἀποκαΐδια, δὲν βρήκανε παρὰ μόνο ἕνα μεντεγιὸν καὶ μιὰ λεπτὴ καδένα χρυσὴ μισολυωμένα καὶ μαυρισμένα ἀπὸ τὶς φλόγες.

★

Τώρα τελευταία ψάχνοντας σὲ κάτι χαρτιὰ τοῦ πατρογονικοῦ μου πύργου, ἀνακάλυψα, κατὰ τύχην, μέσα σ' ἕνα μυστικὸ συρτάρι αὐτὰ τὰ μισολυωμένα κοσμήματα

Ἦσαν τυλιγμένα σ' ἕνα φύλλο περγαμηνῆς. Πάνω σ' αὐτήν, ἦσαν γραμμένα αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ἐδῶ ἀναπαύονται φυλαγμένα ἀπὸ τὴ Δόνα Ἐλβίρα ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπὸ τὸν Παμπλίτο ντὲ Βολμαγιόρ, τὸν ἄτυχο ἐραστή της»...

ΓΚ. ΣΟΥΛΑΖ

●

Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει τὰς Κυρίας

Ὁ πόλεμος ἐπέφερε μεγάλες καταστροφὲς στενοχώριες, θλίψεις ἀποτελέσμα αὐτῶν σιγὰ-σιγὰ νὰ ἀπρίσουν προώρως τὰ μαλλιά. Τὸ Renaissance ὅμως τὰ δυναμώνει καὶ σιγὰ σιγὰ τὰ ἐπαναφέρει εἰς τὸ ἀρχικὸν χρῶμα, μαῦρο καστανὸ ἢ ξανθὸ ἦταν

Ἀντιπροσωπεῖα : Ὁδὸς Βερανζέρου 13 (Στοὰ Φέξη) Α ὄροφος ἀριθ δωματίου 108

Λιανικὴ πώλησις: Φαρμακοποθήκη Βάκη Κάνιγγος 11 καὶ φαρμακοποθήκη Φαρμέτ. Κάνιγγος 15

Ἀντιπροσωπεῖα ἐν Ζακύνθω: Φαρμακεῖον Εὐσγγ. Μακρῆ.

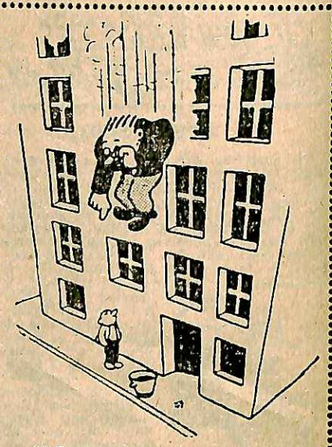

— Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ τραβήξετε πιὸ πέρα τὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν;..

Ὁ Ἄγγλος πυροσβέστης ποὺ ὑπηρέτησε στὶς Ἰνδίες...

ΧΡΗΣΙΜΑ ΒΙΒΛΙΑ

—Ἄνοιξε τὴ βιβλιοθήκη καὶ φέρε μου τοὺς πρώτους τρεῖς τόμους τῆς Μεγάλης Ἐγκυκλοπαίδειας!...

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Κύκλωψ!...

Στὰ χρονικὰ καὶ ἰδιαιτέρως στὸν κλάδο τῆς Ἰατρικῆς, ποὺ καλεῖται «Τερατογονία» ἀναφέρεται ἡ περίπτωσις ἑνὸς μικροῦ Γάλλου, τοῦ Κλεμάν, ἀπὸ τὸ Τουρκουὰν τῆς Γαλλίας ποὺ γεννήθηκε στὰ 1793 μ' ἕνα μάτι στὸ κέντρο τοῦ μετώπου ὅπως οἱ μυθολογικοὶ κύκλωπες. Τὸ μετωπικό του ὀστοῦν δὲν εἶχε τὰ δύο βαθουλώματα γιὰ τὰ φυσιολογικὰ μάτια. Τὸ παιδάκι αὐτὸ ἦταν ὑγιέστατο κατὰ τὰ ἄλλα, ἀπέθανεν ὅμως αἰφνιδίως σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν.

Ἀναφέρονται καὶ ἄλλες περίεργες σχετικὲς περιπτώσεις:

Ἡ Μαγδαληνὴ Στρούμαρκζουκ, ἀπὸ τὸ Τομπόλσκ τῆς Ρωσίας, εἶχε τὰ στήθη της στὴν πλάτη της, καὶ ὅμως ἐθήλασε τρία παιδιά. Κατὰ τὰ ἄλλα ἦταν φυσιολογική.

Ἐπίσης μιὰ ἄλλη γυναῖκα εἶχε ἕνα μαστὸ στὸ μηρό!

Αὐτιὰ καὶ μῦτες στὰ πόδια

Ἡ Φύσις ἔχει προικίσει διάφορα ἔντομα μὲ πολυάριθμα αὐτιά, εὑρισκόμενα στὰ πόδια τους! Ἐπίσης τὰ ἔντομα ἔχουν πολλὲς «μύτες», ἢ μᾶλλον ὄργανα τῆς ὀσφρήσεως ποὺ τὰ ἀνεκάλυψε ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Μὰκ Ἔνου καὶ τὰ ὠνόμασε «ὀσφραντικοὺς πόρρους». Εἶναι σκορπισμένα σ' ὅλο τὸ σῶμα τους, στὸ κεφάλι, στὶς κεραῖες, κλπ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ στὰ πόδια, στὰ φτερὰ καὶ γύρω ἀπ' τὸ στόμα. Μ' ἕνα εἰδικὸ μηχάνημα, ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἔντου μπόρεσε νὰ μετρήση τὴν ὀσφραντικὴ ἱκανότητα πολλῶν ἐντόμων κι' ἀπέδειξε ἔτσι ὅτι τὰ φυτὰ προσελκύουν τὰ ἔντομα μὲ διάφορες μυρωδιὲς ποὺ ἐκπέμπουν καὶ ποὺ εἶναι κάποτε ἀόλληπτες γιὰ τὴ δική μας μύτη.

Ἡ μακρύτερη γενεάδα

Στὴ Φιλαδέλφεια ζῆ καὶ... βασιλεύει ἕνας ἄνθρωπος, ὁ Ἄλντερμαν Γούντ, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ κάτοχος τῆς μακρύτερης γενειάδας τοῦ κόσμου.

Ὅταν ὁ Γούντ ἦταν μικρὸς ἀκόμα, ἡ μητέρα του, πολὺ εὐαίσθητη καὶ δειλὴ γυναῖκα, τὸν ἐκάλεσε μιὰ μέρα καὶ τοῦ εἶπε:

—Παιδί μου, ξέρεις τὴν ἀποστροφή μου καὶ τὸν τρόμο μου γιὰ ὅλα τὰ κοφτερὰ ὅπλα καὶ ὄργανα. Θέλω λοιπὸν νὰ μοῦ ὁρκιστῆς ὅτι δὲν θὰ πιάσης ποτὲ τέτοια πράγματα στὰ χέρια σου.

Φρόνιμο καὶ ὑπάκουο παιδὶ ὁ Ἄλντερμαν τῆς τὸ ὁρκίσθηκε. Καὶ τήρησε μέχρις σχολαστικότητος τὸν ὅρκο του ὡς σήμερα. Δὲν ἄγγισε ποτέ του κοφτερὸ ὅπλο ἢ ὄργανο, ξυράφι δὲν... ἐθῴπευσε τὰ μάγουλά του. Ἔτσι ἡ γενειάδα του ἔχει σήμερα μῆκος δυὸ καὶ πλέον μέτρων!...

Θὰ κάμετε ἴσως τὴν γνωστὴ ἐρώτησι τοῦ μύθου σχετικὰ μὲ τὸν Γούντ: «Ὅταν κοιμᾶται βάζει τὴ γενειάδα του μέσα ἢ ἔξω ἀπὸ τὸ πάπλωμα;»

Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε.

Πάντως ὅταν ὁ Γούντ κυκλοφορεῖ στοὺς δρόμους τῆς Φιλαδελφείας τυλίγει τὴν ἀτελείωτη γενειάδα του γύρω στὴ μέση του.

Ὁ ἄνδρωπος μὲ τὸν κομμένο ἐγκέφαλο

Ἕνας γνωστὸς Ἀμερικανὸς ἐπιχειρηματίας ἔπαθε ἕνα ὄγκο στὸν ἐγκέφαλο, κι' οἱ γιατροὶ ἀναγκάστηκαν νὰ τοῦ κόψουν δυὸ ἀπ' τοὺς μετωπικοὺς λοβούς, δηλαδὴ τὸ ἕνα ἕβδομον τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίας του. Ἡ ἐγχείρησις ἦταν ἐπιθαρρωτή. Οἱ λοβοὶ αὐτοὶ περιλαμβάνουν τὰ νευρικὰ κέντρα, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ «κοινωνικότης» τοῦ ἀνθρώπου. Θἄπρεπε λοιπὸν νὰ περιμένη κανεὶς ὅτι ὁ ἐγχειρισθεὶς θὰ γινόταν ἕνας μισάνθρωπος ἐρημίτης ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ ὑποφέρη τοὺς συνανθρώπους του. Κι' ὅμως δὲν τοῦ συνέβη τίποτε τέτοιο Ἐξακολουθεῖ τὴν κοσμικὴ ζωή του, πηγαίνει στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο, παίζει χαρτιὰ καὶ σκάκι... Ἡ μόνη μεταβολὴ του εἶναι ὅτι ἔγινε πιὸ εὐδιάθετος κι' ἐκδηλωτικός. Ἔτσι διαψεύδονται συχνὰ οἱ προβλέψεις τῶν γιατρῶν...

Μοριμότο, ὁ λαστιχένιος ἄνδρωπος

Ὁ περίφημος Ἰαπωνέζος Μοριμότο, ἠθοποιὸς τοῦ λαϊκοῦ ἰαπωνικοῦ θεάτρου, μποροῦσε μὲ τὸ κάτω χεῖλος τοῦ στόματός του νὰ κρύβη τὴ μύτη του!

Ἐπίσης ὁ Μοριμότο κουνοῦσε τὰ αὐτιά του κατὰ κωμικώτατον τρόπο.

Ὁ Μοριμότο, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία στὰ 1908 καὶ πῆγε στὴν Νέα Ὑόρκη ὅπου ἐπιδεικνύετο ὡς νούμερο στὰ θαριετὲ, κέρδιζε τεράστια ποσὰ κι' ἔγινε θαυμάσιος.

Τέλος ὁ Μοριμότο ἀποτραβήχτηκε σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὸ Τόκιο κι' ἔζησε ἥσυχα τὴν ὑπόλοιπη ζωή του.

"Ἕνα παιδὶ μὲ μάτια κουκουβάγιας

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1928, ἕνας νεαρὸς Ἰταλὸς 16 ἐτῶν, ὁ Τζιοβάννι Γιολάντι ἔφτασε ὡς μετανάστης στὴν Ἀμερική.

Ἡ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία ὅμως τοῦ λιμένος τῆς Νέας Ὑόρκης δὲν τοῦ ἐπέτρεψε τὴν αποβίβασι γιατὶ ὁ νεαρὸς Γιολάντι ἔπασχε ἀπὸ μιὰ περίεργη καὶ σπανιωτάτη ἀσθένεια τῶν ματιῶν, τὴν «Ρετινοχοριοειδίτιδα». Μποροῦσε δηλαδὴ νὰ βλέπη τὴ νύχτα καθαρώτατα, ἐνῶ τὴν ἡμέρα ἦταν τελείως τυφλὸς ὅπως οἱ κουκουβάγιες. Τὸ πρᾶγμα ἔγινε γνωστὸ ἀπὸ ὅσα ἔγραψε σχετικῶς ὁ ἀμερικανικὸς τύπος, καὶ ἄπειροι ὀφθαλμίατροι τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἔτρεξαν στὴ Νέα Ὑόρκη νὰ ἐξετάσουν τὸ φαινόμενο αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐγνώριζαν βέβαια ἀπὸ ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχαν ἰδῆ ποτέ.

"Εβλεπε μέσα ἀπ' τὰ στερεὰ σώματα

Στὶς Ἰνδίες πέθανε πρὸ τοῦ πολέμου, σὲ νεαρὴ ἡλικία, ἕνας Ἰνδὸς ποὺ εἶχε ἀποχτήσει ξαφνικὰ τὸ πιὸ ἀλλόκοτο γάρισμα ἀπ' ὅσα ἀναφέρουν τὰ χρονικὰ τῶν ἰδιοτροπιῶν καὶ τῶν παραδοξοτήτων τῆς φύσεως.

Ὁ νεαρὸς αὐτὸς Ἰνδὸς ἀντελήφθη μία μέρα μὲ κατάπληξι καὶ κάποιο δικαιολογημένο τρόμο, ὅτι τὰ στερεὰ σώματα, εἶχαν πάψει ν' ἀποτελοῦν φραγμὸ ἀδιαπέραστο γιὰ τὰ μάτια του. "Εβλεπε μέσα ἀπὸ τοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν, ὅπως ὁ ἥρως γνωστοῦ παραμυθιοῦ.

Πολλοὶ ὀφθαλμολόγοι ποὺ ἐξέτασαν τὸν νεαρὸ Ἰνδὸ—θαῦμα δὲν κατώρθωσαν νὰ δώσουν μιὰ λογικὴ καὶ πιστευτὴ ἐξήγησι στὸ φαινόμενο αὐτό.

Τὰ μάτια τοῦ Ἰνδοῦ ἦσαν, μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, ζωντανὲς ἀκτῖνες Ραϊντγκεν.

Ἐπρόκειτο ἄραγε περὶ ἰσχυροῦ μέντιουμ μὲ ἐξαιρετικὴν δύναμιν διοράσεως;

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν —ὅπως εἴπαμε—νὰ δώσουν μιὰ ἀληθοφανῆ ἐξήγησι στὸ μυστήριο αὐτό.

Ἡ φύσις ἔκρυψε τὸ μυστικὸ ὀπτικὸ αὐτὸ παιγνίδι της κι' ὁ θάνατος πῆρε πρόωρα τὸν Ἰνδὸ - φαινόμενο.

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ
ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου

Τὸ ὑπόγειο βασίλειο τοῦ Μαχὰ - Σοχὰν στὸ Θιβέτ

Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου ζῆ στὸ Θιβέτ, μέσα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς! Ἔτσι τοὐλάχιστον βεβαιώνει ὁ ἀπεσταλμένος του στὴ Γαλλία, ἕνας Βούλγαρος ὀνόματι Μιχαὴλ Ἰβάνωφ. Ὁ ἴδιος κάνει κι' ἄλλες ἀκόμη ἀποκαλύψεις, περισσότερο παρὰ καταπληκτικές...

Μᾶς λέει δηλαδὴ ὅτι ὁ ὑπόγειος κόσμος τοῦ Θιβὲτ ἔχει τὴν προέλευσί του στὴν ἀρχαία Ἀτλαντίδα. Πρὶν ἡ θρυλικὴ αὐτὴ ἤπειρος βουλιάξη στὸν ὠκεανό, οἱ ἱερεῖς της — κληρονόμοι ἑνὸς παλαιοῦ καὶ ἀνωτάτου πολιτισμοῦ — εἶχαν στείλει τέσσερες ἀποστολὲς σοφῶν, γιὰ νὰ ἱδρύσουν ἰσάριθμα κέντρα μυήσεως στὴ Βόρειο Ἀμερική, στὸ Μεξικό, στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴν Ἀσία. Ἀπ' τὰ κέντρα αὐτὰ διατηρήθηκε μόνο τὸ ἀσιατικό. Πρὸ 5.000 ἐτῶν, ἔγιναν μεγάλες σφαγὲς τῶν «μεμυημένων», ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ τότε στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ὅσοι διεσώθησαν, κατέφυγαν στὰς Ἰνδίας, καὶ κατόπιν στὸ Θιβέτ, ὅπου ἵδρυσαν τὴν ὑπογεία πόλι Ἀγκάρτα ἢ Σαμπάλα, κάπου ψηλὰ στὰ Ἰμαλάϊα.

Σήμερα λοιπὸν ὁ ὑπόγειος αὐτὸς κόσμος ἔχει 20.000.000 κατοίκους, ὑπηκόους τοῦ Βασιλέως τοῦ Κόσμου Μαχὰ - Σοχάν. Τὸ ἕνα τέταρτο ἀπ' αὐτοὺς εἶνε μεγάλοι ἱερεῖς καὶ σοφοί. ἐγκατεστημένοι στὴν πρωτεύουσα Ἀγκάρτα. Οἱ ὑπόλοιποι μένουν σὲ ἄλλες πόλεις, γύρω ἀπ' τὴν Ἀγκάρτα. Γιατὶ ὁ κόσμος τους ἔχει τὴν ἔκτασι ὁλόκληρης ἠπείρου.

Διαβάζοντας τὰ ἀπίστευτα αὐτὰ πράγματα, εἶνε φυσικὸ νὰ σκεφθῆ καθένας: Μὰ πῶς μπορεῖ, στὸν 20ὸ αἰῶνα, νὰ ὑπάρχη μιὰ τέτοια ἄγνωστη φυλή, στὰ σπλάχνα τῆς γῆς; Ὁ Ἰβάνωφ ἀπαντᾶ στὴ δικαιολογημένη αὐτὴν ἀπορία: Τὸ Θιβὲτ εἶνε ἡ πιὸ ἄγνωστη κι' ἀνεξερεύνητη χώρα τοῦ κόσμου. Μήπως ὡς γνωστὸν ἀκόμη, δὲν ἐθεωρεῖτο τὸ "Ἐβερεστ ὡς ἡ ὑψηλότερη κορυφὴ τῶν βουνῶν της, ἐνῶ στὸ διάστημα τοῦ πολέμου ἀνακαλύφθηκε μιὰ ἄλλη, τὸ Ἄμντ - Μάσιν, 1000 μέτρα πιὸ ψηλή; Γιατί λοιπὸν νὰ μὴν παραδεχθοῦμε ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλα ἀκόμη μυστήρια στὸ Θιβέτ;

Ἀπ' τὸ ὑπόγειο βασίλειό του — βεβαιώνει ὁ Ἰβάνωφ — ὁ Μαχὰ - Σοχὰν παρακολουθεῖ μὲ θλιμμένο οἶκτο τὴν ἀργὴ καὶ κωμικὴ ἐξέλιξι τοῦ δικοῦ μας κόσμου, τοὺς καταστρεπτικοὺς πολέμους του, τὴν ἐφευρεσι τῆς ἀτομικῆς βόμβας... Γιατὶ οἱ σοφοὶ τῆς Ἀγκάρτα ἔχουν ἀναπτύξει σὲ τέτοιο σημεῖο τὸν πολιτισμὸ τῆς Ἀτλαντίδος κι' ἔχουν τόσο προοδεύσει στὴ «λευκὴ μαγεία», ὥστε θὰ μποροῦσαν, ἂν ἤθελαν, νὰ καταστρέψουν σὲ μιὰ στιγμὴ τὶς ἀπέραντες πόλεις μας καὶ τὰ ἐργοστάσιά μας. Πράγματι, ἔχουν στὴ διάθεσί τους κύματα ἀνάλογα πρὸς τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες. Ἀλλὰ ὁ Μαχὰ - Σοχὰν θὰ τὰ μεταχειρισθῆ μόνον ὅταν θὰ πρόκειται νὰ ὑποτάξη ἢ νὰ συντρίψη τὰ πλάσματα τοῦ κακοῦ καὶ νὰ ἐπιβάλη σ' ὅλη τὴ Γῆ τὸν καινούργιο κι' εὐεργετικὸ πολιτισμὸ τῆς «ἕκτης φυλῆς τῆς Παγκοσμίου Λευκῆς Ἀδελφότητος». Φαίνεται δὲ ὅτι πλησιάζει ἡ μεγάλη αὐτὴ στιγμή...

Τὸ Σεπτέμβριο, πρόκειται νὰ συγκεντρωθοῦν στὸ Παρίσι ὅλοι οἱ ὁπαδοὶ τῆς Νέας αὐτῆς «θρησκείας» ὑπὸ τὴν προεδρεία τοῦ ἴδιου τοῦ Μαχὰ - Σοχάν! Τότε ὁ Ἰβάνωφ σκοπεύει νὰ παρακαλέση τὸ Βασιλέα τοῦ Κόσμου νὰ εὐδοκήση νὰ πείση τοὺς αἱρετικούς. Θὰ τοῦ προτείνη δηλαδὴ νὰ πάρη μαζί του στὸ Θιβὲτ τοὺς μεγαλύτερους ἐπιστήμονες — τὸ Ζολιὸ - Κιουρί, τὸν Κοβάσκυ, τὸ Φέρμι, τὸ Λῶρενς, τὸν Τόμπσον, κ. ἄ. — καθὼς κι' ἀρκετοὺς δημοσιογράφους, καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήση στοὺς ὑπογείους ναοὺς - ἐργαστήρια τῆς Ἀγκάρτα. Ἐκεῖ, θὰ τοὺς δείξη ἕνα καταπληκτικὸ πολιτισμό, μιὰ ἐπιστημονικὴ πρόοδο ἀσύλληπτη γιὰ τὴν ἀντίληψί μας, καθὼς καὶ θησαυροὺς μυθώδεις, χίλιες φορὲς μεγαλύτερους ἀπ' ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου μας...

Κατὰ τὸν Ἰβάνωφ, οἱ σοφοὶ τῆς Ἀγκάρτα ἔχουν ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἐπικοινωνήσει μὲ τοὺς πλανῆτες καὶ μὲ τὰ μακρινότερα ἄστρα τοῦ Σύμπαντος. Ἔχουν ἐξερευνήσει τὸ Δία τὸν Κρόνο, τὸν Ἄρη, κι' ἀκόμη τὸν κολοσσιαῖο ἀστερισμὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅπου θὰ καταλήξη κάποτε ἡ Γῆ, ἔπειτα ἀπὸ ἑκατομμύρια χρόνια, γιὰ νὰ καταστραφῆ ἀνάμεσα σὲ δισεκατομμύρια ἥλιογερους ἡλίους...

Δὲν περιορίζονται ὅμως ὡς ἐκεῖ οἱ ἐξερευνήσεις τους. Ἔχουν ἐπίσης διασχίσει πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις τὰ ἔγκατα τοῦ πλανήτου μας. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει φωτιὰ στὸ κέντρον τῆς Γῆς. Τὰ ἡφαίστεια προέρχονται ἀπὸ ζῶνες τοπικὲς κι' ἐπιφανειακές. Βαθύτερα στὰ σπλάχνα τῆς Γῆς κατοικοῦν πλάσματα παράξενα, μὲ νύχια καὶ φτερά! Βρίσκονται συγκεντρωμένα κάτω ἀπ' ὅλα τὰ βουνὰ τοῦ κόσμου: τὰ Ἰμαλάϊα, τὰ Βραχώδη Ὄρη, τὰ Πυρηναῖα, τὶς Ἄλπεις, κλπ. Μποροῦν δὲ νὰ μετακινοῦνται περνῶντας μέσα ἀπ' τοὺς συμπαγεῖς βράχους, μὲ ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπ' τῶν «ὑπερηχητικῶν» ἀεροπλάνων!

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπὶ τόσες χιλιετηρίδες οἱ σοφοὶ τῆς Ἀγκάρτα παρακολούθησαν τὴν ἐξέλιξι τῆς ἀνθρωπότητος, βλέποντας κι' ἀκούοντας τὰ πάντα, ἀποφάσισαν τέλος νὰ διδάξουν στοὺς σοφοὺς μας τί εἶδαν στὰ ἄστρα καὶ πῶς πρέπει ν' ἀναθεωρηθῆ καὶ νὰ διορθωθῆ ἡ πρωτόγονη ἐπιστήμη μας.

Γιὰ τὴν ὥρα, ἀντιπροσωπεύει τὴν κίνησι αὐτὴ ὁ Μιχαὴλ Ἰβάνωφ, ἐφωδιασμένος μάλιστα μ' ἕνα ἐπίσημο πιστοποιητικό, μὲ σφραγῖδες καὶ μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Μαχὰ - Σοχάν. ποὺ τὸν ὀνομάζει «πρεσβευτὴ καὶ πνευματικὸ ἀντιπρόσωπο τῆς Ἀγκάρτα γιὰ ὅλες τὶς γαλλόφωνες χῶρες».

Ὁ Ἰβάνωφ εἶνε ἕνας νέος κι' ὡμορφος ἄντρας προικισμένος μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ γοητεία. Ἔχει ἐγκατασταθῆ στὴ Γαλλία ἀπ' τὸ 1937 κι' ἔχει συγκεντρώσει γύρω του ἕνα πλῆθος πιστῶν. Εἶνε ἐξαιρετικὰ μορφωμένος καὶ ξέρει νὰ συζητήση μ' εὐχέρεια γιὰ φιλοσοφία, θεοσοφία, ἀστρονομία, καβαλισμό, βιολογία, χειρομαντεία καὶ γίλια - δυὸ ἄλλα θέματα. Ἔχει κάμει 438 διαλέξεις, ἔχει γράψει 31 βιβλία κι' ἔχει ἐκδώσει ἤδη 2 ἀπ' αὐτά.

Κατοικεῖ σὲ μιὰ βίλλα τοῦ Σέβρ. Ἐκεῖ συγκεντρώνονται κάθε πρωΐ, ἀπ' τὰ ξημερώματα, ἑκατοντάδες μαθηταί του — καθηγηταί, μηχανικοί, γιατροί, ἐργάται κ. λ.π. — ποὺ φιλοδοξοῦν «νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰβάνωφ εἶνε μιὰ ἐπιστροφὴ στοὺς Βασικοὺς κανόνες τῆς Φύσεως. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ξέρει πιὰ νὰ φάη, οὔτε νὰ πιῆ, οὔτε νὰ σκεφθῆ, οὔτε νὰ ντυθῆ, οὔτε ν' ἀγαπήση... Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἰβάνωφ ποετοιμάζει τὸν πυρῆνα τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ μέλλοντος τῆς «ἕκτης φυλῆς». ποὺ θὰ ξαναφέρη στὸν κόσμο τὴν εὐτυχία τῆς χουσῆς ἐποχῆς». Ὁ σκοπός του εἶνε νὰ συναδελφώση ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις σ' ἕνα κοινὸ ἰδανικὸ ἀγάπης.

Ἡ διδασκαλία του περιλαμβάνει πρησευγές ὁμιλίες κι' ἕνα εἶδος "γυμναστικῆς" ἀνάλογης μ' ἐκείνη ποὺ κάνουν οἱ φακίρηδες τῶν Ἰνδιῶν καὶ συγχρονισμένης μὲ τὶς μυστικὲς ἀκτινοβολίες τοῦ σύμπαντος...

Ὁ Ἰβάνωφ βεβαιώνει κατηγορηματικὰ ὅτι, σὲ 3 ἢ 4 μῆνες, ὁ Μαχὰ - Σοχὰν κι' οἱ σοφοί του θ' ἀνασκώσουν ἐπιτέλους τὸν πέπλο τοῦ μυστηρίου. Ἂς περιμένουμε λοιπόν...

ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΟΥ

* *

Κραγιόνια μπλὲ καὶ καφετιά

Ὁ διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου ἀμερικανικοῦ καταστήματος νεωτερισμῶν λανσάρισε 5 νέα κραγιόνια γιὰ τὰ χείλη. Κανένα ὅμως ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶνε κόκκινο! Ἔχουν τὰ ἑξῆς χρώματα: Καφετὶ σκοῦρο γιὰ τὶς μελαχροινές. μπλὲ γιὰ ὅσες ἔχουν μαλλιὰ πλατινέ. καφετὶ ἀνοιχτὸ γιὰ τὶς γυναῖκες μὲ χρυσόξανθα μαλλιά. γκριζόλευκο καὶ κεραμιδὶ (τὰ δυὸ τελευταῖα δὲν μᾶς λέει ὁ δημιουργός τους γιὰ ποιούς τύπους προορίζονται).

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ
τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΔΡΑΜΙΑ—ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΑ. 2) ΦΑΡΟΣ — ΚΟΙΤΗ. 3) ΤΟΞΙΚΗ — ΜΑΚΑΡΙ. 4) ΛΟΦΟΣ — ΑΒΡΑΑΜ — ΛΑΟΣ. 5) ΣΕΒΑΣ — ΝΟΣΤΙΜΑ. 6) ΟΝΔΟΥΡΑ — ΜΟΡΙΑ. 7) ΛΟΓΙΟΣ — ΜΑΡΩ. 8) ΑΠΡΕ — ΜΗΧΑΝΗ — ΚΑΤΑ. 9) ΛΥΠΗΡΟΣ — ΧΑΡΕΜΙ. 10) ΣΙΖΩ — ΧΑΛΙ. 11) ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ — ΜΑΘΗΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΔΡΑΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ — ΑΛΥΤΡΩΤΑ. 2) ΞΙΦΟΣ — ΔΟΥΛΟΠΡΕΠΗ. 3) ΑΦΑΝΗ — ΣΕΡΑΓΙ — ΡΟΣΣΙΝΙ. 4) ΑΒΒΑΣ — ΟΣΜΗ — ΖΩΑ. 5) ΧΗΡΑ — ΧΑΝΙ. 6) ΤΟΚΟΙ — ΑΜΝΟΣ — ΜΑΝΗ. 7) ΚΡΑΤΗΜΑ — ΤΙΜΩΡΩ — ΧΑΛΙΜΑ 8) ΚΑΛΑΜΑΡΙ — ΚΑΡΕ. 9) ΑΝΑΡΙΟΣ — ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ.

Μὲ τὰ σπίρτα

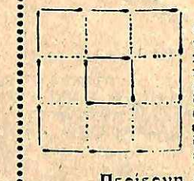

Τὰ 9 τετράγωνα σχηματίζονται μὲ τὰ σπίρτα ὅπως δείχνει ἡ παρακάτω εἰκόνα μας. Θ' ἀφαιρέσετε κατόπιν τὰ 8 σπίρτα τὰ σημειωμένα μὲ κοκκίδες, καὶ θ' ἀπομείνουν δυὸ τετράγωνα, τὸ ἕνα μέσα στ' ἄλλο.

Περίεργη ἀφαίρεσις

Τὸ 19 μὲ λατινικὰ γράφεται ὡς γνωστὸν XIX. Ἂν ἀφαιρέσωμε λοιπὸν τὴν μονάδα τοῦ κέντρου, θὰ μείνουν XX, δηλαδὴ 20.

Γύρω ἀπ' τὴ Γῆ

Ἡ λουρίδα θ' ἀπέχη περίπου 5 πόντους ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς, σ' ὅλα τὰ σημεῖα της. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ἕνας γεωμετρικὸς ὑπολογισμός.

Στὸ τέννις

Ἓξη παιγνίδια, τὰ ἑξῆς (μὲ τοὺς αὐξοντες ἀριθμοὺς τῶν παικτῶν 1 — 2, 3, 4) : 1 — 2, 1 — 3, 1 — 4, 2 — 3, 2 — 4, 3 — 4.

Συλλαβόγριφος

Ἴον — Ἰόνιον (πέλαγος)

Ὁ ἀριθμὸς 100

Οἱ 4 ἀριθμοὶ εἶνε: 12, 20, 4 καὶ 64 ποὺ μᾶς δίνουν γιὰ σύνολο 100

12 + 4 = 16
20 — 4 = 16
4 X 4 = 16
64 : 4 = 16

Κυκλόλεξον

Ἡ ζητουμένη λέξις εἶνε:

ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΑ

ἀπὸ τὴν ὁποία βγαίνουν οἱ ἑξῆς λέξεις: 1 — 8) ΤΡΑΓΟΥΔΙ. 4 — 8) ΓΟΥΔΙ. 8 — 13) ΙΣΤΡΙΑ. 10 — 13) ΤΡΙΑ.

Ὁ κίων τῆς ταχύτητος

1) Ἀντιαεροπορικὴ ὀβίδα (3.054 χιλιόμετρα τὴν ὥρα). 2) Ἠχητικὸ κῦμα (1.200 χιλιόμετρα). 3) Πυραυλοκίνητο ἀεροπλάνο (960 χιλιόμετρα). 4) Αὐτοκίνητο ἀγώνων (590 χιλιόμετρα). 5) Βόμβα - ρομπὸτ (576 χιλιόμετρα). 6) Κυκλῶν (160 χιλιόμετρα).

Γρῖφος

Ες — περὶ — ΝΟΣ = Ἑσπερινός

Ὁ χορὸς καὶ τὸ φαγητὸ

Ὁ δημοσιογράφος Χοῦβερ ἦταν ξακουστὸς γιὰ τὸ πικάντικο χιοῦμορ του. Μιὰ μέρα πῆγε σ' ἕνα χορὸ καὶ κατὰ συμπτωσιν ἡ οἰκοδέσποινα τοῦ σὰ στὸ σπιτι μια πάρα πολὺ χοντρὴ κυρια γιὰ νὰ τὴν χορέψη.

Ἀκείνη γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ γιὰ τὸ βαρὺ χορὸ ποὺ ἔκανε τοῦ εἶπε:

— Τόση ὥρα δὲν ἔφαγα τίποτε καὶ δὲν μπορῶ νὰ χορέψω.

— Ἔχετε δίκηο κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ὁ Χοῦβερ. Εἶνε γνωστὸ ὅτι... νηστικὴ ἀρκοῦδα δὲν χορεύει!

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ» ΚΙ' Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ ΤΟΥ

Ζὰν Μπάτα - Λύντα Μπαάροβα

Μετὰ τὸ μεγάλο δρᾶμα τοῦ πολέμου, οἱ πρωτεργάτες του κι' οἱ συνεργάτες των συγκεντρώθηκαν στὴ Νότιο Ἀμερική, γιὰ νὰ συνέλθουν ἀπ' τὴν πρώτη ἀποτυχία καὶ νὰ προετοιμασθοῦν γιὰ τὴ «ρεβάνς» σὲ περίπτωσι συγκρούσεως τῶν δύο μεγάλων «μπλὸκ» στὰ ὁποῖα ἔχει χωρισθῆ σήμερα ὁ κόσμος. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶνε γραμμένοι στοὺς καταλόγους τῶν ἐγκληματιῶν πολέμου. Τελευταίως, προσετέθησαν οἱ γιοὶ τοῦ Ντοῦτσε καὶ τοῦ Χόρτυ, καθὼς κι' ὡρισμένα μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀψβούργων.

Ἐκεῖ λοιπὸν βρίσκεται κι' ὁ κατηγορούμενος τῆς τελευταίας μεγάλης δίκης γιὰ «συνεργασία μετὰ τοῦ ἐχθροῦ», ποὺ ἔγινε στὸ λαϊκὸ δικαστήριο τῆς Πράγας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ καταδικάσθηκε ἐρήμην σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ δήμευσι τῆς περιουσίας του, εἶνε ὁ Τσέχος μεγαλοβιομήχανος Ζὰν Μπάτα. Ὁλόκληρος ὁ κόσμος τὸν ἤξερε προπολεμικὰ ὡς «βασιλέα τῶν παπουτσιῶν». Ἡ περιουσία του ἦταν ἀνυπολόγιστη.

Τὰ τεράστια ἐργοστάσια Μπάτα, στὸ Ζλὶν τῆς Τσεχοσλοβακίας, εἶχαν ἱδρυθῆ ἀπ' τὸν Τόμας Μπάτα, ποὺ ὑπῆρξε μιὰ ὀργανωτικὴ ἰδιοφυΐα, ἕνας δεύτερος Φόρτ. Παρῆγαν ὄχι μόνο παπούτσια, ἀλλὰ καὶ ὑλικά, μηχανήματα καὶ ἐργαλεῖα ὑποδηματοποιΐας. Οἱ ἐργάτες ἦσαν μέτοχοι στὰ κέρδη, γιὰ νὰ ἐνδιαφέρονται περισσότερο γιὰ τὴν ἐπιχείρησι. Ἀλλὰ ὁ δημιουργὸς τοῦ κολοσσιαίου αὐτοῦ ἔργου βρῆκε θάνατο τραγικό: Σκοτώθηκε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1932, ἐνῶ ταξείδευε μὲ τὸ ἀεροπλάνο του, ποὺ τὸ ὁδηγοῦσε ὁ ἴδιος.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὰ ἐργοστάσια Μπάτα βρισκόντουσαν σ' ὅλη τους τὴν ἀνάπτυξι. Οἱ 20.000 ἐργάτες τους θρήνησαν τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου διευθυντοῦ τους καὶ τὸν συνώδευσαν συντετριμμένοι ὡς τὴν τελευταία του κατοικία. Κι' ἀπὸ τότε, κάθε πρωτομαγιά. πηγαίνουν ὅλοι νὰ στολίσουν τὸν τάφο του μὲ λουλούδια.

Ἀφοῦ εἶχε χηρέψει ὁ θρόνος τοῦ «Βασιλέως τῶν παπουτσιῶν» ἔπρεπε νὰ βρεθῆ ὁ διάδοχός του. Ἡ οἰκογένεια ὑπέδειξε τὸν Ζὰν Μπάτα. μικρότερον ἀδελφὸν τοῦ μακαρίτη.

Αὐτὸς ὅμως ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὸς τύπος. Ἐνοοῦσε νὰ χαρῆ τὴ ζωή του. Ἄφισε λοιπὸν τὴ διεύθυσι τῆς ἐπιχειρήσεως στὸ ἐπιτελεῖο ποὺ εἶχε καταρτίσει ὁ ἀδελφός του, κι' ἐνδιαφέρθηκε ἰδίως γιὰ τὰ σπὸρ καὶ γιὰ τὰ χρηματιστηριακὰ παιγνίδια καὶ πῆρε ὑπὸ τὴν προστασία του πολλοὺς ἀθλητικοὺς καὶ ποδοσφαιρικοὺς ὁμίλους τῆς Πράγας. Συγχρόνως, διοργάνωσε σὲ διάφορες πόλεις διαγωνισμοὺς... τῶν ὡραιοτέρων γυναικείων κνημῶν! Ὅπως ἐξηγοῦσε ὁ ἴδιος, ἔκανε ἔτσι μιὰ φθηνὴ καὶ τεραστία ρεκλάμα τῶν ἐργοστασίων του, συγχρόνως δὲ εὐνοοῦσε «τὴν καλιτέρεψι τῆς ράτσας», τὴν εὐγονία.

Σ' ἕνα τέτοιο διαγωνισμὸ τράβηξε τὴν προσοχὴ του μιὰ κοπέλλα μὲ κοκκινωπὰ μαλλιά, ἁπλὸ ντύσιμο καὶ τέλειες γραμμές. Σὰν εἰδικὸς στὴ γυναικεία ὡμορφιά, ἔκρινε ὅτι ἡ μικρὴ ἐκείνη Τσέχα ἄξιζε νὰ προοδεύση μὲ τὴν ὑποστήριξί του... Τῆς ἔδωσε λοιπὸν τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸ διαγωνισμὸ — ἦταν ὁ ἴδιος πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν κριτῶν. Ἔτσι, τῆς ἄνοιγε τὸ δρόμο πρὸς τὴ φήμη.

Πραγματικά, οἱ δημοσιογράφοι τῆς πῆραν συνεντεύξεις, οἱ φωτογράφοι τὴ φωτογράφισαν. Τὸ ὄνομά της ἄρχισε νὰ γίνεται διάσημο, πάντα μὲ τὴ βοήθεια καὶ τὴν ἐντατικὴ ρεκλάμα ἐκ μέρους τοῦ Μπάτα. Ἔτσι ξεκίνησε ἡ Λύντα Μπαάροβα. ἡ μέλλουσα «βεντέττα» τοῦ κινηματογράφου. Κι' ἔτσι ἄρχισε τὸ εἰδύλλιο τοῦ βασιλέως τῶν παπουτσιῶν καὶ τῆς βασίλισσας τῶν ὡραιοτέρων κνημῶν...

Σὲν λίγον καιρό, ἡ Μπαάροβα ἔπαιξε τὸ πρῶτο της φίλμ. Τὰ κινηματογραφικὰ χρονικὰ ἀναφέρουν ὅτι τὴν «ἀνακάλυψε» ὁ σκηνοθέτης Ἰμμερμαν. Στὴν πραγματικότητα ὅμως. τὴ λανσάρισαν ἡ ὑποστήριξις, οἱ τουαλέττες καὶ τὰ χρήματα τοῦ Μπάτα.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ τροχιὰ τοῦ καινούργιου ἄστρου ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ Ζὰν Μπάτα — ποὺ ἤξερε ἄλλωστε ἐκ πείρας ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ περιμένη πίστι ἢ εὐγνωμοσύνη ἀπὸ ἕναν «ἀστέρα»... Ὡστόσο, μολονότι χωρίσθηκαν οἱ δυό τους, ἔμειναν ἑνωμένοι πάντοτε μὲ τὴ γερμανοφιλία τους. Ἦταν φυσικὸ λοιπὸν νὰ προσφέρη καθένας τους τὴ συνεργασία του στοὺς Ναζῆδες.

Ἡ Λύντα Μπαάροβα ἔκαμε τὴν ἀρχὴ κι' ἔδωσε... τὸ καλὸ παράδειγμα. Ἔγινε πρώτα σύντροφος στὰ φίλμ καὶ κατόπιν μνηστὴ τοῦ γνωστοῦ Γερμανοῦ ἠθοποιοῦ Γκούσταφ Φραΐλιχ. Ὁ Γκαίμπελς τὴν πολιόρκησε ἐπίμονα... καὶ τὸ πλήρωσε — ὅπως γράψαμε ἄλλοτε — μὲ τὸ ἱστορικὸ χαστοῦκι ποὺ ἔφαγε ἀπ' τὸ ζηλιάρη Φραΐλιχ!

Ὅσο γιὰ τὸ Μπάτα ἄρχισε τὴ συνεργασία του μὲ τοὺς Ναζῆδες μετὰ τὴν εἴσοδό τους στὴν Τσεχοσλοβακία. Ἔβαλε τότε στὶ διάθεσί τους ὅλη του τὴν παραγωγή, ὅλα τὰ μέσα καὶ τὴν ὀργάνωσί του. Τοὺς πρόσφερε ὅ,τι ἐπιθυμοῦσαν καὶ βοήθησε σημαντικὰ στὴν πολεμική τους προσπάθεια.

Σήμερα, ἡ Λύντα Μπαάροβα κλεισμένη σ' ἕνα συμμαϊκὸ «στρατόπεδο ἐκκαθαρίσεως», γράφει τὰ ἀπομνημονεύματά της. Ὁ Μπάτα βρίσκεται στὴ Νότιο Ἀμερική, ἀφ' ὅτου κατέρρευσε ἡ Γερμανία. Εἶχε φροντίσει ἀπὸ πρὶν νὰ ἱδρύση ἐκεῖ κάτω μεγάλα ὑποκαταστήματα κι' ἐργοστάσια. Ἐξακολουθεῖ λοιπὸν νὰ φτιάνη παπούτσια κατὰ χιλιάδες καὶ νὰ χαίρεται τὴ ζωή του ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς ἀποφάσεις τῶν δικαστῶν τῆς Πράγας. κι' ἀκόμη γιὰ τὴ δήμευσι τῆς περιουσίας του στὴν Τσεχοσλοβακία (ποὺ εἶνε ἄλλωστε κρατικοποιημένη ἤδη συνεδὸν ὅλη).

ΖΩΡΖ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

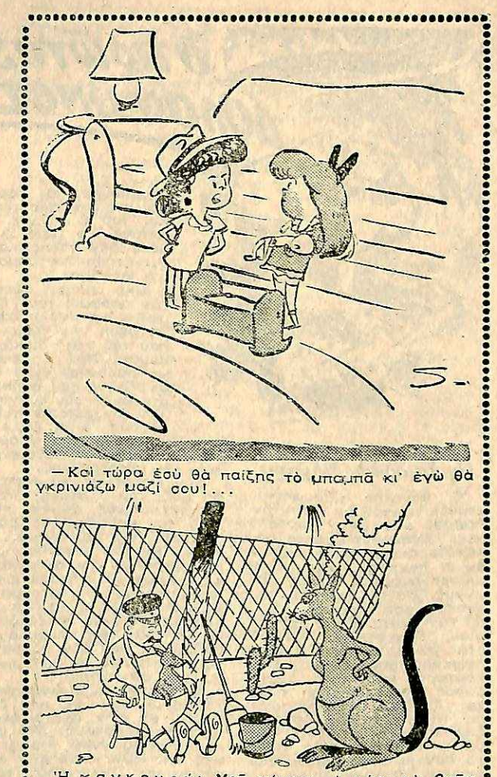

— Κοὶ τώρα ἐσὺ θὰ παίξης τὸ μπαμπὰ κι' ἐγὼ θὰ γκρινιάζω μαζί σου!...

Ἡ καγκουρώ: Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ βγῆς ἀπὸ ἐκεῖ μέσα, παλιόπαιδο;...

Ἡ θυρωρός: Κύριε Ἀγησίλαε, χίλιες φορὲς σᾶς εἶπα νὰ μὴν κουβαλᾶτε ζῶα στὸ σπίτι!...

ΕΝΑΣ ΔΕΙΛΟΣ

— Τὸν σκοτώσατε γιὰ νὰ τοῦ πάρετε τὸ χρυσὸ ρολόϊ του;

— Δὲν εἶχα τὸ θάρρος, κύριε Πρόεδρε, νὰ τὸν ρωτήσω τί ὥρα ἦταν!

Προϊστορικὸ διήγημα

Ὁ θάνατος καιροφυλακτοῦσε παντοῦ κι' αὐτὴ τὴν ἡμέρα, σὰν ὅλες τὶς ἄλλες. Ἕνας ἀγριόγατος ροκάνιζε ἀκόμη τὰ κόκκαλα ἑνὸς ποντικοῦ, ποὺ εἶχε πιάσει ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Θἄταν ἴσως τὸ τελευταῖο του φαγητό, γιατὶ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ φεγγαριοῦ, θἄπεφτε κι' αὐτὸς στὰ νύχια κάποιου μεγαλείτερου σαρκοβόρου. Μακρύτερα, μέσα στὸ ἄγριο δάσος ἕνα ζαρκαδάκι ποὺχε ξεκόψει ἀσυλλόγιστα ἀπ' τὴ μητέρα του, ἔβγαλε ζαφνικὰ μιὰ στριγγὴ φωνή... τὴν τελευταία, πρὶν τὰ δόντια ἑνὸς θηρίου ξεσχίσουν τὸ λαιμό του.

Μὰ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ προχωροῦσε στὸ μονοπάτι, δὲν ἐπρόσεχε σήμερα σ' αὐτοὺς τοὺς θορύβους τοῦ δάσους. Ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ἡ μυρωδιὰ τοῦ κορμιοῦ του σκορπιζόταν ὁλόγυρα, ἔτρεπε εἰς φυγὴν τὰ μικρὰ ζῶα καὶ τρομοῦσε τὴν προσοχὴ τῶν πιὸ μεγάλων. Κανένα ὅμως δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ, γιατὶ ἤξερε ὅλα τὶ ἄξιζε ἡ μυτερὴ λόγχη ποὺ κρατοῦσε...

Ὁ ἄνθρωπος ἤξερε ὅτι τὸν κύτταζαν τὰ θηρία, μέσα ἀπ' τοὺς θάμνους καὶ τὶς φυλλωσιές. Κι' ὅμως ἀδιαφοροῦσε γι' αὐτά. ἐμπιστευόμενος στοὺς χοντροὺς μυῶνες ποὺ ἔτριζαν κάτω ἀπ' τὸ τριχωτὸ δέρμα του.

Σκεπτόταν... σκεπτόταν τὴν κοπέλλα μὲ τὰ μαῦρα μάτια... τὸν τρόπο ποὺ ἀκουμποῦσε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του καὶ τοῦ ἔλεγε: «Ντάγκ...». Ποτὲ ἀλλοτε δὲν τοῦχε κάνει τόση ἐντύπωσι μιὰ γυναῖκα.

Εἶχε πάρει τώρα τὴν ἀπόφασί του: Ἔπρεπε νὰ βγάλῃ ἀπ' τὴ μέση τὸν ἄλλον, ποὺ τοῦ τὴ διεκδικοῦσε! Μὰ ἔπρεπε νὰ προσέξῃ, γιατὶ ὁ ἀντίζηλός του ἀνῆκε στὴ φυλὴ τῶν «μεγάλων ἀνθρώπων» τοῦ δάσους. Ἦταν ψηλὸς καὶ δυνατός... γι' αὐτὸ κι' ἡ κοπέλλα ἔδειχνε πὼς τὸν προτιμοῦσε.

Δὲν μποροῦσε νὰ παλέψῃ μαζί του ὁ Ντάγκ. Ἂν τὸ ἐπιχειροῦσε, θἄμενε τὸ δικό του κουφάρι στὸ δάσος, ἀντὶ γιὰ τοῦ ἄλλου... Μὰ κι' ἂν τὸν χτυποῦσε ἀπὸ πίσω καὶ τὸν σκότωνε, μακρυὰ ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἄλλων

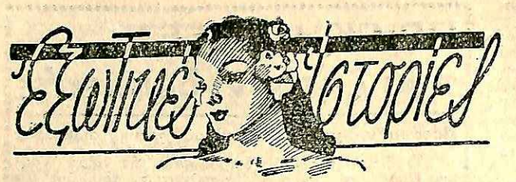

ΕΡΩΣ ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο πιὸ ὄμορφη χώρα ἀπὸ τὴ Καταλωνία, μὲ τὰ Πυρηναῖα της ποὺ ὑψώνουν ὡς τὰ σύννεφα τὶς χιονισμένες κορυφές τους, τὴν Καταλωνία ποὺ στοὺς βράχους της σπάνε τὰ κύματα τῆς Μεσογείου.

Καὶ ὅμως βρίσκομαι τώρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν χώρα αὐτὴ μακρυὰ ἀπὸ τὰ βουνὰ ὅπου γεννήθηκα, μακρυὰ ἀπὸ τὰ χώματα ὅπου ἔθαψα τὸν πατέρα μου, ὅπου ἡ κόρη μου... ἡ κόρη μου...

Πῆρα ὅμως τὴν ἐκδίκησί μου.

Τρία ὁλόκληρα μερόνυχτα παραφύλαγα πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο, μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη τῆς καραμπίνας μου, περιμένοντας νὰ περάσῃ ὁ δολοφόνος τῆς κόρης μου.

Καὶ ξαφνικὰ ἡ τύχη τὸν ἔρριξε μπροστά μου. Τὸν πυροβόλησα. "Επεσε κάτω. Σπαρτάρησε λίγο μέσα στὴ σκόνη τοῦ δρόμου καὶ τὸ αἷμα του ἔβαψε τὶς πέτρες καὶ τὰ χορτάρια.

Καὶ ὅταν τέλος τὸν εἶδα νὰ παραδίδῃ στὸ Θεὸ τὴ βρωμερὴ ψυχή του, σκέφθηκα ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Καταλωνία γιὰ νὰ μὴ μὲ πιάσουν...

★

Ἀλλὰ σὲ τί ὠφέλησε ἡ ἐκδίκησίς μου, ἀφοῦ ἡ Πέπα μου δὲν ζῆ πιά, ἀφοῦ ζῶ τώρα στὴ μαύρη ξενητειά, χωρὶς τὴν κόρη μου;

Μέ πόση φροντίδα, μὲ πόση στοργὴ τὴν εἶχα ἀναθρέψει μέσα στὸ τσαντίρι μας! Καὶ τί χαρὰ αἰσθανόμουν, ὅταν τὴν ἔβλεπα νὰ μεγαλώνῃ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ νὰ γίνεται πιὸ ὄμορφη, ἡ πιὸ ὄμορφη ἀπ' ὅλες τὶς τσιγγάνες τῆς Ἱσπανίας.

★

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ φθινοπώρου ἡ Πέπτα ἤρθε ἀπὸ τὴν πόλι μὲ νέα.

—Ξέρεις, κάτι, πατέρα; μοῦ εἶπε. Ὁ δὸν Φερνάνδος δὲ Γεμέλλας, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς δόνα Μπιάνκας ἔφτασε πρὸ ὀλίγου στὸν πύργο τοῦ Μελπόζο. Ἦρθε ἀπ' τὴν Σεβίλλη. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσα ἄλογα πόσα ἀμάξια καὶ πόσους ὑπηρέτες ἔφερε μαζί του! Τί πλούσιος ποὺ εἶνε ἀλήθεια! Καὶ τί ὄμορφος!...

"Ολη ἐκείνη τὴ θροῦδα, ἡ Πέπτα μοῦ μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ τὸν δὸν Φερνάνδο. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἔφυγε καὶ πάλι γιὰ τὴν πόλι πηγαίνοντας καθὼς μοῦ εἶπε, νὰ θαυμάσῃ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὰ πολυτελῆ ἀμάξια τοῦ δὸν Φερνάνδου. Ἐγὼ γέλασα μὲ τὴν ἀφέλειά της καὶ τὴν ἄφησα νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ περπατοῦσε, ὥρμησε πάνω της ὁ Πεδρίλλο, ἕνας ὑπηρέτης τοῦ δὸν Φερνάνδου καὶ δοκίμασε νὰ τὴ φιλήσῃ διὰ τῆς βίας. Τί ἀντίστασι μποροῦσε νὰ φέρῃ τὸ κορίτσι μου στὸν ρωμαλέο αὐτὸν ἄνδρα; Καὶ θὰ ὑπέκυπτε ἀσφαλῶς στὸν κτηνάνθρωπο αὐτόν, ἂν ἡ καλὴ της τύχη δὲν ὁδηγοῦσε ἐκεῖ τὸν δὸν Φερνάνδο...

Ὁ Πεδρίλλο, μόλις εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὸν κύριό του ἔτρεξε νὰ κρυφτῇ. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ἄλογο τοῦ δὸν Φερνάνδο ἀφηνίσε ἀπότομα κι' ἔρριξε τὸν ἀναβάτη του καταγῆς.

Ὁ δὸν Φερνάνδο εἶχε χτυπήσει στὸ κεφάλι. Ἡ Πέπτα τότε ἔτρεξε κοντά του τοῦ ἔπλυνε τὴν πληγὴ καὶ τὴν ἔδεσε μ' ἕνα καθαρὸ μαντῆλι.

Ὅταν συνῆλθε ὁ δὸν Φερνάνδο εὐχαρίστησε τὴν Πέπτα γιὰ τὶς περιποιήσεις της — δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴ σκηνὴ ποὺ ἔγινε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Πεδρίλλο — κι' ἐπέστρεψε πεζὸς στὸν πύργο του...

★

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πεδρίλλο παρουσιάστηκε ξαφνικὰ στὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς μας. Ἐγὼ ἁρπαξα ἀμέσως τὴν καραμπίνα μου ἀλλ' ἡ Πέπτα μου, ὁ ἀναθὸς αὐτὸς ἄγγελος, μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ χαρίσω τὴ ζωή. Ὁ Περδίλλο ἤρθε νὰ ζητήσῃ συγνώμην ἀπὸ τὴ Πέπτα γιὰ τὴ συμπεριφορά του. Ἀλλὰ ἐκείνη τοῦ γύρισε περιφρονητικὰ τὴν πλάτη, σὰν νὰ μὴν τοῦ ἔδινε καμμιὰ ἀπολύτως σημασία.

★

Δεκαπέντε μέρες πέρασαν. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Πέπτα ἀπὸ εὐθυμη καὶ φλύαρη ποὺ ἦταν πρῶτα ἔγινε σκεπτικὴ καὶ μελαγχολική.

Δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω ὅτι ἦταν ἐρωτευμένη. Μὲ ποιὸν ὅμως; Ἔπρεπε νὰ μάθω.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξί μου ὅταν ἔμαθα πὼς ἡ Πέπτα συναντοῦσε κρυφὰ τὸν Πεδρίλλο!...

Ὅταν τὸ ἄκουσα αὐτό, τὸ αἷμα μοῦ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι. Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω ὅτι ἦταν δυνατὸν ἡ κόρη μου, ἡ περήφανη τσιγγάνα, νὰ ἐρωτευθῇ ἕναν Ἀνδαλούσιο καὶ μάλιστα ἕναν ὑπηρέτη, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὴν εἶχε προσβάλει πρὶν λίγες ἡμέρες.

Ἕνα βράδυ τὴν παρακολούθησα. Τὴν εἶδα πραγματικὰ μὲ τὸν Πεδρίλλο πίσω ἀπὸ ἕνα φράμνο. Τέντωσα τὰ αὐτί μου ν' ἀκούσω...

Ὁ Πεδρίλλο τῆς μιλοῦσε μὲ μεγάλο σεβασμό. Ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια του κατάλαβα ὅτι τῆς διαβεβαίζε τὸ μόνιμα κάποιου ἄλλου.

—Ὁ δὸν Φερνάνδο δὲν μπορεῖ δυστυχῶς οὔτε καὶ σήμερα νὰ σὲ δῇ τῆς εἶπε.. Μοῦ ἀνέθεσε ὅμως νὰ σοῦ δώσω αὐτὸ τὸ γράμμα. Σοῦ γράφει ποῦ καὶ πότε θὰ μπορέσῃς νὰ τὸν δῇς, νὰ τοῦ φύνετε μαζὶ καὶ νὰ πάτε νὰ παντρευτῆτε ἀλλοῦ...

Εἶδα τότε τὴ Πέπτα μου νὰ παίρνῃ τὸ γράμμα ποὺ τῆς ἔδινε ὁ ὑπηρέτης, νὰ τὸ κρύβῃ μέσα στὸν κόρφο της καὶ νὰ τρέχῃ ὕστερα πρὸς τὴ διεύθυνσι τῆς σκηνῆς μας...

Ὅταν γύρισα τὴ βρῆκα νὰ κοιμᾶται βαθειά. Δὲν πήγαινε ἡ καρδιά μου νὰ τὴν ξυπνήσω κι' ἀποφάσισα νὰ περιμένω νὰ ξημερώσῃ γιὰ νὰ τῆς πῶ ὅτι ὁ ἔρωτας ἑνὸς πλουσίου ἄρχοντα δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ βγῇ σὲ καλὸ γιὰ μιὰ φτωχὴ τσιγγάνα σᾶν αὐτὴ καὶ ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ κατοπτεύσῃ μέσα της αὐτὸν τὸν ἔρωτα.

Ἄργησα νὰ κοιμηθῶ. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως ξύπνησα ἀπότομα μ' ἕνα κακὸ προαίσθημα. Ἔτρεξα στὸ κρεββάτι τῆς κόρης μου... Μὰ τὸ βρῆκα ἀδειανό! Ἡ Πέπτα εἶχε καθῆ!

Μοῦ ἄφησε ἕνα γράμμα στὸ προσκέφαλό της, ποὺ ἔγραφε νὰ τὴν συχωρέσω γιὰ τὴν ἀπότομη ἀναχώρησί της.

«Ὁ δὸν Φερνάνδο μοῦλεγε, θὰ μὲ παντρευτῇ κρυφὰ ἀπόψε τὴ νύχτα καὶ θὰ μὲ πάρῃ μαζί του στὴν Ἀνδαλουσία. Ὅταν θὰ ἐγκατασταθοῦμε στὸ σπίτι μας, θὰ σοῦ γράψω, πατέρα μου, νὰ ἔρθῃς νὰ μείνῃς κι' ἐσὺ μαζί μας καὶ νὰ συμμερισθῇς τὴν εὐτυχία τῆς κόρης σου...»

Μόλις διάβασα αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, ἔτρεξα ἀμέσως στὸν πύργο, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ πάρω διὰ τῆς βίας τὴν κόρη μου ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ δὸν Φερνάνδου, ποὺ ἀσφαλῶς τὴν κορόιδευε, γιατὶ δὲν θὰ κατεδεχόταν ποτὲ νὰ πάρῃ γυναῖκα του μιὰ τσιγγάνα.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἔτρεχα σὰν τρελλός, μέσα στὸ δάσος, μοῦ φάνηκε σὰν νὰ ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς Πέπας... Ἔτρεξα πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκουγόντουσαν οἱ λυγμοὶ καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ καὶ εἶδα ξαφνικὰ μπροστά μου, στὸ λευκὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὴ κόρη μου... ἀλλὰ σὲ ποιὰ κατάστασι!

Ἦταν μισόγυμνη, μὲ πρόσωπο κατακόκκινο, μὲ λυμένα μαλλιά. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν παράξενα!...

Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μοῦ ἐξιστόρησε μὲ λόγια διακοπτόμενα ἀπὸ τοὺς λυγμούς, τί εἶχε συμβῆ.

Τὰ γράμματα τοῦ δὸν Φερνάνδου... δὲν ἦταν ἀπὸ τὸν ἴδιον! Τὰ ἔγραφε ὁ Πεδρίλλο! Καὶ ἡ δυστυχισμένη ἡ κόρη μου εἶχε θυσιάσει ὅ,τι πολυτιμώτερο εἶχε σ' αὐτὸν τὸ παλιάνθρωπο, νομίζοντας μέσα στὸ σκοτάδι πὼς ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της τὸν δὸν Φερνάνδο.

Ἡ Πέπτα ἔπεσε τὴν ἴδια νύχτα ἄρρωστη στὸ κρεββάτι ἀπὸ τὸ δυνατὸ νευρικὸ κλονισμὸ τῆς μὲ πυρετὸ καὶ παραμίλημα. Δυὸ ὁλόκληρες μέρες καροπάλευε, ὡς ὅτου ζεψύχησε, χωρὶς νὰ ἔρθῃ στὰ λογικά της χωρὶς ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν πατέρα της ποὺ στεκόταν διαρκῶς στὸ προσκέφαλό της, κύνοντας πικρὰ δάκρυα.

Ὅταν πέθανε, ἔκοψα τὰ πλούσια μαῦρα μαλλιά της καὶ τὰ ἔβαλα στὸν κόρφο μου γιὰ φυλαχτό. Ὕστερα τὴν ἔθαψα, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῶν τσιγγάνων. Καὶ ὅταν τέλειωσα τὸ θλιβερὸ αὐτὸ καθῆκον μου, ἁρπαξα τὴ καραμπίνα μου, διψῶντας ἐκδίκησι καὶ σκότωσα τὸν ἄτιμο, τὸν προδότη!...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΠΕΡΤΟΥ

Ἀναγωγικὸ Χιοῦμορ

Οἱ ἐξυπνάδες τοῦ Χότζα

Ὅταν ὁ Ναστραδὶν Χότζας ἦταν διωρισμένος Ἱεροκήρυκας σ' ἕνα χωριό, κοντὰ στὴ Σμύρνη, ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ μιὰ μέρα καὶ γιὰ τὴ θρησκεία τῶν Χριστιανῶν.

Ἀνέβηκε λοιπὸν στὸν ἄμβωνα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς πιστοὺς Μωαμεθανούς, ποὺ ἦσαν μαζεμένοι στὸ τζαμί καὶ τοὺς εἶπε:

— Σήμερα θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν προφήτη τῶν Χριστιανῶν, τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ Χριστὸς, τζάνουμ, ἦταν μεγάλος προφήτης. Γιὰ νὰ καταλάβετε πόσο μεγάλος ἦτανε, σᾶς λέω μονάχα τοῦτο: Ὅτι ἔρχεται δεύτερος ὕστερα ἀπὸ τὸν δικό μας προφήτη τὸν Μωάμεθ.

— Καὶ δὲν μοῦ λὲς, Χότζα, τοῦ φώναξε κάποιος ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποῦ βρίσκεται σήμερα ὁ Χριστός;

Ὁ Ναστραδὶν σκέφθηκε λίγο κι' ἀπάντησε:

—Ὅπως λὲν τὰ κιτάπια, ὁ προφήτης τῶν Χριστιανῶν ἔχει τὸ κονάκι του στὸ τέταρτο πάτωμα τοῦ οὐρανοῦ.

— Πέκεϊμ ἐφέντη Χότζα! εἶπε ὁ χωριάτης. Καὶ δὲν μοῦ ἐξηγᾶς τώρα τί τρώει καὶ τί πίνει ἐκεῖ πάνω ὁ Χριστός;

— Βρὲ μπουνταλᾶ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χότζας θυμωμένος, ἔχω ἕνα μῆνα στὸ χωριό σας καὶ δὲν ἤθελες νὰ μὲ ρωτήσῃς πῶς περνῶ τόσον καιρό, ἂν τρώω καὶ τί τρώω, καὶ ζητᾶς νὰ μάθῃς τί τρώει καὶ τί πίνει ὁ Χριστὸς ποὖνε στὸ τέταρτο πάτωμα τοῦ οὐρανοῦ κι' ἔχει ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου;

★

Νύχτα βαθειά. "Εξω βρέχει μὲ τὸ τουλούμι. Ἡ γυναῖκα τοῦ Χότζα ξυπνάει ξαφνικά, σκουντάει τὸν Ναστραδὶν καὶ τοῦ λέει:

— Χότζα, μ' ἔπιασε ἡ καρδιά μου. Πάνω στὸν κομό εἶνε τὸ κερί. "Ἀπλωσε τὸ δεξί σου χέρι κι' ἄναψέ μου το, σὲ παρακαλῶ.

— Βρὲ γυναῖκα, στρίγγλισε ὁ Χότζας ὀργισμένος. τρελλή εἶσαι; Μέσα σὲ τέτοιο σκοτάδι, ποῦ στὸ διάβολο, νὰ δῶ ποιό εἶνε τὸ δεξὶ καὶ ποιό εἶνε τὸ ἀριστερό μου χέρι;

★

"Οπως γράψαμε καὶ ἄλλοτε, ὁ Χότζας διωρίστηκε γιὰ ἕνα φεγγάρι καδῆς.

Τὴν περίοδο αὐτὴ λοιπὸν ἔβγαζε τὶς πιὸ ἐξωφρενικὲς ἀποφάσεις.

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκαν μπρός του δυὸ χωριάτες ποὺ φιλονεικοῦσαν γιὰ τὸ νερό.

—Τὸ νερό, καδῆ μου, εἶπε ὁ ἕνας βγαίνει ἀπ' τὸ δικό μου χωράφι καὶ πρέπει νὰ ποτίζω μονάχα ἐγώ.

— Δίκηο ἔχεις, τζάνουμ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χότζας.

— Τὸ νερό, ἐφέντη καδῆ, εἶπε ὁ ἄλλος περνάει ἀπ' τὸ δικό μου χωράφι καὶ πρέπει νὰ ποτίζω μονάχα ἐγώ.

— Δίκηο ἔχεις, τζάνουμ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

Ὁ γραμματικὸς του ἀκούγοντας τὶς ἀπαντήσεις τοῦ Χότζα, παραξενεύτηκε.

— Καδῆ ἐφέντη, τοῦ εἶπε, ἢ ὁ ἕνας ἔχει δίκηο ἢ ὁ ἄλλος. Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές; Τρελλάθηκες;

— Δίκηο ἔχεις κι' ἐσύ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἀτάραχος ὁ Χότζας.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία 63.000
» Ἐξάμηνος .. 32.000
» Τρίμηνος ... 16.000

Ἐμβάσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰ. Γ. Παπαγεωργίου.

Ἔρα Κουτσομητοπούλου
Ἰατρὸς
Ζ. Πηγῆς 82.—Τηλ. 62-027
6—7 μ.μ.
Διαθερμία βραχέων κυμάτων νέου συστήματος.

Δρ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ
ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ
καὶ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Βαλαωρίτου 12. Τ. 33-039

ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ

Παράξενο διήγημα

Ἤμουν ὑπάλληλος στὸ Μιλᾶνο σ' ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο κατασκευῆς αὐτοκινήτων. Μιὰ μέρα μὲ κάλεσε ὁ διευθυντὴς καὶ μοῦ εἶπε:

«Ἀγαπητέ μου Ρίβα, θὰ σοῦ ἄρεσε νὰ πᾶς στὴ Βουδαπέστη; Ἀποφασίσαμε νὰ ἱδρύσουμε ἐκεῖ ἕνα ὑποκατάστημα τῆς ἑταιρείας καὶ σκεφθήκαμε πὼς θὰ ἦσουν ὁ καταλληλότερος γιὰ νὰ τὸ διευθύνῃς...».

Ὅπως ἦταν φυσικό, δέχθηκα αὐτὴ τὴν πρότασι γεμάτος χαρά. Ἡ τύχη μοῦ χαμογελοῦσε πραγματικά. Γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ μισθός μου θὰ διπλασιαζόταν, θὰ εἶχα ἐπίσης ἀξιόλογα ποσοστὰ ἀπὸ τὶς πωλήσεις τῶν αὐτοκινήτων, ποὺ θὰ διέθετα στὴν οὐγγρικὴ ἀγορά.

Τὸ μόνο δυσάρεστο σημεῖο ἦταν πὼς δὲν θἄβλεπα τὴν ἀγαπημένη μου Ἐλίζα, τὴ μνηστή μου. Ἀλλ' αὐτὸ βέβαια δὲν θὰ κρατοῦσε πολύ. Γιατί, μὲ τὴν προαγωγή μου, θὰ μοῦ ἦταν εὔκολο νὰ τὴν παντρευτῶ πολὺ συντομώτερα ἀπὸ ὅ,τι λογάριαζα ἀρχικά. Μόλις λοιπόν, τακτοποιοῦσα τὶς ὑποθέσεις μου στὴ Βουδαπέστη, θὰ γύριζα στὸ Μιλᾶνο, γιὰ νὰ κάμωμε τοὺς γάμους μας.

Τὶς ἴδιες σκέψεις ἔκανε καὶ ἡ Ἐλίζα. Καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ὑπόμενε τὸ χωρισμό, ἀφοῦ ἔτσι ἡ ὥρα τῆς εὐτυχίας μας θὰ ἔφθανε πιὸ σύντομα. Μοῦ ζήτησε μόνο νὰ τῆς γράφω κάθε μέρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦσα μοῦ εἶπε:

«Ἐγὼ δὲν θὰ πάψω νὰ σὲ σκέπτωμαι οὔτε στιγμή. Θὰ σὲ παρακολουθῶ παντοῦ ὅπου πηγαίνεις καὶ τὴ νύχτα θὰ σὲ βλέπω στὸν ὕπνο μου...»

Τὰ μάτια της ἔλαμπαν παράξενα ἐκείνη τὴ στιγμή.

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὰ μάτια τῆς Ἐλίζας μὲ κύτταζαν μὲ τὸ περίεργο βλέμμα τους. Κι' ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ δὲν μ' ἄφησε οὔτε στιγμή... Ἦταν τόσο ἐπίμονη καὶ τόσο δυνατή, ποὺ, ὅταν φτάσαμε στὴ Βουδαπέστη, νόμισα πὼς εἶδα τὴν ἀγαπημένη μου νὰ μὲ περιμένῃ στὸ σταθμό...

Δὲν πρέπει νὰ βρῆτε τίποτε τὸ παράξενο στὰ λόγια μου. Ὅ,τι σᾶς ἀφηγοῦμαι εἶνε ἡ ἀλήθεια γυμνή.

Στὴν πλάτ-φορμ τοῦ σταθμοῦ στεκόταν μιὰ νέα, ποὺ κύτταζε προσεχτικὰ τοὺς ἐπιβάτες.

Νομίζω πὼς διέκρινα ἕνα ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα στοὺς ὤμους της, τὴ στιγμὴ ποὺ μ' ἀντίκρυσε.

Ἡ νέα αὐτὴ εἶχε τὰ ἴδια μάτια, τὰ ἴδια μαλλιά, τὴν ἴδια ἔκφρασι μὲ τὴν Ἐλίζα. Καὶ ἡ φωνή της ἦταν ἡ ἴδια, ὅταν μοῦ μίλησε...

Καθὼς περνοῦσα ἀπὸ μπροστά της, τὴν ἄκουσα νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ μερικὲς λέξεις σὲ οὐγγρικὴ γλῶσσα. Φυσικά, δὲν κατάλαβα τίποτε. Καὶ τῆς ἀπάντησα στὴ γλῶσσα μου ὅτι ζητοῦσα τὴν πλατεῖα Πετόφι.

Ἡ νέα χαμογέλασε. Ἦταν δακτυλογράφος, μοῦ εἶπε, στὸ ἰταλικὸ προξενεῖο τῆς Βουδαπέστης καὶ ἦταν εὐτυχὴς γιατὶ τὶς δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ μ' ἐξυπηρετήσῃ. Ἔπειτα μοῦ ἔδωκε τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες γιὰ νὰ βρῶ τὴν πλατεῖα Πετόφι. Τὴν εὐ[illegible]τησα, σφίγγοντάς της τὸ χέρι καὶ χωριστήκαμε.

Ἡ συνάντησις αὐτὴ μοῦ εἶχε κάμει μεγάλη ἐντύπωσι. Ὡστόσο, εἶχα τόσα πράγματα νὰ κάμω, ποὺ δὲν βρῆκα τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῶ περισσότερο τὴν περίεργη αὐτὴ σύμπτωσι.

Εἶχα φτάσει Τετάρτη στὴν οὐγγρικὴ πρωτεύουσα. Τὴν Κυριακή, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ραντεβοὺ ἐμπορικῆς φύσεως, πῆγα νὰ κάμω ἕναν περίπατο στὸ Βαροσλίζεκ, τὸ μεγάλο πάρκο τῆς Βουδαπέστης.

Καὶ ξαφνικὰ εἶδα τὴ νέα ποὺ εἶχα συναντήσει στὸ σταθμὸ μπροστά μου. Θὰ ἔλεγες πὼς μὲ περίμενε...

Ἔτρεξα ἀμέσως κοντά της κι' ἀνταλλάξαμε μιὰ θερμὴ χειραψία. Τῆς εἶπα τ' ὄνομά μου. Ἐκείνη λεγόταν Τζούλια Ἰσζό.

Ἀρχίσαμε νὰ συζητοῦμε, σὰν νὰ ἤμαστε δυὸ καλοὶ γνώριμοι... ὄχι... κάτι περισσότερο... σὰν δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαπιόνταν ἀπὸ καιρό! Ἡ Τζούλια φαινόταν σὰν νὰ ἤξερε τὰ πάντα ἀπὸ τὴ ζωή μου κι' ἦταν τόση ἡ ὁμοιότητά της μὲ τὴν Ἐλίζα, ποὺ τῆς μιλοῦσα ὅπως θὰ ἔκανα μὲ τὴ μνηστή μου... Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, τὴν φίλησα... Κι' ἐκείνη μοῦ ἀνταπέδωκε τὰ φιλιά μου... Τὸ φιλί της εἶχε τὴν ἴδια γλύκα μὲ τὸ φιλὶ τῆς Ἐλίζας...

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἐλίζα. Δὲν αἰσθανόταν καθόλου τὸ χωρισμό, μοῦ ἔγραφε, γιατὶ ἤμουν πάντα μαζί μου... «Νοιώθω ἀκόμη στὰ χείλη μου, προσέθετε, τὰ φιλιὰ ποὺ μοῦ ἔδωκες τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς. Πόσο ἦσαν γλυκά, ἀγαπημένε μου...».

Καὶ τὰ φιλιὰ αὐτὰ ἦσαν ἐκεῖνα ποὺ εἶχα δώσει στὴ Τζούλια!...

Εἶναν περάσει τώρα δυὸ μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶνα ἔρθει στὴ Βουδαπέστη. Ἡ Ἐλίζα μοῦ ἔγραφε τακτικά. Μ' ἔβλεπε διαρκῶς στὰ δνειρά της. «Ἀλλὰ γιατί μοῦ παραπονιόταν, μὲ φωνάζεις στὸν ὕπνο μου Τζούλια;».

Εἶχα ἀρχίσει νὰ πιστεύω πὼς ἡ Ἐλίζα κι' ἡ Τζούλια ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπο... Κι' ὡστόσο, ἐρχόταν στιγμὲς ποὺ δὲν μποροῦσα ν' ἀμφιβάλω πὼς εἶχα νὰ κάμω μὲ δυὸ γυναῖκες ποὺ ἔμεναν ἡ μιὰ στὸ Μιλᾶνο καὶ ἡ ἄλλη στὴ Βουδαπέστη... Κι' ἔρχεται τότε μὴ ξέροντας ποιὰ θὰ ἤταν ἡ λύσις αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου...

Ἡ λύσις αὐτὴ ἦρθε ἀπροσδόκητη καὶ ἦταν τραγική, ὅπως τὸ φοβόμουν.

Τὸ γραφεῖο μου βρισκόταν στὴν πλατεῖα τῆς Ἐλευθερίας καὶ κάθε βράδυ ἡ Τζούλια ἐρχόταν σὰν νὰ ἤμαστε μαζί μου. Ἔπαιρνε ἀπὸ κεῖ.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ — ἦταν ἡ 7η Ἰουνίου, ἡμέρα Σάββατο καὶ ἡ ὥρα 8 — εἶχα κατεβῆ καὶ τὴν περίμενα στὴν πόρτα.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὴν εἶδα νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο. Ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος μου...

Ἀλλά, ξαφνικά, μιὰ σπασακτικὴ κραυνὴ ἔφτασε στ' αὐτιά μου. Ἕνα αὐτοκίνητο, περνῶντας μὲ δορμή, εἶχε πέσει πάνω της...

Ἡ Τζούλια ἦταν τώρα ἕνας ὄγκος ἀπὸ ματωμένες σάρκες.

Ἤμουν ἀπαρηγόρητος, ταραγμένος, ἐξαλλος.

Ἐκείνη τὴ νύχτα, δὲν ἔκλεισα μάτι.

Κατὰ τὰ ἡμερώματα ἕνας ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου. Μοῦ ἔφερε ἕνα ἐπείγον πλεγράφημα ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο.

Ὅταν τὸ διάβασα, ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾶ τόσο δυνατά, ποὺ νόμισα πὼς θἄφευγε ἀπὸ τὸ στῆθος μου.

Τὸ προηγούμενο βράδυ, στὶς ὀκτὼ ἀκριβῶς, ἡ Ἐλίζα εἶχε διαμελισθῆ ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο στὴν πλατεῖα Καϊρόλι, στὸ Μιλᾶνο.

Δὲν μὲ πιστεύετε; Κι' ὅμως ἔχω ἐμ[illegible] μου δυὸ φωτογραφίες καὶ δυὸ ἀποκόμματα ἐφημερίδων. Ἡ μιὰ ἐφημερίδα εἶνε τῆς Βουδαπέστης καὶ ἡ ἄλλη τοῦ Μιλάνου. Καὶ ἀφηγοῦνται μὲ τὰ ἴδια συνδόν λόγια, τὸ ἴδιο συνδόν αὐτὸ κινητικὸ δυστύχημα, ποὺ εἶχε δὶ θύματα τὸ ἕνα στὴ Βουδαπέστη καὶ τὸ ἄλλο στὸ Μιλᾶνο... Μὴ μ[illegible] ζητήσετε καμμιὰ ἐξήγησι. Ἡ καρδιὰ μου εἶνε βαοειὰ ἀπὸ λύπη καὶ τὸ μυαλό μου εἶνε πιὰ ἀνίκανο νὰ σκεφθῆ...

ΑΛΝΤΟ ΒΙΣΤΙ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Γιὰ νἄχετε ὡραῖο χέρι

Γιὰ νὰ εἶνε ὡραῖο ἕνα χέρι, πρέπει νὰ εἶνε λευκό, λεῖο καὶ καθαρό. Ὑπάρχουν ἀφθονα μέσα εὔκολα γιὰ τὴν περιποίησι τῶν χεριῶν. Ἀρκεῖ μόνο νὰ ὑπάρχῃ ἡ καλὴ θέλησις. Ἰδιαιτέρως τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ποὺ κάθε νοικοκυρὰ ἄλλη πιὸ πολὺ καὶ ἄλλη πιὸ λίγο, ὅλες καταπιάνονται μὲ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ πρέπει νὰ γνωρίζετε τὸν τρόπο καὶ τὰ μέσα τῆς περιποιήσεως τῶν χεριῶν καὶ εὐκολόφτιαστες πρὸς τοῦτο σχετικὲς συνταγές.

Ἡ στοιχειώδης περιποίησι τῶν χεριῶν γίνεται μὲ τὸ σαπούνι, ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ συμβαίνει ἀναγκαστικῶς πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα σᾶς συμβουλεύω νὰ χρησιμοποιῆτε τὸ σαπούνι γλυκερίνης ἢ καλὸ λευκὸ σαπούνι. Ν' ἀποφεύγετε κυρίως τὸ πράσινο σαπούνι. Ὅταν χρησιμοποιῆτε πράσινο ἢ πρόστυχα σαπούνια κατ' ἀνάγκην τὰ χέρια σας ἀπὸ τὴν ποτάσσα θὰ ζαρώσουν. Θὰ εἶνε κατακόκκινα, σκασμένα καὶ γεμάτα ἀπὸ μαυρειδερὲς ρυτίδες.

Ὡσαύτως πρέπει ν' ἀποφεύγωνται τὰ πολὺ κρύα νερά, γιατὶ μὲ τὴν συχνὴ χρῆσιν τῶν φουσκώνουν τὰ χέρια καὶ παρουσιάζουν τὴν τόσο ἀντιαισθητικὴ ἐρυθρότητα.

Ὥστε χρειάζεται γιὰ τὴν διατήρησι τῆς λειότητος καὶ ἀνθηρότητος τῶν χεριῶν ν' ἀποφεύγωνται ἐρεθιστικὰ μέσα πρὸς καθαρισμόν των, τὰ ὁποῖα κυρίως καταστρέφουν τὴν φρεσκάδα των καὶ τὰ δείχνουν πολυδουλεμένα.

Οἱ κυρίες ἐξ ἄλλου ποὺ εἶνε ἀναγκασμένες νὰ κάνουν ἀκόμη καὶ τὶς βαρειὲς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς καλύτερο προφυλακτικὸ μέσον τὰ γάντια. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πάρετε ἀπὸ τὰ λαστιχένια τὰ ὁποῖα εἶνε λίγο ἀκριβά. Θἀρκέσουν ἴσως κάποιο παριπαταγμένος ζευγάρι πέτσινα γάντια. Στὸ μαγειρεῖο μου, στ

Ὁ Ζαχαρίας: Εὐτυχῶς ποὺ ἡ γυναῖκα μου κοιμᾶται καὶ δὲν μὲ κατάλαβε ποὺ ἄργησα!...

ΠΡΟΒΛΕΠΤΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

—Γιατί κουβαλᾶς καὶ τὸ τσεκοῦρι μαζί σου στὸ ταξίδι;

—Μήν τύχη καὶ χάσουμε τὸ κλειδὶ τοῦ μπαούλου!...

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Ὁ κόκκορας: Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ κόττες μου εἶδανε αὐτὸν τὸν γελοῖο ἐκεῖ πάνω, οὔτε καταδέχονται νὰ μὲ ξανακυττάξουν!...

—Γιατί φωνάζεις, μαμᾶ; Δὲν μᾶς εἶχες πῆ, ὅτι στὴ γιορτὴ τοῦ μπαμπᾶ μποροῦμε νὰ κάνουμε ὅ,τι παιγνίδι θέλουμε;...

Ο ΜΟΝΟΣ ΛΟΓΟΣ

—Δέχεσαι ἐσὺ νὰ πέσης μὲ ἀλεξίπτωτο;

—Δὲν εἶσαι καλά! Νὰ ἰδοῦν ὅλοι πὼς ἔχω τρύπιες σόλες;...

Ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἐρωτευμένου ποὺ περίμενε πολλὴ ὥρα στὸ ραντεβοῦ...